

BLAZKOVER

Столетията на Хаоса

Марион Зилър
Брадли

Повелителката
на бурите

Марион Зимър Бродли

Повелителката на бурите

1

В тази буря имаше нещо нередно.

Донал не можеше да се досети точно какво го смущава, но... Дори тук, в планините, известни с името Пъкъла, лятото отдавна бе настъпило. Не се очакваха скорошни стихии, ако не се броят постоянните виелици по билата високо над невидимата черта, където свършваха горите. Разбира се, имаше гръмотевични бури, макар и редки, които връхлитаха долините, и свирепите удари на мълниите оставяха след себе си повалени дървета, понякога и пожари.

Само че днес небето синееше безоблачно и въпреки това в далечината отекваше тътен, самият въздух сякаш натежаваше от познатите признаци на зараждаща се буря. Донал стоеше до една от бойниците на крепостната стена, поглаждаше с показалец главата на ловния сокол, сгушил се в сгъвката на лакътя му, и мъркаше разсеяно на наежената птица. Знаеше, че чувствителното същество се тревожи от чудноватото електрическо напрежение във въздуха. Май изобщо не си струваше да го изнася днес... и заслужаваше пердах от стария соколар. Строгийт мъж изобщо не би се поколебал да го напляска само допреди година. Вече беше друго. Макар и едва десетгодишен, Донал преживя изумителни промени. Тази беше сред най-стъписващите – изминаха само няколко новолуния, а соколарят, наставниците и конярите престанаха да го наричат „тоя хаймана Донал“, придружавайки думите си с плесници или камшични удари. Сега за тях беше „младият господар Донал“, обръщаха се към него с непривична почит и (както той веднага забеляза) твърде угоднически.

Вярно, животът му стана несравнимо по-лек, но промяната го лиши от спокойствие, защото не я бе постигнал сам. Досещаше се, че я дължи на простичкия факт – неговата майка Алисиана от Рокрейвън от известно време споделяше постелята с дом Михаил, господар на Алдаран, и скоро щеше да му роди дете.

Само веднъж (а оттогава минаха две лета) Алисиана се престраши да поговори за това със сина си.

– Донал, искам да ме слушаш внимателно, защото никога повече няма да повторя тези думи. За жената, лишена от закрила, животът е тежко бреме.

Баща му бе загинал в един от междуособните сблъсъци, разгарящи

се неспирно между васалите на планинските господари. Всъщност Донал не го и помнеше. И оттогава се подслоняваха като презрени, голи и боси храненици ту при този сродник, ту при онзи. Момчето доизносваше захвърлени дрехи на свои братовчеди, винаги му даваха да язди най-грохналото конче, а и всички се правеха, че не го забелязват, когато младите му сродници се учеха на воинско изкуство. Колкото можеше, наваксваше със слушане и гледане.

– Мислех дали да те дам за осиновяване. Из тези планини не са малко сродниците на баща ти, можеше да израснеш в дома на някой от тях, за да му служиш, щом станеш мъж. Но какво ли щяха да отредят за мен – слугиня, шивачка, най-много певица край огнището на чужди за мен хора? Твърде млада съм, за да понеса с леко сърце такава участ. Затова се наех като певица при лейди Деонара. Тя е с крехко здраве и годините й се трупат. Досега не е родила живо дете. Ако се вярва на мълата, господарят на Алдаран е ценител на женската хубост. А аз, момче то ми, съм хубава.

За Донал неговата майка беше най-прекрасната в света – с все още момичешката свежест на лицето си, със сякаш пламтящата си коса и огромните сиви очи. Никой не можеше да повярва веднага, че Алисиана има син на осем години.

– Донал, правя това и заради теб. А моите роднини ми обърнаха гръб заради решението ми. Недей и ти да ме виниш, ако чуеш хули за мен от хора, които не разбират положението ни.

Наистина, отначало изглеждаше, че Алисиана е сторила по-голямо добро на своя син, а не на себе си. Лейди Деонара, макар и сърдечна жена по природа, често се поддаваше на избухливостта, присъща на постоянно болнавите хора. Майката на Донал се държеше кротко и покорно, на острите думи от господарката на крепостта и злата завист на останалите жени отвръщаше само с добродушие и шегички. Затова пък момчето за пръв път в живота си получи цял кат дрехи, ушити по мярка, имаше свой кон и сокол, занимаваше се с учителя и наставника по воинско изкуство заедно с хранениците на господаря и пажовете на замъка. През това лято от утробата на лейди Деонара излезе последният мъртвороден син. И Михаил, господарят на Алдаран, взе Алисиана за своя барагана, като й се закле, че роденото от нея дете, все едно дали син или дъщеря, ще бъде признато за наследник на неговия род, освен ако някой ден му се роди син от законния брак. Тя беше всепризнатата любимка на господаря на Алдаран – дори Деонара я харесваше и сама я избра да сподели постелята на съпруга й, – а Донал зае по-високо положение заедно с нея.

Веднъж господарят Михаил, толкова страховит в очите на момчето, го повика при себе си и каза, че чул добри думи за него от учителя и бойния наставник. Накрая го привлече към себе си в бащинска прегръдка.

– Приемен синко, аз искрено съжалявам, че не си мой потомък и по кръв. Повярвай ми, момче, ако твоята майка ми роди син като теб, ще бъде признателен на съдбата.

Донал можа само да измънка:

– Благодаря ти за похвалата, сроднико...

Още не му стигаше дързост да изрече обръщението „приемен татко“.

Макар да беше на десет години, съзнаваше напълно, че ако майка му роди единственото живо дете на господаря на Алдаран, ще бъде едноутробен брат на наследника на областта. И без това му се струваше, че вече се въздигна немислимо сред обитателите на крепостта.

Но тази неумолимо приближаваща буря... неволно си помисли, че е зла поличба за скорошното раждане. И потръпна. Лятото се отличаваше със странности – мълнии от ясно небе, чест тътен и грохот на стихии. Без да знае защо, Донал свързваше в ума си чудноватите бури с нечий гняв... яростта на дядо му, господаря на Рокрейвън, когато чу за избора на своята дъщеря. Момчето се свиваше в един ъгъл и слушаше как дядо му нарича неговата майка кучка, курва и с други скверно прозвучали думи, чийто смисъл не разбра. През онзи ден гласът на стареца почти глъхнеше в ударите на гръмотевиците навън, а и в гласа на Алисиана сякаш се промъкваше сухият свиреп пукот на мълнии, когато отвърщаше разярена:

– А какво искаш да направя, татко? Да си прахосам живота тук, къщи, да си кърпя прокъсаните долни ризи и да храня себе си и сина си с овехтялата ти чест?! И да гледам през сълзи как Донал ще стане наемен войник или ще ровичка в твоята градина, за да си напълни с нещо корема? Гнусиш се от предложението на лейди Алдаран...

– Ха, не от лейди Алдаран се гнуся аз! – изсумтя старецът. – Не на нея ще угаждаш в леглото и туй ти е добре известно!

– А ти уреди ли нещо по-достойно за мен? Какво искаш, да се омъжа повторно за някой ковач или въглищар? Хилядократно предпочитам да съм барагана на дом Михаил, вместо да споделям немотията с някой от местните вехтодрешковци!

Донал отрано бе научил, че няма какво да очаква като наследство от бащата на своята майка. Имението Рокрейвън никога не се бе славило с богатство и сила, напоследък пък направо тънеше в бедност, защото

господарят му трябваше да се погрижи за бъдещето на четирима синове и три дъщери, от които Алисиана беше най-младата.

Веднъж тя загуби самообладание пред Донал и каза горчиво, че ако някой мъж няма синове, това е голяма беда, но двама по-страшно е синовете му да са твърде много, защото още приживе ще ги гледа как се боричкат за подялбата на наследството.

Като последно дете не я бяха събрали с първи син, носител на титла, пък и съпругът ѝ загина само година след сватбата, оставяйки нея и новороденото да се прехранват на чужди трапези.

И ето днес Донал седеше настръхнал във високата бойница на крепостта Алдаран, вираше се в чистото небе, толкова необяснимо изпълнено с предвещание за буря, и простираше съзнанието си все по-нашироко. Почти виждаше линиите, по които минават страшните електрически удари, и особеното трептене на магнитните полета, понесли стихията. Понякога и сам успяваше да извика мълния. Веднъж се позабавлява, отклонявайки по-силна светкавица накъдето му хрумна. Не винаги му беше по силите и не биваше да прави често това, защото после му се гадеше и трепереше от слабост. Един път усети направо с кожата си (тъй и не разбра предчувствието си), че следващата мълния ще поразии дървото, под което се скри от дъжда, затова се пресегна някак с незначителна своя способност, сякаш имаше и невидима ръка, с която сграбчи напирещата сила и я запрати другаде. Миг по-късно един храст наблизо изпраща, листата му почерняхха заедно с широк кръг трева наоколо, а Донал се свлече на мократа пръст замаян и с помътняло зрение. Главата му като че щеше да се пръсне на парчета от непоносимата болка. После не виждаше ясно дни наред, Алисиана обаче го похвали, когато ѝ разказа случката.

– И моят брат Карил можеше да го прави. Уви, отиде си млад от този свят. Преди време лероните от Хали се опитвали да закрепят и властта над бурите в нашия ларан, но се оказало твърде опасно. Аз само виждам по малко силите, пораждащи мълнии, не мога да боравя с тях. А ти, Донал, внимавай. Служи си с този дар само ако трябва да спасиш своя или нечий друг живот. Не искам да те загубя, докато се опитваш да си играеш с мълнии.

Ларан... Приказките за него сякаш изпълваха цялото детство на момчето. Свърхсетивните дарби, заемащи неизменно мислите на планинските господари... както и на онези в далечните равнини. Ако Донал притежаваше някоя от изключителните способности, да речем, телепатия или власт над соколите, хрътките и стражевите птици, лероните

сяха да го впишат в размножителните си схеми. Онези магьосници, които старателно водеха архивите на бащинството и майчинството за всички, носещи в себе си кръвта на Хастур и Касилда, легендарните прародители на Надарените родове. Но той можеше само да вижда бурите, и то не особено добре. Знаеше кога и къде ще се развихрят мълниците и дори горските пожари. Щом порасне още малко, ще се редува с останалите мъже в пожарната стража и ще му е от полза да предусеща – както вече се учеше – накъде ще се понесе огънят. Но това беше дребна дарба, не заслужаваше включване в списъците. Дори в Хали се бяха отказали да се занимават с нея още преди четири поколения. Донал се досещаше смътно, че това е една от причините родът Рокрейвън да не се радва на благоденствие.

Само че тази буря далеч надхвърляше пределите на неговия усет. Някак се събираше около крепостта без облаци и дъжд. „Майка ми, свързано е с майка ми...“ Как му се искаше да се втурне в покоите ѝ, за да се увери, че тя е добре, защото необикновеното явление го плашеше. Но за десетгодишно момче вече не е прилично да се гуши в скута на майка си. А Алисиана беше в твърде напреднала бременност, за да я безпокои със собствените си тревоги. Чакаха я до няколко дни да роди дете на господаря.

Намръщен и сериозен, той понесе сокола по стълбата надолу. Не би пуснал птицата във въздух, наситен с напрежение. Колкото и да го подлъгваше небесната синева, Донал усещаше тежестта на магнитните вихри и силовите линии.

„Дали страховете на моята майка предизвикват мълниците, както понякога ги вика гневът на дядо?“

Момчето отново се разтрепери. Всички знаеха, че немалко жени умират при раждане. Усърдно се опитваше да гони тези мисли от главата си, но сега усещаше как и неговият ужас добавя сила на стихията. За пръв път от години се почувства толкова малък и безпомощен. Изведнъж го обзе непреодолимото желание да се върне в парцаливата бедност на Рокрейвън, дори да е пренебрегван от всички храненик в твърдината на някой сродник. Студени тръпки пълзяха по кожата му, когато отнесе птицата обратно, и изтърпя толкова унило укорите на соколаря, че старецът се зачуди дали момчето не е болно.

Далеч оттам, в женските покои, Алисиана слушаше неспирния тътен. Усещаше подобно на Донал, макар и по-смътно, нещо неестествено в тази буря. И се боеше.

Родът от Рокрейвън бе изключен от усърдно прилаганата размножителна програма за закрепване на различните дарби, съставляващи прословутия ларан. Като повечето хора от новите поколения Алисиана вярваше, че това насилие над човешката участ е възмутителна тирания, която свободолюбивите планинци не бива повече да търпят. Нима беше пристойно да се съешават хора, като че са породист добитък за разплод!

Цял живот слушаше приказки за смъртоносни и рецесивни гени, за родови линии, носещи желаниа ларан. И беше ли възможно жена да роди без страх? А ето, предстоеше ѝ да даде наследник на Алдаран и знаеше, че причината господарят да я избере не е нито нейната хубост, нито чудният ѝ глас. Разбира се, не суетата, а разсъдливостта ѝ подсказваше, че тъкмо с женската си прелест привлече погледа на дом Михаил, но само в началото. Не доведе до този час и сладкият глас, направил я любимата певица на лейди Деонара. Изборът им се спря на нея, защото бе родила здрав и силен син с една от дарбите. Бе доказала, че е плодovitа и може да оцелее при раждане.

„Да, веднъж го преживях. Късмет, но да разчитам ли отново на него?“

Сякаш в отговор на тревогите ѝ плодът се раздвижи рязко и Алисиана прокара пръсти по струните на своя рил, малката лира, която държеше в скута си. Засвири, а пратените да се грижат за нея жени се размърдаха по местата си. Лейди Деонара я обичаше искрено и поръча на най-умелите акушерки и доверени прислужнички да бдят над нея в последните дни на бременността.

След малко влезе дом Михаил, господар на Алдаран – огромен мъж в разцвета на силите си, но с преждевременно посивяла коса. Беше много по-възрастен от Алисиана, която навърши двадесет и четири години тази пролет. Стъпките му отекваха тежко в тишината.

– Алисиана, за свое удоволствие ли свириш? Аз пък си мислех, че умелият музикант се радва най-много, когато възхити многобройни слушатели, ти обаче забавляваш само няколко жени. – Усмихна се и бутна един стол с висока облегалка, за да седне близо до нея. – Как си днес, съкровище мое?

– Добре съм, но и малко уморена – отвърна тя също с усмивка. – Твърде буйно човече нося в утробата си и не се разделям с лирата, защото музиката малко го унася. Или пък влива спокойствие в моята душа, затова и детето притихва.

– Може и да си права – промълви той и щом Алисиана понечи да остави лирата настрана, добави: – Не, попей, ако не си твърде изтощена.

– Както желаш, господарю мой.
Изтръгна първите акорди от струните и запя тихо любовна балада.

„Къде си сега?
Къде любимият броди?
Не си по билата, не си на брега,
не си и в открито море.
Къде си, любими?
Тъмнее нощта, умора гнети ме,
кога ли ще спра да се питам?
Навсякъде мрак, край мен и над мен,
къде ли се губиш, любими?“

Михаил се наведе над жената и нежно погали с тежка длан огнената ѝ коса.

– Каква тъга вее от тези думи... Алисиана, нима за теб любовта наистина е изпълнена с печал?

– О, не, не е така – отвърна тя оживено, макар да не ѝ беше весело.

Страховете и съмненията бяха за разглезените съпруги, но не подхождаха на една барагана, чието положение зависеше от умението ѝ да развлича и разтушава своя господар, да го дарява с чара и красотата си.

– Но трябва да призная, господарю мой – продължи тя, – че най-любимите на всички песни за обич наистина са печални. Желаш ли да избера някоя по-закачлива или пък да възпея доблест и подвизи?

– Каквото и да изпееш, съкровище, за мен е приятно – увери я кротко Михаил. – Ако те е налегнала умора или тъга, кария, с мен не е нужно да се преструваш, че преливаш от радост.

Видя искрица на недоверие в очите ѝ. „Твърде остър усет имам и това само ме мъчи. Онези, които не проникват в мислите на другите, сигурно познават по-добре душевния мир от мен. Дали Алисиана ме обича искрено или само цени положението си на моя призната пред хората любимка? А и дори да има любов в сърцето ѝ, към мен ли е насочена или само към богатството и властта, които ѝ дават чувство за безопасност?“

Махна повелително с ръка и другите жени се отдалечиха в отсрещния край на дългата стая, за да го оставят насаме с неговата държанка. Все пак не излязоха, защото в тези времена поверието гласеше, че бременна жена никога не бива да е далеч от погледа на загрижени за доброто ѝ хора.

– Не им се доверявам – промърмори Михаил, озъртайки се за миг

към групичката.

– Господарю, мисля си, че Деонара е искрено привързана към мен. Не би допуснала сред тези жени да проникне някоя, която желае злото на мен или на детето ми.

– Деонара ли? Може би не... – Той неволно си спомни, че съпругата му беше господарка на Алдаран от дванадесет години и споделяше жаждата му за наследник. Но вече не можеше да му предложи дори надежда. Затова одобри избора му. – Само че имам врагове и извън моите владения, а е твърде лесно да настанят в домакинството ми свой човек, надарен с ларан, за да осведомява за всичко важно злонамерените хора. Не един мой сродник би паднал почти до всяка низост, за да ме остави бездетен. И не се чудя, че ти преbledня, съкровище. Наистина трудно е да си представиш злодей, готов да посегне на живота на невинни деца. Но тъй и не се уверих, че Деонара не е станала жертва на някой изрод, погрижил се всеки път плодът да умира още в утробата ѝ. Уви, не е толкова трудно. И не особено умел в работата с матрици човек или дори само с по-силен ларан би могъл да прекъсне тънката нишка, свързваща едно бебе с живота.

Алисиана се опита да го успокои:

– Михаил, всички твои зложелатели отдавна знаят, че ти обеща да признаеш моето дете, значи биха насочили коварните си помисли към мен. Но досега не ми се случи нищо лошо. Тревожиш се напразно, любими.

– Дано боговете се вслушат в думите ти! Все пак някои от враговете ми не биха се спрели пред нищо. И преди да се роди детето, ще повикам нашата леронис, за да подложи тези жени на изпитание. Не ще позволя до теб да припари човек, който не би заявил под заклинание за истина, че ти желае само доброто. Силната и покварена мисъл може бързо да спре борбата на новороденото за оцеляване.

– Скъпи ми господарю, не е ли твърде рядка подобна мощ в дарбите на ларан?

– Не колкото би ми се искало – изрече Михаил навъсен. – Напоследък ме занимават мисли, които не са ми хрумвали досега. Взе да ми се струва, че тези дарби са като нож, с който можеш да отрежеш собствената си ръка. Служил съм си с магии, за да всявам хаос сред враговете, но ето че сега и те могат да сторят същото с мен. В по-младите си години смятах ларан за дар от боговете, защото те са ме предопределили да властвам над земите си и са ми помогнали със сила, за да се браня. С приближаването на старостта обаче съм по-склонен да го смятам за

проклятие...

– Господарю, много ти е рано да мислиш за старостта, а и никой не може да оспори със сила правото ти над твоите владения!

– Трябва да те разочаровам, Алисиана. Те просто не дръзват да сторят това открито. Аз съм сам сред глутницата, жадуваща да ме види как умирам без наследник. След мен ще останат кокали със сочни мръвки... Ако боговете са милостиви, кария, ще родиш син.

Жената вече трепереше.

– А ако не е... о, господарю...

– Тогава, мила, ще трябва да ми родиш още деца – каза той нежно. – Но дори да си останем с единствена дъщеря, нейна зестра ще е всичко, което имам, а така ще се сдобия със силни съюзници. Дъщерята също много ще укрепи позициите ми. А твоят син ще ѝ бъде полубрат и заклет защитник – щит срещу беда и силна ръка за подкрепа. Наистина обичам това момче.

– Знам...

Как можа да се оплете в тази примка? Откри, че е влюбена в мъжа, когото отначало искаше само да примамим с гласа и красотата си. Михаил беше мил и достоен човек, не пожела да я вземе веднага като падаща му се по право плячка и без тя да го моли, сам я увери, че дори да не му роди дете, ще се погрижи за бъдещето на Донал. Толкова сигурна беше с господаря на Алдаран... Но осъзна, че го обича, когато започна да се измъчва от безпокойство и за него.

„Хванах се в собствения си капан!“

Алисиана се усмихна неволно.

– Не са нужни думи, господарю, за да се уверя в това. Никога не съм се съмнявала в доброто ти сърце.

И той се усмихна.

– Да, но жените лесно се поддават на опасения, когато наближи времето да родят. Вече виждам ясно, че от Деонара не ще имам дете, дори да се осмеля да искам от нея такава жертва след множеството трагедии... Дали можеш да си представиш колко съсипващо е човек да вижда децата, за които е мечтал и обичал още когато са само зародиши, да умират, без да си поемат дъх? Не бях влюбен в Деонара, когато се оженихме. Не бях виждал и лицето ѝ преди деня на сватбата, защото се събрахме заради връзката между нашите родове. Преживяхме много обаче през тези години. Не знам дали ще ти се стори странно, но любовта може да се породи и от споделената мъка, не само от радостните мигове. – Лицето му помрачня. – Признавам, че макар да изпитвам обич и към

теб, кария меа, пожелах те не защото си прекрасна. Знаеш, ли че Деонара не е първата ми съпруга?

– Не, господарю.

– За пръв път се ожених още млад. И Клариса Лейниер ми роди двама синове и една дъщеря, все здрави и жизнени... Тежко е децата да умират при раждане, но дважд по-мъчително е да ги загубиш, когато са пред прага на младостта. А точно това ги сполетя. Отидоха си, щом дарбите на ларан започнаха да се пробуждат у тях. Умряха в гърчове на страшна агония, погуби ги тази напасть на нашите родове. И аз бях готов да се простя с живота от отчаяние.

– Така загубихме и моя брат Карил – прошепна Алисиана.

– Знам, но е единствената жертва в твоето семейство, а имаш много братя и сестри. Ти самата си ми казвала, че твоят ларан не се е развихрил изведнъж преди моминските ти години, а се е развивал бавно, от както се помниш. В рода Рокрейвън често е така. Виждам, че това е доминантна черта във вашата кръвна линия, защото Донал е едва на десет години и макар още да не е овладял напълно вродените си способности, вече ги използва. И вярвам, че няма да умре от болестта на прехода. Знаех, че поне за твоите деца няма защо да се боя.

Лицето ѝ се разкриви и Михаил побърза да обгърне раменете ѝ с ръка.

– Какво има, скъпа моя?

– Винаги съм се гнусяла от това... отглеждане на хора като говеда!

– Е, да, човекът е единственото животно, което почти не мисли как да подобри породата си! – разпалено изрече господарят на Алдаран. – Опитваме се да променяме климата според нуждите си, градим замъци и пътища със силата на своя ларан, изучаваме все по-смайващи възможности, скрити в мозъците ни. Нима не бива да усъвършенстваме и себе си като света, в който живеем? – Лицето му се смекчи изведнъж. – На твоите години е непривично да обхващаш в мислите си много поколения и столетия. Когато човек е млад, умът му е зает със самия него и децата му. Стигнеш ли до моята възраст обаче, редно е да се замислиш и за онези, които ще се появят много време след нас. Но сега недей да си пълниш главата с излишни грижи. Мисли за детето, любимата, представяй си колко скоро ще я люлееш в ръцете си.

Алисиана се сви в креслото си и едва промълви:

– Значи знаеш, че е дъщеря... и не се гневиш?

– Вече ти казах. Смущава ме само недоверието ти, което те подтикна да не споделиш с мен – изрече Михаил толкова благо, че упректът не я

жегна. – Алисиана, искам да забравиш страховете си. Дори да не ми родиш син, вече имам приеман син от теб, който ще ни бъде здрава опора, а пък нашата дъщеря ще ни даде още повече сила, когато се омъжи. И тя ще има дарбата на ларан.

Алисиана се усмихна и отвърна на целувката му, след миг обаче се напрегна отново – в далечината отекна поредният гръм, сякаш в отглас на тревогите ѝ. „Дали е защото Донал се бои от онова, което може да му причини това дете?“ Как ѝ се искаше да има и тя ясновидската дарба, присъща на рода Алдаран, за да знае, че всичко ще свърши добре!

2

– Ето я изменницата!

Алисиана сгуши глава в раменете си от неудържимия гняв в гласа на господаря на Алдаран, който нахлу освирепял в нейната дневна стая, бутайки пред себе си с две ръце една жена. Зад него вървеше едва ли не на пръсти магьосницата на неговите владения, леронис Маргали, на чиито гърди сияеше матрицата – тоест синия звезден камък, усилващ някак силата на нейния ларан. Тя беше крехка, с бялоруса коса, а бледото ѝ лице се бе изопнало от ужас при вида на бурята, която се отприщи с нейна помощ.

– Майра... – прошепна смутената Алисиана. – Мислех, че си и моя приятелка, както си близка с лейди Деонара. Какво те направи мой враг... и враг на нероденото ми дете?

Едрата жена на средна възраст – една от камериерките на лейди Деонара, стоеше уплашена, но и наежена пред дом Михаил.

– Нищо вярно няма в изреченото за мен от тази кучка – магьосницата. Дали не завижда на мястото, което заемам в този дом, защото няма друга работа, освен да бърника в главите на по-достойните от нея?

– Не ще имаш полза от хулите срещу мен – невъзмутимо я сръза Маргали. – Зададох на всички жени, определени да се грижат за теб, Алисиана, само един въпрос под заклинание за истина, за да доловя със съзнанието си опитите им да ме излъжат. Той гласеше: „Предани ли сте на Михаил, господар на Алдаран, или на вей домна Деонара, неговата съпруга?“ Ако кажеха „не“ или кажеха „да“ със съмнение в душите си, питах ги отново под заклинание кому дължат вярност според тях – на съпруг, баща или господар на владението, където са се родили? Само от тази тук не чух искрен отговор и усетих, че се опитва да прикрие всичко от мен. Затова заявих на господаря, че ако има изменница сред жените, единствено тя може да е такава.

Михаил принуди Майра да се обърне с лице към него.

– Отдавна ми служиш, а Деонара е мила с теб, сякаш си ѝ сестра по осиновяване. На мен ли желаеш злото или на моята съпруга?

– От нея съм виждала само добро и се разгневих, че бе изоставена заради друга – промълви жената с пресекав глас.

Стоящата зад нея леронис отрони безстрастно:

– Не, господарю на Алдаран, тя отново не казва истината. Не мисли

доброто нито на теб, нито на твоята съпруга.

– Лъже, лъже! – нададе вой Майра. – Лъже... Не ти желая друго зло освен онова, което сам си навлече, господарю, като взе кучката от Рокрейвън в леглото си. Тя е направила магия на мъжеството ти, тази усойница!...

– Тишина! – изрева Михаил.

Не посегна да я удари, но думата стигаше. Всички, които го чуха, буквално онемяха, а Алисиана замалко да се свлече в несвяст. Само веднъж преди бе чувала как господарят на Рокрейвън си послужи със „заповедния глас“, както го наричаха посветените в тайните на ларан. Малцина владееха дарбата си дотолкова, че да я използват и за това. Човек не можеше да разчита само на вродения си талант, а имаше нужда и от продължително обучение под грижите на вещь наставник. Но когато Михаил поиска тишина с този глас, отне на околните способността да изрекат каквото и да било.

Алисиана вече чуваше и звуците, незабележими при обичайния шум наоколо – някаква буболечка проскърцваше зад дървените пана по стените, жените дишаха уплашено. И отново се разнесе далечен тътен.

„Тези гръмотевици не секнаха през цялото лято, не помня друга такава година... Що за глупости си мисля, когато стоя пред жената, подготвила смъртта ми при раждане...“

Михаил се озърна и я видя да се подпира с отмаляла ръка на облегалката на креслото. Веднага каза на Маргали:

– Погрижи се за лейди Алисиана, настани я да седне, а ако има нужда, нека си полегне...

След миг вече се облягаше на изненадващо силните ръце на леронис и се отпусна в креслото. Обзе я ярост от тази влудяваща вечна умора.

„Това дете ме изцежда докрай, изобщо не беше така с Донал... Защо съм толкова отпаднала? Дали е от злите заклинания на тази проклетница?...“

Маргали положи длани на челото ѝ и Алисиана усети излъчващата се от тях благодат. Искаше да се отпусне, да диша по-равномерно, да спре тези трескави движения на плода в тялото си.

„Горкичката ми... Тя също се плаши и има от какво...“

– Ти! – изплющя отново гласът на господаря към Майра. – Искам веднага да обясниш защо се впусна в тези подлости, защо си имала намерение да посегнеш на лейди Алисиана и на детето ѝ!

– Ха, има да чакаш!

– О, не се съмнявай, ще изплюеш камъчето! – изръмжа Михаил. – Сама ще се учудиш колко неща ще си признаеш – по своя воля и без болка или заедно с писъците от мъченията. Никак не ми допада да изтезвам жени, но няма и да скътам мравка-скорпион в пазвата си! Спести на всички ни тези непристойни сцени.

Майра обаче не продума повече, само го гледаше предизвикателно. Господарят на Алдаран вдигна рамене, а лицето му се изопна в позната на Алисиана гримаса – в такива мигове беше безразсъдно да се опълчиш на волята му.

– Маргали, ела насам. Ще имаме нужда от твоя звезден камък... Не, по-добре прати някого да донесе киризани.

Алисиана изтръпна, макар да знаеше, че Михаил проявява мило-сърдие... по своему. Киризани беше една от петте настойки, извлечени от цветята киресет, чийто пращец всяваше безумие у хора и зверове, щом призрачният вятър задухаше откъм хълмовете. Точно това питие снижаваше психичните прегради срещу телепатична връзка, оголваше съзнанието пред всеки, пожелал да проникне в него. По-добре е от нажеженото желязо и все пак...

Изплаши се още повече, щом прецени с поглед яростната решимост в очите на Михаил и самонадеяната усмивка на Майра. Всички чакаха смълчани. Скоро донесоха шишенце от прозрачен кристал с бледа течност.

Господарят на Алдаран извади запушалката и заговори тихо:

– Ще го изпиеш ли без съпротива или се налага другите жени да те държат, докато ти го наливам в гърлото, както се упоява непокорен кон?

Лицето на жената пламна и тя се изплю в краката му.

– Мислиш си, че ще ме разприказваш с гнусните си варива и магии? Ами! И право да ти кажа, не е нужно аз да ти желая злото, предостатъчно се е затаило вече из твоя дом и в корема на ей тая кучка! Друго дете от нея не ще имаш, а някой ден ще пожелаеш и това да не се е раждало! Никоя друга няма да положиш в постелята си, както не докосна жена, откакто курвата от Рокрейвън зачена от теб! Аз си свърших работата, вей дом! – От устата на Майра почтителното обръщение прозвуча като гавра. – И не ми е нужно повече време! От днес нататък не чакай да станеш баща на друга дъщеря или син, ще бъдеш неплоден като убито от зимата дърво! Ще ридаеш и ще се молиш...

– Отнеми гласа на това изчадие! – заповяда Михаил.

Маргали стисна в шепа звездния си камък, веждите ѝ се събраха на челото, но Майра се разкикоти истерично, задъха се изведнъж и падна

на пода. Леронис прекрачи към нея в стъписаното мълчание и докосна за миг гърдите ѝ.

– Господарю, тя е мъртва! Сигурно ѝ е било наложено заклинание да загуби живота си, ако някой започне да я разпитва.

Едрият мъж се вираше объркан в безжизненото тяло, проснато в краката му.

– Вече няма да научим какво и как е извършила, нито кой враг я е пратил при нас. Бих се заклеял, че Деонара дори не подозира за злото...

Думите му обаче не звучаха уверено. Маргали отново стисна синия камък в ръката си и изрече с равен глас:

– Господарю на Алдаран, заклевам се в живота си, че лейди Деонара не е и помисляла да навреди на нероденото дете. Често ми е казвала колко се радва за теб и Алисиана, а аз познавам, когато се изрича истина.

Михаил кимна намръщен, Алисиана видя как бръчките се врязаха още по-дълбоко върху лицето му. Ако Деонара, изкушена от ревност и завист, бе пожелала да ѝ стори зло, щеше да я разбере. Не знаеше обаче особено много за враждите и междусобиците сред владетелите в планините и се чудеше кому ли би хрумнало да посегне на благополучието на толкова добър човек като Михаил. Защо този враг го е ненавиждал толкова, че е вмъкнал с хитрост Майра в дома му с цел да убие детето на една барагана, дори може би да лиши господаря на Алдаран от мъжката му сила?

– Отнесете я – заповяда Михаил с все още накъсан глас. – Окачете трупа на крепостната стена, за да го изкълват мършоядите киоревни. Не е достойна за погребален ритуал.

Гледаше безучастно как високите яки стражи отнасят тялото, за да го направят плячка на крилатите хищници. Алисиана чуваше гръмотевиците да отекват все по-наблизо. Михаил дойде при нея и заговори много по-кратко:

– Не се бой, съкровище. Вече я няма, с нея изчезнаха и черните ѝ помисли. След време ще се присмиваме над безсилните ѝ проклетия.

Седна на креслото до нея и взе ръката ѝ в своята, но Алисиана усети чрез докосването, че и той е разстроен, дори уплашен. А тя не се чувстваше достатъчно силна, за да му вдъхне спокойствие. Яростните слова на Майра отново звъняха в паметта ѝ като безкрайното ехо в урвите около Рокрейвън:

„Друго дете от нея не ще имаш, а някой ден ще пожелаеш и това да не се е раждало!... От днес нататък не чакай да станеш баща на друга

дъщеря или син, ще бъдеш неплоден като убито от зимата дърво!...“

Звукът сякаш я поглъщаше. Тя се отпусна в креслото, почти загубила съзнание.

– Алисиана...

Силните му ръце я вдигнаха и я понесоха към леглото. Грижливо нагласи възглавниците под главата ѝ и седна до нея, започна да гали нежно косата ѝ.

– Не бива да се страхуваш от сенки!

А от устните ѝ се откъснаха първите думи, които ѝ хрумнаха:

– Господарю, тя те прокле да се лишиш от мъжката си сила...

– Не се чувствам лишен от нищо – усмихна се Михаил.

– Но... и аз се питах защо... не викаш никоя в спалнята си, откакто детето натежа в утробата ми.

Някаква сянка се плъзна по лицето му, в този миг съзнанията им се докосваха толкова открито, че Алисиана съжали за необмислените слова. Но той твърдо си наложи бодрост.

– Ако това те тревожи, мила моя, трябва да ти напомня, че вече не съм в първа младост и мога да преживея спокойно няколко новолуния без женска близост. Мисля си, че Деонара не би очаквала с радост да вляза в нейната спалня. Прегръдките ми означават за нея само съпружеско задължение и мъртвородени деца. А и напоследък ми се струва, че жените – с изключение на теб! – не са толкова привлекателни, както в младежките ми години. Разбира се, не бих поискал от теб да рискуваш и себе си, и детето, за да отвръщаш на ласките ми. Но когато нашата дъщеря се роди и ти се възстановиш, ще се убедиш, че глупавите приказки на онази жена не са ме засегнали с нищо. Може би все пак ще ми родиш син... а ако не, поне ни очакват много радостни часове насаме.

Тя намери сили да прошепне:

– Дано Повелителят на светлината те чуе...

Той се наведе да я целуне нежно, но докосването отново ги свърза извън пределите на сетивата – споделиха и страха, и... внезапната остра болка, сякаш разкъсала отвътре Алисиана.

Господарят на Алдаран се изправи рязко като от удар и извика на жените:

– Веднага се погрижете за нея!

А тя се вкопчи в ръката му.

– Михаил, страх ме е!

Долови за миг и неизреченото от него: „Не е добра поличба, че раждането започва, докато тя още не се е отърсила от проклятията на

онази вещица...“ Усети и как с отдавна привичната строга дисциплина той прогони самата мисъл от ума си, за да не усилят взаимно лошите си предчувствия. Каза ѝ меко, но и повелително:

– Алисиана, сега трябва да мислиш само за нашата дъщеря, да ѝ даваш от силата си. Забрави всичко друго, освен нея и... моята обич.

Слънцето скоро щеше да залезе. Облаците се трупаха един над друг по стръмнините над крепостта Алдаран, но където Донал се рееше, небето беше ясно и синьо. Дребното му тяло беше закрепено с ремъци към рамката, между крилето от най-тънка кожа, изопнатата върху леките пръти. Въздушните течения го носеха, от време на време раздвижваше ръце, за да възстанови равновесието си след особено силен повей. Държеше се над земята и с помощта на малкия матричен камък, прикрепен точно в средата на конструкцията. Сам направи този левитационен планер, дърводелецът само му показва някои тънкости на занаята си. Няколко от момчетата в крепостта имаха такива играчки – разрешаваха им да летят, щом овладееха достатъчно употребата на звездните камъни, за да не се излагат на излишна опасност. Само че сега повечето от тях се занимаваха с уроците си. А Донал се бе измъкнал незабелязано и полетя от крепостната стена, макар да знаеше предварително, че за наказание ще му забранят да докосва планера много дни. Но не можеше да понася повече все по-тягостното напрежение, стаения страх.

Разкрита изменница, умряла преди да я подложат на изтезания, защото ѝ било наложено смъртно заклинание. И проклела преди смъртта си господаря на Алдаран да се лиши от мъжката си сила...

Мълвата плъзна из крепостта като горски пожар, разнесена от няколкото жени, видели и чули станалото в покоите на Алисиана – знаеха твърде много, за да си държат устите затворени, но и твърде малко, за да обяснят всичко правдиво.

Проклела и Алисиана, а дребничката барагана веднага изпитала родилни болки. Хората си шепнеха, че господарят наистина не е взел в леглото си никоя жена напоследък, а пък някога ги сменял с всяко новолуние. Неизбежно прозвуча зловещият въпрос, от който Донал настръхна – ами ако има нещо вярно, че любимката му от Рокрейвън го е омагьосала, за да не пожелае никоя друга и да запази мястото си в неговото сърце и прегръдки?

Един от стражите, груб и пряк човек, се изсмя многозначително, щом чу тези приказки:

– На нея магии не ѝ трябват. Ако Алисиана ме омае с хубавите си

очи, с кеф ще заложи мъжеството си между краката й...

Началникът на стражата го чу и отсече:

– Радан, затваряй си плювалника! Стига си покварявал момчетиите... а и виж кой е с тях! Гледай си работата и забрави мръсотииите! – Когато стражът се изсули с наведена глава, суровият мъж заговори на Донал с необичайна сърдечност: – Признавам, че думите му са просташки, но той само опита да се пошегува. Тормози се, защото си няма жена, затова е готов да говори неприлично за всяка хубавица. Изобщо не искаше да покаже неуважение към твоята майка. Всички ще пощурят от радост, ако тя роди наследник на Алдаран. Не се гневи на прибрзано изтървани слова. Заслушаш ли се в лая на всяко куче, не ще ти остане време за нищо друго. Занимавай се с уроците си, Донал, и не си трови душата с онова, което невежите говорят за по-достойните от тях.

Донал наистина се махна от вътрешния двор, но не заради уроците си. Отнесе планера, нагласи го по тялото си и скочи от един зъбер на стената. Сега се носеше с въздушните течения, оставил долу всичко тревожно и потискащо, погълнат от опиянението да наподобява птица. Ту завиваше на север, ту се обръщаше на запад към голямото пурпурно светило, сякаш надвиснало над остриите върхове.

„Сигурно и соколите се чувстват така...“

Под допира на чувствителните му пръсти крилото от кожа и дърво се наклони леко надолу и Донал се съсредоточи в поредния поток, понесе се към земята с него. Съзнанието му ликуваше в свръхострите възприятия, усиления от звездния камък. Виждаше в небето не синя пустота, а величествена мрежа, плетеница от полета и течения, които можеше да язди като буен кон. Продължаваше все надолу, вече изглеждаше, че ще се забие в назъбената скала, но в последния миг се остави рязък повеи да го отнесе нагоре... Не мислеше за нищо, потънал в екстаза на полета.

Зелената луна Идриел висеше ниско – подут полукръг в червенеещото небе. Сребристият сърп на Мормалор едва се забелязваше, подобен на сянка. А ярката Лириел, почти достигнала пълнолуние, се издигаше бавно над източния хоризонт.

Откъм плътните облаци, струпали се зад крепостта, отекна тежък грохот, паметта и опасенията мигом се пробудиха у Донал. Може би нямаше да го сгълчат, че не се занимава с уроците си в такъв тревожен за всички час, но ако не се прибере до смрачаване, непременно щяха да му отредят тежко наказание. По залез вятърът ставаше твърде опасен, преди около година един от пажовете в замъка натроши планера си и си счупи левия лакът. Всички казваха, че е късметлия, защото е отървал

кожата. Донал се озърна към крепостта, после затърси поток нагоре, който да го отнесе достатъчно високо за спускането. Иначе можеше да кацне по принуда на стръмните склонове под стените и да носи чак до портата своя планер – лек, но твърде неудобен товар. Матрицата му помогна да долови подходящо течение – ако внимателно се възползваше от него, щеше да стигне отвъд замъка и да се снижи с кръжене.

Потрепери, когато видя отново голия издут труп, повесен от крепостната стена. Край нея се боричкаха няколко киоревни, вече бяха разкъсали лицето ѝ. Никой не би разpoznал Майра в тази гниеща плът. Донал отново се смрази от ужас. Онази жена все пак се държеше любезно с него... Наистина ли бе проклела майка му? За пръв път се сблъскваше със смъртта в този най-грозен облик.

„Хората умират. Животът им наистина свършва и ги изяждат мършоядите. И моята майка може да умре при раждане...“

Тялото му се сгърчи неволно и крехките криле на планера, освободени от направляващата ги воля, затрепкаха неуправляемо. Падаше... Побърза да ги овладее и напрегна мисълта си в усилието на левитацията, докато го пое друг удобен въздушен поток.

Вече усещаше лекото, но трупащо се напрежение, във въздуха се събираше статичен заряд. Отново чу сухия пукот на мълния над себе си. Светкавица проряза простора над Алдаран, до ноздрите на Донал стигна миризмата на озон и смътен дъх на изгоряло. Вече не чуваше по-далечните гръмотевици през непрекъснатия грохот, само виждаше огнената игра на стихията в сякаш кипналите облаци над крепостта. Изведнъж се уплаши. „Трябва да се спусна, да се махна от небето. Твърде опасно е да летя в тази напиреща буря...“ А колко ли пъти му набиваха в главата да следи с усета си за скоростни атмосферни смущения и най-вече за мълнии, преди да полети?!

Сграбчи го неудържим поток надолу и запрати планера право към земята. Вече истински уплашен, Донал стискаше дръжките, прояви обаче достатъчно разсъдливост да не се бори прекалено рано. Макар да му се струваше, че ей сега острите камъни ще разкъсат тялото му, лежеше отпуснат в ремъците, а напрегнатите му сетива трескаво търсеха обратно течение наблизо. В единствения подходящ миг се съсредоточи в матрицата, левитацията и насрещният поток го отнесоха надалеч от опасността.

„Сега, без да се бавя! Да достигна равнището на крепостта и веднага се спускам. Няма време за губене!...“

Само че въздухът беше някак тежък и плътен, трудно му беше да

оглежда движението в него. Постара се да разшири докрай обсега на възприятията си, но навсякъде долавяше само силните магнитни полета на все по-яръстната буря.

„И този път нещо не е наред, също като онзи ден! Та това изобщо не е истинска буря! Майка ми! Ох, мамо...“

Скованото от ужас дете си представи, че чува риданието на Алисиана в замъка: „Донал, момчето ми, какво ще стане с теб...“

Загуби всякаква власт над тялото си, а планерът пропадна... и продължи надолу...

Ако не беше толкова лек и с широки криле, несъмнено би се разбил в скалите, но макар Донал вече да не разчиташе посоката и силата на въздушните течения, продължи да се носи настрани. Пак се възползва от своя ларан, от способността да левитира, давана му и от звездния камък. Напъваше се да разгадае магнитния хаос на бурята, упорито се бореше за живота си. Насилваше се да не чува гласа на майка си, викаща от страх и болка. Не допускаше в съзнанието си и виденията как безжизненото му тяло се въргала в подножието на стръмния склон. Потъна само в дарбата си, превърна крилето от кожа и пръти в продължение на ръцете си.

„Ето... това е нагоре... да спечеля още малко разстояние на запад...“ Едва се принуди да замре неподвижен, когато поредната мълния прониза въздуха наблизо. „Не се е насочила към мен нарочно... Та тя няма мисъл, няма ум...“ Спомни си и поученията на благата леронис, която му помагаше да овладява по малко способностите си: „Обученото съзнание може да подчини на волята си всяка природна сила...“

Донал си повтаряше думите ѝ като в странен ритуал.

„Няма да се боя от вятъра, бурята, мълнията! Аз съм техен господар...“

Само че момчето беше на десет години и се зачуди кисело дали Маргали някога е дръзвала да излети в такава стихия.

Налетя го и дъжд, дрехите му мигом подгизнаха, вече трябваше да преодолява и треперенето от студ, за да не загуби контрол над крилето си.

„Сега. По-гладко. Надолу, още надолу, все с този поток... Право към земята, покрай склона... Няма време да си играя с обратното течение. Тук поне опасността от мълнии не е голяма...“

Стъпалата му почти докосваха земята, когато поредното мощно течение го понесе нагоре, далеч от твърдата опора. Донал хълцаше от отчаяние, но се пребори отново да насочи планера надолу, като увисна

отвесно под конструкцията, хванал се здраво за подпорите на крилете, които смекчиха падането. Настръхналата кожа отново му подсказва близката опасност от мълния и той насочи цялата си сила да я отклони другаде – където ще да е. Трясъкът замалко щеше да му пръсне тъпанчетата на ушите, помътнелите му очи се разшириха от ужас, когато един от големите стърчащи камъни на склона се разцепи с грохот. Краката му докоснаха земята, Донал се затъркаля по стръмното и още в първия миг усети как подпорите се пречупиха като сухи съчки. Остра болка проряза едното му рамо, но с остатъците от волята си се накара да не напряга тяло – както го учеха да пада при воинското обучение, за да не пресилва костите си. Жив, макар натъртен навсякъде и разплакан от безсилие, той се спря зашеметен сред скалните отломъци, а светкавиците се стрелкаха безцелно около него и гръмотевиците сякаш прескачаха от връх на връх.

Успя да си поеме дъх и се надигна. Видя, че планерът може да се поправи. Провървя му, че и неговите ръце не изглеждаха като подпорите на крилете. Щом се озърна към разбития от мълнията камък, зави му се свят, а в главата му затуптя болка. Вдигна счупената си играчка, оставяйки крилете да се влачат, и я помъкна мъчително нагоре по хълма към портата на крепостта.

– Тя ме мрази! – изплака Алисиана. – Не иска да се роди!

В мрака, обгърнал съзнанието ѝ, усети как Михаил улови внимателно нейните конвулсивно мятаци се ръце.

– Скъпа моя, излишно се измъчваш – промърмори той.

Потискаше неумолимо собствените си страхове. Надареният със силен ларан господар на владението също долавяше нещо ненормално в бурята, в ударите на мълниите навън. А ужасът на Алисиана само подхранваше собствените му черни предчувствия. И все му се струваше, че в стаята се е появил още някой освен уплашената до полуда жена и кроткото присъствие на Маргали, чието сведено лице се осветяваше от сините проблясъци на звездния камък. Михаил чувстваше вълните на покой, с които ги заливаше леронис, тя се опитваше да ги потопа в състояние, неуязвимо за тревоги. Самият той започна да диша дълбоко и равномерно, както го бяха научили отдавна, след малко Алисиана също се отдаде на потока от благодост и се отпусна.

„Но откъде е това излъчване на страшна борба, на непоносим ужас... Тя е, още неродената... Страхува се, съпротивява се... Та нима раждането не е изтезание за тези мъничета? Някой трябва да я подкрепи, да ѝ внуши, че я чакаме с любов...“

Господарят на Алдаран не само бе присъствал, но и помагал с дарбата си при раждането на всичките си деца. Познаваше смътната уплаха и яростта на още неоформеното съзнание, измъчвано от незнайни сили. Порови в паметта си. (Дали някое от децата на Клариса беше толкова борбено от първите си мигове? А децата на Деонара дори не успяваха да вдишат, горкичките слабачета...) Пресегна се с невидимата прегръдка на свръхсетивното към неясните мисли на напругащото се малко създание, терзаещо се от страха и болката на своята майка. Прочисти съзнанието си от всичко друго и се постара да предаде на своята дъщеря само нежност. Не за нея бяха думите, разбира се – няма бебето ще ги разбере? Но чрез словото си помагаше, за да е посланието му изпълнено с топлота.

„Не бива да се боиш, мъничката ми. Скоро това ще свърши... ще дишаш свободно, а ние ще те залюлеем на ръце... Откога те чакаме и обичаме!“

Никак не му беше лесно да забрави в тези мигове смразяващите мисли за синовете и дъщерята, които загуби – цялата му любов не стигна да ги изведе от тъмата, където ги запрати техният пробудил се ларан. Опитваше се да прогони и спомените за безпомощните рожби на Деонара...

– Пуснете завесите – каза след малко.

Една от жените в стаята пристъпи на пръсти към прозорците и закри страховитата гледка на прорязваното от мълнии тъмно небе. Но тътът продължи да отеква безмилостно.

– Я да видим как е малката – нареди акушерката.

Маргали се надигна от стола си. Плъзна внимателно дланите си край Алисиана, за да потопи по-лесно съзнанието си в тялото ѝ, да проследи дишането ѝ и докъде е стигнало раждането. Никой не биваше да докосва в такъв момент жена с дарбите на ларан, защото можеше да навреди на детето. Затова присъствието на леронис беше жизнено необходимо – тя щеше да използва своите телепатични и психокинетични способности. Алисиана се успокои замалко от безплътния допир, но щом Маргали се отдръпна настрана, родилката изкрещя внезапно:

– Донал, момчето ми, какво ще стане с теб...

А лейди Деонара Ардайс-Алдаран, дребна жена с видими белези на възрастта и страданието, доближи тихо постелята и стисна пръстите на Алисиана в дланите си.

– Не се бой за бъдещето на Донал. Дано Авара се смил и не се наложи, но ти се заклевам, че от днес нататък ще му бъде приемна майка,

ще се грижа за него като за свой роден син.

– Деонара, толкова си добра с мен... – изпъшка измъчената жена. – А аз исках да ти отнема Михаил...

– Дете, сега не му е времето да се отдаваш на безсмислени угризения. Щом можеш да му дадеш онова, което не ми е по силите, значи си моя сестра и ще те обичам, както Касилда е обичала Камила. Заклевам ти се и в това. – Господарката на Алдаран се наведе и целуна полека Алисиана по челото. – Хайде, бреда, опитай да се успокоиш. Мисли само как след малко ще държиш дъщеря си на ръце.

До нея бяха бащата на детето ѝ и жената, която се закле да ѝ бъде сестра, но Алисиана не намираще покой. Стихията трещеше и бушуваше край стените на замъка, ужасът я просмукваше цялата. „Малката ли се бои така или самата аз?...“ Съзнанието ѝ сякаш плуваше в мрака, макар и укротявано от застаналата наблизко леронис, от непоколебимата обич на Михаил. „Но за мен ли е или за дъщеря му?...“ Вече ѝ беше безразлично, не съзираше нищо пред себе си. Преди винаги се осланияше на бледите видения за бъдещето, сега обаче от целия свят за нея останаха само страхът и съпротивата на детето. Струваше ѝ се, че този безразсъден гняв се слива с оглушителния шум от гръмотевиците, а родилните болки се засилват и стихват с неравните проблясъци на мълниите... грохотът не беше отвън, а в съсипаното ѝ тяло... уплахата и яростта се изливаха в самата нея... имаше само умора... Мъчеше се да вдиша, извика немощно и мислите ѝ угаснаха с облекчение в тъмната, в тишината, в нищото...

– Ай, каква е бясна! – възкликна акушерката, хванала предпазливо мятащото се бебе. – Успокойте я, домна, преди да прережа пъпната връв, иначе ще кърви прекалено... Ох, че сила има в тази мъничка женичка!

Маргали се наведе над пиращото новородено. Дребното личице беше тъмночервено от напъните. Почти примижалите от виковете очи бяха яркосини. Видя, че главичката е покрита с гъсти червеникави косъмчета. Маргали плъзна длани по голото телце и загука тихичко. Детето се поукуоти и престана да се бори. Акушерката успя да среже пъпната връв и да я превърже. Но когато пое момиченцето, за да го повие, побърза да го остави внимателно на пелените и отдръпна изтръпналата си ръка.

– Олеле... Еванда да се смилн над всички ни, но ето че се появи на бял свят още една от онези... Е, поне мога да кажа, че когато порасне, няма защо да се бои от насилници, щом отсега поразява със своя ларан.

Нечувано е да се прояви в такъв дребосък!

– Уплаши се от теб – подхвърли Маргали, но усмивката веднага изчезна от лицето ѝ. И тя обичаше милата Алисиана. – Горкото дете, никога няма да познава майчината ласка...

А Михаил коленичи до тялото на любимата си, лицето му се набръчка от мъка.

– Алисиана, скъпата ми...

Изведнъж се озърна намръщен. Деонара бе поела повитото бебе от ръцете на Маргали и го полюшваше, чертите ѝ бяха изопнати от свирепата жажда на отказаното ѝ от съдбата майчинство.

– Е, Деонара, сигурно не си чак толкова съкрушена. Не ще имаш съперница за мястото на майката в сърцето на това дете, нали?

– Не ти подобават тези слова – укори го тя, притиснала момиченце до съсухрените си гърди. – Обичах Алисиана с цялата си душа, господарю. Нима би предпочел да обърна гръб на това безпомощно създание, или все пак ще е по-добре за всички ни да я отгледам с обич като свое дете? Вземи я, съпруже, и се грижи за нея, докато си намериш друга любимка за нейна майка. – Колкото и да се сдържаше Деонара, горчицката се промъкна в гласа ѝ. – Тя е единствената ти жива наследница. И щом отсега има ларан, ще трябва винаги да бдиш над нея с тревога. Аз обаче бях лишена дори от този майчински страх...

Остави бебето в ръцете му и той се взря с неопикуема мъка и нежност в лицето на рожбата си.

А проклятието на Майра отново проехтя в паметта му: „Никоя друга няма да положиш в постелята си... ще бъдеш неплоден като убито от зимата дърво!“ Мъничето като че веднага долови объркването му, изпищя и се загърчи в прегръдката му. Бурята отново се разбушува край стените на крепостта.

Михаил гледаше с почуда дъщеря си. Само нея щеше да има, ако онази вещица бе познала бъдещето му. Бебето сякаш искаше да надвика стихията, розовите юмручета бяха стиснати до болка от ярост. А вече виждаше в неформените черти подобие на Алисиана – извитите вежди и високите скули, блясъка на големите очи, пламения цвят на косата...

– Алисиана загуби живота си, за да ми даде този скъпоценен дар. Дали да не я наречем с името на майка ѝ?

Деонара трепна като от плесница.

– Господарю, нима се осмеляваш да дадеш на дъщеря си име на мъртвец? Избери ѝ име, обещаващо по-добра съдба!

– Ще се вслушам в мъдрия ти съвет. Тогава, домна, ти избери

името.

Деонара се запъна:

– Аз... аз щях да нарека нашата първа дъщеря Дорилис. Нека носи това име като знак, че ще ѝ бъде истинска майка. – Докосна с пръст бузката на момиченцето. – Харесва ли ти, малка девойко? О, погледни – тя заспа най-последно. Умори се от плач...

А зад прозорците бурята стихна отведнъж, остана само звукът от падането на последните капки.

3

Единадесет години по-късно...

Настъпи часът на тъмата преди зазоряване. Снегът се сипеше над манастира в Неварсин, вече затрупан от преспи.

Не се чуваше звънът на камбана, а и някой да я биеше, звукът не долиташе дотук от покоите на отеца-настоятел. И все пак във всяка килия и спалня братята и послушниците се пробудиха едновременно, сякаш от съня ги изтръгна този един-единствен сигнал, разнесъл се безшумно навсякъде.

Аларт Хастур от рода Елхалин в миг премина от унес към бодрост, нещо в съзнанието му бе настроено да възприеме сигнала. В първите си години тук често се успиваше, но правилата не позволяваха никому да буди друг. Обучението в манастира бе насочено и към изостряне на способността да чуваш беззвучното и да виждаш невидимото.

Не му беше студено, макар да се завиваше само с качулатото си расо. Вече бе закалил тялото си и се топлеше с вътрешната си енергия по време на сън. Нямаше нужда и от осветление. Стана, наметна расото върху простата дреха, която носеше денем и нощем, и пхна стъпалата си в грубите сламени сандали. В джобовете си сложи малкия подвързан молитвеник, кутията с перодръжката и запушения рог с мастило, паницата и лъжицата си. Така събра в дрехата си всички вещи, които един монах можеше да има и да използва. Дом Аларт Хастур още не беше приел всички обети на ордена „Свети Валентин от снеговете“. Оставаше му една година, преди да прекъсне окончателно връзките със света под стените на манастира – свят, изпълнен със смут, за който си спомняше всеки път, когато се наведеше да стегне кожените каишки на сандалите си. Защото във Владенията прозвището „сандаджия“ се възприемаше от мъжете като най-тежка обида, подказваща нрав, по-подходящ за жена, ако не и порочни наклонности. И сега беше принуден да успокои съзнанието си с три дълбоки и бавни вдишвания, после промърмори молитва за онзи, който нарушаваше спокойствието на мислите му. В същото време Аларт осъзнаваше болезнено иронията на положението си.

„Моля се душевният мир да осени моя брат, който ме заплю с това оскърбление, а нали именно той настоя да бъда изпратен тук, за да спасят разума ми?“

Гневът и неприязънта не го напускаха, затова повтори дихателното упражнение и прогони мисълта за брат си. Спомни си словата на отеца-настоятел: „Синко, нямаш власт над света или над различните неща в него. Ти се отрече от жаждата да постигнеш такава власт. Тук си дошъл да търсиш овладяване на онова, което е вътре в теб. Истински покой ще намериш едва когато разбереш докрай, че твоите мисли не са причинени от външна, чужда сила. Те са само твои – единственото нещо във Вселената, над което е редно да имаш пълна власт. Ти самият, а не твоите мисли и спомени, властваш над съзнанието си, не ти ги причинява някой друг. Човек, позволил на ума си да го измъчва с нежелани мисли, все едно притиска мравка-скорпион към гърдите си и я подканя да го захапе още по-стръвно.“

Аларт повтори упражнението и накрая спомените за неговия брат изчезнаха от съзнанието му. „Не му е мястото тук, дори в паметта ми.“ Излезе от килията и закрачи тихо по дългия коридор.

До параклиса, най-старата част от манастира, се стигаше през открития двор. Преди четири столетия дошла първата група братя, за да се настанят високо над света, от който искали да се отрекат. Издълбали убежището си в твърдите скали на планината, започвайки от малката пещера, където според преданията завършил пътя си Свети Валентин от снеговете. Постепенно край твърдината на отшелниците израснал град – Неварсин, Снежния град. Всичко тук бе построено от ръцете на монасите. Братята се гордееха, че и един камък дори не е преместен с помощта на матрица.

В параклиса цареше мрак, пламъчето на една-единствена лампа гореше в светилището, където статуята на Носителя на бремето се издигаше над последния приют на светеца. Аларт се движеше със затворени очи, както изисквах правилата, но намери лесно своето място на скамейките. Чуваше тихите стъпки наоколо, случваше се някой послушник да се препъне, защото още разчиташе повече на очите си вместо на вътрешното зрение, за да намира път за непохватното си тяло в мрака на манастира. Необвързаните от обети юноши, тепърва навлизали в учението, вървяха опипом и не разбираха защо монасите нито палят светлини, нито имат нужда от тях. Шепнеха си, бутаха се, понякога и падаха, накрая обаче си намериха местата. Пак нямаше никакъв звук, доловим за ухото, но братята се надигнаха като един и гласовете им се извисиха в утринния псалм:

„Една Сила създаде
Небето и Земята,
планините и долините,
мрака и светлината,
мъжете и жените,
хората и другите.
Не се вижда,
не се чува,
не се мери,
само духът я намира,
защото е част от нея.
И аз я назовавам Божество...“

В тези мигове хаосът от въпроси и съмнения изчезваше напълно от съзнанието на Аларт. Слушаше гласовете – още неукрепнали или дрезгави от възрастта, и губеше усещането за отделното си „аз“. Отдаваше се на увереността, че принадлежи на нещо по-всеобхватно от самия него, на великата Сила, поддържаща движението на луните, звездите, светилото, на неznайната Вселена отвъд. И знаеше, че тук има своето място в хармонията. А ако изчезне, в Световния дух ще остане празнота вместо Аларт, която никога няма да бъде запълнена. В песента намираще умиротворение. Изпитваше наслада от гласа си, но не по-силна от онази, която му даваха и останалите гласове в хора, дори треперливите звуци от гърлото на стоящия до него брат Фенелон. И си спомняше думите от писанията на Свети Валентин, които прочете по времето на най-тежкия смут в душата си – дадоха му за пръв път покой, откакто детството му остана в миналото.

„Всеки от нас е като глас в огромен хор, глас единствен и неприличащ на останалите. Всеки от нас се чува през отредените му години, после замлъква завинаги, а други се разнасят вместо него. Но ничия песен не е по-прекрасна, никой не може да пее вместо ближния си. Нищо не наричам зло, освен старанието да пееш чужда песен или да наподобяваш чужд глас...“

Тогава Аларт прозря, че от най-ранните си години се е мъчил да пее по мелодия и с глас, които никога нямаше да му подхождат, подтикван от баща и братя, учители и бойни наставници, коняри и слуги. Стана кристофоро – избор, който се смяташе недостоен за един Хастур, потомък на Хастур и Касилда – на самите богове, – надарен с ларан. Хастур от Елхалин, близо до светите места на Хали, обитавани някога от

боговете. От незапомнени времена всички от неговия род почитаха Повелителя на светлината. Но той напусна рода си, отрече се от положението си и тук се превърна в брат Аларт. Дори монасите вече рядко се сещаха какъв е бил и откъде е дошъл.

Забравил себе си, но и погълнат от съзнанието за своето единствено и неповторимо място в хора, в манастира, във Вселената, Аларт пъ с всички дългите псалми. После се зае с отредената му работа за тази сутрин – да разнесе закуската на учениците и послушниците във външната трапезария. Слагаше пред тях кани с чай, от които се вдигаше пара, сипваше горещата бобена каша в каменни паници и неволно забелязваше как измръзналите пръсти се долепят веднага до съдовете, за да се стоплят. Повечето момчета бяха твърде малки, за да овладеят напълно способността да се сгръват сами. Знаеше, че мнозина от тях са се увили с одеяла под расата. Съчувстваше им, защото помнеше как страдеше от студ в началото. И все пак си казваше, че горещата храна и допълнителните завивки само им пречат. Колкото по-скоро започнеха борбата със студа, толкова по-лесно щяха да го победят.

Мълчеше (макар че беше редно да ги укори), когато те се оплакваша от грубата храна, а не знаеха, че в сравнение с монасите получават изискани и прекалено богати на енергия ястия. Самият той бе вкусвал само два пъти топла храна, откакто започна да спазва строгите ограничения, които монасите си налагаха. Но и двата пъти се бе излагал твърде дълго на ледения вятър в проходите, докато спасяваше затънали в преспите пътешественици. Отецът-настоятел бе преценил, че изтощението може да застраши здравето му, и заповяда да се стопли с храна и чай и няколко нощи да спи покрит с одеяло. Ако не се броят тези извънредни произшествия, Аларт контролираше тялото си така, че му беше все едно дали е зима или лято, а от храната, каквато и да беше, извличаше всичко необходимо.

Докато пълнеше втори път паницата на един дребосък (на растящите момчета позволяваша да ядат до насита), Аларт отбеляза, че разглезеното чедо на някое от равнинните Владения трепери неудържимо въпреки одеялото и расото, с които беше увил тялото си. Заговори му сърдечно:

– След малко студът няма да те мъчи чак толкова. Храната ще те стопли. Пък си и добре облечен.

– Добре ли?! – възкликна смаяното дете. – Не ми позволяват да си облека кожената наметка, накрая май ще умра от студ!

В очите му напиряха сълзи и Аларт го потупа дружески по рамото.

– Няма да умреш, малък братко. Ще разбереш, че можеш да се топиш и без дрехи. Знаеш ли, че на послушниците тук не се позволява да спят с одеяла или дори с расо, а лягат голи на камъните? И още никой не е умрял от измръзване. Животните не носят дрехи, телата им са приспособени към условията, в които живеят.

– Животните си имат козина – възрази намусеното момче. – А моята кожа е гола!

Аларт се засмя.

– Ето ти го доказателството, че нямаш нужда от козина. Ако ти беше нужна, за да се топлиш, щеше да се родиш целият обрасъл. Сега трепериш, защото откакто си се родил, ти внушават, че трябва да мръзнеш в снеговете, и умът ти е свикнал с лъжата. Още преди да настъпи лятото, ще подкачаш бос из преспите, без дори да ти е неприятно. Виждам, дете, че не ми вярваш, но запомни какво ти казвам. Изяж си кашата, ще усетиш как започва да изгаря в пещта на твоето тяло и да разнася топлина до върховете на пръстите ти.

Усмихна се на просълзеното момче и отново се зае с работата си.

И той се бе бунтувал понякога срещу суровата дисциплина, налагана от монасите. Но от първия миг тук им се доверяваше напълно, а обещанията им се сбъднаха. Отърси се от хаоса в ума си, научи се да го поставя под своя власт и вече преживяваше деня, без да го измъчва вечният натиск на ясновидството, а тялото му се покоряваше – вършеше каквото се иска от него, задоволявайки се с най-необходимото за здравето.

Откакто намери мястото си в манастира, видя пристигането на четири групи деца – плачеха от студ, мрънкаха за грубата храна и ледените постели, защото бяха свикнали вкъщи да се изпълнява всяка тяхна прищявка. След година, две или три си тръгнаха, научили колко е важна дисциплината за оцеляването, узнали много за миналото и способни да размишляват трезво за бъдещето си. И тези, дори малкото момче, плащещо се да не умре без дебелината си кожена наметка, щяха да излязат от манастира заякнали и съзрели. Съзнанието му неволно се простря към идните дни, за да види как ще започне да се държи това дете. Да, знаеше си – струвало си е да се отнесе с него достатъчно строго...

Аларт застина в неловка поза, мускулите му се вцепениха, както не му се бе случвало от първата година в Неварсин. По навик започна дишателните упражнения, за да се отпусне, но внезапният пристъп на страх не избледняваше.

„Не съм тук. Не мога да се видя в манастира след година... Дали

това е предчувствие за собствената ми смърт, или ще бъда принуден от обстоятелствата да напусна Неварсин? Свети Носителю на бремето, укрепи душата ми...“

Ето какво стана причина да потърси лек за душата си тук. Не беше еммаска като някои други от рода Хастур – нито мъже, нито жени, дълголетни, но безплодни. От малък съзнаваше, че е мъж, възпитаха го, както подобава на потомък на кралски род, пети поред сред наследниците на трона. Но и още от дете го терзаше друга негова особеност.

Започна да прониква мислено в бъдещето едва ли не преди да проговори. Веднъж уплаши силно приемния си баща, довел му нов кон за подарък – каза му, че се радва, защото все пак е избрал черния, а не дорестия, както му е хрумвало отначало.

– Как позна, че се чудех дали дорестият не ти подхожда повече?

– Видях как ми подаряваш дорестия – невинно обясни малкият Аларт, – после пък доведе черния, а накрая видях и как ти се скъса ремъкът на дисагите и изобщо не дойде днес...

– Милостиви Алдонес... – прошепна смаяният мъж. – Вярно, насред прохода забелязах, че ремъкът може да се скъса всеки миг, и ако се бе случило, щях да се прибера, защото нямаше да ми стигне храната за пътуването...

Постепенно Аларт прозря същността на своя ларан. Виждаше не едно-единствено бъдеще – истинското, онова, което щеше да настъпи, а всички възможни обрати и промени, разтварящи се като ветрило пред мисълта му, и знаеше болезнено ясно, че всяко негово движение или постъпка поражда още десетки варианти. Когато навърши петнадесет години и застана пред Съвета на Седемте, за да бъде татуиран с емблемата на своя кралски род, за него всеки ден и нощ бяха изтезание. Кой ли можеше да понесе виденията на безбройни пътища и разклонения на всяка крачка, на стотици възможности, възникнали от всеки избор? Накрая се парализираше от безсилие и страх пред известното и опасностите на още непознатото. Не знаеше как да изгради стена срещу тази напаст и вече не издържаше. Не го биваше и за воинско обучение, защото го връхлитаха представите как може да убие или нарани противника в учебния бой с неловък удар. Тези занимания се превърнаха в кошмар, не му стигаха силите за друго, освен да стои премалаял пред бойния си наставник като страхливо момиченце, неспособен да вдигне сабята. Живеещата в дома им леронис се опитваше да установи връзка със съзнанието му, да му покаже изхода от този стъписващ лабиринт. Но Аларт виждаше и безкрайните възможности докъде може да го доведе това

обучение, накрая започна да се крие в стаята си и чуваше съкрушено как го наричат идиот и пъзльо. Не искаше да помръдне от уплаха пред бъдното, сам се смяташе за изрод, за безумец...

Събра остатъците от волята си, за да потегли на това дълго и изтощително пътешествие – на всяка крачка виждаше как може да сбърка и да полети в пропастта. Когато отецът-настоятел го приветства в манастира и изслуша плачливия му разказ, отсъди:

– Аларт, нито си луд, нито си някакво изчадие, просто те е сполетяла голяма злочестина. Не мога да ти обещаая, че ще намериш верния път тук, не знам и дали ще те излекуваме, но вероятно ще те научим как да живееш в мир с дарбата си.

– Нашата леронис ме убеждаваше, че мога да контролирам ясно-видството с помощта на матрица, но аз се боях да започна – призна си той.

За пръв път спомена свободно за страховете си – пред своите сродници трябваше да мълчи за този порок, немислим у един Хастур.

Отецът-настоятел кимна.

– Прав си бил да отбягваш работата с матрица. Звездният камък можеше да те зароби именно чрез твоята боязън. Може би ще успеем да ти покажем пътя към живот без страх. Ако не, ще свикнеш да търпиш опасенията си. Първо трябва да осъзнаеш, че те са си твои.

– Знам го твърде добре, достатъчно съм се измъчвал от угризения... – осмели се да възрази Аларт.

– Не за това ти говоря. Ако наистина си вярвал, че страхът е твой, нямаше да те спохождат чувството за вина или яростта. Виденията ти разкриват нещо извън теб, което не си способен да поставиш под своя власт. Но уплахата е само твоя, както гласът ти, пръстите, паметта. Ако се чувстваш безсилен да го овладееш, още не си признал, че извира от собствената ти душа и е в твоята власт. Можеш ли да свириш на рил?

Учуден от този завој в разговора, Аларт потвърди, че се е понаучил да свири на малката лира.

– Когато в началото не извличаше от струните желаните звуци, кое беше готов да проклинаш – инструмента или неумелите си пръсти? Предполагам, че по-късно си подчинил същите тези неловки пръсти на волята си. Затова недей да проклинаш своя ларан. Волята ти още не се е научила да го контролира. – Помълча, за да осмисли юношата думите му, и продължи: – Различното бъдеще, достъпно за дарбата ти, е нещо напълно извън теб, не е породено нито от страха, нито от паметта ти. Но уплашиш ли се, това се дължи изцяло на теб – отнемаш си

възможността за избор. Самият ти, Аларт, си вдъхваш този ужас. Научи се да го насочваш и потискаш, тогава ще се вглеждаш спокойно в множеството пътеки и ще знаеш коя е най-добра за теб.

– Но как да се спася от страха? Не искам да се боя!

– Каж ми – промълви благо възрастният мъж – кой от боговете според теб е насадил страха в душата ти, сякаш те е проклет? – Аларт мълчеше засрамен. – Щом самият ти извикваш тази боязън в душата си, ще се научиш да се вираш в нея сякаш отстрани, дори самичък да избираш кога да изпитваш страх. Но първо трябва да признаеш, че всяко опасение и проява на нерешителност са твои. Започни с това. Всеки път, когато колебанията ти пречат да избереш, питай се: „Какво ме плаши? Защо предпочетох ужаса, лишаваш ме от избор, пред свободата да преценя кое е най-добро за мен?“ Ако се поддаваш на уплахата, оставяш вродените си рефлексии да избират вместо теб. А както ми каза, напоследък не си правил нищо, за да не ти се случи нищо ужасно. Започни от тук, Аларт. Не ти обещавам да се освободиш от страха, а само да му станеш господар след време, за да не те лишава от сила и решителност. – Отецът-настоятел се усмихна съчувствено и добави: – Все пак се добра до Неварсин, нали?

– По-ужасно беше да остана, отколкото да тръгна – промълви Аларт, а цялото му тяло се тресе.

– Ето, могъл си да избереш. Сега остава да погледнеш отвъд страха. Накрая ще прозреш, че това чувство е твой слуга.

– Дано боговете ми позволят...

Така започна животът му тук... и продължаваше вече шест години. Бавно и мъчително се пребори с вцепняващия ужас, подчини тялото си, разбра как да търси сред разклоняващите се пътища онзи, по който нямаше да си навреди. После виденията се стесниха постепенно като коридор, започна да вижда само себе си в настоящето, в този ден, и вършеше необходимото... нито повече, нито по-малко.

Но ето, след тези шест години го връхлетяха накъсани видения – път, скали и преспи, непозната крепост, родният му дом, лицето на жена... Закри очите си с длани, сграбчен от предишното безсилие.

„Не! Искам да остана тук, да избира сам съдбата си, да не наподобявам чужд глас...“

През тези години го оставиха сам да определя посоката, да зависи само от своя избор. Сега външният свят отново се стоварваше отгоре му. Дали някой отвъд стените на манастира бе стигнал до решение, засягащо и Аларт, включваше го в кръежите си? Ужасът отново се надигна,

за да удуши волята му. Той обаче знаеше как да победи.

„И страхът е мой, но аз съм негов повелител, а само от мен зависи кой път ще предпочета...“

Напрягна се да открие сред množащите се картини поне една възможност да си остане брат Аларт, намерил покоя в тясната си вледенена килия, налучкал своя начин да допринесе с нещо за бъдещето на света, в който живее...

Нямаше такова бъдеще и само по себе си това вече беше прозрение. Каквото и избор да му натрапваха отвън, не би могъл да го отхвърли. Задълго остана коленичил на студения каменен под, за да преодолее съпротивата на съзнанието си. Трябваше да приеме неизбежното. Когато го повикаха, не се плашеше от нищо.

До обяд бе съзрял достатъчно от преплитащите се възможности, простиращи се в безкрайно разнообразие пред зора му, за да знае поне отчасти какво да очаква. Виждаше баща си – разгневен, умоляващ, убеждаващ. Значи това беше първото изпитание...

Щом му предадоха, че трябва да отиде при отца-настоятел, той застана спокоен и безстрастен пред стареца.

– Синко, дошъл е родният ти баща и иска да говори с теб. Можеш да се срещнеш с него в северната гостна.

Аларт сведе поглед за миг.

– Отче, а трябва ли да говоря с него?

Монахът го познаваше твърде добре, за да проникне лесно под маската на невъзмутимостта.

– Нямам основание да отхвърля молбата му.

Аларт замалко да изтърве яростното „Но аз имам!“, само че го бяха научили да не се поддава на сприхавост. След малко успя да изрече кротко:

– Почти целия ден се подготвих за тази среща. Не искам да напускам Неварсин. Тук открих умиротворението и как да съм полезен. Помогни ми, отче!

Старецът въздъхна. Бе притворил очи, както винаги, защото виждаше по-добре с мисълта.

– Синко, ще ми се за твое добро да намеря изход, каквото и ти би харесал. Доволен си от всекидневието си при нас, наистина постигна щастие... колкото е достъпно за човек, понесъл бремето на такава напаст. За жалост обаче времето на спокойствие изглежда свърши за теб. А не бива да забравяш, момко, че повечето хора никога не намират

време, за да се научат на самопознание и дисциплина. Бъди благодарен на живота, че ти даде и толкова.

„Как ми е втръснало от благочестиви приказки за примирение с то-вара, положен на плещите ни от съдбата!...“ Аларт успя да потисне бунтовната мисъл, но отецът-настоятел вдигна глава и се взря в него със странните си очи, напомнящи за безцветен метал.

– Момчето ми, току-що показва сам на себе си, че нямаш подходящ нрав за монах. Научихме те как да се справяш отчасти с вродените ти склонности, но ти си непокорен по природа, жадуваш да промениш всичко, което е по силите ти. Знаеш добре, че мястото за такива дела е там долу. – Плавният му жест сякаш обхвана Вселената извън стените на манастира. – Синко, никога няма да приемеш покорно света какъвто е. Вече имаш силата да се бориш за мечтите си, воден от разума, а не да удряш сляпо, подтикван от болката и страха. Трябва да излезеш оттук, Аларт, за да промениш своя свят, доколкото успееш.

Младият мъж за кой ли път през този ден закри лицето си с длани. До последния миг се надяваше, че монахът ще му помогне някак да се спаси от неизбежното. „Като дете, като доверчиво хлапе!“ Дори шестте години в манастира не го бяха освободили от тези илюзии. Едва сега почувства, че се е отърсил напълно от детството си, и му се доплака.

Отецът-настоятел изрече с бащинска усмивка на устните:

– Аларт, нима тъгуваш, че е невъзможно да останеш момченце дори през двадесет и третата година от живота си? Аз си мисля, че по-скоро трябва да се радваш на готовността да се превърнеш в мъж след обучението си тук.

– Но защо говориш точно като баща ми?! – сърдито възкликна младежът. – Подобни поучения чувах от сутрин до вечер – още не съм бил съзрял достатъчно, за да заема полагащото ми се място в света. Недей и ти да ги повтаряш, отче, иначе ще се запитам дали всичките ми години в Неварсин не са били една лъжа!

– Само че аз не мисля за същото, което е искал да ти внуши баща ти, когато казвам, че си готов да посрещнеш изпитанията на зрелостта. Уверен съм, че знаеш – за мен мъжеството далеч не означава онова, което влага в тази дума господарят Хастур. Нима ти не утеши и поощри едно разплакано дете днес? Аларт, не се преструвай, че и ти не познаваш разликата. – Суровият глас се смекчи. – Чедо, нима се разгневи дотолкова, че да не приемеш благословията ми?

Аларт падна на колене пред стареца и усети как той го докосна със съзнанието си.

– Светият Носител на бремето ще укрепи душата ти за предстоящото. Обичам те искрено, но не бих си позволил себичността да те задържа тук. Много си необходим на света, който се опита да забравиш. – Когато младежът стана, отецът-настоятел го прегърна за миг. – Имаш разрешението ми да облечеш светските си дрехи, преди да се явиш пред очите на баща си. – За последен път докосна с върха на пръстите си лицето на Аларт. – В мислите си винаги ще бъда с теб. Може и да не се срещнем повече лице в лице, но няма да те забравя в молитвите си през идните дни. И изпрати синовете си при мен след време, ако желаеш. Сега върви.

Старецът седна, качулката се спусна на лицето му и Аларт разбра, че решението му е непреклонно.

Не се възползва от разрешението да се преоблече. Напомни си ядосано, че е монах, и ако това не допада на неговия баща, няма защо да се съобразява с капризите му. Но след миг си призна, че желанието да постъпва напук се дължи донякъде и на увереността му, че повече няма да облече расо, нито ще се завърне някога в Неварсин. Нима нямаше да види отново Снежния град?

Тръгна към гостната и се опита в движение да успокои дишането си. Каквото и да чуеше от баща си, имаше ли смисъл да се впускат в разгорещена кавга още щом се видят? Бутна вратата и влезе в стаята с гол каменен под.

Възрастният мъж седеше мрачен до разпаленото огнище, стиснал до болка облегалките на резбованото кресло. Лицето му излъчваше надменността, присъща на рода Хастур от равнините. Щом чу отмерените стъпки и шумоленето на расото, промърмори раздражено:

– Още един качулат призрак! Поисках да пратите тук сина ми!

– Вашият син е тук, вей дом, готов да ви служи.

Възрастният мъж се вторачи в него.

– О, Богове над нас! Аларт, нима си ти? Как смееш да застанеш пред мен в тези гнусни дрехи?!

– Заставам пред теб какъвто съм, татко. Удобно ли те настаниха? Ако искаш нещо, нека ти го донеса.

– Вече се погрижиха. – Баща му кимна към подноса и каната на масата. – От нищо друго нямам нужда. Искам само да говоря с теб, точно това е причината да изтърпя окаяното пътуване дотук!

– Повтарям – тук съм, готов да ти служа. Толкова ли тежко беше пътуването? И какво те накара да дойдеш чак в Неварсин?

– Ти! – изръмжа баща му. – Кога ще си готов да се върнеш където

ти е мястото, за да изпълниш дълга си към семейството и рода?

Аларт сведе поглед, стисна юмруци, докато ноктите му се забиха в кожата на дланите. Видяното в тази стая само преди няколко минути го смразяваше. В поне едно от разклоненията на бъдещето, възникващи с всяка изречена дума, Стивън Хастур, господар на Елхалин – и по-млад брат на крал Регис II, седнал на трона в Тендара, – лежеше на каменния под с пречупен врат. Аларт съзнаваше, че яростта, напираша в душата му при всеки спор с неговия баща още от детството му, може твърде лесно да го тласне към отцеубийство. За миг престана да слуша, зает само с възстановяването на спокойствието си. Заговори чак когато се увери, че в гласа му няма да прозвучи враждебност или дори неприязън.

– Татко, много съжалявам, че предизвиквам недоволството ти. Мислех, че знаеш какво е желанието ми – да прекарам живота си сред тези стени като монах и лечител. Посред лято идната година ще ми позволят да положа последните обети, за да се откажа от името и земното си наследство, да остана тук до сетния си ден.

– Да, не съм забравил, че изрази такова желание, породено от болния ти тогава ум – изсумтя дом Стивън Хастур. – Очаквах да си се отърсил от глупостите, щом излекуват душата и тялото ти. Е, Аларт, как си сега? Изглеждаш ми здрав и силен мъж. Добре е, че тези смахнати кристоро не са те морили от глад, нито са те подлудили от лишения... поне засега.

– О, чувствам се чудесно, татко. Както сам виждаш, в тялото ми не липсва сила, а душата ми намери покой.

– Тъй ли? Значи няма защо да ти се сърдя за годините, които предпочете да прекараш в Неварсин. Както и да са постигнали това чудо монасите, ще им бъде вечно признателен.

– Тогава покажи благодарността си, като ми позволиш да остана тук, където съм щастлив и имам свое място.

– Невъзможно! Това е безумие!

– Позволяваш ли да те попитам защо се гневиш?

– А, да, забравих, че никой не те извести – промърмори господарят на Елхалин. – Брат ти Лорън умря преди три години. Имаше ларан също като твоя, но за жалост в още по-лош вид. Изобщо не успяваше да отдели миналото от бъдещето. Когато дарбата го налегна с цялата си мощ, той се затвори вътре в ума си, престана да говори и дори не забелязваше нищо наоколо. Така умря.

Аларт се натъжи. Когато напусна дома си, Лорън беше още дете и не се чувстваха особено близки, но го потресе мисълта за страданията,

които момчето е изтърпяло. И на самия него оставаше само крачка до същата участ!

– Това ме натъжава, татко. Жалко, че вече е било късно да го изпратите тук. Монасите вероятно щяха да помогнат и на него.

– И един ни стигаше! – отсече дом Стивън. – На рода ни не са нужни слабаци. По-добре да умират рано, вместо да умножават своите недостатъци в потомството си. Негова светлост Регис има един-единствен наследник. По-големият му син загина в битка с онези нашественици, поробили Серайс, затова Феликс трябва да седне на трона след баща си. Но момчето не се радва на добро здраве. Аз съм следващият наследник, после е твоят брат Деймън-Рафаел. Напомням ти, че само четирима те делят от трона, а сегашният ни крал скоро навършва осемдесет години. Ти обаче още нямаш дори един син!

Аларт не се съдържа, обзет от погнуса:

– Да вярвам ли на ушите си? Искаш да предам на следващите поколения проклятието, което нося в кръвта си?! Току-що ми каза, че то е погубило Лорън!

– И все пак имаме нужда от тази прозорливост за бъдното – натърти дом Стивън. – Ти вече си я овладял. Лероните от Хали измислиха как да я запазим в нашия род, но и да се отървем от нестабилността на психиката, която застраши твоя разум и довърши Лорън. Опитах се да обсъдя с теб това още преди да потеглиш към манастира, но ти тогава не беше в състояние да мислиш за потребностите на рода. Споразумяхме се с рода Ейлърд за една от техните дъщери, чиито гени са така модифицирани, че да бъдат доминантни в потомството ѝ. Вашите деца ще имат твоята дарба, както и способността да я контролират, без да заплашва живота им. Ще се ожениш за това момиче. Тя има и две сестри недостро, а лероните от Кулата откриха начин да им въздействат така, че да раждат само синове от теб. Ако експериментът е успешен, синовете ти ще имат и дарбата, и властта над нея. – В този миг най-сетне видя разкривеното от отвращение лице на Аларт. – Ти какво, ще ми се глезиш ли сега?

– Аз съм кристофоро. А първата заповед във Веруюто на целомъдрието гласи: „Не вземай жена против волята ѝ.“

– Добро правило за монах, но не и за мъж! Мога да те уверя обаче, че никое от момичетата няма да се противи. Ако желаш, онези двете, за които няма да се жениш, дори не ще научат името ти. Вече разполагаме с опиати и в паметта им ще остане само споменът за няколко приятни нощи. А всяка жена иска да роди пряк потомък на Хастур и Касилда!

Аларт се озъби.

– Не искам жена, която ще трябва да легне замаяна и безчувствена с мен! „Против волята й“ означава не само съпротива срещу насилие. Отнася се и за онези, чиято свободна воля е отнета с опиати!

– Нямаше да ти го предложи – разсърди се и баща му, – ако не ми бе показал ясно, че не искаш да изпълниш дълга си! На твоите години Деймън-Рафаел имаше цяла дузина синове невестро от жени, споделили охотно постелята му! Но ти, проклет сандалджия...

Аларт отново наведе глава и потисна безумното желание да стисне тънката шия и да отнеме живота на седящия пред него старец.

– Татко, достатъчно често съм чувал мнението на Деймън-Рафаел за мъжеството ми. Нужно ли е и ти да повтаряш тези обиди?

– А какво си сторил, за да имам по-добро мнение за теб? Къде са твоите синове?

– Не съм съгласен, че животът на един мъж трябва да се мери само по броя на синовете му. Но сега не искам да се препираме за това. Нямам никакво желание да създавам деца, понесли моето проклятие. Вече знам немалко за тази дарба на ларан. И смятам, че грешиш в желанието си да я засилиш в следващите поколения. Би трябвало и моите мъки, и особено гибелта на Лорън да ти подсказват, че човешкият ум не е бил предназначен да понесе такъв товар. Нали знаеш какво означават рецесивните и леталните гени?

– Не е нужно недорасящи да ме учат на онова, което са чували от мен!

– Така е, татко, но при цялото ми уважение не искам да участвам в замисъла ти. Ако някога изобщо имам синове...

– Никакво „ако“. Трябва да имаш синове!

Дом Стивън не искаше да слуша възражения. Аларт въздъхна. Баща му просто предпочиташе да се преструва на глух, защото казаното от сина му не съвпаднаше със закостенелите му предразсъдъци. За него пръв дълг на всеки от рода му беше да множи потомците, които ще носят приказните дарове на Хастур и Касилда, легендарния ларан на Владенията.

Ларан, магията, психосилите, позволяващи на тези родове да преуспяват в манипулациите на матриците – звездните камъни, усилващи скритите способности на съзнанието. За да научават бъдещето, да подчиняват простосмъртните на волята си, да преобразяват и пресътворяват неодушевената материя, да властват над птиците и зверовете. Ларан беше ключът към съкровищницата на неограничената власт, затова от

безброй поколения Владенията упорстваха в размножителните си програми.

– Татко, чуй ме, моля те! – Аларт вече не спореше разярено, а се опитваше да стигне най-последно до ума на баща си. – Уверявам те, тези кроежи ще породят само зло. Та ние превръщаме жените в обикновени утробы, от които да се пръкват чудовища, лишени от всякаква човечност! Аз обаче се подчинявам само на съвестта си и отказвам.

Дом Стивън се усмихна накриво.

– Да не си падаш по мъже, та не искаш да дадеш синове на нашата каста?

– Не си прав, но досега не съм познал и никоя жена. И щом съм жертва на тази зла напасть, на това проклятие на ларан...

– Млъкни! Сквернословещ срещу нашите прадеди и срещу Повелителя на светлината, от когото сме получили този дар!

– Ти сквернословещ, татко, щом смяташ, че можеш така да опорочиш създаденото от боговете!

– Ах ти, нагло!... – подскочи баща му, но с огромно усилие овладя беса си. – Сине, още си млад, а и си объркан от внушенията на тези монаси. Върни се при онова, за което си роден, и скоро ще отхвърлиш заблудите си. Искам от теб само каквото подобава на един Хастур, стремящ се родът му да процъфтява. Не... – възпря със заповеднически жест канещия се да възрази Аларт, – ...още си невеж в тези неща, ще трябва да допълним житейския ти опит. Девствен мъж! – Колкото и да се стараше, господарят на Елхалин не можа да прикрие презрението си. – Още не можеш да съдиш кое е редно и кое – не.

– Повярвай ми, не съм равнодушен към женския чар. Но няма да предам проклятието си на невинни деца.

– Дотук с пререканията! – зловещо изръмжа дом Стивън. – Няма да търпя неподчинението ти. Макар че ще е много позорно за мен, ако мой син ще създава децата си упоен също като жените, с които ляга. Ще намерим обаче решение и за този проблем, ако ни принудиш.

„Свети Носителю на бремето, помогни ми! Как ще намеря сили да не го убия още сега, когато се опитва да ме стъпче?!“

Дом Стивън продължи по-умерено:

– Сине, безсмислено е да хабиш сили за този спор. Дай ни поне шанс да те убедим, че опасенията ти са напразни. И те умолявам най-последно да облечеш дрехи, подобаващи на мъж от потомците на Хастур. Подготви се за завръщане у дома с мен. Толкова си ни необходим, скъпи сине, и... толкова ми липсваше...

Искрената обич в гласа му прободеше като копие сърцето на Аларт. Хиляди детски спомени напиреха да залееят волята му, размиваха границата между минало и бъдеще. Да, баща му искаше да го превърне в пешка на своята гордост и наследени родови амбиции и все пак... господарят на Елхалин обичаше синовете си. Как се тревожеше преди години за здравето и разсъдъка на Аларт! Иначе за нищо на света не би се съгласил да го пусне точно в манастира Неварсин.

„Нямам сили дори да го намразя, а щеше да ми е много по-лесно, ако можех...“

– Ще дойда с теб, татко. Повярвай ми, не исках да те гневя.

– Нито за мен беше приятно да те заплашвам. – Дом Стивън протегна ръце. – Защо още не сме се поздравили като роднини? Нима тези кристофоро отричат кръвните връзки между хората?

Аларт прегърна баща си и се изуми печално колко костеливо и крехко е станало тялото му. Надменната сприхавост прикриваше немоощта на напредналата възраст.

– Не, татко, боговете да ме пазят, не съм отхвърлил родството. А сега нека се приготвя за пътуването.

– Върви, разбира се. Не мога да ти опиша колко се дразня, като те виждам с тези одежди...

Аларт не продума, само се поклони и отиде да се преоблече. Да, щеше да потегли с баща си и да се преструва на покорен син. До предела на търпимото. Вече се досещаше какво му подсказваше отецът-настоятел. Този свят имаше болезнена нужда от промени, а той нямаше да ги постигне от убежището си зад манастирските стени.

Виждаше се да язди, после зърна за миг огромен реещ се сокол, мярна се лицето на жена... Твърде малко знаеше за жените. А неговият баща и съмишлениците му се канеха да го хвърлят насила в обятията не на една, а на цели три, упоени и смирени... Е, срещу това щеше да се опълчи с цялата мощ на волята си! За нищо на света не би се замесил в чудовищната размножителна програма на Владенията. Никога. Сгъна расото си и за последен път коленичи на студените плочи в килията.

– Свети Носителю на бремето, дай ми сили да поема на плещите си своя дял от товара...

Стана и започна да облича обичайните дрехи на един благородник от Владенията. Накрая препаса сабята си за пръв път от шест години.

– Благословен вовек бъди, Свети Валентине от снеговете, просветли ме да крача праведен по света... – прошепна, въздъхна и огледа килията си за миг.

Повелителката на бурите

Обзе го печалната увереност, че никога няма да я види отново с очите си.

4

Червинът, дребният ездитен елен на Дарковър, стъпваше предпазливо по тясната пътека и току мятеше разклонените си рога, сякаш се сърдеше

на падащия сняг. Вече бяха слезли от планините, до Хали оставаха само три дни път. Но за Аларт пътешествието продължи цяла вечност. Струваше му се, че са минали години и е обиколил безкрайни пространства, огромните простори на промяната. И беше изтощен.

Само дисциплината, която се научи да си налага в Неварсин, го преведе през хаоса на виденията – гъмжило от възможни бъдещи събития, разклонения и варианти на всяка крачка, изникващи от нищото с всяка дума и постъпка. А докато минаваха през опасните планински проходи, Аларт съзираше гибелта си безброй пъти, ако неговият червин стъпи накриво, както му беше ясно и накъде трябва да го насочи, за да оцелее. В манастира се научи да продължава напред през страха, но неспирните усилия го изцеждаха докрай.

И друго видение никога не напускате мислите му. В ума му все изплуваше непоносима гледка – как баща му лежи мъртъв в краката му наред някаква непозната стая.

„Не искам да започвам живота си във всекидневното с отцеубийство!“

Но не можеше да прикрие своя гняв от самия себе си. Иначе пак щеше да стигне до пълното вцепенение на страха, когато не би посмял да направи и най-нищожното движение.

„Гневът е мой – напомняше си строго. – Затова мога да избирам как да го насоча, няма да стигна до отнемане на живот.“

После отново му се присънваше наяве трупа на баща му сред тази вече привична обстановка – зелени завеси със златни кантове и кресло, чиито резбовани шарки би могъл да нарисова по памет, толкова често му ги натрапваше неговият ларан.

Трудно му беше да гледа лицето на баща си, без да изпита жалостта и мъката, която му причиняваха виденията. И само с непрестанно напрежение прикриваше чувствата си от господаря на Елхалин.

А дом Стивън не изрече повече слова на снизхождение към монашеския живот на своя син и се постара да няма никакви поводи за спрекване помежду им. Говореше сърдечно с Аларт за детските му

години в Хали, за сродниците им, за случките по време на пътешествието. Разказа му за работата, извършвана в Кулата на Хали – със силата на матричния кръг извличаха на повърхността желязна, медна и сребърна руда, – и за преобразените животни. Оказа се, че неговият брат Деймън-Рафаел правел експерименти с клетъчни промени и създал соколи с пера във всички цветове на дъгата, също и червини с рога, блестящи като скъпоценни камъни.

Ден след ден в душата му се събуждаше поне частичка от някогашната детска обич към бащата, преди ужасното проклятие на ларан и вярата на кристофоро да ги разделят... И отново мъчението на непоносимата стая със зелено-златните завеси, голямото дървено кресло, а лице то на баща му – пребледняло и застинало от изненада в мига на смъртта.

По пътя го връхлитаха често и образите на други хора, изплували от незнанията, за да се намесят в бъдещето му. Аларт се бе научил в манастира да забравя бързо случайно появилите се лица от немислими обрати на предстоящото, но някои му се явяваха упорито. Вече знаеше, че не само е възможно да срещне тези хора, но те непременно ще влязат в живота му. Разбира се, бързо разпозна позабравените черти на своя брат Деймън-Рафаел, който преди години го наричаше сандалджия и страхливец, а после не скри радостта си, че с отиването на Аларт в манастира остава единствен наследник на Елхалин.

„Как ми се иска двамата да сме приятели и да споделяме искрени братски чувства! Но нищо подобно не виждам пред себе си...“

Имаше и лице на жена, което сякаш никога не се скриваше от мисления му взор, макар да не я познаваше. Дребничка, с открояващи се тъмни очи на бледото лице и с черна коса, лъскава като водопад от тъмно стъкло. Стоеше пред него печална, очите ѝ се вглеждаха в неговите с изтерзан копнеж. „Коя си ти? Защо образът ти ме преследва така?“

Колкото и да му беше чудно след годините в манастира, започнаха да го мъчат и еротични видения, в които тя се смееше съблазнително, повдигаше се на пръсти, за да го целуне. И в душата му отново звучеше яростното „Не!“ . Както и да го изкушава неговият баща с красотата на момичето, няма да отстъпи. Никое дете няма да носи проклятието му в кръвта си. Но лицето беше в мислите му денем и нощем, скоро Аларт се увери, че тази жена трябва да е избраната от баща му за негова невеста. Дали все пак щеше да устои на прелестта ѝ?...

„На половин път съм да се влюбя в нея, а дори още не знам името ѝ!“

Една вечер язدهа към обширна плодородна долина и баща му

отново заговори за бъдещето.

– Там, под нас, е Сиртис. Те са васали на Хастур от векове. Ще се отбием при тях. Сигурно ще ти е приятно отново да поспиш в меко легло, нали?

Аларт се разсмя.

– Все ми е едно, татко! Откакто потеглихме, всяка нощ се настанявах за сън по-удобно, отколкото в Неварсин.

– Май и аз е трябвало да се подложа на суровата монашеска дисциплина, щом реших на стари години да пътувам толкова надалеч! Е, за мен мекият дюшек ще е радост, дори за теб да е безразлично къде лягаш. Остават ни само два дни до дома, вече трябва да се замислим за сватбата ти. Помниш ли как още десетгодишен те сгодихме за далечната ни сродница Касандра Ейлърд?

Колкото и да напругаше паметта си, Аларт се сещаше смътно само за някакъв празник, преди който го облякоха в съвсем нови дрехи, а после трябваше да стърчи прав часове наред и да слуша речите на възрастните. Спомена откровено за пролуката в спомените си и дом Стивън се засмя добродушно.

– Не се учудвам. Май изобщо не доведоха момичето. Ами че тогава тя беше на три или четири годинки! Да ти призная, отначало и аз се колебаех за този брак. В рода Ейлърд има и кръв на чиери, затова нерядко ги сполетява злочестината да им се раждат дъщери, които накрая се оказват еммаса – почти винаги са прекрасни за окото, но никога не съзряват като жени и не могат да раждат. Само че в рода им ларан е силен, затова рискувах с годежа. А когато момичето порасна, настоях да я огледа нашата леронис в присъствието и на акушерка. Оказа се, че напразно съм се страхувал. Нищо не ѝ липсва на Касандра. Чувал съм не един човек да споменава, че е станала красива девойка. А и ние имаме нужда от здрави връзки с Ейлърд. Е, Аларт, нищичко ли няма да кажеш?

Младият мъж се насили да не повиши глас.

– Знаеш каква е волята ми. Няма пак да се карам с теб, но не съм променил своето решение. Не желая да се женя и да създавам синове, върху които ще тегне същата напаст. Повече нямам какво да кажа.

– През тези дни – подхвана баща му съвсем благо – те опознах твърде добре, за да се хвана в клопката на думите ти. В края на краищата ти си мой син, когато се върнеш в света и заемеш полагащото ти се място, скоро ще забравиш монашеските превземки. Съгласен съм обаче с теб, киху кариу, че е още рано да обсъждаме тези неща. Боговете са ми свидетели, че не желая никакви свати с нито единия от само двамата

синове, които ми оставиха.

Аларт усети как гърлото му се стегна от мъка.

„Не мога да прогоня от душата си обичта към него. Така ли ще пречупи волята ми накрая – не с насилие, а с доброта?“

И за кой ли път видя мъртвешкото лице в онази прокълнатата стая, после образът на тъмнооката девойка изплува пред помътнялото му зрение.

Господарската къща на Сиртис всъщност беше древна твърдина с яки каменни зидове, защитена от дълбок ров и подвижен мост. Имаше големи пристройки с каменни основи и дървени стени, широк двор под покрив като многоцветно стъкло. Аларт веднага забеляза, че шарените плочки под краката му са положени с нечовешка точност. Досети се, че обитателите на Сиртис са от наскоро забогателите, които харчиха на воля, за да се възползват от трудно постигнатите чудеса на матричната технология с единствената цел да украсят домовете си. „Но нима може да си позволи да наеме толкова хора с дарбите на ларан, за да изпълняват прищевките му?“

Господарят на имението се оказва застаряващ мъж с люшкаща се омекнала плът. Излезе да приветства дом Стивън с почитта на васал, дори прекали с любезностите, като коленичи. Щом привърши с формалностите, по устните му се плъзна съучастническа усмивка, когато прегърна сродника си. Прегърна и Аларт, който рязко отметна глава назад, за да избегне целувката по бузата.

„Богове, противен е като дебел умилкващ се котарак!“

Дом Мариус ги въведе в главната зала на имението, обзаведена с прекомерен разкош. Настани ги на меки дивани и подвикна на слугите да донесат напитки.

– Това е нещо ново, правим го от нашите ябълки и круши. Непременно трябва да го опитате... Имам и ново развлечение, но ще поговорим за това, след като хапнем. – Домакинът се намести по-удобно сред множеството възглавнички. – Стивън, значи това е по-малкият ти син? Чувах слухове, че се бил отрекъл от Хали и станал монах при онези кристофоро. Какви глупости! Радвам се, че са били само злонамерени лъжи. Някои хора не си мерят приказките...

– Давам ти думата си, сроднико, че Аларт не е монах. Позволих му да живее в Неварсин, докато укрепи здравето си. В юношеските си години се измъчваше много от болестта на прехода. Сега е съвсем здрав и се завърна у дома, за да се ожени.

– О, тъй ли било? – Дом Мариус се вторачи в младежа с примигващите си очи, полускрити сред мазни гънки. – Скъпо момче, а дали и аз познавам твоята щастлива избраница?

– Едва ли по-зле от мен – промълви Аларт неохотно, за да не се покаже нелюбезен. – Казаха ми, че е моята сродница Касандра Ейлърд. Виждал съм я само веднъж, още беше бебе.

– Аха, домна Касандра! Срещнах я преди време в Тендара. Беше на празничния бал в Замъка на Комайните – обясни домакинът, ухилен до уши.

Аларт отново изпита погнуса. „Каза го само за да знаем, че заема достатъчно високо положение да бъде поканен там!“

Дом Мариус нареди да поднесат вечерята. И той се бе поддал на отскорошното увлечение слугите да са кралмаки – изкуствено отгледани от расата на бродниците, видоизменени с добавяне на матрично обработен генетичен материал от хора. Аларт ги смяташе за грозни твари – нито човечи, нито бродници. Съществата от другата раса, колкото и да бяха странни, се отличаваха със своя, чужда красота. А кралмаките, дори онези със съвършена външност, го отблъскваха с явната неестественост на произхода си.

– Да, виждал съм наречената ти невеста. Нейната прелест би отказала дори истински монах от обетите му. – Дом Мариус се изкиска. – Сроднико, изобщо няма да жалиш за манастира, когато легнеш с нея. Макар че... Тези момичета от рода Ейлърд не са особено подходящи за съпруги. Някои са неплодни като риачия, а други – толкова слаби, че не могат да изнесат и едно-единствено дете.

„Ясно, с удоволствие говори за бедите, които могат да сполетят околните.“

– Аз съвсем не бързам да се сдобия с наследник – изрече Аларт на глас. – По-големият ми брат е жив и здрав, пък и има предостатъчно синове невестро. Затова лесно ще се примирия с онова, което са ми отредили боговете. – Побърза да отклони разговора в друга посока. – В имението ли отглеждате кралмаките? Докато пътувахме, чух от баща си за експериментите на моя брат с червини, а вашите слуги са по-дребни и изящни от онези, които отглеждат в Хали. Доколкото знам, тамошните твари ги бива само да чистят обори и да вършат друга черна работа, с каквато човек не би унижил васалите си.

Изведнъж изпита чувство за вина. „Колко бързо забравям!“ А в Неварсин го учеха, че никой честен труд не е под достойнството на човека. Поне подтикна отново дом Мариус към самохвалство.

– Имам тук една от лероните на Райднау, пленена в сражение. Много е изкусна. Смята, че съм проявил голяма добрина, като я уверих, че не я насилвам да вреди на своя род – а и как бих могъл да ѝ се доверя в битките? Затова няма нищо против да върши всичко друго за мен. Тя ми отгледа тези кралмаки, наистина са по-хубави от всички други, които съм виждал. Ако желаш, дом Аларт, ще ти подаря за сватбата мъжки и женски екземпляри, за да си развъдиш и ти. Не се съмнявам, че твоята бъдеща съпруга ще се радва да ѝ прислужват приятни за окото създания. Моята леронис ми отгледа и нова порода риачия. Братовчеде, искаш ли да видиш как изглеждат?

Господарят на Елхалин кимна и когато се нахраниха, в залата влязоха обещаните създания. Аларт ги изгледа намръщен – екзотични играчки за преситена похот... На вид бяха жени с привлекателни лица и добре оформени гърди под полупрозрачната тъкан на развяващите се одежди. Но тесните ханшове, прекалено тънките талии и дългите крака издаваха, че не са хора. Бяха четири – две тъмнокоси и две руси, иначе си приличаха като близначки. Коленичиха гъвкаво в краката на дом Мариус, извивките на шиите им напомняха за лебеди и въпреки отвращението си Аларт изпита твърде необичайната за него тръпка на желание.

„Да пропаднат в адовете на Зандру, но са хубавици като някой демон, превъплътил се в жена!“

– Братовчеде, би ли повярвал, че са родени от утробите на кралмаки? За създаването им използвахме клетки от мен и от пленената леронис – подсмихна се домакинът. – Ако бяха истински хора, някой заядливец би казал, че са ми дъщери, а това, хм... добавя острота в насладата. – Посочи русокосите. – Лела и Рела, другите са Риа и Тиа. Няма да ви досаждат с много приказки, макар че говорят и пеят, а аз се погрижих да ги научат да танцуват и да свирят на рил. Умеят да се грижат и за трапезата. Разбира се, основният им талант е да забавляват. И естествено, наложено им е матрично заклинание, за да привличат и омайват. Виждам, че не можеш да откъснеш поглед от тях... – дом Мариус се ухили – ...както и синът ти.

Аларт се сепна и ядосано обърна гръб на ужасяващо съблазнителните лица и тела.

– Не съм себичен и тази нощ ще ги имаш, братовчеде. Една, две – колкото искаш. А ти, младежо, щом си отричал плътското цели шест години в Неварсин, явно имаш нужда от услугите им. Ще ти пратя Лела, любимката си. Ах, какво правят тези риачия, дори монах не може да им устои...

– Сроднико – промърмори Аларт, потиснал погнусата си, – аз пък те моля да не се лишаваш от присъствието ѝ заради мен.

– О, тъй ли... – Веждите на домакина се извиха в гримаса на пресорено съчувствие. – Може би в манастира си свикнал да предпочиташ удоволствията, които могат да ти предложат братята в прегръдките си? Самият аз рядко пожелавам някой ри'чию, но имам няколко, за да не се излагам в гостоприемството. Някои хора държат на разнообразието. Да ти изпратя ли Люю? Хубаво момче е, уверявам те, а и поисках всички да бъдат създадени почти нечувствителни към болка. Възползвай се от него както ти хрумне.

Дом Стивън побърза да се намеси, за да предотврати изблика на ярост, напирал видимо у неговия син.

– О, момичетата са ни достатъчни. Твоята леронис се е справила чудесно.

Когато ги отведоха в отредените им покои, господарят на Елхалин отприщи гнева си.

– Няма да ме позориш, като откажеш предложението му! Не искам да плъзне мълва, че синът ми не е мъж!

– Значи да се срамувам от този тлъст плужек? Татко, с какво петня мъжеството си, ако дори от мисълта за тази мръсотия ми се гади?

– Аларт, с твоите монашески превземки наистина ставаш досаден. Лероните ни направиха голяма добрина, когато отгледаха породата риачия, а и твоята бъдеща невеста няма да ти е особено благодарна, ако не държиш поне една от тях в дома си. Нима си толкова невеж, та не знаеш, че ако легнеш с бременната си съпруга, може да пометне?! Това е част от цената, която плащаме за нашия ларан, вътъкан с толкова упорит труд в гените ни. Нашите жени не се отличават с особена сила и лесно помятат, затова трябва да ги щадим, когато носят плод в утробата си. Ако в такова време задоволяваш желанията си само с някоя риачия, съпругата ти не ще има повод за ревност. Но няма да е същото, предпочетеш ли обятията на истинско момиче, което може да намери място и в душата ти...

Аларт не смееше да го погледне в очите. В долините подобен разговор между хора от различни поколения се смяташе за крайно непристойен, още от времето на груповите бракове – всеки достатъчно възрастен мъж е можел да ти бъде баща.

Дом Стивън промърмори недоволно:

– Аларт, нямаше така да погазя добрите нрави, ако ти не упорстваше в желанието да забравиш дълга си към нашата каста. И все пак съм

убеден, че ще се върнеш към живота в прегръдките на жена! – Помълча миг и добави грубо: – Няма от какво да се притесняваш. Тези твари са безплодни.

„Нищо чудно и да не се стърпя, преди да попадна в онази стая със зелените завеси! Готов съм да го убия още сега!“

Но господарят на Елхалин вече затваряше вратата на своята стая.

Докато се приготвяше за сън, Аларт размишляваше вбесен за поварата, просмукала се в кастата, към която принадлежеше. „Ние, уж благословените потомци на Повелителя на светлината, носещи във вените си кръвта на Хастур и Касилда... Или само се залъгваме с приятни за самите нас легенди?“ Дали дарбите на ларан в родовете, водещи началото си от Хастур, бяха само дело на самозабравил се смъртен, бърникал в гените и мозъчните клетки на себеподобните си – някоя вещица с мощна матрица, която по нищо не се е отличавала от леронис на дом Мариус, задоволяваща с живи играчки развратните му наклонности?

„И самите богове – ако изобщо съществуват – би трябвало да са извърнали лика си от нас!“

Дори разкошът на тази спалня му беше противен. Как му се искаше отново да е в Неварсин сред мрачната тишина на нощта! Вече се канеше да угаси лампата, когато чу почти безшумни стъпки – Лела се прокрадна към леглото му.

– Вей дом, дойдох да задоволя всяко ваше желание.

Гласът ѝ звучеше като мъркане. Очите ѝ веднага издаваха, че не е човек – твърде големи, неразгадаеми.

Аларт завъртя глава.

– Можеш да си вървиш. Ще спя сам тази нощ.

А вече го измъчваха еротични видения – всичко, което би могъл да направи, безкрайно ветрило от достъпни пътеки. Лела седна до него на леглото и дългите ѝ гъвкави пръсти докоснаха неговите. Заговори умолително:

– Вей дом, ако не ви задоволя, ще ме накажат. Какво ви се иска? Знаем много начини да дам наслада на един мъж.

Той се досещаше, че баща му се е погрижил да го постави в това унижително положение. Всяка риачия се създаваше, отглеждаше и омъгъсваше с единствената цел да излъчва неустойима съблазън. Нима дом Стивън нямаше да се спре пред нищо, за да прекърши съпротивата на сина си?

– Уверявам ви, моят господар ще изпадне в ярост, ако не изпълня заповедта му. Да доведе ли още една от нас? Или предпочитате да ме

набиете? И това ми харесва, наистина!

– Стига, стига! – промърмори Аларт. – Никой не би и мечтал за по-красива от теб.

Призна си – чудесното тяло, вълшебното лице, разпуснатата ароматна коса го привличаха.

„Ето, заклинанието вече ми действа...“

Как да се въздържи? Налегна го почти смъртна умора, а върховете на пръстите ѝ вече се плъзгаха лекичко по шията му.

„И какво ли значение има? Твърдо съм решен да живея без жена, за да не предам другиму проклятието си. Горкото създание е безплодно, няма да зачене дете от мен, дори да ми се искаше. Може би ако се подчиня на баща си поне днес, ще престане да ме обсипва с обиди и да ме укорява, че не съм мъж. Защо да упорствам точно сега? Защо да си отказвам онова, което принадлежи по право на всеки от моята каста?“

Мислите му се вихреха в пълна бъркотия. Хиляди картини на бъдещето се тълпяха в съзнанието му. Виждаше се ту да прекършва врата на момичето, ту да сплита тялото си с нейното в безумна страст. За миг му се мярна и тъмнооката девойка, просната безжизнена пред него... „Толкова смърт и отчаяние...“ Рязко придърпа Лела към себе си, за да заличи кошмарите. „Не е ли все едно, щом пред мен се простира само опустошение?“

Чуваше сякаш отдалеч нейните тихи стонове на наслада и си каза унило: „Поне нея не вземам насила...“ После вече не мислеше за нищо и това беше неимоверно облекчение.

5

Когато се събуди, момичето вече го нямаше и Аларт не стана веднага, а полежа, измъчван от погнуса и презрение към самия себе си. „Как ли ще възпра ръката си да не поразии собствения ми баща, щом ми причинява това?...“ Тъкмо пребледнялото лице отново изплува пред мисления му взор наред с всичката прокълната стая със зелените завеси, и той си напомни строго: „Изборът се падаше на мен, той само ми даде възможността.“

Но не можа да се отърси от мрачните укори на съвестта си, колкото и да се залисваше с подготовката за отпътуването. В отминалата нощ бе научил още нещо за себе си, което никак не му допадна.

През шестте си години в Неварсин изобщо не го смущаваше обстоятелството, че в манастира не се допускат жени. Не се и сещаше за тях. Нито веднъж не се изкуши, дори по време на средлетните празници, когато и на монасите бе позволено да се смесят с веселите тълпи, да търсят миг на обич или поне нейното подобие по улиците на града. Никога досега не му бе хрумвало, че трудно ще удържи решението си да не се жени и да не създава деца, на които ще предаде проклятието на ларан. Но колкото и противно да му беше извращението, въплътено в тялото на Лела – та тя не беше човек! – шестте години на самоналожено целомъдрие отлетяха в миг, щом меките пръсти на тази риачия се плъзнаха по кожата му.

„Каква ли участ ще си навлека? Щом не изтърпях още през първата нощ...“ В сливащите се, вечно множащи се видения се появиха и нови, не по-малко неприятни – можеше да стане същият като дом Мариус. Да, все пак би отхвърлил брака, но за да разпалва похотта си неуморно с такива противоестествени създания, предназначени само да задоволяват низки страсти.

Зарадва се, че техният домакин не слезе за закуска. Стигаха му и усилията, които положи, за да изтърпи баща си. Личеше доброто настроение на дом Стивън, захванал се с нетърпение да маже масло на филията си. Старецът лесно долови стаения гняв на Аларт (който пък се чудеше дали неговият баща вече е дочул нещо от слугите или дори се е унижил да разпита Лела, за да се увери в мъжките качества на сина си). Въпреки това запази мълчание чак докато взеха плащовете си.

– Аларт, ще оставим ездитните си животни тук. Дом Мариус

предложи да пътуваме с въздушна кола, за да стигнем бързо до Хали, а слугите ще докарат животните след няколко дни. От малък не си летял в такова возило, нали?

– Изобщо не помня такава случка – вдигна рамене младият мъж и любопитството му се пробуди. – Поне съм сигурен, че по онова време не се срещаха често.

– Така е, а и сега си остават играчки за богатите, защото трябва да ги управлява опитен майстор, надарен с ларан. При това са безполезни в планините. Обърканите въздушни течения и внезапните пориви на вятра там непременно ще разбият въздушната кола в някой зъбер. Поне в равнините използването им е достатъчно безопасно. Мислех си, че полетът ще те разведри.

– Признавам, че ще ми бъде много интересно – промълви Аларт, а в същото време си мислеше, че техният домакин не пести усилия, за да угодничи на своя господар. – В Неварсин се говори обаче, че тези возила не са особено надеждни и в равнините. Във война сме между Елхалин и Райднау, а във въздуха апаратите са твърде уязвими при атака.

Дом Стивън вдигна рамене.

– Всички имаме ларан. Не се съмнявам, че след шест години в манастира си загубил почти напълно уменията си на боец, но още можеш да пръждосаш от небето всеки нападател. Имам и талисмани против огън. – Взря се пронизващо в сина си и добави: – Или се каниш да ми кажеш, че си станал прекалено миролюбив при монасите и не би защитил своя живот или сродниците си? Доколкото си спомням, още като момче нямаше никакво влечение към схватките.

„Да, защото преди всеки удар в учебния бой виждах каква беда мога да причиня на себе си или на противника. Жестоко е да ми се подиграва за детската слабост, а няхах вина за това! Дължа всичко на проклетите ви наследствени дарби...“

Насили се да вижда само живото лице на баща си, а не смъртната маска, изплуваща упорито. И изрече на глас:

– Докато дишам, ще браня своя баща и господар, а ако се проваля, нека боговете ме накажат най-тежко.

Стреснат и развълнуван, дом Стивън протегна ръце и го прегърна. И за пръв път в живота си Аларт чу такива думи от своя баща:

– Прости ми, скъпи сине, изрекох недостойни за мен слова. Не биваше да те обвинявам незаслужено.

„И аз трябва да поискам прошка. Той не е жесток, само се подава на страха си за мен... Искрено се стреми да прояви доброта...“

Въздушната кола се оказва дълга и обтекаема, изработена от вещество като блещукащо отвтърсе стъкло. Беше украсена със сребърни ивици по корпуса, имаше продълговата кабина с четири седалки. Неколцина кралмаки я избутаха изпод навеса върху шарените плочки на двора и пилотът – строен младеж с червеникава коса, издаваща принадлежност към дребните благородници от хълмовете Килджард – дойде при пътниците си и ги поздрави с неохотен поклон, само небрежен знак за любезност. Като майстор в занаята си и изкусен ларанзу не беше принуден да се подмазва никому, ако ще и да е брат на краля.

– Аз съм Керин, вей дом. Заповядано ми е да ви отведа в Хали. Моля ви, настанете се в кабината.

Той изчака кралмаките да помогнат на дом Стивън, но се спря нерешително пред Аларт, преди да заеме своето място отпред.

– Пътувал ли сте някога в такава машина?

– Може би като малък, но не си спомням. Да не я задвижва матрица, с която се справяте сам? Струва ми се просто невероятно!

– О, не бих могъл да издържа. Вътре, ей тук – посочи Керин, – има акумулатор, чиято енергия стига за турбините. Един човек няма как да задържи такъв апарат във въздуха и да го тласка напред. Матричните кръгове зареждат акумулаторите с ларан, а засега аз трябва само да управлявам... също да внимавам за нападатели и да им избягам. – Изражението му стана по-сурово. – Подчинявам се на получените заповеди, но... вие имате ли ларан?

При тези думи смътните опасения на Аларт изведнъж се избистриха – за миг преживя болезнено остро видението как въздушната кола се пръска на парчета, разлитащи се към земята далеч долу. Нищожна вероятност или неизбежно бъдеще? Засега му оставаше само да гадае.

– Дарбата ми е достатъчно силна, за да изпитвам безпокойство, доверявайки живота си на такава... измишльотина – отсече той. – Татко, ще бъдем нападнати. Ти усети ли вече?

– Дом Аларт – сериозно подхвана Керин, – тази „измишльотина“, както я нарекохте, е най-безопасното возило, изобретявано някога с помощта на матричните технологии. Ако пътувате три дни на кон до Хали, също можете да бъдете нападнати по всяко време. А с въздушната кола ще пристигнете там преди пладне, значи ако някой реши да атакува, ще трябва да пресметне момента много точно. Освен това с ларан ще се защитите по-лесно, отколкото срещу оръжията на конен отряд, нали? Вярвам, че някой ден всички Велики родове ще имат и матрични оръжия, и защитни средства срещу тях, за да се бранят от съперници или

непокорни васали. И тогава войните ще останат в миналото, защото никой човек с капка мозък в главата си не би рискувал страшните разрушения, които подобни устройства могат да причинят. „Измишльотините“, вей дом, може засега да са прескъпи играчки, но след време ще донесат на Дарковър епоха на нечуван мир!

Младежът говореше толкова убедено и разпалено, че Аларт се усъмни в собствените си все по-натрапчиви предчувствия за ужасни сблъсъци с още по-страховити оръжия. Кой знае, Керин може да е прав. Ако достъпните средства за унищожение станат немислимо мощни, сигурно хората накрая ще се плашат и от самата мисъл за употребата им. Значи който ги създава, всъщност се труди за настъпването на нерушим мир...

– Керин, дано Алдонес, Повелителят на светлината, се вслуша в думите ви. А сега с нетърпение очаквам чудото.

„Виждал съм твърде много възможности, които тъй и не се сбъднаха. Тази сутрин разбрах, че все пак обичам баща си и никога не бих поsegнал на живота му. Не извих и врата на нещастното създание снощи. Затова няма да се боя от атака, но ще бдя, докато се наслаждавам на полета.“

Пилотът му показва как да затяга предпазните ремъци при среща с по-бурни въздушни течения, също как да завърта седалката си и да си служи с увеличителното стъкло, за да съзира веднага всяка опасност.

Напрегна вниманието си, когато младият ларанзу се пристегна на своята седалка, наведе глава съсредоточен и след миг турбината изрева. Като момче Аларт се бе упражнявал достатъчно с малки планери, подпомагани от звездни камъни, за да познава елементарните принципи на летенето с апарати, по-тежки от въздуха. И все пак му беше трудно да повярва, че дори голям матричен кръг, тоест група от умове в тясна телепатична връзка, може да вложи в акумулатора достатъчен заряд, за да задвижва такава мощна турбина. Е, да, и дарбите на ларан не бяха за подценяване, освен това матриците усилваха електрическите импулси на мозъка, понякога дори хилядократно... Питаше се колко ли хора и време са нужни, за да се зареди един акумулатор. Искаше му се да попита Керин – но не биваше да го разсейва, – защо не приспособят тези возила за пътуване по земята. Веднага се сети обаче, че тогава ще трябва да се прокарават пътища за тях. А твърде неравният терен на север от Килджард май винаги щеше да налага превоз с товарни животни или ходене пеша.

Бързо се плъзнаха по пътеката, настлана с гладък стъкловиден

материал, вероятно също положен с помощта на матрица, и след броени мигове се издигнаха в небето. Скоро гората остана далеч под тях, машината прониза облаците с такава скорост, че Аларт остана без дъх. Това возило превъзхождаше планерите, както крехките конструкции от кожа и пръти превъзхождаха бавното тътрене с червине! Керин направи едва забележимо движение и въздушната кола зави на юг.

Пътуваха достатъчно дълго, за да се почувства Аларт неудобно в хватката на ремъците. Тъкмо си казваше, че не би било зле да ги поразлаби, и тръпката на страх го накара да се заозърта настръхнал.

„Забелязаха ни, преследват ни... и ей сега ще ни нападнат!“

„Аларт, погледни на запад...“

Той присви очи срещу ярката светлина. Повиха се дребни от разстоянието силуети – един, два, три... Планери ли бяха? Ако е така, не могат да настигнат въздушната кола. А Керин вече правеше уверени маневри, за да избегне преследвачите. Отначало изглеждаше, че се отърваха лесно от тях. После един от силуетите се издигна над тях.

„Не са планери! Нима са соколи?!“

Наистина бяха хищни птици, но Аларт долавяше и човешки ум, насочващ ги според подклажданото си от злоба желание. А и никой нормален сокол нямаше такива очи като скъпоценни камъни, хвърлящи хиляди отблясъци! Наежен от тревога, Аларт не изпускаше от поглед птицата, която размахваше трескаво криле и стигна точно над тях...

Изведнъж от нея се отдели нещо тясно и лъскаво, устреми се като стрела към въздушната кола. Без да се замисля, младият мъж вече виждаше какво ги очаква, ако смъртоносното острие се забие в тях – взривът ще ги пръсне на хиляди парченца, всяко покрито с лепкав огън, който сякаш никога не гаснеше, прогаряше плът и кост, метал и стъкло.

Посегна към матричния камък, окачен на врата му, и с треперещи пръсти съдра предпазния копринен калъф. „Почти не остана време...“ Съзнанието му сякаш потъна в дълбините на звездния камък, представата му за времето се промени и то като че потече все по-мудно, а блестящото острие застина във въздуха. Аларт вече можеше да се съсредоточи върху него, да го достигне с невидимите ръце на силата си... По-кратко, трябва да внимава... не бива да се счупи, иначе и капка от лепкавия огън стига, за да пламне возилото и да изгорят всички. А през ума му пробягваха светкавични видения – експлозия, баща му се свлича с пламнала коса, Керин гори като факел, въздушната кола пада, сякаш натежаха повече от скала... Нямаше да допусне това!

С безкрайна предпазливост, насочил съзнанието си изцяло през

пулсиращите светлини в камъка, Аларт избутваше острието настрани. Усети силна съпротива от онзи, който бе пратил птиците. Бореше се безмълвно, сякаш се опитваше да задържи с ръцете си нещо живо, гърчещо се и хлъзгаво, а други ръце се опитваха да му го отнемат и да го поразят.

„Керин, по-бързо издигай машината, за да се пръсне това нещо под нас...“

Тялото му увисна на ремъците при резкия завой, видя за миг как баща му се люшва безсилно на седалката и го прониза ужас: „Той е стар и болнав, сърцето му няма да издържи още дълго такива натоварвания...“

Почти избягаха...

Тогава запретеното към тях оръжие се взриви с разтърсващ трясък и Аларт усети непоносима болка. Побърза да изтегли съзнанието си встрани от огненото кълбо, но призрачното мъчение още пълзеше по нервите на ръцете му. Отвори очи. Устройството наистина бе избухнало далеч долу и ужасният дъжд от лепкав огън падаше върху гората, където щеше да разпали голям пожар. Една-единствена капка обаче бе литнала към тях и пламъците вече пълзяха по ръба на кабината... към неговия изпаднал в безсъзнание баща.

Трябваше да потисне мигновената си естествена реакция – да се наведе напред и да ги угаси с длани. Така нямаше да се пребори с лепкавия огън. Дори частичка стигаше, за да запали дрехите му, кожата, мускулите, костите... и да продължи, докато има какво да поглъща. Отново се напрегна чрез матрицата. Нямаше време да вади от джоба си дадения му от Керин талисман срещу огън, трябваше да се сети по-рано! Сам предизвика огън и го насочи срещу пламъците, които за миг се разгоряха бясно и изчезнаха.

– Татко, лошо ли пострада? – извика Аларт.

Дом Стивън вдигна безсилно ръце пред очите си. Кутрето и външният ръб на лявата му длан бяха овъглени, но нямаше по-страшни изгаряния. Заговори пресекиливо:

– Дано боговете ми простят, че се усъмних в храбростта ти. Ти спаси всички ни. Боя се, че съм станал твърде стар за такива схватки. Но ти се справи навреме с огъня.

– Вей дом, ранен ли сте? – подвикна Керин откъм предната седалка. – Вижте! Избягаха.

Аларт се озърна. Дребните силуети се смалваха все повече към хоризонта. Дали незнайните врагове са направили заклинание с матрица на истински птици, за да носят зловеците им оръжия? Или са някакви

чудовища, мутанти, които имат общо с крилатите хищници не повече, отколкото кралмаките с хората? А може би са страшни механизми, задвижвани със силата на ларан... Все едно. Не си позволи да гадае, а и състоянието на баща му беше такова, че дори не проследи мислено нападателите.

– Сърцето му се претовари, а и има изгаряния – каза разтревожен на Керин. – Още колко път ни остава?

– Съвсем скоро ще кацнем, дом Аларт. Вече виждам езерото да проблясва. Ето там...

Въздушната кола зави в широк кръг, Аларт също различи искрящи пясъци по бреговете на Хали. „Нали според легендите Хастур, Синът на светлината, е стъпил върху тях и оттогава са като скъпоценни камъни...“ Видя и вечно плискащите се вълни от вещество, по-леко от водата.

На север се издигаше високо Домът на Елхалин, а отвъд езерото се извисяваше величествено Кулата на Хали, излъчваща леко синкаво сияние. Керин насочи крилатата машина надолу, а Аларт се освободи от ремъците, премести се до баща си и хвана изгорените му ръце в своите. Потопи съзнанието си в своята матрица, за да прецени колко тежко са увредени тъканите. Не забеляза нищо сериозно, но баща му бе изпаднал в шок, сърцето му биеше прекалено учестено.

Слугите в дрехи с цветовете на рода Хастур тичаха към площадката за кацане още докато въздушната кола се спускаше, а Аларт се мъчеше да отхвърли виденията си.

„Нищо от тях не се случи наистина... Не загинахме в пламъци... Каквото и да предусетя, то не е неизбежно, просто страхът ми подсказва всяка гибелна възможност...“

Докоснаха земята и той кресна от кабината:

– Повикайте личните прислужници на господаря! Той е ранен, трябва да го внесете вътре!

Отнякъде прозвуча познат глас, събудил омразни спомени от детството:

– Аларт, какво го е сполетяло? Във въздуха ли ви нападнаха?

Беше Деймън-Рафаел.

Описа набързо кратката схватка и по-големият му брат кимна:

– Само така си можел да се справиш с подобно оръжие. Значи са използвали онези подобия на соколи? Досега са ги прашали срещу нас само веднъж или два пъти, но успяха единствено да изгорят една овощна градина.

– В името на всички богове, що за хора са онези Райднау? И те ли носят във вените си кръвта на Хастур и Касилда, щом имат толкова силен ларан?

– Нагли нищожества! – процеди през зъби Деймън-Рафаел. – Доскоро бяха бандитчета от Сушавите градове, но нахлуха в Серайс, принудиха със заплахи и подкупи старите родове да им дават дъщерите си за жени. А знаеш, че някои от Серайс имат много силен ларан, вече се убеждаваш сам накъде вървят нещата – стават още по-могъщи. Сега подхвърлят приказки за примирие и си мисля, че ще трябва да приемем предложението им. Тези схватки не бива да продължават. Само че изобщо не искат да отстъпят от условията си. Настояват да не оспорваме изобщо властта им в Серайс, защото, виждаш ли, техният ларан им давал това право... Братко, отплеснах се, сега не е моментът да говорим за война и интриги. Как е баща ни според теб? Като го гледам, не е пострадал тежко, но нека веднага повикаме лечителка...

В голямата зала на дома отпуснаха внимателно дом Стивън на мек диван, лечителката вече беше до него и мажеше изгореното с мехлеми, после направи превръзки от плат, който нямаше да дразни раните. Друга жена поднесе бокал с вино към устните на господаря. Той протегна ръка към синовете си, които влязоха забързано. Деймън-Рафаел коленичи до дивана. Аларт се възря в брат си, сякаш виждаше отражението си в замъглено огледало – разликата им беше седем години и Деймън-Рафаел изглеждаше малко по-висок и тежък, но със същите сиви очи и руса коса на всички потомци на Хастур от рода Елхалин. Бремето на грижите вече бе прорязало първите си следи по лицето му.

– Татко, слава на боговете, че те опазиха!

– Деймън, по-уместно е да благодариш за това на брат си. Той ни спаси.

– И това стига, за да го приветствам най-топло. Добре си ни дошъл, Аларт. Искрено се надявам, че вече си здрав и си забравил болнавите детински фантазии...

– Синко, ти ранен ли си? – прекъсна го загрижено дом Стивън. – Усетих болката ти по едно време.

Аларт огледа китките си. Пламъците изобщо не го изгориха, но докосна мислено лепкавия огън и това се бе отразило по обратна връзка върху ръцете му. Имаше пръснати нагъсто червени петна чак до средата на предмишниците. Колкото и остра обаче да беше болката, усещаше я като кошмар на съзнанието, но не и на непокътнатата плът. Съсредоточи се и страданието избледня заедно с петната.

– Братко, нека ти помогна – предложи Деймън-Рафаел и хвана ръцете му в своите.

След броени мигове измамните следи от изгорено изчезнаха. Господарят на Елхалин се загледа в двамата с усмивка.

– По-доволен не мога и да бъда. По-малкият ми син се завърна здрав и силен, с дух на боец, вие отново се почувствахте братя. Значи денят не е минал напразно, щом разбрахте, че...

– Татко! – викна Аларт и скочи към него, когато гласът секна с плащещо внезапност.

Лечителката също се устреми към стареца, който се мъчеше да поеме въздух, лицето му потъмня и се сгърчи. После се отпусна изведнъж, тялото му се свлече на пода.

Деймън-Рафаел се преви под товара на ужаса и скръбта.

– О, татко... – прошепна съкрушен.

До него Аларт за пръв път огледа залата – завеси в зелено и златисто, а в дъното беше голямото кресло, изкусно украсено с дърворезба.

„Значи съм видял баща си да лежи мъртъв в собствения си дом, но не се досетих, докато не стана късно... Предсказах вярно, сбърках обаче за причината... Колкото и варианти на бъдещето да виждам, не мога да избягам от онова, което ще настъпи...“

Брат му плачеше. Обърна се и протегна ръце.

– Нашият баща е мъртъв. Пренесе се в Светлината...

Прегърнаха се. Аларт още трепереше от ненадейното събждане на видението.

А наоколо всички служители на Елхалин коленичиха. И Деймън-Рафаел се овладя с огромно усилие, за да изслуша съдържано ритуалните слова:

– Господарят ни е мъртъв. Да живее господарят!

Аларт също опря коляно на пода и както повеляваха законът и обичаят, пръв се закле във вярност на своя по-голям брат, новия господар на Елхалин.

6

Положиха Стивън за вечен покой в древното погребално поле до бреговете на Хали. Дойдоха да го почетат всички негови сродници от равнинните Владения, водещи началото си от Хастур – от рода Ейлърд в долината Валерон до Хастурите от Каркоза. Крал Регис, престарял и сгърбен, наглед вече твърде крехък за езда, стоя пред гроба на своя полубрат, опирайки се тежко на сина си.

Принц Феликс, наследник на трона и на короната, дойде да прегърне Деймън-Рафаел и Аларт, нарече ги „скъпи братовчеди“. Беше дребничък, с доста женствена външност, със сребристоруса коса и безцветни очи. Имаше бледите продълговати лице и китки на всеки, в чиито вени течеше и кръв на чиери.

Старият крал помоли да го извинят поради възрастта и болестите му, придворните го отведоха. Феликс обаче остана, за да отдаде дължимото на новия господар на Елхалин.

Дори старшият в рода Райднау бе проводил пратеник от далечния Серайс и, без някой да го моли за това, обяви примирие, което щеше да трае два пъти по четиридесет дни.

Аларт посрещаше гостите в залата. Неочаквано погледът му се спря на познато лице... макар очите му да зърваха жената за пръв път. Коса като тъмен облак под синия воал. Сиви очи, сякаш станали по-мрачни под дългите мигли. Стори му се, че някакъв обръч го пристяга през гърдите, докато се взираше право в това лице, измъчвало го неспирно дни и нощи.

– Сроднико... – промълви тя любезно, но той не сведе очи, както изискваше обичаят в присъствието на неомъжена и непозната жена.

„Колко добре те познавам обаче... Явяваше ми се по всяко време и вече не знам дали не се влюбвам в теб...“

– Сроднико – повтори тя, – нужно ли е да ме зяпаш толкова непристойно?

Аларт усети как кръвта нахлу в лицето му. Наистина показва неучтивост, дори грубост. Смути се още повече, като се сети, че тя сигурно имаше достатъчно силен ларан, за да долови нещичко и от еротичните видения, мярнали се за миг в съзнанието му. Най-сетне гласът му се подчини.

– Но ние не сме непознати, дамизела. А и няма нищо неприлично

един мъж да гледа в лицето своята годеница. Аз съм Аларт Хастур и още когато бяхме деца, се реши, че ще бъда твой съпруг.

Тя отвърна съдържано на погледа му, но гласът ѝ стана по-напрегнат.

– О, тъй ли? И все пак не ми се вярва да си съхранил образа ми в сърцето си оттогава, защото бях невръстно дете на четири години. Освен това, дом Аларт, чувах неведнъж, че си се оттеглил в Неварсин, че си болен или безумен и си искал да станеш монах, да се отречеш от положението си. Да смятам ли, че са ми разправяли само злонамерени клюки?

„Ако обичам тази жена, ще я съсипя... Ще стана баща на деца-чудовища... И тя ще умре, раждайки последното от тях... Благословена Касилда, прамайко на Владенията, позволи ми да не прониквам толкова напред във времето, да не знам предварително участието си, защото почти нищо не мога да сторя, за да я избегна...“

– Дамизела, нито съм болен, нито съм луд. Няма защо да се боиш от мен.

– Мога да ти вярвам – отбеляза тя някак между другото и пак се загледаха един в друг. – Разсъдъкът ти не изглежда засегнат, но нещо те тревожи непрестанно. Братовчедо, няма толкова те измъчва мисълта за предстоящия ни брак?

Аларт се усмихна малко насила.

– Как да не се радвам, щом боговете са ме дарили щедро с хубост и чар в наречената ми годеница?

– Ох! – Тя тръсна глава от досада. – Сроднико, благите слова и комплиментите не са нужни помежду ни! Или и ти смяташ, че жените си остават глупави дечица, които трябва да бъдат залъгвани и омайвани?

– Касандра – сериозно изрече той, – искам да ми повярваш, че не се отнасям с пренебрежение към теб. Научен съм обаче да не споделям своите тревоги и опасения, докато са още неясни и смътни.

Пак този бърз и проникващ в душата поглед на засенчените очи.

– Опасения ли, братовчедо? Но аз съм само безобидно момиче! Не бих повярвала, че един от могъщите Хастури се страхува от нещо, камо ли пък от бъдещата си невеста!

Аларт трепна от безпощадния присмех.

– Толкова ли държиш да чуеш истината? Надарен съм с твърде особен ларан. Не е само ясновидство. Съзирам не само онова в бъдещето, което ще се случи, но и възможното, вероятното. Понякога не различавам кое във виденията ми се дължи на още невъзникнали причини и кое

е породено единствено от моята боязън. Отидох в Неварсин, за да ми помогнат там да овладее дарбата си.

Тя рязко си пое дъх.

– Милостива Авара! Какво проклятие трябва да е това за теб! Значи все пак се научи да живееш с тази дарба, сроднико?

– Донякъде. Но когато съм разстроен или неуверен, връхлита ме отново, затова и сега виждам не само щастието, което бих могъл да изпитам в живота си с теб.

Прободе го истинска болка в сърцето от горчилката, насъбрала се у него, щом си помислеше колко радост биха могли да преживеят заедно, ако тя отвърнеше на обичта му. Годините пред тях щяха да се превърнат в ярко осветена пътека... Яростно затръшна тази врата в съзнанието си. Жената пред него не беше някоя риачия, за да търси само мигове на удоволствието с нея!

Заговори по-озлобено и не знаеше колко прегракна гласът му, колко студен стана.

– Виждам също мъките и бедите. Докато не открия как да се провря през всички измамни представи, които може би дължа само на страха си, не мога да очаквам с радост нашата сватба. Не го смятай за проява на неучтивост към теб.

– Доволна съм, че сподели това с мен. Сигурно вече ти е известно колко се гневят хората от моя род заради забавянето на брака ни. Трябваше да се свържем още преди две години, когато навърших посочената в законите възраст. Смятаха, че ме оскърбяваш, като се бавиш в Неварсин. А сега горят от нетърпение да ме поискаш час по-скоро. – В очите ѝ заискри хапливо веселие. – И за миг не биха се загрижили дали ще намеря щастие с теб, но ми напомнят неуморно колко близо си до трона, каква късметлийка съм, как трябва да те омагьосам с чара си, за да не ми се изплъзнеш ненадейно. Ето, облякоха ме като кукла, украсиха косата ми с мрежи от мед и сребро, провесиха по мен накити, сякаш ще ме купуваш на пазара. Очаквах едва ли не да ми отвориш устата, за да огледаш зъбите ми като на разплодна кобила!

Аларт се засмя неволно.

– Поне за това нека не ги измъчват съмнения. Едва ли някой мъж може да намери несъвършенство в теб.

– О, има го и още как! – възкликна тя лукаво. – Те се надявах да не забележиш веднага. Аз обаче нямам какво да крия от теб.

Разпери пред него тънките си пръсти, окичени с пръстени. Погледът на Аларт се спря не върху скъпоценностите, а върху шестия пръст

на всяка ръка. Касандра изведнъж се изчерви и се опита да прибере ръцете си под воала.

– Дом Аларт, умолявам те да не зяпаш така уродството ми.

– Ръцете ти не ми изглеждат уродливи – увери я той. – Свириш ли на рил? Струва ми се, че можеш да извличаш с лекота акорди, почти недостъпни на други музиканти...

– Ами да, така е, но...

– Значи никога повече няма да говорим за уродство – прекъсна я Аларт меко, хвана ръцете ѝ и полека допря устни до тях. – В Неварсин довеждаха деца и с по шест, и с по седем пръста на ръцете, но допълнителните нямаха кости или сухожилия, дори не можеха да се свиват. Ти, както виждам, нямаш такива затруднения. Между другото и аз се занимавам по малко с музика.

– Наистина ли? Защото си бил монах? На повечето мъже не им стига търпение, нито пък смятат, че трябва да прахосват от времето си, което могат да прекарат във война.

– Аз пък предпочитам да съм музикант, а не воин. Дано боговете ни отредят достатъчно мирни дни, за да съчиняваме песни, а не да дрънкаме оръжия.

Но както тя му се усмихваше, а той още допираше ръката ѝ до устните си, забеляза погледа на Исабет, лейди Ейлърд, също и самодоволната гримаса на Деймън-Рафаел. Погнуса се. Полека го тласкаха в избраната от тях посока, колкото и да упорстваше! Пусна пръстите на Касандра, сякаш се опари.

– Ще ми позволиш ли да те отведа при твоята старша сродница? – каза ѝ с пресилена любезност.

Тази вечер имаше явна съдържаност във веселието, но не и сянка на печал. Старият господар бе изпратен в последния му път с всички дължими почести, имаше законен наследник и никой не се съмняваше, че Владението ще процъфтява. По едно време Деймън-Рафаел потърси Аларт в множеството. Въпреки огъващите се от лакомства и напитки маси по-големият брат беше несъмнено трезвен.

– Утре трябва да яхнем конете – започна той – и да се явим в Тендара, за да бъде официално провъзгласен за господар на Владението. И ти си длъжен да ме придружиш, братко. Ще те провъзгласят за попечител и условен наследник на Елхалин. Нямам законен син, само десетина невестро. Не ще признаят никого от тях, докато не стане несъмнено, че Касилда няма да ми роди син.

Озърна се за миг към съпругата си, застанала в отсрещния край на залата. Погледът му беше леден, почти враждебен. Аларт се взря в Касилда Ейлърд-Хастур, твърде бледа и слаба жена, с видимо крехко здраве.

– И тъй, Аларт – продължи Деймън-Рафаел, – може да се каже, че ще държиш съдбата на Владението в ръцете си. Помниш ли поговорката? „С гол гръб е онзи, що няма брат.“

А Аларт тъкмо се чудеше дали е възможно братята да са друго, освен най-върли врагове при такива закони за наследяването. Но той нямаше никакво желание да измести брат си от мястото му начело на Владението. Само че как да го убеди?

– Деймън, по-добре да бяхте ме оставили в манастира...

Усмивката на по-възрастния издаваше недоверието му, като че дозираще някакъв коварен замисъл.

– Сериозно ли говориш? Вече те видях да си гукаш с своята наречена от рода Ейлърд. Очевидно е, че едва ще дочакаш брачната церемония. И е твърде вероятно първо на теб да се роди законен син. Касилда е слабовата, а бъдещата ти невяста изглежда здрава и жизнена.

Аларт едва се сдържа да не избухне.

– Изобщо не искам да се жена!

Брат му се озъби.

– Само че Съветът няма да приеме като условен наследник неженен мъж. Не вярвам да не си наясно, че е скандално да си на двадесет и три години, без да имаш дори един син! – Взря се подозрително в него. – Хм... Дали пък не съм по-голям късметлия, отколкото допусках? Може би си еммаска? Или предпочиташ мъжките ласки?

Аларт се ухили кисело.

– Жалко, че ще те разочаровам. Първият ти въпрос е безсмислен. Застанах гол пред Съвета, когато трябваше да ме признаят за мъж. А ако си искал да предпочитам мъже, защо позволи дори да припаря до манастира в Неварсин, да попадна сред криstofоро? И все пак повтарям – стига да се съгласиш, аз ще се върна в манастира.

За миг го окрили надежда – ето го изхода от всички мъчителни плетеници на бъдещето! Деймън-Рафаел не искаше синовете на Аларт да станат съперници на неговите. Пък и така няма да предаде на невинни деца проклятието на ларан. Само веднъж да се върне в Неварсин... Изненада се от страданието, което му причини това хрумване.

„И никога да не видя Касандра...“

Деймън-Рафаел поклати глава не без съжаление.

– Не бих дръзнал да разгневя рода Ейлърд. Те са най-силните ни съзвонци в тази война. Достатъчно се дразнят, че Касилда не скрепи връзката ни, като роди наследници със смесената кръв на Елхалин и Ейлърд. Ако опиташ да се отървеш от женитбата, ще ми стовариш още едни врагове на главата. Не мога да го допусна. Надушвам вече опасенията им, че съм намерил по-подходяща избраница за теб. А знам и че нашият баща подбра за теб две сестри недестро на Касандра, с видоизменени гени. Какво ще правя, ако и трите ти родят синове?

Погнусата отново се надигна като жлъч у Аларт.

– Казах и на татко, че такова бъдеще не ме блазни.

– И аз бих предпочел синовете, свързващи ни с Ейлърд, да са от мен – промърмори по-големият. – Уви, не мога да взема в леглото си твоята годеница. Имам си съпруга, а е немислимо да превърна в своя бабагана дама с толкова високо положение! Ще ми обявят кръвно отмъщение! Но ако Касилда умре при раждане, както се бояхме всеки път през последните десетина години, тогава...

Погледът му като че сам потърси Касандра в тъпата и се плъзна с хладна преценка по тялото ѝ. Аларт се поддаде на изненадващ гневен пристъп. Как смееше Деймън-Рафаел да му говори така?!

А брат му продължи замислено:

– Изкушавам се да отложa сватбата ви с година. Касилда може и да срещне смъртта при раждането на детето, което вече носи в утробата си. Тогава ще мога преспокойно да взема Касандра за съпруга. И Ейлърд дори ще ми бъдат признателни, щом седне до мен на трона.

– Изменнически приказки! – възкликна шепнешком искрено стъпсияният Аларт. – На трона още е крал Регис, а Феликс е негов законен син.

Деймън-Рафаел вдигна рамене презрително.

– Защо да се притеснявам от дъртака? Няма да изкара дори година. Стоях до него днес пред гроба на баща ни. И аз имам ясновидската дарба на рода Елхалин. Регис също ще почива там още преди пълната смяна на сезоните. А Феликс... Чувал съм какви ли не слухове, несъмнено са стигнали до ушите ти и в Неварсин. Той е еммаска. При огледа пред Съвета един от старейшините на родове е бил подкупен, а друг – с твърде отслабнало зрение. Добре де, още не знам дали е вярно, но е женен от седем години и съпругата му не изглежда никак доволна от нощните си забавления. И никога дори не е плъзвала мълва тя да е зачевала. Драги ми братко, ако ще и да е измяна, но до седем години аз ще седна на трона. Опитай се и ти да проникнеш с мисълта си в бъдното!

Аларт едва промълви:

– Или ще си на трона, братко, или ще си мъртъв...

Деймън-Рафаел го опари с враждебен поглед.

– Онези изкуфели женчовци от Съвета ще предпочетат законния син на по-малкия пред някой невестро на по-големия. Ще сложиш ли ръката си в пламъка на Хали, заклевайки се да подкрепиш правото на мой син, законен или не?

Аларт се мъчеше да прозресе през видения за кралство, превърнало се в пепелища, трон на една ръка разстояние от него, свирепи виелици по възвишенията на Пъкъла, срутваща се твърдина, сякаш повалена от неимоверен земетръс... Не! Той искаше мир. Нищо не би го накарало да се вкопчи в смъртна схватка за трона със собствения си брат, за да удави Владенията в кръв. Склони глава пред Деймън-Рафаел.

– Боговете са решили всичко, когато ти си се родил пръв син на баща ни. Ще положиш каквато клетва поискаш от мен, защото не само си мой брат, но и мой господар.

В погледа на по-големия ликуването се смеси чудато с презрение. Аларт знаеше, че ако местата им бяха разменени, братоубийството щеше да е неизбежно. Напрегна се от неприязън, когато Деймън-Рафаел го прегърна.

– Значи ще имам клетвата ти, твоята силна ръка ще брани синовете ми. Е, може би е вярна старата мъдрост. Няма да съм с гол гръб. – Пак се взря в Касандра и поклати глава. – Дали пък... Не, за съжаление ще трябва да вземеш за жена годеницата си. Направя ли я барагана, целият род Ейлърд ще се оскърби, а не мога и да оправдая забавяне на сватбата с цяла година, докато чакаме какво ще сполети Касилда.

Значи Касандра щеше все пак да бъде негова? Защото в ръцете му я буташе неговият по-голям брат, който я смяташе само за пионка в стремежа си към политически съюз, за да си осигури подкрепата на нейните сродници. Отново го изпълни отвращение. И си спомни за твърдото си решение да не взема жена, да няма синове, върху които ще прехвърли проклятието. Това го подтикна да помоли:

– Братко, в замяна за верността ми искам да ме отървеш от този брак.

– Не мога – веднага отвърна Деймън-Рафаел, макар и с голямо съжаление. – Охотно бих я запазил за себе си. Но не бива да настройваме враждебно целия род Ейлърд. Защо да се измъчваш предварително? Може да не те обременява дълго с присъствието си. Млада е, а много жени от нейния род са умирали още с раждането на първото си дете. Нищо

чудно да ѝ се случи същото. Или пък да е като Касилда – често ще зачева, ала децата ще са само мъртвородени. Ако се погрижиш няколко години поред да е все бременна, но да нямате деца, нищо няма да заплашва моите синове и никой няма да те вини, че не си изпълнил дълга си към нашия род. Ще стоварят вината върху нея.

– Не мога да се отнеса така с никоя жена!

– Братко, все ми е едно как ще се отнасяш с Касандра, стига да се ожените, да легнеш с нея и да се знае, че има още една връзка между нашите два рода. Само ти подсказах как да се отървеш от жена си, без да опозоряваш името си на мъж. – Деймън-Рафаел вдигна рамене, беше му омръзнало да обсъждат тази тема. – Както и да е. Утре ще пътуваме до Тендара и когато ме обявят за господар на Елхалин, ще се върнем да подготвим сватбата ти. Сега ще пийнеш ли по чаша с мен?

– Не, прекалих с пиенето тази вечер – излъга Аларт, изгаряше от нетърпение да е далеч от своя брат.

Значи прозренията не го подведоха и този път. Никъде сред хаоса от възможности не видя дори една пролука, за да се спрятелни с Деймън-Рафаел. А ако по-големият му брат седнеше на трона – твърде вероятно събитие според Аларт, – би трябвало да се бои денонощно за живота си.

„Свети Носителю на бремето, укрепи силата ми! Вече имам още една причина да не създавам синове – ще се страхувам и те да не загинат от ръката на чичо си!“

7

Дружелюбно настроен и подтикван от желанието да почете своя млад сродник, Негова светлост крал Регис II се съгласи лично да изпълни брачната церемония. Набръчканото старческо лице сякаш грееше от доброжелателство, когато изричаше ритуалните слова и закопчаваше обкованите с мед гривни – катенас, първо на китката на Аларт, после и на Касандра.

– Дори понякога да ви дели разстоянието – каза той, разкопчавайки гривните, – нека никога не се делите в сърцата си. – Те се целунаха и кралят добави: – Нека завинаги сте едно цяло.

Аларт усещаше как трепери застаналата до него Касандра.

„Не е чудно, че се бои. Всъщност знае ли нещо за мен? Нейните сродници я продават, както биха постъпили с ценен сокол или породистата кобила.“

А някога (както той научи от историческите хроники, попълвани и пазени в Неварсин) бракове като техния били немислими. Смятало се за проява на себичност жената да ражда деца само от един мъж, защото генният фонд се обогатявал с по-големия брой съчетания. И сега се попита за кой ли път, дали така се е появил проклетият ларан, за да мъчи расата им? Или е вярно, че произхождат от чедата на боговете, спуснали се в Хали? Имаше ли истина и в преданията за деца от връзки между хора и чиери, дарили висшата каста и с безплодните еммаска, и със свръхсетивните дарби?

Както и да бе станало, прастарите епохи на груповите бракове бяха отминали и почти забравени, защото започнали раздори за наследяването и се породила идеята за размножителната програма. Вече било твърде важно да се знае точно бащата. „И ето че сега съдим за един мъж по броя на синовете му, а за жената – по способността ѝ да ражда синове. Касандра знае много добре, че само заради това я тикнаха в ръцете ми!“

Най-сетне наближи края на церемонията и Аларт усети колко са студени ръцете на съпругата му, когато се наведе към лицето ѝ за целувката, с която свършваше ритуалът. Поведе я за първия танц сред оглушителна врява от поздравя, съвети и ръкопляскания. Засилен от напрежението, усетят му долавяше острите нотки в пожеланията. Знаеше, че малцина от събралите се тук сродници и гости са искрени. Само че този път Деймън-Рафаел сигурно беше изключение. Аларт бе застанал пред

свещените предмети в Хали тази сутрин. Пъхна дясната си длан в студения пламък, който изгаряше само хората, изричащи в този миг лъжи. Закле се в честта си на Хастур да подкрепя главенството на своя брат над рода им и правото на синовете му да седнат на трона, ако дойде и техният ред в наследяването.

Други сродници го поздравяваха за умно сключения съюз със силния род Ейлърд от Валерон или защото се надяваха да се сблизат с него чрез бракове на своите деца с негови синове и дъщери, или пък просто защото им беше приятно да гледат младоженците и им харесваха веселбата, танците и изобилното пиене. Все пак беше желано разнообразие в дните на официалния траур за дом Стивън.

– Толкова си мълчалив, съпруге – прошепна Касандра.

Той се стресна от неприкритата молба в думите ѝ.

„За нея е по-лошо. Горкото момиче! С мен обсъждаха този брак, можех поне да кажа какво мисля. На нея не са позволили дори да избира между «да» и «не». Защо постъпваме така с нашите жени? Нали чрез тях съхраняваме скъпоценната за нашата каста наследственост!“

Каза ѝ нежно:

– Ти не си причината за мълчанието ми, дамизела. Този ден ме потопи в размисъл, нищо повече. Но си права, че е невъзпитано да се улисвам в мислите си, щом си до мен.

В спокойните очи пак блесна весела искрица.

– Отново се държиш с мен като с глупаво момиченце, на което трябва да запушиш устата с приятни приказки. И си позволявам да ти напомня, господарю мой, че е крайно неуместно да ме наричаш дамизела, след като вече съм твоя съпруга.

– Ами да, боговете да са ми на помощ! – промърмори той отчаяно и между извитите вежди срещу него се появи отвесна бръчица.

– С чак толкова нежелание ли се ожени за мен? На мен още от дете ми втъпяваха, че трябва да се примиря със съпруга, избран от моите сродници. Въобразявах си, че мъжете са по-свободни.

– Не вярвам да има свободен мъж или жена, поне във Владенията...

Дали затова имаше толкова веселба на сватбите, танци, препиване – за да забравят синовете и дъщерите на Хастур и Касилда, че ги събират като разплоден добитък заради адската мъка на ларан, дал властта в ръцете им!

Но как ли би могъл точно той да забрави дори за миг? Отново го връхлетяха размитите картини на възможното и невероятното, разклоняваха се от настоящия миг – земята се гърчеше в пламъците на война,

рееха се странни соколи като онези три при нападението, горите чезнеха в пожари, издигаха се непознати остри заснежени върхове отвъд Неварсин, лицето на дете беше обкръжено от бледите проблясъци на мълнии...

„Наистина ли всичко това ще ме сполети или само виждам опасност, които мога да заобиколя?“

Беше ли изобщо по силите му да насочва живота си или трябваше да се подчинява на неумолимо предопределение? Както накрая прие Касандра Ейлърд за своя съпруга... Вече му се струваше, че не една, а дузини жени стоят пред него и го гледат – с любов и страст, които беше способен да събуди у нея, с омраза и погнуса (това също би станало твърде лесно), отпаднала и изтощена, умираща с проклетие на уста... Аларт стисна клепачи в напразен опит да се спаси от множащите се образи на своята жена.

И чу гласа на уплашената Касандра:

– Аларт! Моля те, кажи ми какво ти е!

Знаеше, че тя вече се страхува за него, и се постара да си помогне с наученото в Неварсин, да стесни обсега на мисленото си зрение, за да вижда само сегашната Касандра.

– Чуй ме, ти не си виновна за нищо. Вече ти казах какъв товар нося...

– Нима няма с какво да ти помогна?!

„Да ми помогнеш ли? Най-добре щеше да е никой от нас да не се бе родил. Ако предтечите ни, дано вечно мръзнат в най-вледенения ад на Зандру, се бяха въздържали от изкушението да стоварят тази страшна беда върху главите ни!“

Не изрече нищо на глас, но тя долови мислите му и очите ѝ се разшириха от потрес.

Сродниците нетърпеливо прекъснаха краткото им уединение. Деймън-Рафаел отведе младоженката за танц, като изгърси грубоватото:

– Не бъди толкова стиснат, братко, скоро тя ще е само твоя!

Някой натика насила бокал в ръката на Аларт и настоя да се весели, нали всичко това е в негова чест!

Опита се да потисне напирания в душата му озлобен инат – в края на краищата не можеше да вини гостите си за налаганите с векове противни обичаи. Потанцува със свои млади далечни братовчедки. Явно нямаха никаква по-нататъшна роля в неговия живот, защото поне техните лица не се множаха объркващо във въображението му. Видя отново Касандра чак когато съпругата на Деймън-Рафаел и други жени я поведоха

към спалнята за ритуалното полагане на младоженците в постелята.

Според традицията трябваше най-близките им сродници да се убедят, че са легнали заедно в брачното ложе. В Неварсин Аларт узна, че скоро след въвеждането на брака ди катенас се изисквало и първото сношение да стане пред свидетели. Поне това нямаше да искат от него. Не му се вярваше, че са мнозина мъжете, способни да не се изложат в подобни обстоятелства...

Скоро поведоха и него към спалнята сред порой от невъздържани шаги. Спомни си по принуда и още нещо от обичаите – за първата си брачна нощ младоженката трябваше да носи нощница, по-оскъдна от всяка друга дреха преди или след това в живота ѝ. Аларт си каза цинично, че правилото се е наложило, за да няма съмнение в свършенството на съпругата като разплодно животно.

„Дано боговете са се смилили и Касандра не е упоена, за да е покорна през нощта...“

Взря се напрегнато в очите ѝ – търсеше мътния поглед на опиатите, треската на любовно биле. Признаваше все пак, че е проява на милосърдие към момичетата, дадени на напълно непознати за тях мъже. А и никому не би се искало да се бори с обезумяло от страх същество в леглото. И отново в главата му се заблъскаха виденията – желанието се преплиташе с друго бъдеще, в което я прегръщаше бездиханна. Какво му подхвърли Деймън-Рафаел? Много жени от рода Ейлърд умирали още при първото раждане...

С последни пожелания и напътствия сродниците се изнизиха от спалнята и ги оставиха на мира. Аларт веднага стана и пусна тежкото резе на вратата. Когато се обърна към Касандра, забеляза храбрите ѝ усилия да спре треперенето си.

„Нима се бои, че ще се хвърля отгоре ѝ като разгонен звяр?!“ Попита я спокойно:

– Упоиха ли те с афрозон или още някаква подобна гадост?

Тя завъртя глава.

– Отказах. Приемната ми майка ме убеждаваше, че така ще ми е по-леко, но аз я уверих, че не се страхувам от теб.

– Тогава защо трепериш?

И отново проблясък на непокорния ѝ дух, който Аларт опознаваше постепенно.

– Ами защото премръзнах, господарю мой, с тази нощница все едно съм гола!

Аларт се засмя.

– Май с мен се отнесоха по-милостиво, оставиха ми този халат. Добре, госпожо, завий се, за да се стоплиш. Не е нужно да излагат на показ тялото ти, за да те пожелае... О, забравих, че не искаш да чуваш комплименти и ласкателства! – Той седна до нея на леглото. – Искаш ли малко вино?

– Благодаря ти.

Тя отпи две-три глътки и лицето ѝ полека възвърна естествения си цвят, защото дебелите завивки я покриваха до шията. И Аларт напълни чаша за себе си, но започна да я върти разсеяно в пръстите си, чудеше се как да обясни каквото е нужно на Касандра, без да я оскърби. А възможното бъдеще го измъчваше – виждаше се как забравя съмненията си и я поема в прегръдките си със страст, потискана през целия му живот досега. И как тя горещо отвръща на ласките му, какви години на радост можеха да изживеят...

– Касандра, желан ли беше този брак за теб?

Тя като че не смееше да го погледне право в очите.

– Този брак е чест за мен. Каквато и беля да направех като дете, все ми натякваха, че това или онова не било пристойно за бъдещата съпруга на Аларт Хастур от рода Елхалин.

Думите сами се изтръгнаха от устата му.

– Колко ли е леко да имаш прав път пред себе си, да познаваш само едно бъдеще вместо сто, хиляда... Да не пристъпваш плашливо сред тях като акробат по въже на някой панаир!

– Не съм си и представяла, че може да има такова мъчение. Въобразявах си, че твоят живот е много по-свободен, че избираш сам...

– Свободен ли? Моята съдба е също толкова предопределена, колкото и твоята. И все пак можем да изберем кое бъдеще от всички предмисления ми взор е най-доброто за нас, ако желаеш.

Тя промълви съвсем тихо:

– Какво да избираме тепърва, господарю мой? Ожениха ни, увериха се, че сме в брачното си ложе. Имаме вече само един избор – ти да се отнесеш мило или жестоко с мен, а аз да бъда търпелива или да опозоря рода си, да се боря със свирепостта на зверче и да ти оставя белези от нокти като в някоя неприлична кръчмарска песен. Това обаче – в гласа ѝ се промъкна искрица смях – бих се срамувала да направя.

– Боговете да ме накажат, ако някога те принудя да се държиш така.

За миг образите, извикани от думите ѝ, станаха толкова ярки и натрапчиви, че всички други представи изчезнаха. Тя беше негова съпруга и той вече разбираше, че не ѝ е противен, дори се е свързала с него по

своя воля. Би могъл дори да ѝ вдъхне любов...

„Тогава защо да не се примирим със съдбата си?...“

Въпреки това се насили да каже:

– Все още имаме и трета възможност, госпожо. Известно ти е какво повелява законът – през каквато и церемония да сме минали, още не сме женени, докато нямаме и плътска връзка. Дори брак ди катенас може да бъде разтрогнат, ако заявим, че такова е желанието ни.

– Значи гневът на моя род ще се стовари върху мен, а пък неприязнта на всички Хастури – върху сродниците ми. Ще се разкъсат всички съюзи, на които се крепи властта на потомците на Хастур. Ако искаш да се откажеш от мен, защото съм ти неприятна, никога няма да намеря нито покой, нито щастие...

Аларт не можеше да понесе отчаянието в очите ѝ.

– Само си мислех... Може пък някой ден да срещнеш по-привлекателен за теб мъж.

Тя прошепна свенливо:

– Защо си мислиш, че ще поискам друг?

Разтърси го ужас. Ето, вече се сбъдваха най-мрачните му опасения. Касандра се е бояла да не попадне в ръцете на безчувствен грубиян, който го е грижа само да има потомство от нея, а вместо това съпругът ѝ я смяташе за равна на себе си и момичето вече започваше да се прехласва по него!

Знаеше добре, че само да докосне ръката ѝ и волята му ще се стопи. Дори в неговите уши гласът му звучеше твърде напрегнат.

– Казах ти вече какво проклетие нося в себе си. Всички тези видения може да се сбъднат или само ме тормозят, макар да са неосъществими. Бях решил да не се женя никога, за да не подложа и своите синове на това изтезание. Затова исках да се откажа от света и да стана монах. И виждам твърде ясно какво може да сполети нас двамата. Боговете са ми свидетели – почти изстена Аларт, – че ти не си ми безразлична.

– Нали видяното от теб в бъдещето не винаги се случва? Защо да се опълчваме на съдбата? Ако животът ни е предопределен, каквото има да става, ще стане, а другото е само илюзия... – Тя се надигна и обви с ръце шията му. – Аларт, не си мисли, че ще трябва да ме вземеш насила. Аз... аз те обичам.

Само за миг и той я прегърна. После вече се бореше да потисне срамния спомен колко лесно го съблазни онази риачия. Хвана раменете на Касандра и я отблъсна. Заговори рязко и студено:

– Госпожо, нима очакваш и сега да ти повярвам, че не са те упоили

с някакво любовно биле?

Тя се смръзна, очите ѝ се наляха със сълзи на унижение и гняв. Аларт разтърси глава.

– Прости ми, моля те! Опитай се да ме разбереш. Искам да... да намеря изход от клопката, в която ни вкараха. Нима не се досещаш какво виждам? Струва ми се, че всички пътища водят натам – ще правя каквото се иска от мен, за да създам чудовищно потомство, деца, чийто ларан ще бъде за тях още по-страшна беда, за да бъдат накрая погубени от него, както умря по-малкият ми брат. Ще ни проклинат, че сме ги заченали. И знаеш ли каква участ виждам за теб? Твоята смърт, Касандра, когато раждаш нашето последно дете!

Лицето ѝ пребледня, тя прошепна дрезгаво:

– Загубих така две от сестрите си...

– А още се чудиш какво ме възпира! Не те отхвърлям, а си блъскам главата как да се спасим от такава ужасна участ. Толкова лесно бих се поддал на изкушението... Съзирам и как се обичаме, но отиваме ръка за ръка право към мрака. Трагедия за теб, Касандра. И за мен. Аз... – Преглътна и си възвърна властта над гласа си. – Не искам да ми тежи вината за твоята смърт.

Тя вече хлипаше, а Аларт не смееше да я докосне. Само я гледаше съсипан.

– Моля те, не плачи. Късаш ми сърцето. Всеки миг трябва да отхвърлям съблазънта от най-лесния избор. Все си напомням, че не бива да разчитаме на късмета си, а ако имаме зла сполука, да казваме примирено: „Никой не може да се бори срещу съдбата си.“ Има и други разклонения на бъдещето, но знам ли към кое ще поемем?... Може да си бесплодна, да не умреш при раждане, дори нашите деца да не носят проклетия ми ларан! Толкова пътеки, толкова изкушения! Но аз реших да не сме женени наистина, докато не се уверя, че има изход. И те умолявам, Касандра, да се съгласиш.

– А какво друго ми остава? – Взираше се печално в очите му. – Нищо добро не чака в нашия свят и жена, чийто съпруг не ѝ обръща внимание. Докато не забременея, жените от моя род няма да ме оставят на мира. И те имат ларан, рано или късно ще усетят, че бракът ни е само формалност. Ще ни сполетят същите неприятности, както ако бяхме отказали да се оженим. И доколкото разбирам, съпруже мой, закъсахме като дивеча, който трябва или да остане в капана, или сам да скочи в казана, според поговорката.

Успокоен от суровата разсъдливост, с която тя беше готова да

обсъди нерадостното бъдеще, Аларт подхвана:

– Касандра, имам план и се надявам да ти допадне поне малко. Повечето ни сродници прекарват известно време в някоя от Кулите, за да има полза от дарбите им в работата на матричните кръгове. Нали точно така дават сила и по-добър живот на хората? Досега не ми напомнях за това задължение, защото се смяташе, че здравето ми е разклатено, но не бива да отлагам повече. Ще помоля за разрешение да тръгнем и двамата, ще намерим начин да бъдем полезни. Така ще се отървем от нежеланото внимание на моя брат и на твоите сродници, а липсата на брачна връзка помежду ни няма да поражда клюки. Може би докато сме в Кулата, ще открием изхода.

Касандра отвърна покорно:

– Да бъде както желаш. И все пак мнозина ще умуват защо сме предпочели да правим точно това още в първите дни след сватбата.

– Нека си умуват колкото искат. Според мен не е грях да пробуташ фалшива монета на крадец или да излъжеш оногова, чието любопитство взема връх над доброто възпитание. А ако ме попита човек, който има право да иска отговор от мен, ще отговоря, че щом не съм изпълнил навреме дълга си, крайно време е да го сторя, същото важи и за теб. Така след време ще се радваме на живота, без да ни тежат угризения. А ти, госпожо, можеш да измислиш обяснение по свой вкус.

От сияйната ѝ усмивка отново го заболя сърцето.

– Ами че аз нищо няма да обяснявам! Твоя жена съм и вървя накъдето ми посочиш. Не казвам, че ми допадат сегашните семейни порядки, нито пък че ще се подчиня охотно, ако поискаш безпрекословно послушание от мен. И се съмнявам, Аларт, че ще намериш в мое лице идеала за покорна съпруга. Но без колебание ще си послужи с обичаите, щом ми е изгодно!

„Свети Носителю на бремето, защо съдбата не ми избра жена, която с радост бих прогонил, а ме срещна с Касандра, за да пробуди толкова лесно любовта ми!“

Тя веднага забеляза умората на лицето му.

– Съпи ми съпруге, изглеждаш съсипан. Защо не легнеш при мен да поспиш?

– Не знаеш почти нищо за мъжете, нали?

Тя вдигна рамене.

– Че как да ви опозная? И май няма да ми се случи скоро... – добави тъжно.

– Добре, Касандра, ако искаш, заспивай.

– А ти изобщо ли няма да спиш? – попита тя наивно и Аларт се засмя против волята си.

– Ще легна на пода. Свикнал съм с къде по-лоша постеля, дори това ще е разкош след голите каменни килии в Неварсин. Благословена да си, че прие моето решение!

Касандра се усмихна малко унило.

– Внушаваха ми старателно, че подчинението е дълг на съпругата. Макар да очаквах друго, все пак съм твоя жена и ще правя каквото поискаш от мен. Лека нощ, съпруже!

В гласа ѝ прозвуча лека ирония. Изтегнат върху дебелия мек килим, Аларт покори съзнанието си с дисциплината, на която се научи в манастира, и прогони виденията за Касандра, отвърнала на любовта му. Накрая останаха само настоящето и решимостта. Но преди зазоряване му се счуха женски ридания, сякаш заглушени от завивките.

На следващия ден отпътуваха към Кулата в Хали и останаха там половин година.

8

По възвишенията на Пъкъла отново се усещаше диханието на пролетта. Застанал на балкон високо в замъка Алдаран, Донал Делрей от Рокрейвън, както го наричаха сега, се питаше разсеяно дали основателите на рода Алдаран са избрали този стръмен хълм за твърдината си, за да оглеждат околността надалеч. Склоновете постепенно се спускаха към мъгливите равнини, а зад крепостта се редяха било след било, зъбер след зъбер на недостъпни планини, необитаеми за хора. Там, сред вечните снегове, се срещаша само бродници и полумитичните създания чиери.

– Разправят – заговори той отново, – че някъде под най-далечните върхове, толкова далечни, че дори и опитен планински водач не би открил пътя сред скали и проходи, имало долина на безкрайното лято. Там се оттеглили чиери, когато в света дошли чедата на Хастур. Затова в наше време не ги срещаме. Чиери са се скрили в долината си, безсмъртни и прекрасни, увлечени в своите чудновати песни и сънища извън времето...

– Наистина ли са прекрасни?

– Не знам, сестричке. Не съм ги виждал никога.

Донал вече беше строен, малко кльощав младеж, мургав и с тъмна коса. Изглеждаше по-възрастен от годините си.

– Но когато бях съвсем малък, мама ми каза, че веднъж зърнала чиери зад едно дърво в гъстата гора. Създанието било по-красиво и от Благословената Касилда. Разправят също, че ако някой смъртен преодолее трудностите по пътя и стигне до долината, ако хапне от тяхната храна и пие от вълшебната им вода, и той ще бъде надарен с безсмъртие.

– А, не – подсмихна се Дорилис. – Започна да ме зальгваш с детски приказки. Не съм толкова малка, че да се хвана.

– Ами да, престаряла си вече! – подразни я Донал. – Всеки ден чакам да се прегърбиш и косата ти да побелее.

– Поне съм достатъчно голяма, за да бъда сгодена – отвърна тя с достойнство. – Вече съм на единадесет години, а Маргали казва, че изглеждам на петнадесет.

Младежът изгледа сестра си. Наистина, макар и само на единадесет години, Дорилис беше по-висока от немалко зрели жени, пък и по тялото ѝ отскоро се забелязваха примамливи извивки.

– Ама не знам иска ли ми се да ме сгодяват – изрече намусено тя. – Изобщо не познавам братовчедата Дарън! А ти виждал ли си го?

– Да, познавам го – процеди Донал и лицето му изведнъж стана безизразно. – И той беше приеман син в замъка заедно с много други момчета.

– Хубав ли е? Мило ли се държи и говори? Ти приятел ли му беше?

Младежът понечи да каже нещо, но стисна устни. Дарън беше син на Рейхъл, по-млад брат на Михаил. Уговорената сватба на децата им означаваше, че след време двете владения ще се слоят. Така възникваха великите Владения. И нямаше смисъл да настройва враждебно Дорилис срещу бъдещия ѝ съпруг заради някогашни момчешки разправии.

– Сестричке, не бива да съдиш по моите спомени за него. Когато Дарън живееше при нас, бяхме деца и често се карахме, както е с всички хлапета. Но сега и двамата сме пораснали. А за другото... Мисля, че е достатъчно симпатичен, за да допадне външността му на всяка жена.

– Не е честно! – неочаквано се намръщи момичето. – Татко ми е казвал толкова пъти, че по-добър син от теб не би могъл и да си пожелает. Защо не можеш ти да го наследиш, като няма родни синове?

Донал се позасмя.

– Дорилис, когато пораснеш още малко, ще разбираш по-добре по какви правила живее този свят. Не съм кръвно свързан с господаря на Алдаран, макар и да ми беше най-грижовен приеман баща. Ще ми се падне нищожна част от наследството му, щом съм приеман син, и то само защото се бе заклел на нашата майка, че ще се погрижи за бъдещето ми. Друго нито мога, нито е редно да очаквам.

– Тъпи закони! – разпалено възкликна Дорилис.

Нейният брат забеляза искриците на разгарящ се гняв в очите ѝ и побърза да я разсее.

– Погледни натам, долу! Ето ги! Между гънките на онези хълмове, където се вие пътят. Вече се виждат конниците и знамената. Трябва да са господарят Рейхъл и спътниците му, пристигат за твоя годеж. Хайде, бягай при бавачката си, за да те разкраси за церемонията!

– Добре де – промърмори момичето, забравило за гнева си. Но преди да слезе по стълбата, се озъби сърдито. – Ако не ми допадне, няма да се омъжа за него. Чу ли ме, Донал?

– Чух те, чия. Но това са думи на дете. Когато станеш истинска жена, ще бъдеш по-разумна. Баща ти се постарал да избере за теб подходящ съпруг.

– Все това слушам и от татко, и от Маргали! Защо ли всички

възрастни сте еднакви? Трябвало да правя каквото ми кажете, пък съм щяла да разбера защо чак като порасна! Но ако братовчедът Дарън е гадняр, няма да се омъжа за него! Знаеш, че никой не може да ме накара да правя нещо, което не ми харесва.

Тя тропна с крак, лицето ѝ порозовя. После се завъртя на пета и затича надолу по стълбата. И сякаш в отглас на думите ѝ се чу далечният тътен на гръмотевица.

А Донал се облегна на парапета, потънал в невесели мисли. Сестра му говореше с привичната самонадеяност на принцеса – разглезената единствена дъщеря на господаря. Но имаше и нещо друго – дори нейният брат трудно потискаше страха в душата си, когато момичето започнеше да се инати.

„Никой не може да ме накара да правя нещо, което не ми харесва...“ Вярно беше, дори прекалено. Своенравна от първия си миг. Никой не смееше да я ядоса сериозно заради странния ларан, с който се роди. И никой дори не подозираше докъде се простира силата ѝ, защото не би дръзнал да я предизвика нарочно. Още като кърмаче поразяваше болезнено всеки, докоснал я против волята ѝ. И клюките на слуги и бавачки раздуха плашещо дребните случки. Ако плачеше от гняв, глад или уплаха, край стените на замъка проблясваха и отекваха светкавици и гръмотевици. Децата, отглеждани в замъка, се научиха да се плашат от нейната ярост. През петата ѝ година я повали треска. Дни наред бълнуваше в несвяст, не познаваше дори баща си и Донал. И през цялото време стихията бушуваше опасно близо до крепостта. Нейният брат, който също можеше да насочва мълниите по своя воля (макар дарбата му да беше несравнимо по-слаба), се питаше изумен с какви ли въображаеми чудовища се бори детето, та се опитва да ги поразии с такава мощ.

За щастие на околните тя жадуваше одобрението и привързаността им. Лейди Деонара я обичаше като своя дъщеря и се стараше да я научи на сдържаност. Дорилис имаше прелестта и обаянието на Алисиана. Напоследък повече ѝ се радваха и по-малко се бояха от нея. Но страхът у слугите и другите деца никога не изчезваше напълно. Наричаха я вещица и магьосница зад гърба ѝ, но не смееха да ѝ подмятат обиди в лицето. Никога не си послужи със силата си срещу Донал, баща си или грижовната леронис Маргали. И докато лейди Деонара беше жива, не си позволи нито веднъж да престъпи волята ѝ.

Донал жалеше за покойната господарка на Алдаран, защото я обичаше искрено. „И откакто тя си отиде, никой не може да подчини Дорилис.“ Михаил обожаваше хубавата си дъщеря и не ѝ отказваше нищо,

дори ако желанията ѝ не бяха особено разумни. Затова единадесетгодишната Дорилис имаше накити и премени на принцеса. Слугите пък направо пристъпяха на пръсти около нея заради раздутата ѝ от слуховите мощ. Другите деца внимаваха как се държат, защото и без това беше с най-високо положение сред тях, а и тя безцеремонно налагаше тиранията си с плесници и ритници.

„За едно момиченце не е чак толкова зле да е своеволно, да получава каквото поиска. Но какво ще стане, щом се превърне в жена, а още не е разбрала, че не може да има всичко на този свят? И кой сред сплашените от силата ѝ хора ще посмее да ѝ го каже?“

Разтревожен от мислите си, Донал обърна гръб на гледката и също се запъти към стълбата, защото трябваше да присъства на годежа и на последните уговорки преди това.

Михаил, господар на Алдаран, очакваше гостите в огромната си приемна зала. Бе видимо остарял през годините след раждането на единствената му дъщеря. Огромен и тежък мъж, макар вече с леко превит гръб и посивяла коса, той малко напомняше за стар, проскубан сокол. Когато вдигнеш рязко глава, личеше стаената и съхранена засега сила.

– Донал, ти ли си? Тук е доста тъмно и не те познах веднага.

Младежът знаеше, че приемният му баща не иска да признае колко е отслабнало зрението му.

– Аз съм, господарю.

– Ела насам, момчето ми. Готова ли е Дорилис за церемонията тази вечер? Я ми кажи, според теб доволна ли е?

– Мисля, че е още малка, за да съзнава какво означава бракът.

Донал бе облякъл за тържествата дрехи от боядисана кожа с богата украса, носеше високи домашни ботуши, а косата си бе прибрал под обръч със скъпоценни камъни. На врата му проблясваше в червено огнен камък.

– Но е обзета от любопитство – добави замислено той. – Разпитваше ме дали Дарън е хубав и любезен, дали ми е симпатичен. Боя се, че не я обнадеждих прекалено, но освен това ѝ казах, че не бива да съди за един мъж по някогашните му детски разпри.

– Отнася се и за теб, момчето ми – напомни Михаил, макар и меко.

– Приеман татко... имам една молба към теб.

Господарят на Алдаран се усмихна.

– Донал, знаеш отдавна, че можеш да искаш от мен всичко, което е по силите ми да ти дам.

– Но моето желание, господарю, няма да ти струва нищо, освен може би няколко мига размисъл. Когато господарят Рейхъл и синът му Дарън дойдат при теб да обсъдите зестрата на Дорилис, ще ме представиш ли с бащиното ми име, а не като Донал от Рокрейвън, както си свикнал?

Късогледите очи на Михаил примигаха насреща му и той още повече заприлича на гигантска хищна птица, заслепена от твърде ярка светлина.

– Но защо, приеман синко? Отказваш се от рода на майка си? Или ти тежи какво място заемаше тя в дома ми? Може би не ти харесва твоето положение тук?

– Боговете да ме пазят от подобна неблагодарност... – промълви Донал.

Коленичи до креслото, а възрастният мъж докосна рамото му и двамата в миг споделиха неизреченото: „Нали само копелетата носят имената на майчиния си род? Може да съм сирак, но не и копеле.“

– Моля те за прошка, момчето ми – сериозно изрече Михаил. – Вината е моя. Просто ми се искаше... да не си припомням излишно, че Алисиана някога е била и с друг мъж. И когато тя... тя ни напусна, за мен беше мъка да се сещам, че не си ми роден син. – В гласа му прозвуча стон. – А толкова ми се искаше да е така!

– И на мен – тихо каза Донал.

Не помнеше друг баща освен Михаил, а не би и мечтал за по-добър. Но насмешките на Дарън отекваха в паметта му и след десет години:

„Донал от Рокрейвън, значи? Аха, ти си синчето на онази барагана. Знаеш ли от кой мъж те е заченала или си дете на Призрачния вятър и майка ти е легнала с първия срещнат в гората?“

Тогава се хвърли върху наглеца с дивия вик на банши и едва ги разтърваха, но те продължаваха да сипят закани. Дори и сега не му беше приятно да си спомня присмехулния глас на Дарън, подигравките му.

– И да съм те засегнал неволно, то е заради желанието ми да те смятам за свой син. Никога не ми е хрумвало да се отнасям с пренебрежение към произхода ти, нито пък да го крия. Скъпи ми синко, тази вечер ще разбереш, че наистина си ми много близък.

– Стига ми да чуя тези думи, татко.

Настани се на табуретка до креслото на Михаил, който отпусна ръка върху рамото му, и така дочакаха слугата с факел в ръка да обяви:

– Господарят Рейхъл Алдаран от Скатфел и господарят Дарън.

Рейхъл изглеждаше досущ като брат си преди десет години – едър жизнен мъжага в разцвет на силите си, с открито и весело лице и с

изражение на добродушие, каквото коварните хора често използват за маска. Дарън беше висок и снажен като баща си, година или две по-голям от Донал, с червеникава коса, сресана назад от високото чело.

„Да, хубавец е, поне в очите на момичетата. Дорилис ще го хареса...“

Донал си внушаваше, че още смътното засега лошо предчувствие се дължи само на нежеланието да прехвърлят на друг грижите за сестра му.

„Никога не съм се заблуждавал, че цял живот ще бъда до нея. Тя е наследница на едно от Владенията, а аз – само неин полубрат. Другиму се пада да бди над благополучието й.“

Господарят на Алдаран стана и посрещна гостите. Хвана ръцете на своя брат и ги стисна топло.

– Приветствам те, Рейхъл. Отдавна не си идвал в Алдаран. Как вървят нещата в Скатфел? А ти как си, Дарън? – Прегърна роднините си и ги настани да седнат до него. – Дарън, вече познаваш моя приеман син и полубрат на бъдещата ти съпруга – Донал Делрей, син на Алисиана.

Веждите на Дарън се извиха учудено.

– Да, заедно се обучавахме при бойния наставник. Но не знам защо си мислех, че родовото му име е Рокрейвън.

– Децата често се заблуждават – твърдо отвърна Михаил. – Тогаваш бил още малък, племенник, и нечий произход едва ли е бил първата ти грижа. Дядо и баба на Донал са Рафаел Делрей и неговата съпруга ди катенас Мирела Линдир. Баштата на Донал е загинал твърде млад и майка му дойде да живее в замък. От нея е единственото ми живо дете. Твоята годеница, Дарън.

– Тъй ли било...

Рейхъл огледа младежа с любезен интерес, но Донал подозираще, че и това е преструвка като добродушието му. Но защо ли да се притеснява какво мислят хората от Скатфел за него?

„Защото ще се сродя с Дарън чрез женитбата му с моята сестра.“

Напомни си, че е рожба на законен брак и е удостоен с честта на осиновяването във Владение. Поне на него му стигаше. Но щом отново стрелна с поглед Дарън, вече знаеше, че за този човек никога няма да е достатъчно. Каква ли беше причината Дарън Алдаран, наследник на Скатфел, да ненавижда полубратата на своята наречена невеста, приеман син на нейния баща?

Взря се в неискрената усмивка на другия и прозря. Не беше от най-силните телепати, но Дарън все едно изкрещя мислите си в лицето му.

„Да пропадна в адовете на Зандру, ако не се бои от влиянието ми над господаря! Законите за наследяване само по кръвна връзка още не са наложени безпрекословно в планините и той се чуди какво ли може да стане. Няма да е първият случай, когато благородник лишава от наследство собственото си дете, за да избере някой по-подходящ според него. И знае добре, че господарят ме смята за свой син...“

Досега дори не се бе сещал за това. Знаеше си мястото в крепостта – с господаря на Алдаран го свързваше взаимната обич, а не кръвно родство. Не искаше нищо повече. Но сега хората от Скатфел го раздражиха достатъчно и се попита: „А защо пък да не стане точно това, от което се страхуват?“ Защо мъжът, когото наричаше „татко“ и за когото наистина беше достоен и послушен син, да не го определи за свой наследник? Дарън и без това ще наследи Скатфел, защо му е да раздува владенията си до размерите почти на кралство?

Рейхъл вече говореше сърдечно:

– А сега се събрахме да подготвим този брак, за да съединят младите каквото имаме, когато си отидем от този свят. Михаил, ще видим ли момичето?

– Ще дойде да ви поздрави, скъпи гости, но реших, че е по-уместно да се споразумеем, без тя да присъства. Още е дете и не ѝ прилича да слуша как мъже с посивели бради обсъждат зестри, сватбени дарове и наследства. Но не се бой, Дарън, ще се появи, когато дойде време да ви свържем в годеж, и ще танцуваш с нея. Само че ви моля да не забравяте колко е невръстна. Не можем и да мислим за сватба поне още четири години.

Рейхъл се засмя.

– Братко, всеки баща си мисли, че на дъщерите му все им е рано за мъж!

– Дорилис е едва единадесетгодишна – неотстъпчиво напомни господарят на Алдаран. – Значи може да встъпи в брак ди катенас след не по-малко от четири години.

– Хайде де, не се инати толкова. Моят син вече е мъж. Още колко трябва да чака невястата си?

– Четири години, а ако няма търпение, нека си намери друга – тежко изрече Михаил.

Дарън вдигна рамене.

– Щом е момиченце и трябва да порасне, ще чакам, какво друго да правя? Но ми се вижда малко варварски обичаят, според който е възможно мъж да се сгоди с хлапе, което още си играе с кукли!

– Несъмнено си прав – весело се подсмихна Рейхъл, – но аз мисля за този съюз още откакто Дорилис се роди и често го обсъждах с брат си през последните десетина години.

– Чичо – подхвана синът му, – ако толкова време си се противил, защо все пак се съгласи?

Михаил раздвижи раменете си, сякаш се беше схванал.

– Ами сигурно защото остарявам и най-сетне се примирих, че няма да имам син. И предпочитам Алдаран да премине в ръце на сродник, а не на съвсем чужд човек.

Но защо ли, питаше се в този миг, си спомни пак за проклятието на онази вещица? „Ще бъдеш неплоден като убито от зимата дърво!“ И откакто загуби Алисиана, дори не се замисляше сериозно да сподели с друга жена постелята си.

– Разбира се, може да се спори – подхвана брат му Рейхъл – дали Дарън и без това не е законен наследник на Алдаран. Мнозина познавачи на законите биха отсъдили, че на Дорилис се пада само част от владенията като зестра, при това законно роден племенник е по-пряк наследник от дъщерята на една барагана.

– Не позволявам на никой така наречен познавач на закона да се бърка в делата ми!

Господарят на Скатфел вдигна рамене.

– Все едно. Щом двамата възможни наследници се оженят, няма какво да се спори повече. Владенията ни ще се слят. Готов съм да завеща Скатфел на първородния им син, а Дарън ще управлява Алдаран като попечител на Дорилис.

Михаил поклати глава.

– Не. В брачния договор съм предвидил съвсем друго – Донал ще бъде попечител на своята сестра, докато тя навърши двадесет и пет години.

– Неразумно постъпваш! – възпротиви се Рейхъл. – Не измисли ли друг начин да направиш приемния си син богат? Щом няма нищо от баща си и майка си, защо не му помогнеш с дарение?

– И това направих вече. Прехвърлих му собствеността върху малкото имение Високи чукари, когато той навърши пълнолетие. Западнало е, защото предишните му стопани прекарваха повече време в свади със съседите си, отколкото в грижи за земята. Но си мисля, че Донал ще успее да го възроди. Сега само трябва да му намеря достойна жена, ала и това ще стане. Той ще бъде попечител на Дорилис.

– Чичо, както виждам, нямаш ни доверие – взмути се Дарън. –

Наистина ли мислиш, че сме способни да лишим Дорилис от всичко, което има?

– Не, разбира се. И щом дори не помисляш за подобно коварство, не ти ли е безразлично кой ще се грижи за богатството ѝ? Е, ако все пак са ти минавали такива намерения през ума, едва ли ще се съгласиш лесно с избора ми. Наемен управител се подкупва, но не и брат, нали?

Донал слушаше смаян. Когато приемният му баща го прати да огледа Високи чукари и да прецени доколко безнадежден е упадъкът на имението, дори не подозираше, че господарят на Алдаран го е отредил за него. Бе описал честно какво и колко е необходимо за възстановяването на земите и за неизползваните чудесни възможности. А и никога не би му хрумнало, че в брачния договор ще бъде определен за попечител на Дорилис.

Но щом се замисли, оцени за пореден път здравия разум на Михаил. За онези от Скатфел Дорилис беше само пречка да докопат веднага наследството ѝ. И ако приемният му баща си отидеше утре от този свят, единствено той като попечител би имал право да възпре Дарън, за да не се ожени веднага и насила за Дорилис въпреки още детската ѝ възраст. И нямаше да е първият път, когато тихомълком се отърват от жена, щом имотите ѝ попаднат в ръцете на нейния съпруг. Биха могли да изчакат, докато роди първото си дете, за да изглежда всичко съвсем законно. Всеизвестно беше, че младите жени често умират при раждане, особено ако не са достигнали пълна зрялост на тялото. Трагично, разбира се, но не и необичайно.

Ако Донал обаче е неин попечител до навършването на двадесет и пет години, дори сестра му да умре, той би останал пазител на имотите ѝ и настойник на нейното дете, стига то да оцелее. Тогава Алдаран нямаше да попадне безпрепятствено в хищните ръце на Дарън.

„Моят приемен баща ненапразно ми обеща да разбере днес колко близък ме чувства. Може би ми се доверява, защото няма никой друг наоколо, заслужаващ доверието му. Но поне знае, че ще браня интересите на Дорилис по-стръвно, отколкото дори своите.“

Рейхъл обаче не се примири лесно. Спореше и увещаваше, накрая се наложи Михаил да му напомни, че още трима господари на планински владения са искали ръката на Дорилис за свои синове и че би могъл да я сгоди за когото пожелае по всяко време, дори за някой Хастур или Алтон от равнините.

– Всъщност тя вече беше обещана за невяста веднъж, защото сродниците на Деонара от Ардайс я поискаха за един от синовете си.

Смятаха, че правото се пада на тях, шом моята съпруга от техния род не ми е родила жив син. Но момчето скоро се прости с живота.

– Но... как е умрял?

Михаил вдигна рамене.

– Някаква злополука, доколкото чух. Не знам подробности.

Не ги знаеше и Донал. Тогава Дорилис гостуваше на сродниците си в Ардайс и се бе върнала стъписана и потресена от смъртта на своя невръстен годеник, макар че едва го познавала и не ѝ бил приятен. Веднъж каза на брат си: „Беше едно голямо и грубо момче. Счупи ми куклата!“

По онова време Донал реши да не я разпитва повече, за да не се тормози тя с тежкия спомен. Сега вече се чудеше – всяко дете, превърнало се в пречка за изгоден съюз, можеше да умре твърде преждевременно.

„Същото май важи и за Дорилис...“

– Това съм го решил и връщане няма – заяви господарят на Алдаран, макар и достатъчно приветливо. – Само Донал ще бъде попечител на своята сестра.

– Чичо, обиждаш целия ни род... – промърмори Дарън, но баща му го прекъсна с повелителен жест.

– Така да бъде. Би трябвало да сме благодарни, че девойката, която скоро ще влезе в семейството ни, ще има надежден защитник. Нейните интереси са и наши, разбира се. Да бъде волята ти, Михаил.

Но погледът му, дори премрежен замислено, накара Донал да настръхне.

„Трябва да се пазя от днес нататък. Вероятно не ме заплашва нищо, докато Дорилис не порасне и не встъпи в брак, защото ако Михаил е още жив, винаги може да определи друг попечител. Но ако той се спомине и Дорилис бъде отведена от съпруга си в Скатфел, нямам големи шансове да умра от старост...“

А как му се искаше господарят на Алдаран да не се надхитря със сродници! Ако бяха чужди хора, щеше да присъства и Маргали, леронис на владението, за да наложи заклинание за правдивост. Михаил обаче явно не смееше да оскърби така брата и племенника си.

Стиснаха си ръцете и подписаха договора – накрая трябваше и Донал да постави името си под техните. После всички се прегърнаха и отидоха в другия край на приемната зала, където гостите вече се събираха за пиршество, веселие и танци.

А Донал усети погледа на Дарън и си повтори студено: „Ще бъда много предпазлив. Този човек вече е мой враг.“

Когато слязоха, Дорилис вече беше там с приемната си майка – Маргали, леронис на Владението – и посрещаше гостите. И за пръв път не носеше детски дрехи, а беше пременена като жена, с дълга синя рокля, бродирана със златни конци по ръкавите и около шията. Блестящата ѝ червена коса беше сплетена отзад. Изглеждаше далеч по-зряла, отколкото беше в действителност. Донал си каза, че който я види за пръв път, лесно ще ѝ даде петнадесет, дори шестнадесет години. Красотата на неговата сестра го поразя, но не остана никак доволен от тази промяна.

Опасенията му се потвърдиха мигновено, защото Дарън примига смаян срещу Дорилис, когато ѝ беше представен. Поклони се и целуна ръката ѝ.

– Сроднице, за мен е неопикуема радост да те срещна най-после. От думите на твоя баща се заблудих, че ме сгодяват за момиченце, а виждам прекрасна жена. Така си и мислех – никой баща не вярва, че дъщеря му е достатъчно пораснала.

Донал се напрегна от тревога. Защо Маргали е позволила тази глупост? Все пак господарят на Алдаран се бе погрижил да впише в брачния договор нерушимо условие, че сватба не може да има, докато Дорилис не навърши петнадесет години. И неведнъж подчертаваше пред брат си и сина му колко малка е дъщеря му, а появата ѝ пред всички толкова преобразена обезсилваше доводите му. Донал съпроводи с мрачен поглед Дарън, който поведе Дорилис за първия танц.

Щом остана насаме с Маргали, той я попита каква е причината за това представление и възрастната жена поклати глава.

– Не стана по мое желание. Тя настоя. А не смея да я ядосвам, когато се заинати. Не по-зле от мен знаеш какво може да сполети човек, решил да попречи на Дорилис да получи желаното. Роклята е на вашата майка и макар че ми е тъжно да откроя изведнъж колко е пораснало момичето...

– Тя не е пораснала! – изсъска Донал през зъби. – Приемният ми баща хвърли толкова усилия на вятъра, за да убеди господаря на Скатфел, че Дорилис е още малка! Маргали, тя е момиченце, защо да се лъжем?

– Да, знам, при това с твърде детински ум. Не исках да споря с нея точно преди празненството. Всички щяхме да усетим недоволството ѝ! Понякога успявам да я разубеда за по-важните неща, но ако ѝ налагам

волята си за всяка дреболия, скоро ще престане да ме слуша. И има ли значение какво е облякла за годежа си, щом господарят е поставил условия да не се омъжва прекалено рано?

– Да, няма значение, но само докато приемният ми баща е здрав и силен. Споменът за тази вечер обаче може да ни изиграе лоша шега, ако нещо го сполети в близкото бъдеще. – Маргали нямаше да го издаде и все пак беше неблагоразумно да говори така за господаря на Алдаран. Донал сниши глас. – Нито Рейхъл, нито синът му ще се поколебаят дори за миг да наложат насила брака на едно дете, за да сложат ръка на Алдаран. Ако Дорилис се бе показала днес като дете – каквато всъщност е! – мнението на присъствалите тук все пак щеше да е пречка, макар и дребно, за такива кроежи. Гостите обаче я виждат пременена като дама, очите им ги убеждават, че е съвсем зряла и телесно, затова никой няма да пита за истинската ѝ възраст. Ще приемат, че онези от Скатфел са имали право и толкова.

И Маргали вече изглеждаше обезпокоена, но се постара да потисне тревогата си.

– Донал, насила извикваш кошмари наяве. Няма причини да не вярваме, че господарят не ще живее още двайсетина години. Поне е сигурно, че ще опази дъщеря си да не бъде омъжена насила, преди да навърши посочените в закона години. Познаваш Дорилис. Днес ѝ е хрумнало да си играе на дама с роклята и накитите на майка си, утре ще е забравила всичко и ще се гони из дворовете с останалите деца. Никой няма да се заблуди дали е пораснала или не.

– Милостива Авара, дано греша! – прошепна Донал.

– Няма защо да се измъчваш, момчето ми... А сега си спомни задълженията си към гостите. Много млади жени очакват с нетърпение да танцуват с теб, Дорилис също ще се чуди защо брат ѝ я пренебрегва.

Донал се опита да се засмее безгрижно, когато видя как Дарън води обратно сестра му – бяха обкръжени от цяла тълпа младежи, дребни благородници от околните възвишения, гвардейци на Владението. Може и да беше вярно, че Дорилис само се забавляваше с тази игра, но твърде изкусно се представяше за много по-голяма, смееше се и флиртуваше, явно се наслаждаваше на ласкателствата и всеобщото възхищение.

„А приемният ми баща няма да я укори. Твърде много прилича на мама. И той се гордее с прекрасната си дъщеря. Защо да виждам само мрак в бъдещето, защо да се гневя, че тя си е намерила малко развлечение? Нищо лошо не може да ѝ се случи тук, между сродници, а от утре несъмнено ще потръгне както каза Маргали – Дорилис ще препуска,

вдигнала полата си, вързала небрежно косата си на опашка. Тогава Дарън ще я види каквато е...“

Донал потисна страховете си и се зае със задълженията си на домакин. Побъбри учтиво с няколко възрастни вдовици, потанцува с онези девойки, които другите пренебрегваха или просто не забелязваха, ненапращливо се изпречваше на пътя на онези досадници, които биха могли да поставят господаря на Алдаран в неудобно положение с нахална молба пред твърде много свидетели. Но когато и да потърсеше с поглед сестра си, виждаше я заобиколена от младежи.

Ставаше късно, когато и той най-после успя да танцува с Дорилис. Тя вече се беше нацупила по детски.

– Мислех си, че съвсем си ме забравил, братко. Остави ме на всички тези непознати!

Донал долови твърде силна следа от вино в дъха ѝ и се намръщи.

– Колко изпи тази вечер?

Тя сведе поглед гузно.

– Маргали ми напомни да не пия повече от една чаша, но не е ли ужасно и на годежа ми да се държат с мен като с дете, което трябва да си ляга, щом притъмнее!

– Защото си точно такава – усмихна се Донал на замаяното хлапе. – Би трябвало веднага да повикам Маргали, за да те повери на твоята бавачка. Ще вземеш да повърнеш накрая, а да знаеш, и това не подхожда на една дама.

– Не ми се гади, много съм си весела – заинати се тя. – Хайде де, Донал, не ми се карай. Цяла вечер чаках да танцувам с милото си братче. Няма ли най-сетне да ме поканиш?

– Както желаеш, чия.

Дорилис беше изкусна танцьорка, но след минута се препъна в непривично дългата рокля и се облегна тежко на Донал. Опря глава в рамото му и се засмя.

– Ох, май наистина съм прекалила с виното... но всеки, с когото танцувах, искаше и да изпи по чаша с мен, а аз не знаех как да им откажа учтиво. Трябва да питам Маргали как се държи една дама в такива обст... обстоятелства – запъна се на трудната в момента дума и се закиска. – Донал, това ли е да се напие човек – вие ми се свят и ставите ми са като на връвчици, все едно съм кукла? Май ми харесва.

– Къде ли е Маргали? – Той се озърна, готов да скастри сурово небрежната леронис. – Дори, трябва веднага да те отведе при нея.

– О, за горкичката Маргали ли говориш? – Сестра му го гледаше с

пресилена невинност. – Никак не е добре. Каза, че главата ѝ се цепела от болка, накарах я да си полегне, докато ѝ мине. – Отново се нацупи и добави: – Омръзна ми да се мръщи кисело, сякаш тя е господарка на Алдаран, а аз съм ѝ слугиня!

– Дорилис! – гневно се озъби Донал. – Да не съм чул повече такива думи от теб! Маргали не само е леронис, но има и благороден произход. Тя е сродница на баща ти! И не ти е слугиня! Щом дом Михаил е преценил, че трябва да те повери на нея, значи си длъжна да ѝ се подчиняваш, докато не станеш достатъчно голяма сама да отговаряш за постъпките си! Ти си много лошо момиче. Не бива да причиняваш главоболие на приемната си майка, нито да ѝ говориш грубо. И виж какво направи – изложи се с това вино, като че си някоя мърла от конюшните. А Маргали не е тук, за да се погрижи за теб!

Въпреки сърдитите наставления беше като зашеметен. Досега Дорилис не бе обръщала дарбата си само срещу него, баща си и Маргали.

„Щом не позволява и на нея да я напътства, какво ще правим? Твърде разглезена е, вече никой не може да я наставлява...“

– Дорилис, срамувам се за теб, а татко ще бъде много недоволен, ако научи как си се отнесла с Маргали. Винаги е била добра и мила с теб!

Детето вирна брадичка.

– Аз съм господарката на Алдаран и ще правя каквото си поискам!

Донал само поклати глава слисан. Какво нелепо противоречие – изглеждаше жена, при това особено привлекателна, но си оставаше спрехаво хлапе, каквато беше всъщност.

„Как ми се иска Дарън да види сега глезлата, скрита под тази рокля и скъпоценностите...“

И все пак сестра му не беше обикновено дете. Вече го превъзхождаше със своя ларан, щом можеше да причини такива страдания на Маргали. „Може би само късметът ни е отгървал засега от гръмотевичната буря, която би стоварил върху главите ни невъздържаният ѝ гняв!“

Той горещо благодари на всички богове, че Дорилис поне не е надарена с телепатия и не разчита мислите му, както той успяваше понякога да проникне в умовете на другите.

Заговори по-кратко и умолително:

– Чия, не бива да оставаш сред гостите, щом си пила повече от разумното. Позволи ми да те заведа при твоята бавачка. Късно е, скоро и гостите ще си легнат или ще си заминат. Моля те, Дорилис.

– Аз пък не искам да си лягам! – фръцна се хлапето. – Ти танцува

само един път с мен, а татко – нито веднъж. И Дарън ми обеща, че пак ще танцуваме. Ето го, идва.

Донал зашепна настоятелно в ухото ѝ:

– Не можеш да танцуваш сега! Ще се спънеш и ще станеш за смях пред всички!

– Ами, няма! Дарън – обърна се тя към годеника си с лукавство, наглед породено от опита, – потанцувай с мен. Донал само ме гълчи, както правят по-големите братя, но не искам да го слушам повече.

– Само се опитвах да убедя сестра си, че веселбата продължи твърде много за толкова недорасло момиче. Дарън, може би тя ще се вслуша по-охотно в твоите думи, щом си бъдещ неин съпруг.

„Ако е пиан, няма да я оставя с него, дори с риск да се скараме пред гостите.“

Но другият мъж се владееше напълно.

– Дорилис – каза загрижено, – наистина е късно. Не мислиш ли, че...

Изведнъж откъм другия край на залата се разнесоха крясъци.

– О, богове! – промърмори Дарън, като се озърна. – По-малкият син на Сторн и онова пале от Дариъл Форст се счепкаха. Ще се сбият, а може и да размахат ножове!

– Трябва да отида при тях – каза намръщеният Донал.

Беше церемониалмайстор на приемния си баща и официален домакин на празненството. Стрелна с многозначителен поглед сестра си. Дарън го увери необичайно приятелски:

– Аз ще се грижа за нея. Ти върви да ги разтървеш, преди да е станало късно.

– Благодаря ти.

Донал забърза към увлечените в свадата младежи. Дарън беше трезвен и би трябвало той най-много да се постарее неговата годеница да не се държи прекалено скандално пред гостите. А чуваше как гласовете на двамата пред него звучат все по-свирепо. Принадлежаха към отдавна враждуващи родове. Донал обаче се бе научил да предотвратява най-лошото. Веднага се включи като арбитър в спора и незабелязано убеди всеки, че е на негова страна. После внимателно ги раздели. Стариият господар на Сторн най-сетне дойде да усмири свадливия си син, а Донал отведе настрана Падрайк Дариъл. Мина време, преди вторият участник в скарването да поизтрезнее, но накрая се опомни, извини се за поведението си и потърси своите сродници, които се канеха да си тръгват.

Чак тогава Донал можа да огледа залата. Не видя никъде сестра си

и се чудеше дали пък нейният годеник не я е убедил да се откаже от танците и да се върне в стаята си при бавачката.

„Ако има влияние над Дорилис, може би дори трябва да се радваме. Някои в рода Алдаран владеят заповедния глас, особено татко. Нищо чудно Дарън да си е послужил и с това последно средство, за да вразуми сестра ми.“

Но в същото време започна да го терзае лошо предчувствие. И сякаш за да засили страховете му, в далечината отекна гръм. Вече не можеше да чуе гласа на бурята, без да се сети за Дорилис. Каза си, че става смешен – нали в планините бе настъпил точно най-неспокойният сезон? И все пак се боеше. Къде ли беше сестра му?

Щом Донал се отдалечи, Дарън хвана годеницата си под ръка.

– Дамизела, бузите ти са се зачервили. Да не е от задуха в залата, защото има твърде много хора, или прекали с танците?

– Не... – Дорилис разсеяно докосна сгорещеното си лице. – Донал си мислеше, че съм пила прекалено, и започна да ми се кара. Сякаш още съм малката му сестричка, само дето не ме сложи да спя насила!

– Не изглеждаш като дете – усмихна се младият мъж и тя се притисна до него.

– Знаех си, че ще бъдеш на моя страна!

А Дарън си мислеше: „Защо ме зальгват, че е момиченце?“ Огледа възхитен стройното ѝ тяло, подчертано от тясно прилепващата рокля. „Ами, дете била! И си мислят, че ще чакам безкрайно! Оня стар пръччичо ми протака, за да ѝ уреди по-изгоден за себе си брак, или пък се капи да обяви копелето от Рокрейвън за свой наследник.“

– Тук наистина е задушно – промълви Дорилис.

Той отново ѝ се усмихна.

– Да излезем на терасата, ще се разхладиш.

Момичето се поколеба. Маргали често ѝ бе повтаряла, че е неприлично да излезе от залата с друг мъж, освен сродник. Веднага си напомни виновно: „Но Дарън ми е братовчед и годеник!“

Тя вдиша хладния ветрец от планините над замъка и се облегна на парапета.

– Благодаря ти, Дарън. Радвам се, че съм далеч от онази тъпа вътре. Много си мил – добави толкова непринудено, че този път той я изгледа с изненада.

„Хм, има нещо детинско в нея, колкото и зряла да изглежда!“ За миг в ума му се мярна подозрението, че може да е малко слабоумна. И

какво от това? Тя беше наследничка на Алдаран, а за него оставаше най-лесното – да я привърже към себе си, за да се възпротиви, ако сродниците ѝ решат с хитрост да го лишат от полагащото му се по право. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ама че безобразие измисли чичо му – да чак четири години! Момичето несъмнено беше достатъчно пораснало за брак, всяка мисъл за отлагане му се струваше нелепа.

Още повече го улесняваха тези остатъци от детството в характера ѝ. Стисна ръката ѝ.

– Дорилис, няма мъж на света, който не би се държал мило с теб. А и аз не бях безкористен. Жадувах да остана за миг насаме с годеницата си! При твоята прелест любезната грижа не е задължение, а радост за мен.

Тя усети, че се изчервява от комплиментите му.

– Хубава ли съм? И Маргали така разправя, но тя е старица и не ми се вярва, че може да съди вярно за красотата.

– Ти наистина си прекрасна...

В петната светлина, проникващи от залата, Дорилис забеляза усмивката му. „Но той е искрен! Не е само от любезност!“ За пръв път почувства неясно силата си на жена, с която може да властва над мъжете.

– Казвали са ми, че и моята майка е била хубавица. Умряла, когато съм се родила аз. Дарън, ти виждал ли си я?

– Бях още момче тогава, но я помня. Смятаха Алисиана от Рокрейвън за една от най-привлекателните жени от Кадарин та чак до Стената около света. Някои даже разправяха, че била омагьосала баща ти, но защо ѝ бяха магии, като имаше красотата си? Наистина много приличаш на нея. А имаш ли и нейния глас?

– Не знам. Наставничката ми по музика казва, че пея вярно, но още било рано да проличи ще бъде ли и гласът ми приятен. Ти обичаш ли музика?

– Май нищо не разбирам от тези неща – подсмихна се младият мъж и застана по-близо до нея. – Не гласът прави жената чаровна според мен. Чуй... Нали съм твой братовчед и бъдещ съпруг. Ще ме целунеш ли?

– Щом искаш – отвърна Дорилис отстъпчиво и му обърна бузата си.

Дарън пак се зачуди дали само го дразни или е глуповата. Хвана лицето ѝ между дланите си и я целуна по устните, а ръцете му я обвиха в силна прегръдка.

Колкото и замаяна да беше, Дорилис за миг си възвърна предпазливостта. Маргали я бе предупредила да не допуска точно това. „Тя

винаги гледа само да ми развали веселбата!“ Притисна се до тялото му, наслаждаваше се на усещането, започна да отвръща на целувките му. Нямахме дарбата да чете мисли, но силният ларан ѝ позволи да долови смъртно чувствата му, неговата нарастваща възбуда. Каза си, че сигурно е ужасно досадно за млад мъж като него да чуе, че трябва да се свърже с някаква непозната сродница, и се зарадва, че той я харесва. Беше твърде опиянена, за да разбира какво става, но когато пръстите му посегнаха да разхлабят корсажа ѝ и се плъзнаха по голите ѝ гърди, тя изведнъж се засрами и отскочи назад.

– Не, Дарън, държиш се непристойно! Наистина не бива да правиш това.

Усещаше езика си надебелял и чак сега си призна, че Донал е бил прав – пи прекалено много. Лицето на Дарън ѝ се видя зачервено, той не искаше да я пусне. Хвана ръцете му и с цялата си сила ги бутна настрани.

– Недей, Дарън!

Чудеше се дали и той не е пиян.

– Няма нищо непристойно. Можем да направим сватбата, когато поискаш. Ще ти хареса да си омъжена за мен, нали? – Отново я придърпа към себе си, този път целувката му беше груба, настоятелна. Промърмори неясно: – Дорилис, чуй ме. Ако ми позволиш да те взема още сега, можем веднага да се съчетаем в брак...

Тя вече се плашеше. Извърна лице и се отдръпна. През замайването ѝ се прокрадна съмнението дали беше благоразумно да излиза сама с него на терасата. Още беше достатъчно невинна, за да не е съвсем сигурна какво иска Дарън от нея, но поне знаеше, че не бива да му го позволи, а и той не би трябвало да я моли за това.

Стегна с треперещи пръсти корсажа на роклята си.

– И баща ми, и Маргали казват, че още съм невръстна за брак.

– А, за онази леронис ли говориш? Че какво знае за съпружеската любов една престаряла девственица? Ела, любима моя, целуни ме пак. Кротко, кротко. Сега аз ще те целуна... ето така...

Тя вече усещаше разпалената му страст в целувката и сякаш виждаше пред себе си друг човек – потъмняло от прилива на кръв лице, ръцете му не галеха, а опипваха и мачкаха.

– Дарън, пусни ме! Моля те, недей! – Гласът ѝ глъхнеше от паника. – Баща ми много ще се разсърди. Махни си ръцете! Братовчедо, умолявам те!

Отблъсна го, но беше само едно замаяно от виното дете срещу

отдавна съзрял силен мъж, при това трезвен. Замъгленият ѝ ларан долови зверското му желание, непреклонността, дори отънька на жестокост.

– Не се боричкай – промърмори той. – Като свършим тук, баща ти с радост ще те даде веднага, а ти ще останеш доволна. Нали, малка моя хубавице? Ела да те прегърна...

Дорилис се поддаде на внезапния смразяващ ужас.

– Пусни ме, Дарън! Пусни ме! Татко много ще се ядоса, Донал пък ще те намрази. Пусни ме или ще викам за помощ!

Видя как очите му зейнаха яростно от заплахата и веднага отвори уста да изкрещи, но той я изпревари – едната му ръка запуши грубо устата ѝ, с другата я придърпа пак към себе си. Изведнъж неудържимият гняв пламна у Дорилис. „Как смее!“ Тя се пресегна с мисълта си, както можеше да прави още от бебе, ако не искаше да я пипат, и го удари...

Ръцете на Дарън отскочиха от тялото ѝ, той изръмжа от болка, зъбите му заскърцаха.

– Ах, ти, малка вещице, ще ти покажа аз!... – Ръката му се стрелна и я цапардоса с опакото на дланта, просна я почти в несвяст на каменните плочи. – На никоя жена няма да позволя такова нахалство! А и ти само се преструваш, че не ти се иска, просиш си още ласкателства и ухажване! Стига толкова, късно е за това!

Свлече се на колене до нея и задърпа дрехите си. Обезумяла от ярост и страх, Дорилис го удари отново, чу пронизителния си писък през оглушителния тътен и видя нетърпимия бял пламък, забил се в Дарън. Той се олюля с разкривено лице и падна тежко върху нея. Тя го избута настрани и се изправи – задъхана, стъписана, изтощена. Мъжът лежеше безчувствен, не помръдваше. Никога не бе поразявала друг човек така, никога... „Какво направих!“

– Дарън! – изхленчи момичето и коленичи до тялото. – Дарън, стани! Не исках да те нараня, но не биваше да ме наgrabваш така. Не ми харесва. Дарън! Дарън, лошо ли пострада? Кажи ми нещо!

Но той мълчеше и Дорилис изтръпна. Забравила за разрошената си коса и раздърпаната рокля, тя се втурна към вратата на терасата.

„Донал!“ Само тази мисъл остана в главата ѝ. „Донал знае какво трябва да се направя! Искам да го намеря!“

А той чу мигновено уплашения вик на сестра си, макар да не беше отекнал в залата. Извини се припряно на стария приятел на дом Михаил, с когото си бърбеше, и закричи към терасата, откъдето се носеше беззвучната молба.

„Онзи мръсник Дарън ѝ е сторил нещо!...“

Отвори вратата и Дорилис почти рухна в ръцете му. Видя измъкналите се къдрици, развързания корсаж на роклята.

– Дори! Чия, какво стана?

Сърцето му заблъска внезапно в гърдите, едва не му прилоша. Богове, няма дори изрод като Дарън би се опитал да насили единадесетгодишно момиче?!

– Ела, бредила. Никоой не бива да те зърне в такъв вид. Оправи си косата и бързо си завържи роклята.

Мрачно си напомни да скрие произшествието от баща им, иначе той би се скарал жестоко със сродниците си от Скатфел. Изобщо не му хрумна, че би могъл да извлече облаги за себе си от такова спречкване.

– Сестричке, не плачи. Сигурно е бил пиян и не е съзнавал какво прави. Сега разбираш защо младите жени не бива да пият толкова, че да се лишат от здравия си разум и да се оставят в ръцете на невъздържани мъже. Хайде, Дорилис, успокой се...

Тя се запъна.

– Ами... Дарън... аз го нараних. Не знам какво му стана. Още лежи там, изобщо не продумва. Започна да ме целува много грубо. Отначало и аз исках, но стана гаден, помолих го да спре, а той... той ме удари и... ядосах се... Извиках мълнията, но наистина не исках да пострада. Моля те, Донал, ела да видиш какво му е.

„Милостива Авара!“

Донал се задъха. Излезе със сестра си на терасата, но още преди да приклепне до тялото, знаеше какво ще види. Дарън беше съвсем неподвижен и трупът вече изстиваше.

– Мъртъв е, Дорилис. Убила си го.

Прегърна я със свирепата решимост да я защити от всички. Усещаше как тялото ѝ се разтърсва от ридания като трепетлика наред буря. А над замъка Алдаран тътенът на гръмотевиците затихваше бавно.

– А сега, ако такава е волята на боговете – сурово изрече господарят на Скатфел, – ще научим истината за тази страшна беда.

Бяха се отървали от гостите, отвеждайки ги по пригответните за тях спални или към конете им. Над назъбените кули на крепостта Алдаран огромното червено слънце показваше лика си, сякаш намокрен от тежките облаци. Трупът на Дарън бе отнесен в параклиса в самото сърце на замъка. Донал никога не бе изпитвал симпатия към него приживе, но жалостта го прободеше остро, когато видя потъмнялото лице, застинало в гримаса на изумление, главата, отметната назад в агонията, с която бе свършил животът му. „Твърде недостоен край...“ – прошепна безмълвно. Щеше му се да оправи малко дрехите на покойника, но се сети навреме, че така би попречил на сестра си да се оправдае.

„Убийство, което ще тежи на толкова младо момиче...“ Потръпна, отстъпи назад от трупа и се върна в приемната зала на замъка.

Събудиха Маргали от дълбокия унес, в който бе потънала, щом ѝ олекна от болките. Беше наметнала дебел шал върху нощницата си. Дорилис хлипаше в прегръдката ѝ. Сега момичето изглеждаше досущ като изтощено от мъка дете, с подуто от неспирния плач лице, с разрошена в хаотични кичури и къдрици коса. Клепачите ѝ вече се спускаха сънливо над очите. От време на време крехките ѝ рамене се разтърсваха. Седеше в скута на Маргали, макар дългите ѝ крака да правеха тази поза доста неудобна. Красивата доскоро рокля беше измачкана и измърляна.

Маргали погледна Михаил над главата ѝ.

– Господарю, искате ли вече да наложа заклинанието за истина? Добре, но нека първо да сложа детето в леглото. Будувала е цяла нощ и сам виждате...

– Съжалявам, местра. Дорилис трябва да остане. Ще чуем каквото тя има да каже, и то под заклинанието... Дорилис – повика по-кратко, – пусни приемната си майка, дете мое, и седни до Донал. Никой няма да ти стори злина. Искаме само да знаем какво се случи.

Момичето неохотно отпусна ръцете си, с които обвиваше шията на възрастната жена. Движеше се вдървено, още скована от ужас. Седна на ниската скамейка до своя брат. Донал ѝ протегна ръка и детето сграбчи пръстите му болезнено, а със свободната ръка триеше изцапаното си лице.

Маргали извади матрицата си от коприненото калъфче, взря се за миг в синия камък и ясният ѝ глас се разнесе в тишината на залата, макар да шепнеше.

– Нека с огъня на камъка сиянието на истината да озари всички ни.

Донал бе виждал много пъти как се налага заклинание за истина, но всеки път изпитваше страхопочитание. Светлината на малкото синьо камъче сякаш се разгоря, бавно обхвана лицето на съсредоточената леронис, после се прехвърли полека върху седящите наоколо. Младежът гледаше как мекото сияние озари него, отеклото лице на сестра му, Рейхъл от Скатфел и стоящият наблизко негов заклет съратник. От синята светлина Михаил още повече заприлича на застаряващ крилат хищник, у кого се таяха мощ и заплаха.

– Вече е сторено, господарю – каза Маргали безизразно. – За да остане сиянието, тук трябва да звучи само истината.

Донал бе виждал как светлината изчезва мигновено от лицето на онзи, който съзнателно изрече лъжа.

– А сега, Дорилис – започна господарят на Алдаран, – трябва да ни разкажеш всичко, което знаеш. Как умря Дарън?

Дорилис вдигна глава към баща си. Изглеждаше направо жалко с петната по лицето и подутите си очи. Още стискаше ръката на Донал и той усещаше треперенето ѝ. Михаил за пръв път ѝ бе говорил със заповедния глас.

След малко тя промълви нещастно:

– Аз... аз не знаех, че е мъртъв.

Запримигва начесто, като че ей сега щеше да ревне отново.

– Мъртъв е, да! – изсъска Рейхъл. – Най-големият ми син... Не се съмнявай, ти...

– Тишина! – Този път господарят на Алдаран заповяда с такава сила, че дори разяреният му брат беше принуден да млъкне. – Дорилис, обясни ни точно какво се случи между теб и Дарън. Защо мълниите го поразиха?

Тя овладя гласа си постепенно.

– Сгорещихме се от танците и той каза, че било по-добре да излезем на терасата. Започна да ме целува и... – Пак заговори пресекулливо: – Развърза ми роклята, опипваше ме, не искаше да спре и когато му забраних да ме докосва. – Момичето мигаше нервно, но сиянието не гаснеше нито за миг. – Каза, че трябвало да ме вземе още сега, така татко нямало да бави повече сватбата ни. Държа се много грубо с мен...

Дланите ѝ се стрелнаха да закрийт лицето ѝ и тя пак захълца.

Михаил беше като каменна статуя.

– Не се бой, дъще. Искам обаче нашите сродници да виждат лицето ти.

Донал хвана нежно ръцете ѝ и ги дръпна надолу. Мъчението на страха и срама сякаш се преливаше в него през пръстите ѝ.

– Той... той ме удари жестоко, когато го отблъснах, събори ме на пода, започна да си развързва дрехите до мен и аз... аз се уплаших. Тогава го ударих с мълниите. Не за да го нараня, само исках да си махне гадните ръце от мен!

– Значи ти си го убила! Погубила си го с магьосническите си мълнии, изчадие адово!

Рейхъл скочи от стола си, пристъпи и вдигна ръка.

– Татко! Не му позволявай да ме удря!

Още преди да заглъхне ужасеният вик на Дорилис, синкава светкавица се метна успоредно на пода, господарят на Скатфел се олюля и се хвана за сърцето. Щеше да падне, но заклетият му съратник го прихвана под мишниците.

– Господари мои – изръмжа Донал, – ако сестра ми не беше убила мръсника, аз щях да го предизвикам. Да насилва дете на единадесет години!

Гласът на Михаил беше печален, личеше и че е твърде озадачен.

– Сам чу, братко. Не ми стигат думи да ти кажа колко съжалявам за трагедията. Но ти видя сиянието на истината по лицето на това дете и няма за какво да я виним. Защо синът ти е решил да извърши нещо толкова непристойно, и то в деня на годежа си – да насили бъдещата си невеста?!

– Не би ми и хрумнало, че ще се стигне до насилие – гневно натърти господарят на Скатфел. – Аз му казах да я направи своя жена още сега. Наистина ли си въобразяваше, че той ще чака години, докато ти ѝ уреждаш брак с повече облаги за теб? И слепите можеха да видят, че на момичето му е време да се омъжи, а законът е ясен – ако годениците встъпят в плътска връзка, бракът започва още от този миг. Аз посъветвах сина си...

– Трябваше да се сетя – горчиво промърмори Михаил. – Изобщо ли не ми вярваш, братко? Но ето, пред теб е същата леронис, която посрещна Дорилис на този свят. Маргали, кажи под заклинанието за истина на колко години е моята дъщеря.

– Думите ти са били верни – потвърди тя. – Взех я от бездиханната гръд на Алисиана само преди единадесет години. Господарю на

Скатфел, друго е чудно – дори Дорилис да беше на възраст за брак, защо си подтикнал Дарън да съблазни годеницата си?

– И това ми се иска да чуем – тежко се намеси господарят на Алдаран. – Защо, братко? Нима за теб не е достатъчна дадената дума от сродник?

– Ти забрави задълженията към своя род! – изрева брат му. – И имаш нахалството да ме разпитваш?! Караше Дарън да се надява напразно още години, докато кроеше планове как да дадеш всичко на копелето от Рокрейвън. Наричаш го приеман син, дори не смееш да го признаеш за свой невестро!

Без да се замисли, Донал скочи от скамейката и зае мястото си на заклет съратник три крачки зад своя господар. Ръката му застина на една длан от дръжката на меч. Михаил не се озърна, думите сякаш се изтръгнаха насила от гърлото му.

– Всички богове са ми свидетели, че бих искал изречената от теб клевета да е самата истина! Ах, защо Донал не носи моята кръв! Нямаше да ме е грижа дали е законен или незаконен! Никой не може да се надява на по-добър сродник или син! Уви... и повтарям с тъга в сиянието на истината – уви, той не е мой син.

– Не е, значи? Истина е! – Рейхъл вече говореше завалено от бяс. – Каква ли друга причина да подозираме, освен че някой остарял мъж е недостойно увлечен по младо и жизнено момче? Щом не ти е син, значи ти е любовник!

Донал мигновено стисна дръжката на оръжието, но господарят му усети неговото намерение, пресегна се зад гърба си и стисна китката му с желязната си хватка. Накрая младежът се опомни и остави острието да се хлъзне обратно в ножницата.

– Не бива, приеман синко, още са гости под нашия покрив. – Пусна ръката му и прекрачи към Рейхъл, а Донал отново си го представи като сокол, връхлитащ жертвата си. – Ако друг, а не моят брат бе изрекъл тази мръсотия, щях да му изтръгна гръкляна. Махай се! И отнеси трупа на гнусния насилник, когото наричаш свой син, прибери и всичките си угодници. Пропъждам те от дома си, преди да съм забравил към какво ме задължава кръвната ни връзка!

– Да, този дом още е твой, но не задълго – просъска Рейхъл през зъби. – Ще срутят и последния камък върху главата ти, но не ще позволя да го подариш на копелето от Рокрейвън!

– И аз ще го подпала сам, но няма да го оставя в ръцете на никой от Скатфел – ледено отвърна господарят на Алдаран. – Искам да си далеч

от стените на крепостта ми преди пладне, иначе моите слуги ще те прогонят с камшици! Върни се в Скатфел и се благодари, че няма да те напъдя и от онази твърдина, която още имаш по моя милост. Прощавам ти заради скръбта, помрачила разсъдъка ти, иначе само с кръвта си щеше да измиеш позора на своите слова и деяния! Върви си в Скатфел или където ти видят очите, но повече не идвай тук и не ме наричай брат!

– Нито брат, нито господар! – яростно възкликна Рейхъл. – Слава на боговете, имам още синове и след време ще властваме в Скатфел по право, а не чрез твоята милост! Някой ден ще си вземем и Алдаран, а ей тази проклета магьосница, прикрила се под маската на невинно дете, ще плати с кръвта си! И от днес нататък, Михаил от Алдаран, бди над живота си, над своята дъщеря-вещица и над копелето, което обичаш повече от син! Само боговете знаят с каква нечиста сила те е привлякъл в ноктите си... Трябва да е някаква зла магия! Повече няма да ви дишам смрадта!

Господарят на Скатфел им обърна гръб и следван от съратника си, напусна залата с бавна отмерена крачка. Преди да излезе, изгледа Дорилис с такава ненавист, че Донал се вцепени.

„Когато братята се скарат, враговете изкопават цяла пропаст помежду им“ – спомни си старата поговорка. Приемният му баща вече враждуваше с най-близките си сродници. „Сега само аз съм му подкрепя, но дори не съм негов син!“

Когато се увериха, че всички от Скатфел са заминали, Маргали натърти:

– Господарю, искам позволения ви да отведа Дорилис в стаята й.

Михаил се отърси от тежкия размисъл.

– Да, разбира се, сложи детето да спи. После се върни тук.

Донал не посмя да наруши мълчанието, но когато видя върналата се леронис, попита:

– Да изляза ли?

– Не, момчето ми, това засяга и теб – въздъхна господарят на Алдаран. – Маргали, за нищо не те виня, но какво ще правим отсега нататък?

Тя поклати глава.

– Вече не мога да я контролирам. Тя е силна и своенравна, скоро ще започне да я мъчи превръщането в жена. Умолявам те, дом Михаил, повери я на някого с по-могъща дарба от моята, а и по-изкусен в обучението, за да овладее Дорилис своя ларан. Иначе може да стане и нещо още по-лошо.

А Донал се учуди: „Че какво по-лошо от случилото се днес?“ Господарят на Алдаран явно долови неизречения въпрос.

– Всички други мои деца умряха на прага на юношеството от болестта на прехода. Изглежда това е проклятието на моята кръв. И за нея ли трябва да се боя?

– Господарю, а не си ли се замислял да я изпратиш при вей лероните от Кулата в Трамонтана? Те ще се грижат добре за нея, ще я научат как да си служи с ларан. Кой друг може да я преведе невредима през бурите на прехода?

– Да, татко – настойчиво се намеси и Донал, – спомни си колко добри бяха с мен, когато и да отивах при тях. С радост щяха да ме приемат при себе си задълго, ако можех да си позволя да бъда далеч от теб. Винаги са ме посрещали като желан гост и приятел, научиха ме на много за моя ларан. Прати Дорилис при тях!

Лицето на Михаил като че се разведри за миг, после се намръщи.

– В Трамонтана? Донал, нима искаш да се изложим пред съседите си? Трябва ли да научат за слабото ни място, та да плъзне мълвата сред всички жители на Пъкъла?

– Според мен напразно подозираш хората от Трамонтана – опита се да възрази младежът, но посърна.

Беше забравил за гордостта на приемния си баща.

– Дом Михаил – подхвана Маргали, – ако не искаш да я повериш на хората от толкова близка до нас Кула, тогава настоявам да я изпратиш в Хали или Неская, или пък в друга от Кулите по равнините. Нито съм млада, нито ми стигат силите, за да насочвам Дорилис по верния за нея път. Боговете знаят, че не искам да я отделя от себе си. Обичам я като свое дете, но вече не съм способна да ѝ помогна. А в Кулите знаят как да наставляват толкова надарени деца.

Господарят на Алдаран се замисли.

– Все пак ми се струва, че е твърде малка, за да я изпратим в някоя Кула. Но дружеските връзки между Алдаран и Елхалин са прастари. И може би в името на приятелството господарят на Елхалин ще ни изпрати леронис от Кулата в Хали, за да се грижи за Дорилис. Така няма да разпалим въображението на клюкарите. Донал, готов ли си да тръгнеш, за да предадеш молбата ми и да доведеш пратеника при нас?

Младежът стана и се поклони. Повече му допаднаше идеята неговата сестра да е в безопасност при верни приятели в Трамонтана, но знаеше, че не бива да ядосва приемния си баща.

– Ще потегля още днес, господарю, ако нямаш нищо против, щом

събера придружители според твоя ранг и достойнство.

– Не! – отсече Михаил. – Ще пътуваш сам, Донал, както подобава на молител. Научих, че има примирие между Елхалин и Райднау. Нищо няма да те заплашва. И ако отидеш само ти, ще е ясно, че много се нуждае от помощта им.

– Както решиш. Щом е така, мога да тръгна незабавно.

– И утре е ден – охлади го господарят на Алдаран. – Нека онези от Скатфел се отдалечат достатъчно. Не искам никой да научи за задачата ти.

Отвъд езерото в Хали се издигаше Кулата – тясна и сякаш твърде висока, направена от блед полупрозрачен камък. Матричните кръгове вършеха своята изтощителна работа почти само през нощта. Отначало Аларт не разбираше причината, смяташе това за суеверие или безсмислен обичай. Но с времето постепенно осъзна, че часовете, когато повечето хора спят, са най-свободни от натрапчиви странични мисли, от случайни отгласи на чужди съзнания. През нощта тружениците на кръга можеха спокойно да насочат обединените си умове през матричните кристали, усилващи неимоверно електронните и енергонните вибрации на мозъка, като превръщаха мощта на дарбата си в енергия.

С огромната сила на съединените съзнания и гигантските, изкуствено създадени матрични решетки, които техниците знаеха как да направят, тези психически енергии проникваха дълбоко и извличаха от дълбоките рудни залежи чисти потоци разтопен метал на повърхността. Зареждаха акумулатори за въздушните коли или големите генератори, осветяващи замъците на Елхалин и Тендара. Именно с усилията на матричен кръг бяха сътворени белите стени на замъка в Тендара, сякаш израснали от плътната отвесна скала, върху която се издигаха гордо. Многото Кули като тази в Хали бяха източникът на енергията и технологиите на Дарковър.

И сега в изолираната матрична зала (защитена не само от наложените забрани и традицията, но и от силови полета, които можеха да погубят натрапника) Аларт Хастур седеше до ниската овална маса, слял съзнанието си с останалите шестима от кръга. Всички енергии на мозъците и телата им бяха съсредоточени в поток към Пазителя на кръга. Казваше се Корин – слабават, но по-як от стомана млад мъж, братовчед на Аларт и горе-долу на същите години. Седнал пред гигантския изкуствен кристал, той улавяше енергонните излъчвания от останалите и ги вливаше в сложните вътрешни решетки на кристала, които разпределяха енергията към редиците акумулатори на ниската маса. Не изричаше нарежданията си гласно, но щом посочеше с тясната си длан поредния акумулатор, свързаните в кръга хора, чиито лица сякаш бяха лишени от чувства маски, насочваха и последната частица от енергията си през Пазителя, за да придадат огромен заряд на устройствата.

Аларт беше премерзнал и схванат, но не го съзнаваше. Изобщо не

възприемаше тялото си, в съзнанието му не бе останало нищо друго освен внимателно управляваната енергия. Смътно, без да го осъзнава, възприемаше ставащото като ликуващото сливане на души и гласове в сутрешните псалми в Неварсин. Отново му се струваше, че е намерил точното си място във Вселената...

Малко встрани от хваналите се за ръце хора седеше жена в дълга бяла роба, опряла лице на дланите си, затова се виждаше само водопадът на косата ѝ с цвят на излъскана мед. Неспирно обикаляше с мисълта си всеки в кръга, наблюдаваше зорко неподвижните фигури. Облекчаваше напрежението в мускулите, преди да е нарушило концентрацията, успокояваше внезапен сърбеж или тръпка, за да не се разпадне единството. Стараеше се ничие дишане да не стане накъсано, поддържаше дребните несъзнателни движения, нужни на телата – навременното примигване, спасяващо очите от раздразнение, задължителните леки промени в позата. Внимателно подпомагаше сърцата им, за да пулсират равномерно. Работещите в кръга забравяха напълно телата си, и то за часове наред. За тях времето беше спряло, но наблюдателката следеше отминаването на нощта. Без да поглежда навън, тя знаеше, че остава малко до изгрева. Долавяше някакво смущаващо напрежение в кръга, съзнанието ѝ започна да прониква поред във всекиго.

Корин? Пазителят, обучаван с години да понася този огромен товар... не, нищо му нямаше. Все пак започваше да се схваща и тя провери веднага кръвообращението му. Беше му и студено. Но в състоянието му нямаше забележими промени още от началото на нощта. Щом тялото му заемеше някоя от привичните удобни пози, можеше да остане неподвижен много часове. С него всичко беше наред.

Мира? Не, възрастната жена е била наблюдателка, преди да поверят тази работа на Рената. Сега беше невъзмутима и отпусната, рееше се кротко из енергийните мрежи, съсредоточена само в насочването им, дори потънала в блаженство без намесата на съзнанието.

Барак? Могъщият едър мъж беше техникът, създал изкуствената матрична решетка за това, което вършеха тази нощ. Мускулите му бяха излишно напрегнати. Без съзнателно усилие Рената проникна в телесните му възприятия и се намеси да отпусне най-схванатите места, преди болката да наруши способността му за работа. Нищо друго не му пречеше.

Аларт? Как един новак в кръга постигаше такъв самоконтрол? Дали се дължеше на годините, прекарани в Неварсин? Дишаше дълбоко и равномерно, притокът на кислород към крайниците и сърцето му не

пресекваше нито за миг. Дори се бе научил на най-трудното – да не помръдва дълги часове, без да си причини болка.

Ариел? Най-младата, но макар само на шестнадесет, работеше в Хали вече две години и стигна до ранга на механик. Рената я провери особено внимателно – дишането, сърцето, синусите, които понякога мъчеха момичето заради влажния въздух в езерната област. Ариел беше родом от южните равнини. Не откри нищо нередно. Проникна по-надълбоко. „Чудех се дали не е забременяла от Корин, но няма такова нещо. А и нали я огледах преди началото тази вечер. Ариел знае как да не допусне това...“

„Значи трябва да е другата нова сред нас – Касандра...“

Отново се потопи в психиката и тялото ѝ – сърцето, дишането, кръвообращението. И Касандра се беше схванала, но не толкова, че неприятните усещания да ѝ пречат. Съзнанието ѝ обаче приличаше на хаотично преплетено кълбо от тревога. Рената побърза да я успокои, преди да е смутила останалите. Другата жена още не бе свикнала с тази работа и не приемаше съвсем спокойно намесата на наблюдателя в себе си. Рената се позабави малко, преди да проникне още по-навътре.

„Да, Касандра е. Всички усещаме нейното напрежение... Не е трябвало да участва в кръга няколко дни, щом ѝ е настъпила менструацията. Мислех, че вече се е научила на най-елементарното...“ Рената не я винеше, укори себе си за невниманието. Знаеше колко е трудно на новациите да си признаят слабостите, да не се срамуват от ограниченията, наложени им от природата.

Влезе в тясна връзка с нея, опита се да отслаби поне малко напрежението ѝ, но скоро осъзна, че Касандра просто не е свикнала да издържа на такава близост с друго съзнание. Рената веднага прати мислено предупреждение на Корин, най-леко докосване като шепот в ухото му: „Ще се наложи да прекъснем скоро... Бъди готов, щом ти кажа.“

Енергийните потоци не трепнаха, той ѝ отдели само частичка от най-повърхностното си внимание. „Още не. Не сме заредили цяла редица батерии.“

Но Рената се безпокоеше. Думата на Пазителя беше закон за матричния кръг. Само че наблюдателят отговаряше за здравето на участващите в работата. Досега бе защитила грижливо мислите си, за да не ги стресне, но ето че отнякъде долови слабо разсейване, отдръпване на психическа енергия от кръга. „Аларт вече знае за състоянието на Касандра. Твърде много внимание ѝ отделя в момента.“

Засага смущението приличаше на искрица и Рената внимателно

насочи съзнанието му отново към пълно съсредоточаване. В същото време се стараше да крепи Касандра, сякаш я придържаше да не падне по стръмна стълба. Но веднъж нарушени, енергийните потоци затрепкаха като кръгове от хвърлен във водата камък. Един по един всички осъзнаха пречката. Барак се размърда неспокойно, Корин се закашля, Ариел подсмъркна и Рената усети сякаш в себе си как дишането на Касандра стана още по-тежко. И излъчи ново, непрекословно предупреждение: „Корин, прекъсваме веднага!“

Той отвърна със силно раздражение, отекнало в другите като звън на камбана. Аларт постепенно започна отново да се осъзнава като отделна личност. Възприе яда на Корин като силна плесница. Нещо в него се изопна плашещо, подобно на изтръгнат корен – Касандра полека изпадаше в несвяст. Едновременно усещаше разпадането на връзката, не бавно и предпазливо като друг път, а болезнено внезапно. Мира се задъха от усилието да издържи, Ариел подсмърчаше, като че хлипаше нещастно. Барак изпъшка и протегна вдървените си ръце и крака. Аларт се бе научил да не прави резки движения. Помръдна кротко, сякаш се пробуждаше от прекалено дълбок сън. Беше смутен и неспокоен. Какво се случи в кръга? Нали още не си бяха свършили работата за тази нощ...

И другите се изтръгваха от матричния транс. Корин беше пребледнял, дори потресен. Не продума, но силата на гнева му, насочен към Рената, отекна мъчително у всички.

„Казах ти, че е рано! Сега ще трябва да го правим отново заради някаква си дужина акумулатори... Защо ни прекъсна? Нима сред нас има такъв слабак, че да не издържи още малко? Да не сме дечица, играещи си с камъчета, или все пак сме кръг от матрични механизми, създаващи отговорността си?“

Но Рената изобщо не му обърна внимание и Аларт, възвърнал си властта над собственото съзнание, видя свляклата се настрана Касандра, чиято дълга коса се бе разпиляла по масата. Избута ниското кресло и скочи, но Рената стигна първа до нея.

– Не! – Той се закова на място от фокусирания удар на заповедния глас. – Не я докосвай! Аз ще се заема с нея!

Все още с крайно изострена чувствителност, Аларт чу и неизреченото: „Предостатъчно си направил вече, ти си виновен...“

„Аз ли?! Свети Носителю на бремето! Рената, в какво ме обвиняваш?...“

Тя коленичи до Касандра, върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по шията на премалялата жена и напипаха нервния възел. Касандра се

разшава и Рената ѝ промърмори гальовно:

- Всичко е наред, миличка. Вече не си зле.
- Толкова ми е студено...
- Знам. Ще ти мине след няколко минути.
- Съжалявам. Не исках да... Бях сигурна в себе си...

Касандра се озърна, в очите ѝ напиха сълзи. Сви се под яростния поглед на Корин.

– Остави я на мира, Корин! – сопна се Рената, без дори да се обърне към него. – За нищо не ти е виновна.

Пазителят се поклонил иронично:

– З'пар серву, вей леронис... Разрешавате ли поне да проверим акумулаторите, докато вие се грижите за нашата новобрачна?

Касандра се мъчеше да удържи сълзите си и Рената ѝ подхвърли:

– Не му се връзвай на Корин. Уморен е като всички нас. Не искаше да се покаже чак такъв злобар.

Ариел отиде при една странична масичка, взе метален прът – матричните кръгове имаха предимство в достъпа до твърде оскъдните на Дарковър метали – и уви ръката си с изолираща тъкан. Започна да докосва акумулаторите, за да види от колко ще изтръгне искрата, показваща пълен заряд. Другите също се изправиха полека, започнаха да се протягат и навеждат. Рената най-сетне подкани:

– Сега се опитай да станеш. Разтърпи се, ако имаш сили.

Касандра разтри тънките си пръсти.

– Премръзнала съм, като че бях в най-студения ад на Зандру. Благодаря ти. Как усети, че ми е лошо?

– Аз съм наблюдател. Това ми е задължението.

Рената Лейние беше дребничка млада жена с лек загар, пищна меднозлатиста коса и малко широчка уста, за да е безупречно красива. Имаше и лунички по носа, затова пък огромните ѝ сиви очи бяха прекарасни.

– Касандра – каза тя сериозно, – с още малко обучение ще умееш сама да следиш промените в себе си и да ни предупреждаваш навреме кога не си достатъчно добре за работа в кръга. Мислех си, че знаеш – щом си в цикъл, с кръвта губиш и психическа енергия, а остатъкът ти е нужен само за теб. Сега трябва да се излежаваш ден-два. И в никакъв случай няма да участваш отново в матричен кръг или да правиш друго, изискващо усилия и съсредоточаване.

Аларт ги доближи.

– Касандра, болна ли си?

Рената отговори вместо нея:

– Само е преуморена и се нуждае от почивка и храна.

Мира вече бе отворила един шкаф в отсрещния край на залата, подреждаше на масата разни ястия и вино, приготвени за укрепване на силите веднага щом хората от кръга си свършат работата, изцеждаща ги докрай. Рената огледа припасите и избра дълга пръчка с натрошени ядки, лепкава от меда. Подаде я на Касандра, която завъртя глава.

– Не обичам сладкиши. Ще почакам до закуска.

– Изяж това! – нареди наблюдателката със заповедния глас. – Имаш нужда от сила.

Другата жена отчупи парче и го сложи в устата си. Лицето ѝ се разкриви от прекалената сладост, но тя задъвка послушно. Ариел дойде до масата, награби пълна шепа сушени плодове и ги натъпка в устата си. Когато предъвка и можеше да говори разбрано, съобщи:

– Една дузина изобщо не са заредени, а и с трите последни ще трябва да се занимаваме отново.

– Ама че досада! – изпуктя Корин и се вторачи ядно в Касандра.

– Остави я! – озъби се Рената. – Всички сме били новаци!

Той се обърна, сипа си вино и отпи глътка.

– Моля те да ме извиниш, сроднице – усмихна се накрая, щом присъщото му добродушие надделя. – Уморена ли си? Наистина не бива да се изтощаваш заради няколко акумулатора.

Ариел изтри лепкавите си пръсти.

– От Дейлройт та чак до Пъкъла няма по-скупна работа от зареждането на акумулатори!

– А, по-добре е от извличането на метали – напомни Корин. – Когато го вършим, после не мога да се опомня половин месец. Радвам се, че тази година приключихме с металите. Всеки път ми се струва, че съм изкопавал залежите с ръцете си, и то лъжичка по лъжичка!

Аларт, закален от годините на сурова дисциплина в Неварсин, не усещаше умора като останалите, но мускулите му се бяха измъчили от неподвижността. Видя как Касандра отчупи още една хапка от сладкиша и усети сгърчването на лицето ѝ. Връзката още беше силна и той също потръпна от погнуса, сякаш сам дъвчеше.

– Ако не ти харесва, не го яж. Трябва да има все нещо, което ще ти допадне.

Обърна се да ѝ потърси храна по вкуса, но тя вдигна рамене.

– Рената каза, че това ще ме възстанови по-бързо от всичко останало. Все едно ми е.

Аларт взе нещо от масата, без да го интересува какво ще яде. Барак

си допи чашата вино и дойде при тях.

– Опомни ли се вече, сроднице? За новациите работата наистина е изтощителна, а тук няма нищо подходящо. – Той се разсмя. – Една лъжичка мед киресет ще те върне към живота, особено пък когато си...

Изведнъж се закашля и се извърна, уж се беше задавил, но всички чуха мярналата се мисъл, сякаш я изрече. „Особено когато си младоженка и имаш нужда от повечко сили...“

Само за миг Барак си бе припомнил онова, което всички знаеха благодарение на непрекъснатата телепатична връзка – истинските отношения между Аларт и Касандра.

Нищо друго не можеше да направи, освен да преглътне необмислената закачка. В залата настъпи неловко мълчание, после всички се разприказваха излишно оживено. Корин взе металната пръчка и провери два-три акумулатора. Мира потри ръце и заяви, че жадува за баня и масаж.

Рената прихвана Касандра през кръста.

– И за теб ще е добре, мила. Измръзнала си, схваната си. Поискай да ти донесат богата закуска и се топни в по-гореща вода. Ще ти пратя моята придружителка. Особено изкусна е в масажа, знае как да ти отпусне мускулите и нервите, за да заспиш спокойно. И не позволявай да те измъчват угризения. Всички сме се престаравали през първата си година тук. Никой не обича да си признава слабостите.

Касандра се възпротиви слабо:

– Защо да те лишавам от уелите й ръце?

– Чия, аз вече не се докарвам до такова състояние. Върви и предай на Лусета да направи за теб същото, което прави за мен в дните, когато не мога да работя в кръга. Хайде, братовчедке, послушай ме. Мое задължение е да знам от какво имаш нужда, дори ти да не го съзнаваш.

Аларт си каза, че Рената говори като същинска майчица, макар да беше на годините на Касандра.

– И аз слизам – обади се Мира.

Корин хвана под ръка Ариел и двамата излязоха заедно. Аларт също щеше да се запъти към изхода, но Рената го докосна лекичко по рамото.

– Ако не си преуморен, бих искала малко да си поприказваме.

Той вече си мечтаеше за разкошната си стая на един от долните етажи, представяше си как ще се гмурне в хладката вода, но не се чувстваше чак толкова изцеден и го каза на Рената. Тя кимна замислено.

– Ако такива са плодовете от обучението при монасите в Неварсин,

може би трябва да им подражаваме в матричните кръгове. Ти си непокатим и неуморен като Барак, но той работи в кръговете почти откакто аз съм на този свят. Не е зле да ни научиш на някои от тайните си! Или братята са те заклели да не ги разкриваш?

Аларт завъртя глава развеселен.

– Всичко опира до правилното дишане.

– Ясно. Искаш ли да се поразходим навън, да видим слънцето?

Слязоха до първия етаж и минаха през силовото поле, защитаващо Кулата от нежелани гости. Посрещна ги ослепително утро. Аларт вървеше смълчан до Рената. Макар и със съхранени сили, чувстваше се твърде неспокоен. Както при всяко спускане на мислената преграда, гъмжащите видения за бъдещето се тълпяха в ума му, разклоняваха се безкрайно и все пак бяха ясно видими като зелените ливади, спускащи се към бреговете на езерото и неясната му повърхност.

Тръгнаха по брега. На запад виолетовата Лириел, ден-два след пълнолуние, се спускаше бледа към хоризонта. Зелената Идриел беше едва забележим сърп почти в зенита.

Аларт знаеше още от първия си ден в Кулата, че Рената е едната от другите две жени, явяващи се толкова често по множащите се пътеки на живота му. И оттогава се държеше предпазливо с нея, не се впускаше в разговори повече, отколкото налагаше любезността, и се стараше да я отбягва, доколкото беше възможно при непрекъснатите им срещи по етажите.

Уважаваше майсторството ѝ на наблюдателка, радваше се на бликащия ѝ смях и неизменното добро настроение, трогна се от грижите ѝ за Касандра преди малко.

А сега, неспособен да се защити от виденията заради преживяното сътресение, съзираше лицето на Рената не каквото го виждаше всеки друг – спокойно, сякаш безлично и отчуждено, типичен образ на наблюдател в Кула, – а каквото можеше да бъде из разклоненото бъдеще. Макар никога да не позволяваше на такива мисли да се развихрят, бе я виждал сгръна от любов, дала воля на нежността си, отприщила страстта си с него. Наложени върху истинските им отношения, тези призрачни картини го смуцаваха и засрамваха, сякаш трябваше да се изправи срещу жена, която е пожелавал често, но е принуден да крие чувствата си. Не, никоя друга нямаше да влезе в живота му освен Касандра, а и спрямо нея нямаше да отстъпи от решението си. Отново насили волята си, за да се отърси от мъчението на бъдещето, и се взря в Рената с хладния, безучастен, почти враждебен поглед на монах от Неварсин.

Вървяха край езерото и слушаха шепота на вълните-облаци в него. Аларт бе израснал на тези брегове, но сега чуваше звуците сякаш за пръв път чрез възприятията на жената.

– Никога не ми омръзва да се заслушвам. Хем прилича на шума на вълни, хем е толкова различно. Никой не може да плува в езерото, нали?

– Не, веднага потъваш. Е, бавничко, ама накрая стигаш дъното. Но можеш да дишаш това вещество, затова няма значение. Много пъти като момче съм ходил долу, за да зяпам странните твари, живеещи тук.

– Можеш да дишаш ли?! И не се давиш?

– Разбира се, това изобщо не е вода... всъщност не знам какво е. Само че ако се забавиш прекалено на дъното, ще загубиш сили, ще се умориш толкова, че ще забравиш да вдишваш и издишваш, и има опасност да изпаднеш в несвят и да умреш от задушаване. Ако останеш замалко, ободрява. А тварите в езерото наистина са особени. Не знам как да ги нарека – птици или риби, нито пък мога да преценя дали плуват или летят през тези облаци, но са красиви по своему. Разправят, че ако дишаш в езерото, прибавяш още години към живота си, и затова ние, Хастурите, сме дълголетници. Има и легенда, че когато Хастур, син на Повелителя на светлината, паднал на бреговете на Хали, дал безсмъртие на обитателите им. Ние – техните потомци, сме лишени от дара заради грешния си живот. Детски приказки.

– Не вярваш, защото си кристофоро ли?

– Защото предпочитам да се опирам на разума си – усмихна се Аларт. – Не мога да си представя бог, който ще започне да преправя законите на света, създаден от самия него.

– И все пак Хастурите наистина живеят много дълго.

– В Неварсин ми обясниха, че всички Хастури имат и кръв на чие-ри, а онези митични същества живеят толкова, че на практика са безсмъртни.

Рената въздъхна.

– Чувала съм за тях и че са еммаска – нито мъже, нито жени, затова са свободни от тегобите и на едните, и на другите. Май им завиждам за това.

Изведнъж Аларт си помисли, че Рената дава неуморно на другите от силата си, но нямаше кой да се погрижи за нея, ако се изтощи.

– Сроднице, защо не си починеш? Каквото и да си наумила да ми кажеш, едва ли е толкова неотложно. Не е ли по-добре да предпочетеш първо храната и съня, както посъветва моята съпруга?

– Предпочитам да говорим, докато Касандра спи. Все на някого от

двама ви трябва да кажа какво мисля и макар че ти също ще сметнеш думите ми за намеса в живота ви, все пак си по-зрял и ще разбереш. Добре, стига толкова увъртания и извинения... Чуй ме – не биваше да идвате тук, щом Касандра е младоженка, бракът ви обаче все още е само една церемония. – Аларт отвори уста, но резкият ѝ жест го накара да млъкне. – Предупредих те, че няма да ти хареса. Но аз съм в Кулата от четиринадесетгодишна. Сега съм наблюдателка и отговарям за благополучието на всекиго от вас. Всичко, което ви пречи... не, Аларт, бъди добър да ме изслушаш търпеливо! Всичко, което ви пречи да си вършите работата, засяга и нас. Не бяха минали три дни от пристигането ви, а вече знаех, че твоята съпруга си остава девствена, но тогава не се намесих. Смятах, че ви е събрала политиката и изгодата за родовете ви, иначе не се понасяте. От половин година сте тук и за нас е очевидно, че сте лудо влюбени един в друг. И това непоносимо напрежение започва да съсипва всички ни, особено Касандра. Тя е толкова окаяна през цялото време, че дори не успява да следи състоянието на нервите и тялото си, а би трябвало вече да се е научила. Успявам да ѝ помагам донякъде, когато е в кръга, не и през цялото време. Сигурна съм, че имате много сериозни причини за такива отношения помежду си, само че явно не сте знаели почти нищо за работата на матричния кръг. Ти се крепиш, в Неварсин са те научили да налагаш волята си и да се справяш със своите задължения, макар да си крайно нещастен. Касандра не може да издържи. Просто и ясно.

Аларт промълви гузно:

– Не подозирах, че тя се чувства толкова зле.

Рената го изгледа и поклати глава.

– Да, защото си предпочел да не знаеш. Най-благоразумно е да я отведеш, докато нещата помежду ви се поуспокоят. После, ако желаете, можете да се върнете. Никога не ни достигат опитни участници в кръговете, а с монашеската си самодисциплина ти си особено ценен. Касандра е достатъчно надарена по рождение, за да стане наблюдател, дори техник, стига това да я привлича. Не сега обаче. В момента би трябвало да сте сами, а не да ни обърквате с незадоволените си нужди.

Аларт се слиса и смути, докато я слушаше. Толкова отдавна бе свикнал с железния самоконтрол, че дори не му хрумна колко би могла да попречи в матричния кръг злочестината на Касандра. А беше длъжен да помисли навреме.

– Аларт, отведи я! Дори днес няма да е прекалено рано!

Той едва изрече унило:

– Бих дал всичко, което имам, за да е толкова лесно, колкото си мислиш. Но с Касандра си обещахме...

Думите заседнаха в гърлото му и той се извърна, но Рената разчете мислите му и го зяпна.

– Братовчедо, какво ви подтикна към подобно крайно решение? Да не говорим пък, че пренебрегвате дълга си към своите родове...

– Не! – възкликна Аларт. – Рената, не го споменавай дори с най-благородното намерение да помогнеш. Наслушал съм се на тези приказки и не искам повече да ги чувам от никого. Ти знаеш добре какъв е моят ларан и що за проклятие тегне върху мен. Няма да го предам на синовете и внуци. А размножителната програма за съхраняването на ларан в нашите родове, която според теб ме задължава с нещо, аз смятам за зло, за грях! Няма да се замеся в това!

– Да, Аларт, вече разбирам какво проклятие е за теб. Аз също се измъчвам от страхове и съмнения за размножителната програма. И не вярвам някоя жена от Владенията да мисли спокойно за тези неща. Все пак съвсем не е нужно двамата с Касандра да сте толкова нещастни.

– Има и нещо по-лошо – отчаяно рече Аларт. – В края на всеки път пред нас виждам Касандра да умира, раждайки дете от мен. Дори ако се примирия децата ми да носят същото проклятие, не мога да й навлека тази страшна участ. Затова се зарекохме да не бъдем съпрузи наистина.

– Касандра е съвсем млада и още девствена. Затова е разбираемо да бъде и невежа... макар че според мен е твърде зловредно да се крият от жените истини, които засягат живота им. Но изборът ви е твърде краен, защото и за чужд човек е ясно, че се обичате. Едва ли и ти си неосведомен, че има начини...

Рената все пак се засрами и обърна глава настрана. Дори между съпрузи такива разговори не бяха нещо обичайно. Аларт се смути още повече.

„Но тя не е по-възрастна от Касандра! Богове, как може толкова млада жена, възпитана грижовно, от добър род и още неомъжена, да узнае това, за което ми говори?“

Изглежда излъчи недоумението си твърде ясно.

Рената промълви суховато:

– Бил си монах, братовчедо, и само затова приемам, че може и да не знаеш отговора на своя въпрос. Дали пък си въобразяваш, че само мъжете имат такива потребности, а на жените са напълно непознати? Не искам да те стъписвам, но жените в Кулите нито са принудени, нито пък биха си позволили да живеят според твните правила на нашето време.

Защото съгласно обичая жените са играчки за задоволяване на мъжките желания, без свои нужди, предназначени са само да дават синове на родовете. А аз, Аларт, не съм превзета девственица. Скоро след като се включи в матричните кръгове, всеки от нас – мъж или жена, все едно – се научава да разбира и приема потребностите си, иначе не може да вложи цялата си енергия в работата. А ако се инатим, случва се същото като тази сутрин... или нещо много по-страшно.

През ума му мина неволно възклицание, породено от предразсъдъците, които попи още в детството си. „Мъжете от Владенията знаят това, но пускат жените да идват тук?!“

Рената вдигна рамене.

– Такава е цената, която плащат за работата ни. Дават известна свобода и на жените в Кулите, поне по време на престоя им. И предполагам, че повечето предпочитат да не си пъхат носовете в живота ни, за да не научат нещо неудобно. А и за жена, участваща в матричен кръг, е опасно да забременее. – Тя помълча и предложи: – Ако искаш, Мира ще обясни каквото трябва на Касандра, а мога и аз да се заема с това. Вероятно ще ѝ бъде по-лесно да го чуе от своя връстница.

„Ако някой ми беше казал в Неварсин, че има на света жена, с която бих могъл да обсъждам това открито, и то без да ми е съпруга или сродница, изобщо не бих повярвал. Не съм си и представял, че е възможна такава честност и откровеност между мъж и жена.“

– Да, така бихме се освободили от най-лошите си опасения, поне докато сме в Кулата. Може би ще имаме... поне това. И с Касандра вече си поприказвахме...

Думите ѝ веднага отекнаха в паметта му, като че изречени вчера, а не преди половин година: „Аларт, мога да го понеса засега, но не знам докога ще ми стигне волята. Обичам те. И затова не си вярвам. Рано или късно ще ми се прииска да имам дете от теб. Така ще е по-лесно, без изобщо да стигаме до изкушението...“

Рената, разбира се, проникна лесно в мислите му и се възмути:

– По-лесно ли?! Да, за нея... – Спря се с усилие. – Прости ми, не съм права да я съдя. Касандра си има свои нужди и желания, а не каквито аз смятам за правилни. Когато едно момиче чува още от бебе, че смисълът на женския живот е в раждането на деца за рода и кастата на съпруга ѝ, не ѝ е лесно да промени убежденията си или да открие някаква друга цел.

Замълча намусена и Аларт си помисли, че е твърде ожесточена за възрастта си. Отново се зачуди на колко ли години е Рената и тя

отговори на безмълвния му въпрос.

– Само с два месеца съм по-голяма от Касандра. И аз не съм се освободила от желанието да си родя дете някой ден, но не по-малко от теб се боя от размножителната програма. Смята се за естествено само мъжете да размишляват за тези неща и да изпитват опасения. Понякога ми се струва, че от жените във Владенията се очаква да не мислят изобщо! Но баща ми се отнася благосклонно към моите желания, изкопчих от него обещанието да не се омъжвам, докато не навърша двадесет години, освен това ме пусна да дойда в Кулата и научих много тук. Аларт, ако ти и Касандра решите да имате дете, с помощта на наблюдател тя може да проникне дълбоко в тъканите на още неродения плод. И ще научи дали носи твоя ларан или някакви смъртоносни рецесивни гени, които ще го погубят. В такъв случай не е нужно да го ражда...

Аларт я прекъсна рязко:

– Достатъчно зло е, че ние – Хастурите, се намесваме където не бива, като правим изкуствени чудовища чрез генетични манипулации на семето си! Но да сторя същото със синовете и дъщерите си?!... Или да унищожа по своя воля живот, който вече съм създал? Самата мисъл за това ме отвращава!

– Не съм пазителка на съвестта ти. И това е само един избор от многото възможности. Непременно има и други, които биха ти допаднали повече. И все пак дори такова решение за мен е по-малкото зло. Знам, че някой ден ще бъда принудена да се омъжа и ако трябва да дам деца за своята каста, може да се изправя пред два еднакво жестоки изхода – да раждам чудовища с ларан или да ги унищожавам още в утробата си. – Тя потрепери видимо. – Затова и станах наблюдателка. Вече няма да родя нещастни създания от невежество. Но знанията сякаш направиха съдбата ми още по-непоносима. Не съм богиня, за да решавам кой да умре и кой да живее. Нищо чудно двамата с Касандра да сте направили най-добрия избор. Поне няма да отнемате живот.

– А докато си блъскаме главите над тези неразрешими проблеми – горчиво изрече Аларт, – зареждаме акумулатори, за да си играят разни безделници с въздушните си коли, да осветяват домовете си, без да изцапат нежните си ръчички със смола и прахан. Вадим метали от земята, за да спестим на други труда да ги извличат. И създаваме все по-страшни оръжия, за да погубваме хора, в чиято участ нямаме никакво право да се намесваме.

Рената пребледня като платно.

– Не! Това още не бях чувала. Аларт, в бъдещето ли надникваш?

Отново ли ще започне война?

– Говорих, без да мисля.

Дожаля му, че я уплаши така. Но виденията и шумовете на схватките сякаш го заобикаляха отвсякъде. „Може пък да загина в битка, поне ще се отърва от борбата с предопределението и съвестта си!“

– Това си е ваша война, не моя – тихо каза Рената. – Баща ми няма раздори със Серайс и не дължи лоялност на Хастурите. Само че избухне ли войната, ще прати вест, ще настоява пак да се прибере у дома и да се омъжа. Ох, всеблага Авара, пълна съм със съвети как ти и съпругата ти да подредите живота си, а не смея дори да помисля за собствената си сватба! Как ми се ще да имам твоего ясновидство, за да избира поне най-малкото зло...

– Жалко, че и аз нищо не мога да ти кажа.

Той стисна ръката ѝ съчувствено. И в този миг дарбата му показва ясно как двамата с Рената яздят на север... но накъде? И с каква цел? Заредиха се объркани картини – устремно спускащ се едър крилат хищник... но беше ли птица? Ужасено дете, застинало сред блясъка на мълнии. Истински порой от лепкав огън, срутвеща се огромна кула, превърнала се накрая в купчина отломъци. И Рената, с пламнало от страст лице, тялото ѝ под неговото... Замаян, той се пребори да отхвърли виденията.

– А може би точно това е изходът! – изведнъж изрече тя яростно. – Да зачеваме чудовища, да ги насъскваме срещу народа си, да правим все по-унищожителни оръжия, за да изтрием от лика на света прокълнатата си раса и боговете да сътворят друга, но без гнусното зло на ларан!

След избухването ѝ сякаш стана още по-тихо, чуваше се утринната песен на птичките, облачните вълни се плискаха кротко по брега на езерото Хали. Рената въздъхна и отново се превърна в невъзмутимата и дисциплинирана наблюдателка.

– Отклонихме се далеч от онова, което ми поръчаха да ти кажа. За да върви работата, ти и Касандра вече трябва да бъдете в отделни матрични кръгове – докато не приемете и споделите любовта си или не решите, че завинаги ще си останете само приятели и намерите спокойствие най-сетне. Тук сме осемнадесет души и е възможно да работите разделени. Но ако не решите да си тръгнете заедно оттук, поне единият от вас трябва да напусне Кулата. Дори да не сте в един матричен кръг, напрежението помежду ви е прекалено, за да останете и двамата. И мисля, че е по-добре ти да си отидеш. В Неварсин са те научили донякъде да обуздаваш своя ларан, а Касандра още не умее да се справя.

Все пак решението се пада на теб. По закон бракът те прави неин господар, дори пазител на нейната съвест и воля, стига да поискаш да упражниш правото си.

Той не обърна внимание на иронията в думите ѝ.

– Ако смяташ, че Касандра ще има полза от престоя си в Кулата – отговори съдържано, – значи тя остава, а аз си тръгвам.

В мислите му отново се спусна мрак. Намери покой в Неварсин, но бе принуден да го напусне, и знаеше, че никога няма да се върне в манастира. Тук се научи да бъде полезен, овладя напълно дарбите си. И в Кулата също не можеше да остане.

„Няма ли място за мен на света? Винаги ли ще бъда бездомен, тласкан от капризните ветрове на случайността?“

Кисело се засмя на себе си. Обикновено се оплакваше, защото виждаше твърде много възможности в бъдещето, сега пък се жалваше, че не го спохожда никакво прозрение. Напомни си, че и Рената избира между еднакво неприятни за нея пътища.

– Братовчедке, работила си цяла нощ, после се зарови в тревогите, които измъчват мен и съпругата ми, без да се сещаш за умората си.

В очите ѝ заискри смях, макар и да не стигна до устните ѝ.

– О, за мен е облекчение да се занимавам с чужди проблеми, а не със своите. Не помниш ли поговорката? „Леко е бремето на другия.“ Но вече ми е време да поспя. А ти какво ще правиш?

Той поклати глава.

– Мъчи ме безсъние. Май ще се поразходя по дъното на езерото, ще гледам странните твари и ще се помъча да реша птици ли са или риби. Току-виж, аз също намеря разтуха в нещо съвсем далечно от тревогите ми. И бъди благословена, сроднице, за добротата ти.

– Защо ми благодариш? Не намерих никакво приемливо решение за вас двамата. Но може и да ми се присъни как да направя всички ни щастливи. Чудя се дали има хора и с такъв ларан...

– Вероятно, само че дарбата сигурно е споходила оногова, който не може да си послужи с нея за добро. Така е уреден светът. Иначе щяхме лесно да намираме пътя си, все едно сме фигури, успели да скочат от дъската, преди някой от играчите да ги вземе. Върви да си починеш, Рената. И боговете да те пазят, за да не се товариш с нашето бреме дори насън.

12

Вечерта Аларт се присъедини към другите в една от залите на долните етажи в Кулата. Завари там не само хората от своя кръг, а всички. Зърна Рената в отсрещния край. Беше пребледняла и несъмнено уплашена. Попита стоящия наблизо Барак:

– Какво е станало?

– Пак ни се изтресе война на главите! Онези Райднау са нападнали с войски, чиито стрели са били намазани с лепкав огън. Крепостта на Хастурите в хълмовете Килджард е обсадена, атакуват я с въздушни коли и запалителни вещества. Всеки здрав мъж, верен на Хастур и Ейлърд, е в горите да гаси пожарите или брани крепостта. Ариел дежуреше в мрежите и чу вест от Неская...

– Богове... – промълви потиснато Аларт.

Касандра дойде при него видимо угрижена.

– Съпруже, дали нашият господар Деймън-Рафаел ще те призове? Трябва ли и ти да участваш във войната?

– Не знам. Твърде дълго бях в манастира и моят брат едва ли има високо мнение за уменията ми в битките и стратегията.

„Щом някой от нас трябва да си тръгне, може да е най-добре Деймън-Рафаел наистина да ме прати да воювам. Ако не се върна, тя ще бъде свободна, ще се измъкне от този безнадежден капан.“

Тя долови настроението му и се просълзи, но върху неговото лице остана студената маска на монах.

– Защо не си почиваш, госпожо? Рената те предупреди, че може да се разболееш. Не е ли по-благоразумно засега да не ставаш от леглото?

– Досетих се, че е започнала война, и загубих спокойствие – обясни кротко Касандра и понечи да хване ръката му, но той се отдръпна полека.

Отиде при Корин, който веднага му каза:

– Аларт, бих предпочел да останеш, защото така ще има повече полза от способностите ти. С твоята сила работата ни става по-лека, а скоро ще поискат от нас да правим лепкав огън. И щом ще се лишим от Рената...

– Тъй ли?

Корим кимна недоволно.

– Тя не може да заема страна в тази война. Баща ѝ вече прати вест

по мрежите, че иска тя да се прибере под охрана. Настоява незабавно да напусне опасните земи. Винаги ми е жал да се лишаваме от опитен наблюдател, но вярвам, че Касандра е не по-малко способна, само ѝ липсват обучение и опит. А и тази работа не е най-трудната, Ариел ще е по-необходима като техник. Рената, ще имаш ли време да се позанимаваш с Касандра, преди да ни напуснеш?

– Ще се постарая – отвърна жената, като ги доближи. – И ще се опитам да остана колкото се може по-дълго. Не искам да си тръгвам от Кулата...

Погледна безпомощно Аларт, който веднага си спомни сутрешния им разговор.

– Сроднице, ще ми бъде мъчно, когато си далеч от нас – увери я и нежно стисна ръцете ѝ в своите.

– Предпочитам да съм тук, с вас. Ах, защо не съм мъж и нямам свободата на избор!

– Рената, мъжете също не са свободни, не могат да се спасят от опасностите на войната. Аз съм един от най-издигнатите сред Хастурите, а е възможно да ме пратят в битка против волята ми, сякаш съм дребен васал на своя брат.

Двамата дори не забелязаха как Касандра се взира в тях, нито я видяха да излиза от залата.

– Рената, колко си ни необходима! – възкликна Корин. – Господарят Деймън-Рафаел вече ни напомни, че ще има нужда от много повече лепкав огън, а и аз измислих ново оръжие, което ми се иска да опитам по-скоро. – Седна на широкия перваз на прозореца и продължи безгрижно, сякаш обясняваше правилата на нова забавна игра. – То е самонасочващо се устройство, свързано с матрична схема, и е предназначено да унищожи точно определен противник. Да речем, насочваме го към господаря на Райднау и тогава той няма да се спаси, ако ще всичките му васали и заклетни съратници да го бранят с телата си. Разбира се, ще трябва първо да познаваме психическия му резонанс, най-добре ще е да разполагаме с негова дреха или накит, който е носил. Или пък ще поровим дълбоко в мозъка на пленник. Такова оръжие няма да навреди на друг, защото само съответствието на излъчването на жертвата с матрицата ще предизвика взрив.

Рената се смръзна и Аларт разсеяно погали ръката ѝ.

– Ами да, по-леко ще е, отколкото да правим лепкав огън – обади се Ариел. – Наистина ми се иска да измислят някое по-свещено оръжие. Първо трябва да извлечаме онази червена гадост от земята, после да я

отделяме атом по атом при твърде високи температури. Опасно е. Последния път един от стъклените съдове се пръсна. Естествено, носех защитно облекло, но въпреки това... – Тя показа грозен белег на ръката си, дълбока вдлъбнатина в плътта. – Беше само зрънце, а прогори всичко до костта и трябваше да го изрежат.

Корин хвана ръката ѝ и я целуна.

– Пресиоза, носиш достоен белег на воин. Малко жени могат да се похвалят с това. Вече създадох съдове, които не се пръскат при каквото ще да е нагриване. Наложих им заклинание за здравина и са нечупливи при всякакви условия. Дори да се пропукат, силовото поле ги задържа във формата им и не могат да наранят никого наоколо.

– Как го постигна? – попита Мира.

– Лесно. Закрепих формата им с матрица, така че остава неизменна. Дори някой да ги разбие с огромна сила, парчетата ще паднат полека и накуп – все пак не можем да се преборим с гравитацията, обаче няма да се разхвърчат опасно. Но за работа с матрица от девето равнище, както при рафинирането на лепкавия огън, е необходим кръг от деветима, а един техник, още по-добре втори Пазител, трябва да стои отстрани и само да поддържа формата на съдовете. Чудя се... – проточи Корин, вторачил се в Аларт – дали пък и ти няма да стигнеш до Пазител с времето?

– Сроднико, нямам чак такива амбиции.

– Затова пък така никому няма и да хрумне, че може да те прати в битка – откровено напомни Корин. – Ако това би засегнало съвестта ти, не забравяй колко си полезен тук, а и работата не е съвсем безопасна. Погледни. – Показа му отдавнашен белег от изгаряне на едната си длан. – Веднъж поех обратната вълна, защото на един от техниците не му стигнаха силите. Усещах матрицата като жарава в ръцете си! Очаквах да ме прогори не по-зле от лепкав огън. А и страдания няма да ни липсват. Ако ще работим в кръгове по деветима ден и нощ... ще изпитаем много лишения, а и жените ни заедно с нас.

Ариел се изчерви, а стоящите наоколо мъже се ухилиха. Всички разбраха намека на Корин – изтощителната работа с матриците водеше до продължителна импотентност при мъжете. Пазителят забеляза кривата усмивка на Аларт и пак се засмя.

– Да бяхме всички монаси, щяхме да понасяме леко и това, наред с глада и студа. Аларт, отдавна исках да те питам за нещо. Чух, че по пътя от Неварсин са ви нападнали с устройство, съдържащо лепкав огън, но ти си успял да го отдалечиш навреме. Разкажи ми, моля те. – Когато изслуша краткото описание на случката, Корин кимна сериозно. – Мислех

си за такова оръжие, пълно или с лепкав огън, или с обикновени запалителни вещества. Трябва да бъде свръхкрехко. Вече имам едно, което може да подпали наведнъж цяла гора, а воюващите страни ще бъдат принудени да прекратят сражението, за да гасят. Не съжалявам, че примирието беше нарушено. Все някъде трябва да изпитаме измишльотините си!

– Дано никога не се случва! – промърмори ужасеният Аларт.

– С устата ти говори монахът – укори го Барак. – Момчето ми, скоро ще изхвърлиш тези изменнически мисли от главата си. Онези натрапници Райднау се стремят да проникнат все по-навътре във Владенията. Мнозина са, при това плодовити. Не са рядкост сред тях бащите, които имат по шестима или седмина синове. Алчни са за земя и прекалено свадливи. А от седемте синове на моя баща двама са умрели още при раждането си, трети загубихме заради неовладян ларан на прага на юношеството. И все пак си мисля, че изобилието на пораснали синове е напаст, защото имотът трябва да се дели на дребни парченца или пък да ги пращаш в набези, както постъпиха онези Райднау.

Този път Корин се усмихна съвсем невесело.

– Прав си. Един син е толкова нужен, че семейството му прави всичко, за да го опази. Но двама вече са много. Аз съм по-младият, а брат ми е предоволен, че съм Пазител в Кулата и не мога да се намеса във великите събития на нашето време. Твоят брат, Аларт, се отнася по-сърдечно с теб – поне ти позволи да се ожениш!

– Да, но се заклях да подкрепя претенциите му да седне на трона, ако нещо сполети крал Регис... дано живее още дълго!

– Царуването му и без това се проточи прекалено – намеси се друг от Пазителите. – Но и не жадувам с нетърпение събитията, които ще настъпят, ако твоят брат и принц Феликс се хванат гуша за гуша в борба за трона. Войната с Райднау е едва поносимо зло, сблъсъкът между братя от Хастурите ще е къде по-страшен!

– Чувах неведнъж, че принц Феликс е еммаска – обади се Барак. – Не ми се вярва да се бори за короната. Нима яйцата могат да трошат камъни?!

– Е, нищо не го заплашва, докато е жив старият крал – напомни Корин. – После ще е само въпрос на време да бъде разобличен. Чудя се ко-го ли са подкупили, за да бъде обявен за престолонаследник? Пак ти казвам, Аларт, късметлия си – явно твоят брат е имал нужда от подкрепата ти, затова ти намери съпруга, при това прелестната и мила Касандра.

– Между другото, не я виждам сред нас – заозърта се другият Пази-тел. – А беше тук преди малко.

Аларт също се обърна рязко, внезапно го изпълни твърде лошо предчувствие. В единия край на залата няколко от по-младите жени си танцуваха. Допреди миг той си мислеше, че и Касандра е с тях. Отново я видя мъртва в ръцете си... отхвърли илюзията, родена от собствения му страх и отчаяние.

– Може да се е прибрала в стаята си. Рената я убеждаваше да не става от леглото и дори се учудих, че слезе тук тази вечер.

– Но тя не е в стаята си! – уплашено възрази Рената с тих глас. – Аларт, къде може да е? Отидох да я питам иска ли аз да я обуча за наблюдател и накрая се убедих, че изобщо не е в Кулата.

– Милостива Авара!

Изведнъж разклоненията на бъдното отново го връхлетяха и се заизвиваха като змии пред зора му. Вече знаеше къде е Касандра. Без да продума повече, той затича по коридорите и стълбищата и скоро излезе през силовото поле, защитаващо Кулата.

Голямото алено слънце висеше като огнено кълбо над далечните хълмове и сякаш покриваше езерото с пламъци.

„Тя ме видя с Рената. Дори не пожелах да хвана ръката ѝ, макар да плачеше. А целунах Рената пред очите ѝ. Да, само като приятел, както бих утешил и сестра, ако я имах. Защото мога да докосна Рената, без да ме изтезва тази плетеница от любов и вина. Но Касандра видя и не разбра...“

Извика я. Не чу отговор, само тихия плавен плисък на вълните. Смъкна наметалото си и се затича. На самия край на пясъчната ивица забеляза два малки сандала от боядисана в синьо кожа – не захвърлени, а прилежно събрани, сякаш тя бе коленичила там в миг на колебание. Аларт изрита в движение ботушите си и се хвърли в езерото.

Облачните талози го погълнаха – мътни и странни, навяващи мъгла дори в съзнанието. Вдиша и усети познатата първоначална бодрост. Виждаше достатъчно добре, също като в лятна мараня. Край него се плъзгаха все същите риби или птици, по тях се преливаха оранжево и зелено. Такива ярки цветове бе виждал само след доза кириан, отварата, която снемаше преградите пред телепатията в мозъка... Аларт усети как стъпалата му докоснаха обраслото във водорасли дъно и побягна мудно напред.

Да, някой явно бе минал отгук. Тварите отново събираха разпръснатите си ята. Движенията му се забавяха. Тежкият газ вече започваше

да го потиска. Извика отчаяно: „Касандра!“ Призрачните вълни не пренасяха звука. Все едно се бе потопил в дълбок кладенец, тишината го обгръщаше. Дори в Неварсин нямаше такава пълна липса на шумове. Виеше му се свят, главата му като че олекваше. Насили се да вдиша, защото в тази смес липсваше газ, предизвикващ дихателния рефлекс на хората. Трябваше да поддържа живота си само с усилие на волята. Тук мозъкът му нямаше стимул да принуждава тялото.

„Касандра!“

Слаб далечен отглас, почти с капризно раздражение... „Махни се...“

Дишай! Аларт започваше да се поддава на умората. Тук водораслите бяха по-нагъсто и трябваше да ги отмества, за да продължи. Вдишвай и издишвай, недей да забравяш! Дълго лигаво влакно се уви около левия му глезен, наложи се да го откъсва с ръце. Дишай! Подтикваше се неумолимо да не спира, а ослепителните риби-птици се събираха около него, цветовете им се размазваха пред очите му. И както винаги при умора или напрежение, непоносимите видения се струпаха в ума му – потъваше в газа и тинята, лежеше неподвижен и умиротворен, задушаваше се щастливо, защото бе забравил... Дишай! Аларт напрегна докрай гръдния си кош и си напомни, че газът може да поддържа живота му безкрайно, стига да не се остави на психическото му въздействие. Дали Касандра вече не се бореше? Дали умираше в блажен екстаз на дъното?

„Тя не искаше да живее повече и аз съм виновен... Дишай! Не мисли за нищо друго, само не забравяй да дишаш...“

А картините се редяха... Изнасяше Касандра от езерото, отпусната и безжизнена... навеждаше се над нея сред хлъзгавата зеленина по дъното, прегръщаше я и потъваше до нея... никакъв ларан, никакви страхове, вечно спасение от проклятието и за двамата...

Тварите се мятаха насам-натам възбудено. Аларт забеляза пред кратката си мътен син проблясък. Нямаше такива цветове в езерото. Дали не беше дългият ръкав на роклята ѝ? Дишай... Наведе се към нея. Лежеше на хълбок, с широко отворени очи, с лека радостна усмивка на устните, унесла се твърде дълбоко, за да забележи Аларт. Сърцето му се сви, когато я вдигна. Тя беше в несъвест, тялото ѝ се люшкеше в ръцете му. Дишай! И издишвай в устата ѝ, така ще попадне в дробовете ѝ газът, който събужда рефлекса... Той опря устните си в нейните и вкара насила въздух в тялото ѝ. После гърдите ѝ се надигнаха сами, но само веднъж.

Аларт тръгна по дъното, слабата светлина ставаше мъждивочервена от залеза и ужасът го обзе мигновено. „Ако притъмнее, никога няма да

намеря пътя към брега. Ще умрем тук заедно.“ Отново издиша в устата ѝ и отново тя си пое дъх само веднъж. Не знаеше още колко ще оцелее, въпреки че ѝ помагаше със собствените си дробове на всеки две-три крачки. А трябваше да бърза, преди последните остатъци светлина да са изчезнали...

Последните крачки правеше като в кошмар. Касандра беше дребничка, но и той не беше особено едър. Щом стигна до плитчините, откажа се да я носи, а я хвана под мишниците и я задърпа заднешком, като спираше начесто, за да я насилва да диша. Най-сетне главата му се показа над повърхността и той си пое дъх конвулсивно, със звук като от ридание. С отчаян напън вдигна и Касандра над облака, запрепъва се към брега. След малко се свлече до нея на тревата. Започна да вкарва въздух в нейните дробове, после притискаше ребрата ѝ. След малко тялото ѝ се разтресе и Касандра нададе странен плачлив вик, сякаш беше новородено. И започна да диша нормално. Още беше в безсъзнание, чак по здрач долови пробуждането на съзнанието ѝ. Тя прошепна едва чуто:

– Аларт, ти ли си?

– Тук съм, любима.

– Студено ми е...

Той вдигна глава и откри захвърленото наметало. Уви с него Касандра и я притисна до себе си.

– Пресиоза... Скъпоценна моя, ненагледна... Защо... Мислех си, че те загубих завинаги. Защо реши да си отидеш?

– Да си отида ли? Не беше точно така. Но в езерото ме осени покой, исках да остана в тишината, да не се боя, да не плача. Стори ми се, че те чух, но вече нямах сили... Легнах само да си почина малко, а повече не можах да се надигна. И не дишах, уплаших се... После ти дойде... Но знаех, че не ме обичаш.

– Не те обичам ли?! Не те искам ли?! Касандра...

Гърлото му се сви. Прегърна я по-силно и я целуна по студените устни.

След малко пак я вдигна на ръце и я понесе към Кулата, после през долния етаж и залата, където се бяха събрали хората от матричните кръгове. Зяпаха го втрещени и изумени, но нещо в очите му не им позволи да се обадят. За миг, без да се замисли, се видя какъвто им изглеждаше – подгизнал и измърлян, без ботуши, роклята на Касандра намокрила и наметалото, в което я уви, от дългите кичури на косата ѝ падаха капки и висяха водорасли. Мрачната му гримаса сякаш ги отстрани, когато прекоси залата и се заизкачва по високата стълба. Не към стаята, където

спеше Касандра сама още от пристигането им тук, а по широкия коридор към неговата стая.

Затвори и залости вратата, с треперещи пръсти смъкна мокрите й дрехи и я зави в постелята си. Беше неподвижна като труп, лицето й – бледо и безизразно на възглавницата.

– Ти щеше да напуснеш Кулата – прошепна Касандра, – без дори да ми се обадиш. И предпочетох да умра, вместо да остана сама, а другите да ми се присмиват – омъжена, но не и съпруга, защото не ме обичаш и не ме искаш.

– Аз ли не те обичам? – дрезгаво промълви Аларт. – Влюбен съм в теб, както нашият благословен праотец в дъщерята на Робардин, която зърнал за пръв път на тези брегове. Аз ли не те искам?...

Притисна я към себе си и покри лицето й с целувки. Почувства, че й вдъхва живот както в езерото. Нито можеше да мисли, нито си спомняше клетвата, която си дадоха, но за миг в него се пробуди отчаянието, преди да отметне завивките.

„Вече никога няма да я оставя. Авара, смили се над нас!“

Аларт седеше до леглото и гледаше лицето на спящата Касандра. Поне на пръв поглед не беше много по-зле след разминалата се на кошъм трагедия в езерото. Той още се чудеше дали тя отдавна бе замислила опита за самоубийство или се е втурнала, подтикната от непоносимо отчаяние, натежало още повече от болестта и изтощението. Оттогава почти не се отделяше от нея. Едва не я загуби...

Другите от Кулата не им се натрапваха. Понеже познаваха предишните отношения помежду им, бързо усетиха промяната, но това сякаш никого не засягаше.

Аларт знаеше, че шом състоянието на Касандра се подобри, ще се наложи да стигнат до някакво решение. Да напусне ли Кулата и да вземе жена си със себе си, да я изпрати ли в някое по-безопасно място (тук щяха да правят оръжия и Кулата можеше да бъде нападната по всяко време), или да тръгне само той, а Касандра да продължи задължително обучение, за да овладее и обуздава своя също силен ларан?

Отново, за кой ли път, се виждаше да язди на север до Рената. Много се плашеше от пълното отсъствие на своята любима от тези прозрения. Какво ли щеше да я сполети?

Мяркаха се непознати знамена, свирепи сражения, взривове на чудновати оръжия, пожарища, смърт. „Дали така няма да е най-добре и за двамата ни?...“

Вече не успяваше да си наложи непоклатимото спокойствие, на което го научиха монасите. Касандра запълваше всеки негов миг.

А той престъпи клетвата, която си дадоха.

„И след шестте години в Неварсин си оставам слаб, у мен още господстват сетивата, а не разумът. Взех я, без да се замисля, сякаш е някое от момичетата за забавление на дом Мариус.“

Чу тихото почукване на вратата, но преди да го доловят ушите му, вече знаеше – мигът настъпи. Наведе се и целуна спящата жена с мъчителното предчувствие за раздяла. Отвори вратата само частица от секундата след като Ариел потропа. Тя примига насреща му от изненада.

– Аларт – прошепна настойчиво, – твоят брат, господарят на Елхалин, е долу в приемната и иска да говори с теб. Аз ще остана с Касандра.

Той слезе в единствената зала, където се допускаха външни хора.

Зад Деймън-Рафаел стоеше безмълвен и неподвижен само един заклет съратник.

– За нас е чест да те видим тук, братко. С какво мога да ти служа този път?

– Вече чу за нарушаването на примирието, нали?

– Дошъл си да ме повикаш във войските си, така ли?

По-големият брат се засмя пренебрежително.

– Нима щях да дойда лично за това? Тук ми служиш по-добре. След толкова години в манастира не мога да се доверя на бойните ти умения. Не, имам за теб друга задача, стига да ти се стори приемлива.

Аларт запази спокойствие въпреки неприкритата обида. Само повтори невъзмутимо, че е готов да служи на своя господар.

– Живял си отвъд Кадарин. Пътувал ли си някога из земите на Алдаран, близо до Кеър Дон?

– Не. Бил съм само в Неварсин и Ардайс.

– Въпреки това не се съмнявам в осведомеността ти за твърде нарасналата мощ на този род. Държат крепостта Алдаран до Кеър Дон, също Сейн Скарп и Скатфел. И сключват съюзи с всички останали в тамошните земи – Ардайс, Дариъл, Сторн. Произхождат от Хастур, но господарят на Алдаран не дойде на провъзгласяването ми за глава на рода Елхалин, а и не е гостувал в Тендара за средлетния празник от много години. Тази война отново се разгаря, а той е надвиснал над нас като гладен сокол от планинското си гнездо. Дали няма да налети върху равнините, когато не ни останат сили да го отблъснем? Ако всички, дължащи вяност на Алдаран, ни ударят задружно, дори Тендара ще падне. Не ми е трудно да предвия деня, когато всички Владения от Дейлройт до Килджард ще бъдат под властта на Алдаран.

– Братко, не знаех, че прозренията спохождат и теб – промълви Аларт.

Деймън-Рафаел завъртя глава нетърпеливо.

– Прозрения ли? Не е нужно да съм ясновидец! И ти си чувал старата мъдрост – разделят ли се сродници, враговете изкопават цяла пропаст помежду им. Опитвам се да договоря ново примирие. Нищо няма да спечелим, ако земята пламне под краката ни. Не е лесно обаче, докато братовчедите ни в крепостта са под обсада. Птиците ни за съобщения летят напред-назад денонощно. Разбира се, много лерони дежурят непрекъснато в мрежите, но не мога да им доверя нито една сериозна тайна. Каквото знае един от тях, става известно на всички с ларан. Стигнахме и до задачата, която искам да ти поверя.

– Слушам те.

– Хастурите отдавна не са провождали пратеник с дипломатическа мисия в Алдаран. А имаме нужда да подновим връзките си. Сторн имат земи на запад от Кеър Дон, в близост до Серайс, току-виж им скимнало да се съюзят с Райднау. И чрез плетеницата от съюзи из онези възвишения целият Пъкъл може да се окаже въввлечен във войната. Мислиш ли, че би могъл да убедиш господаря на Алдаран и васалите му да останат неутрални? Не вярвам да застане на наша страна, но защо да се набърква изобщо? Ти прекара много време в Неварсин, научил си добре местния език. Аларт, готов ли си да отидеш там от мое име и да се постараш Михаил, господарят на Алдаран, да не се намеси във войната?

По-малкият брат се взря внимателно в по-големия. Задачата му изглеждаше прекалено проста. Дали Деймън-Рафаел не искаше просто да го отпрати надалеч, за да не се колебае родът Елхалин между тях двамата?

– Изпълнявам заповедите ти, братко. Само ти напомням, че подобно поръчение ще е първото в живота ми.

– Ще носиш послание от мен – продължи Деймън-Рафаел. – Ще ми пишеш тайни съобщения и ще ги прашаш с птици. Ще прашаш и явни, които шпионите и от двете страни ще прочетат, не се съмнявай в това. Тайните ще запечатваш с матричен ключ, който само аз ще мога да премахвам. Умееш да правиш това, нали?

– Не е трудно – увери го Аларт.

Вече разбра причината да получи задачата. Едва ли на този свят имаше много хора, на които неговият брат би доверил доброволно уникалния мисловен модел на тялото и психиката си, без който матричният ключ оставаше безполезен. Именно тези модели служеха чудесно на убийците, както в самонасочващото се устройство, споменато от Корин.

„Значи аз съм единият от двамата или тримата, на които би дал такава власт над живота си. Защото се заклях да браня него и синовете му.“

– Погрижих се да имаш друга явна причина за пътуването си – продължи Деймън-Рафаел. – Заловихме пратеник от Алдаран, бояхме се да не е тръгнал за договаряне на съюз с Райднау. Но когато моята леронис проникна в съзнанието му насън, оказа се, че трябва да свърши нещо лично за Михаил. Не знам подробности, но няма нищо общо с войната. Прочистихме паметта му с матрица и когато говори с Пазителя – а това сигурно ще стане скоро, няма да знае, че е бил в ръцете ни. Вече се уговорих с нашия братовчед Корин, че непременно ти ще бъдеш избран

да съпроводиш под мирен флаг пратеника обратно на север към Кадарин. Никой няма да забележи, ако просто продължиш нататък с него до Алдаран. Това задоволява ли те?

„Че какъв ли избор имам? От колко дни знам, че ще тръгна на север... Само нямах представа, че накрая ще попадна в Алдаран. И какво ли общо ще има Рената с това?“

– Май си помислил за всичко.

– По залез моят съратник ще се върне тук с писмата, удостоверяващи те като мой пратеник, и с указанията за съставянето на съобщенията. – Деймън-Рафаел стана. – Ако желаш, ще поднеса почитанията си и на твоята съпруга. Така ще изглежда, че е семейна среща без никаква тайна цел.

– Благодаря ти, но Касандра не се чувства добре и не става от леглото. Ще ѝ предам поздравите ти.

– Непременно. Не ми се вярва да е дошъл моментът и за поздравления, щом живеете в Кулата. Съмнявам се вече да носи дете от теб.

„Може би никога...“ Аларт отново за миг потъна в мъката си.

– Не, още не ни е споходило това щастие – каза съдържано на своя брат.

Деймън-Рафаел нямаше как да е научил истината за отношенията им – нито за клетвата им, нито как я нарушиха. Просто човъркаше раната наслуки. Нямаше защо да му се сърди и въпреки това Аларт се ядоса.

Все пак беше длъжен да се подчинява на господаря на своя род, а и брат му беше прав – ако северняците от Пъкъла се намесят във войната, опустошението ще бъде невъобразимо.

„И би трябвало да съм признателен на боговете, че ми избраха толкова достоен начин да участвам в тази война. Убедя ли онези от Алдаран да останат неутрални, ще сторя добро на всички под флага на Хастурите.“

На раздяла Аларт промълви сърдечно:

– Братко, благодаря ти, че ми повери тази задача.

Думите му прозвучаха толкова искрено, че Деймън-Рафаел го изгледа с изненада. И в прегръдката им имаше топлота. Никога нямаше да станат приятели, но в този миг бяха по-близки, отколкото през изминалите години... или в бъдните, както Аларт предчувстваше с тъга.

Вечерта отново го повикаха да слезе в приемната. Предположи, че го чака служителят на неговия брат, донесъл необходимото за пътуването.

Корин го пресрещна до вратата на залата.

– Говориш ли езиците на Пъкъла?

Аларт кимна. Питаше се доколко Деймън-Рафаел се е доверил на Корин.

– Дошъл е пратеник на Михаил от Алдаран – обясни Пазителят, – но не владее добре нашия език. Ще поговориш ли с него?

– С удоволствие.

„Деймън-Рафаел каза, че са прониквали без негово знание в ума му, после са прочистили паметта му. Твърде грубо и безцеремонно отношение, но сме във война в края на краищата.“

Щом влезе в приемната и видя лицето на пратеника, веднага го позна. Толкова пъти го срещаше във виденията си, макар и да не знаеше защо. Тъмнокос младеж, който се взираше в него с предпазливо дружелюбие. Аларт го поздрави на официалното наречие на Пъкъла.

– Оказвате ни чест, сирейн. – Изрече старинната дума за чужденец с особената интонация, придаваща й значението „още непознат приятел“. – На вашите услуги съм.

Младежът стана и се поклони.

– Аз съм Донал Делрей, приеман син и заклет съратник на Михаил, господаря на Алдаран. Нося негово, а не свое послание до вей лероните от кулата Хали.

– Аз съм Аларт Хастур от рода Елхалин. Това е моят сродник и братовчед Корин, тенерезу на Хали. Говорете с нас свободно и спокойно.

„Не може да е само съвпадение, че Алдаран е изпратил този човек при нас точно когато брат ми е бил готов с плана си. Или е приспособил замислите си според идването на пратеника? Дано боговете укрепят душата ми, защото вече виждам във всичко заговори, интриги и нечисти кроежи!“

Донал започна:

– Първо, вей домин, трябва да ви поднеса извиненията на господаря на Алдаран за това, че праща мен, а не дойде лично. Той смята, че би трябвало сам да отправи молбата си, но вече е на възраст и едва ли ще понесе леко дългото пътуване от Алдаран. А и аз мога да яздя по-бързо от него. Всъщност си мислех, че ще преодолея разстоянието за осем дни, но май съм обърнал времето по пътя.

Аларт си замълча, а Корин попита:

– С радост ще направим каквото е по силите ни за господаря на Алдаран. Какво е желанието му?

– Заръча ми да ви кажа, че неговата дъщеря – единственото му живо дете и наследница на Владението, е надарена със страшен ларан, какъвто още не сме виждали по нашите места. Възрастната леронис, която се грижеше за нея още от раждането ѝ, вече няма с какво да ѝ помогне. Бащата се опасява, че болестта на прехода може да погуби чедото му. Затова той умолява вей лероните от кулата Хали някой от тях да дойде и да поеме грижите за дъщеря му, докато отmine критичният период.

Не беше необичайно някой от опитните обитатели на Кулите да бди над млад наследник, за да го преведе през най-трудните години. Болестта на прехода вземаше твърде мрачен данък от дъщерите и синовете на кастата им. Всъщност именно един ларанзу от кулата Арилин пръв по-съветва Аларт да потърси убежище и спасение в Неварсин. Аларт си помисли, че ако господарят на Алдаран бъде задължен на Хали, едва ли ще реши да разгневи Елхалин с намеса във войната.

– Хастурите от Елхалин и онези, които им служат в Кулата Хали, ще се радват да помогнат – увери пратеника и попита Корин на техния език: – Кого ще изберем?

– Мислех си, че ще е добре ти да тръгнеш – отвърна Пазителят. – И без това си личи, че не гориш от желание да участваш във войната.

– Наистина ще тръгна, защото и моят брат ми възложи задача, но не е прилично един ларанзу да поеме грижите за подрастваща девойка. Несъмнено ще имаме нужда от жена.

– А от коя да се лишим? – недоволно промърмори Корин. – Щом ще загубим Рената, Мира трябва да стане наблюдателка. А Касандра още не е готова за това, нито пък би могла да наставлява момичето.

– Не може ли точно Рената да дойде? – подсказа Аларт. – Ще бъде далеч от сраженията, както и ако се върне в Неская.

– Да, наглед Рената е най-подходяща, но няма да се връща в Неская. Не знаеш ли? Разбира се – напомни си сам, – Касандра боледуваше и ти стоеше неотлъчно до нея, затова не знаеш какви известия получавахме по мрежите. Дом Ерленд Лейние настоя тя да не отива в Неская, а веднага да се върне в дома си, за да се омъжи. И без това на два пъти са отлагали сватбата. Не ми се вярва, че Рената ще отложи отново, за да се свре в затънтена дупка нейде из Пъкъла и да учи босоного момиченце как да се справя със своя ларан!

Аларт се озърна неловко към Донал. Дали бе разбрал обидното подмятане? Но както подобаваше на пратеник, младежът гледаше право напред и сякаш нито виждаше, нито чуваше онова, което не го засягаше пряко. Дори да разбираше достатъчно езика на равнинните Владения

или пък да бе доловил мислите им, нямаше да се издаде.

– Доколкото знам, Рената никак не бърза да се омъжи – възрази Аларт.

Корин се засмя.

– Да разбирам ли, братовчедо, че ти никак не бързаш Рената да се омъжи? – Забеляза яростния проблясък в очите му и побърза да добави: – Само се шегувам, разбира се. Кажете на младия Делрей, че ще попитаме дамизела Рената Лейние дали би пожелала да тръгне на север.

Аларт преведе, а пратеникът се поклони.

– Нека тази вей домна узнае, че Михаил, господарят на Алдаран, няма да прояви неблагодарност за неоченимата ѝ добрина. Ще се погрижи за зестрата ѝ, както би го сторил за своя по-малка дъщеря.

– Щедър дар... – промълви смаяният Аларт.

Ларан не се купуваше или продаваше като обикновена служба. Традицията повеляваше, че може да се използва само за благо на кастата и рода. Но господарят на Алдаран предлагаше обичайния компромис. Вярно, родът Лейние беше заможен, само че не можеше и да се сравнява по богатство с планинското Владение. Рената щеше да има зестра на принцеса.

Размениха си още няколко любезни фрази и Донал отиде в определената му стая за гости, за да изчака, докато всичко бъде готово за пътуването. Дватама се върнаха през силовото поле в Кулата. Корин промърмори с лека тъга:

– Дали не трябваше да уредя това пътуване за Ариел... Тя е от Ди Астуриен, но е невестро и изобщо не може да се надява на прилична зестра. Дори да получи от брат си разрешение за женитба, което не ми се вижда особено вероятно, не би ми позволил да избера бедно момиче. – Пазителят се засмя горчиво. – Все едно е. Дори да ѝ дадат за зестра всички скъпоценности на Картън, един Хастур от Каркоза не може да се събере с невестро на Ди Астуриен. Ако пък Ариел имаше такава зестра, нейният баща щеше непременно да я предложи на друг мъж и пак щях да я загубя.

– И ти доста си прехвърлил възрастта за женитба – намръщи се съчувствено Аларт.

Корин вдигна рамене.

– Да имам наследник не е първото желание на моя брат. Моят ларан е достатъчно силен и вече наплодих половин дузина деца с едно или друго момиче, в името на все същото дяволско зло, наречено размножителна програма. Дори не си направих труда да видя бебетата, но

доколкото чувам, всички до едно също имат ларан. Сърце не ми дава да се привържа към тях, защото знам, че всички досегашни опити да се съчетаят дарбите на Хастурите с тези на Ейлърд или Ардайс са завършвали със смърт от болестта на прехода. Горките хлапета... Не завиждам на майките им, не искам и аз да се тормозя.

– Как можеш да го изречеш с такова нехайство?

За миг маската на безразличие се пропука.

– А какво да направя, Аларт? Никой син на Хастур не разполага с живота си, докато лероните в тази гнусна разплодна конюшня, която гордо наричаме каста, продължават да уреждат браковете ни, дори зачеването на копелетата! И не всички сме като теб, за да понасяме търпеливо монашеския живот! – Лицето на Корин отново се вкамени. – Е, изпълнението на дълга към рода не е чак толкова неприятно. А докато съм тук като Пазител, твърде често съм безполезен за жените, не е много различно от целомъдрието на монасите... Двамата с Ариел вземаме от живота каквото можем, докато сме заедно тук. С теб не си приличаме, аз не съм романтик, мечтаещ за великата и единствена любов – добави малко виновно Корин и се извърна. – Ти ли ще попиташ Рената дали е съгласна да тръгне, или аз да отида при нея?

– Ти я попитай.

Аларт и без това вече знаеше какво ще реши Рената. Щяха да поемат заедно на север. Беше неизбежно.

А беше ли неизбежно и да се влюби в нея, да забрави обичта си към Касандра, честта и достойнството си?

„За нищо на света не биваше да напускам Неварсин. Защо не скочих от най-високата скала, а им позволих да ме прогонят от манастира!“

Рената се поколеба пред вратата, но знаеше, че Касандра е усетила присъствието ѝ, и влезе, без да почука. Другата жена вече ставаше от леглото, въпреки че още изглеждаше бледа и изтощена. Седеше и бродираше с изящни точни шевове листенца на цветче, но щом забеляза погледа на Рената, изчерви се и остави бродерията настрана.

– Срам ме е, че си губя времето с такава глупост.

– Но защо? И мен са ме учили никога да не седя с празни ръце, иначе умът ми ще се зарови в затрудненията и неволите, с които се сблъсквам. Само че никога не съм успявала да бродирам хубаво като теб. По-добре ли си вече?

– Да, добре съм – въздъхна Касандра. – И мисля, че отново мога да заема мястото си сред вас. Макар че...

Със силната си емпатия Рената схвана неизреченото: „Макар че всички знаят какво се опитвах да направя и ме презират...“

– Изпитваме само съчувствие и ни е много тъжно, че се чувстваше толкова нещастна сред нас, а никой дори не поговори с теб, не се опита да облекчи болката ти.

– Чувам обаче неспирен неясен шепот наоколо и не мога да схвана какво става. Рената, какво криете от мен?

– Знаеш вече, че войната се разгоря отново.

– Значи Аларт трябва да се бие! И пак не ми е казал...

– Чия, щом е предпочел да премълчи засега, сигурно се страхува да не изпаднеш пак в отчаяние, което би те подтикнало към необмислени постъпки.

Касандра сведе очи. Колкото и благо да прозвучаха думите, бяха заслужен упрек.

– Но Аларт няма да воюва – увери я Рената. – Всъщност ще бъде далеч от сраженията. Пристигна пратеник от земите около Кеър Дон и твоят съпруг ще го придружи по обратния път под мирен флаг. Господарят на Елхалин го изпраща с някаква задача при планинците.

– А аз ще тръгна ли с него?

Касандра затаи дъх и лицето ѝ порозовя от нескрита радост. На Рената никак не ѝ се искаше да помрачи настроението ѝ. Накрая каза внимателно:

– Не, братовчедке. Не такава е съдбата ти сега. Ти трябва да

останеш тук. Жизнено важно за теб е да натрупаш опит в Кулата, за да покориш своя ларан, а не да зависиш от него. И понеже аз също напускам, ще имат нужда от теб като наблюдателка. Мира веднага ще се заеме с обучението ти.

– Аз – наблюдателка?! Сериозно ли говориш?

– Да. Вече достатъчно познаваме обхвата на дарбите ти. Според Корин ще бъдеш една от най-изкусните наблюдателки. И скоро ще поемеш това задължение. Аларт и аз няма да сме тук, останалите едва ще стигат за два кръга.

– Тъй значи... Все пак ми е отредена много по-лека участ от тази на почти всички жени в моя род. Те безпомощно изпращат мъжете си на война, където може би ги чака смъртта. А аз мога да върша нещо полезно, освен това Аларт няма да се бои, че ще забременея. – Забеляза недоумяващия поглед на Рената и се изчерви. – Много ме е срам. Ти едва ли знаеш, но... Бяхме си обещали да нямаме плътска връзка. А аз... аз го съблазних.

– Касандра, той не е дете, нито дори неопитно момче. Достатъчно зрял мъж е, за да реши сам какво да прави. – Рената потисна напирания смях. – Съмнявам се, че ще бъде особено поласкан, ако научи, че според теб е бил изнасилен против волята му...

Касандра се смути още повече.

– Ако бях по-силна и можех да преодолеем мъката...

– Стореното – сторено, няма връщане назад. Всички ковачи и наковални в адовете на Зандру не стигат, за да поправят счупено яйце. А и ти не си пазителка на съвестта му. Сега ти остава само да гледаш напред. Мисля си, че е добре Аларт да постои далеч от теб до някое време. И двамата ще решавате на спокойствие как да подредите бъдещето си.

Касандра поклати глава.

– Как да решавам сама за нещо, което засяга и двамата ни? Аларт трябва да каже какво ще правим. Той е мой съпруг и господар!

Изведнъж Рената загуби търпение.

– Ето как жените стигнаха до сегашното си положение във Владенията! В името на Благословената Касилда, нима още смяташ, че си инструмент за раждане на синове и играчка за мъжката похот? Опомни се, момиче! Наистина ли си въобразяваш, че Аларт би те пожелал само заради това?

Касандра примига стресната.

– Че какво друго съм? И какво друго може да бъде жената?

– Ти не си жена! – сопна се Рената. – Ти си едно дете! Личи от

всяка твоя дума. Чуй ме, Касандра. Първо си човек, дете на боговете, дъщеря на своя род, надарена с ларан. Заблуждаваш се, ако смяташ, че го имаш само за да го предадеш на синовете си. Запозна се с работата на матричните кръгове и скоро ще станеш наблюдателка. Попитай се сама, честно – за нищо друго ли не си нужна на Аларт, освен да споделяш постелята с него и да му раждаш деца? Богове, ами че това той може да има от всяка любовница...

Бузите на Касандра пламнаха.

– Непристойно е да се говори за тези неща!

– Аха, значи е позволено само да се вършат, така ли?! – яростно възкликна Рената. – Боговете са ни сътворили мислещи същества. Не е ли богохулство да се смяташ само за разплодна самка? Защо тогава ние – жените, имаме мозъци и ларан, езици да изразим мислите си, вместо само хубавички личица и детеродни органи, също и гърди да си накървим бебетата? Да не ми кажеш сега, че боговете не са знаели какво вършат?!

– Изобщо не вярвам да съществуват богове! – озъби се Касандра толкова горчиво, че гневът на Рената се изпари в миг.

И тя още не се бе освободила напълно от озлоблението към живота. Прегърна другата и заговори нежно:

– Братовчедке, безсмислено е да се караме. Ти си млада и неопитна. Докато се учиш в Кулата да си служиш със своя ларан, вероятно ще започнеш да виждаш и себе си с други очи... не само като съпруга на Аларт. Някой ден можеш да станеш господарка на своята воля и съвест, а не да разчиташ, че Аларт ще решава и за двама ви, нито пък да слагаш върху плещите му и товара на своите неволи наред с неговите собствени.

– Никога не съм мислила за това... – Касандра скри лицето си на рамото ѝ. – Ако бях по-силна, нямаше да прехвърля цялата тежест върху него. Сега той си мисли, че е виновен за моята злочестина, тласнала ме в езерото. А вършеше само онова, което му се струваше най-правилно. Ще се науча ли тук и да бъда силна? Като теб?

– Дано ме надминеш в това – искрено пожела Рената и я целуна по челото, но в мислите ѝ тегнеше тъма.

„Преливам от добри съвети към нея, а не знам как да подредя собствения си живот. Вече за трети път бягам от брака с това пътуване до Алдаран, за да помагам на момиче, което не познавам и ми е напълно безразлично. А съзнавам, че би трябвало да остана тук и да се опълча на баща си, не да бягам при някакво хлапе, за да го уча на властта над

ларан, вложен в тялото и духа му от нашите тъпи прадеди!“

Знаеше обаче, че такава, каквато е, не може да постъпи другояче – щом е леронис, родена с дарбите си, при това с късмета да ги развие в Кулите. Честта я задължаваше да помага на другите нещастници, които никой не бе питал искат ли този страшен дар.

Касандра промърмори по-спокойно:

– Дано Аларт не тръгне, без да се сбогуваме...

– Разбира се, че няма да постъпи така. Корин вече го освободи от всякакви задължения в кръга, затова последната нощ, в която сте под един покрив, ще прекарате заедно и ще се сбогувате. – Не спомена, че и тя ще тръгне с него на север. Нека Аларт обясни както намери за добре. – Отношенията между вас са толкова объркани, че наистина е по-добре единият да не е в Кулата. А и знаеш, че когато започне сериозната и тежка работа, трябва да спазвате пълно въздържание.

– Това тъй и не проумях. Корин и Ариел...

– ...работят заедно повече от година. Знаят какво е допустимо и кога е опасно – увери я Рената. – Някой ден и ти ще разбереш, но в момента ще ти е трудно да спазваш ограниченията или дори да си спомняш за тях. Сега ти е време да се учиш, а Аларт – усмихна се палаво – само ще те разсейва. Ох, тези мъже, не е леко нито да живеем с тях, нито без тях!

Касандра се засмя за миг, после лицето ѝ се стърчи отново.

– Знам, знам, всичко е вярно, но не мога да понеса мисълта, че няма да е до мен. Рената, никога ли не си се влюбвала?

– Не както ти си го представяш.

– Какво да правя?

Рената само поклати глава, взирайки се навъсено в отсрещната стена. „Дали ще узная някога какво е да обичаш толкова всеотдайно? Искам ли да знам или такава любов е само капан, в който жените стъпват по своя воля, за да се лишат от желание сами да направляват съдбата си? Така ли са се превърнали единствено в продължителки на родовете на Комайните?“ Но болката на другата жена беше съвсем истинска. Най-сетне ѝ каза колебливо, стъписана от дълбочината на чувствата ѝ:

– Братовчедке, ако тъгуваш така, съпругът ти едва ли би посмял да се отдели от теб. Ще се бои от отчаянието ти, ще го налегнат угризения.

Касандра се насили да не хлипа.

– Права си. Не бива да го обременявам още повече. Не съм нито първата, нито последната съпруга на някой Хастур, която го вижда да яхва коня и не знае кога ще се върне при нея и дали това ще се случи някога. Значи държа в ръцете си неговата чест и успеха на мисията му.

Няма да постъпя лекомислено. Все някак – тя вирна брадичка – ще събере воля да го изпратя, ако не спокойно, то поне без да се плаши за мен.

На другата сутрин от Хали потегли малък конен отряд. Като молител Донал бе пристигнал сам. Но Аларт нямаше как да тръгне без знаменосец, защото беше наследник на Елхалин. Придружаваше ги и вестоносецът с мирния флаг. Поне се отказа да води и слуги. Рената също реши, че няма нужда от прислужници, които да се грижат за нея. Подхвърли, че по време на война човек не бива да си угажда на капризите. С нея пътуваше само Лусета, отгледала я от дете. Нямаше да вземе и нея, но във Владенията не беше прието неомъжена жена да пътува съвсем сама сред мъже.

Аларт яздеше малко встрани от останалите, измъчван от спомена за Касандра при раздялата – очите ѝ влажни от сълзите, които толкова храбро се бореше да не пролее пред него. Поне не я оставяше бременна. Все пак боговете се смелиха над тях.

Ако имаше богове и ако изобщо се интересуваха от тегабите на хората...

Чуваше как пред него Рената си бърби безгрижно с Донал. Изглеждаха му толкова млади... А знаеше, че е само с три-четири години по-възрастен от пратеника на Алдаран. Точно сега обаче не можеше и да си представи, че някога е бил толкова млад. „Нали все виждам неизбежното, възможното, неосъществимото? Всеки ден за мен е като цял живот.“ Усети се, че завижда на Донал.

Напредваха по земя, загрозена от белезите на войната – почернели поля, руини на къщи без покриви, изоставени стопанства. Разминаваха се с малцина по пътя и още след първия ден Рената престана да покрива скромно главата си с качулката на наметалото.

Веднъж над тях се спусна въздушна кола и обиколи в кръг, като че пилотът искаше да ги огледа и запомни, после отлетя на юг. Стражът, носещ мирния флаг, поспря коня си и се изравни с Аларт.

– С флаг или без него, вей дом, ще ми се да бяхте се съгласил да ви съпровожда по-силен отряд. Онези мръсници Райднау може и да не зачетат традицията. Като видят знамето на вашия род, нищо чудно да им хрумне, че за наследника на Елхалин могат да искат чудничък откуп. Няма да им е за пръв път...

– Ако не зачетат флага, значи е безполезно и да търсим победа над тях в тази война, защото после няма да спазват и условията в мирния договор. Според мен трябва да разчитаме на честта им като воини.

– Дом Аларт, отдавна нямам никакво доверие в традициите, още откакто за пръв път разгледах село, изгорено с лепкав огън. Не само войниците бяха загинали, а и всички жители, старците наред с невръстните деца. Предпочитам стотина конници да ми пазят гърба!

– Моят ларан не ми показва нападение над нас в близкото бъдеще.

Стражът само изсумтя неотстъпчиво.

– Е, вие сте късметлия, вей дом. Аз не мога да се утешавам с ясно-видство или други магии.

На третия ден минаха през проход и се спуснаха към река Кадарин, разделяща равнините от територията на планинците – Алдаран, Ардайс и по-дребните владения в Пъкъла. Преди да подкара коня си надолу, Рената се обърна да погледне ширналите се зад тях земи. Взря се към далечните Кули и възвишения, след миг извика уплашено – далеч на юг по хълмовете Килджард бушуваше горски пожар.

– Вижете накъде го носи вятърът! Скоро ще нахлуе в земите на Алтон!

Аларт и Донал бяха телепати и лесно доловиха мисълта ѝ. „И моят дом ли ще изчезне в пламъците заради война, която не ни засяга?“

Но тя само промълви с треперещ глас:

– Аларт, как ми се иска и аз да имах твоята дарба, за да надникна в бъдещето...

Гледката се разми пред очите му, той стисна клепачи в напразно усилие да прогони наслагващите се една върху друга картини. Ако могъщият род Алтон бъде въввлечен в сблъсъците заради тази атака срещу земите му, никой никъде из Владенията няма да бъде в безопасност. За хората от този род едва ли има значение дали опустошението се дължи на нещастна случайност или някой нарочно ги е нападнал.

– Как смеят да палят горите! – възкликна вбесената Рената. – Нали знаят, че тези пожари се разпростират според вятъра и никой не може да ги насочва по своя воля!

– Не е точно така – опита се да я утеши Аларт. – Известно ти е, че има лерони, които могат да събират дъждовни облаци, за да угасят огъня, дори го задушават с обилен сняг.

Донал спря коня си до нейния.

– Къде е твоят дом?

Тя посочи с тънката си ръка.

– Ей там, между езерата Миридон и Марипоза. Отвд хълмовете е, но езерата се виждат.

Мургавото лице на младежа се изопна от напрежение, след малко

изрече:

– Не се бой, дамизела. Виж, огънят ще плъзне нагоре по онова било, но там насрещният вятър ще го върне към вече изгорените земи. Ще угасне сам още преди залез.

– Моля се да си прав, но нали това е само догадка?

– Не. Не се съмнявам, че и ти ще се убедиш, ако си наложиш малко спокойствие. Нали си обучена в Кула, едва ли ти е трудно да различиш как въздушните течения ето там ще се преместят в онази посока, после вятърът ще задуха надолу по склона. Ти си леронис, би трябвало да разгадаеш лесно времето.

Аларт и Рената се вторачиха в него изумени. Тя се опомни първа.

– Докато изучавах размножителната програма, прочетох нещо за такъв ларан, но опитите да бъде развит са били изоставени, защото предаването му по наследство не се поддавало на контрол. Той не е бил присъщ нито на Хастурите, нито на Делрей. Да не си от родовете Сторн или Рокрейвън?

– Моята майка е Алисиана от Рокрейвън, четвърта дъщеря на стария господар Вардо.

– Тъй ли? – Рената го изгледа с нескрито любопитство. – Смятах, че тази дарба е закърняла, защото се пробуждала в плода още преди раждането и обикновено убивала жената, която носела детето в утробата си. Твоята майка оцеляла ли е, когато си се родил?

– Да, но умря, когато роди сестра ми Дорилис, за която ще се грижиш.

Тя поклати глава.

– Значи проклетата размножителна програма на Хастурите е оставила безизтежливостта си и в земите на Пъкъла. Баща ти имаше ли някакъв ларан?

– Не знам. Дори не си спомням лицето му. Но майка ми не беше телпат, Дорилис също не може да разчита мисли. Предполагам, че съм наследил тази дарба от баща си.

– Кога се пробуди твоят ларан – още когато беше бебе или в началото на юношеството?

– Откакто се помня, имам способността да усещам въздушните течения и бурите. Отначало не смятах, че е ларан, а усет, който всеки има – у едни по-силен, у други по-слаб, както е с влечението към музиката. Когато пораснах, вече можех и да насочвам мълниите, но по малко. – Разказа набързо как в детството си отклонил една светкавица, защото иначе щяла да се забие в дървото, под което се скрил от дъжда. – Но го

права рядко и само при крайна нужда, поболявам се. Опитвам се да следя тези стихии, не и да ги управлявам.

– Така е най-разумно – потвърди Рената. – Всичко научено за особените видове ларан показва, че с тези природни сили е опасно да си играе човек. Напоителният дъжд на едно място може да означава тежка суша на друго. Помниш ли какво е казал един древен мъдрец? „Глупава грешка е да държиш дракон на верига, за да ти препича месото.“ Виждам обаче, че носиш звезден камък на шията си.

– Малък е, по-скоро е играчка. С него мога да левитирам с планер, да го насочвам по-лесно. Нашата леронис ме научи само на дреболии.

– И телепатията ти ли е още от детството?

– Не. Започнах да прониквам в мислите на другите, след като навърших петнадесет години. Дори вече не предполагах, че ще имам и тази дарба.

– Много ли те измъчи болестта на прехода? – намеси се Аларт.

– О, не! Около половин година често ми се виеше свят, понякога и не знаех точно къде съм. Повече страдах, защото моят приемен баща ми забрани да припарвам до планера си през това време!

Засмя се, но в мислите му имаше друго: „Не подозирах колко ме обича, докато болестта на прехода не застраши здравето ми и усетих, че се бои до полуда за живота ми.“

– Имаше ли гърчове?

– Никога.

Рената кимна замислено.

– В някои разклонения на родовете болестта се проявява по-силно. При теб изглежда е била в най-лека форма, но в рода Алдаран е смъртоносна. В рода ти има ли и кръв на Хастурите?

– Нямам представа, дамизела – сковано отвърна Донал.

Двамата усетиха раздражението му, сякаш изрече думите гласно: „Да не съм състезателен червин или разплоден бик, та съдят за мен по потеклото ми?“

Рената се разсмя гузно.

– Донал, моля те да ми простиш. Вероятно твърде дългият престой в Кулата ме е направил безчувствена и не се сещам колко оскърбително може да прозвучи подобен въпрос. Прекалено много години се занимавах с тези неща! И все пак, приятелю, щом ще се грижа за твоята сестра, длъжна съм да задълбая в потеклото ѝ много по-сериозно, отколкото ако развъждах расови животни за разплод. Ще проуча кога и как се е появил ларан и в двата рода, от които произхожда, какви вредни

рецесивни или смъртоносни гени е вероятно да има. Дори сега да са само потенциална опасност, може да ѝ причинят големи неприятности като по-голяма.

– Значи аз трябва да моля за прошка, дамизела. Държах се като селяндур, а ти вече се опитваш да помогнеш на сестра ми...

– Добре, Донал, тогава да си простим взаимно и да бъдем приятели.

Аларт ги наблюдаваше и изведнъж изпита остра завист към тези млади хора, които бяха способни да се смеят, да флиртуват и да се радват на живота дори пред лицето на постоянно надвисналите заплахи. После се засрами. Бременото, налегнало раменете на Рената, не беше никак леко. Би могла да прехвърли отговорността за всички решения върху баща или съпруг, а от дете се е опитвала да разбере кое ще е най-доброто. Беше готова да решава сама, дори ако това означаваше да отнеме живота на още неродено дете и да търпи неприязънта, с която навсякъде във Владенията се отнасяха към безплодните жени. А и Донал явно не беше безгрижно хлапе. Изживяваше всеки миг, съзнавайки, че странният ларан може да погуби него и сестра му.

Всеки човек ли пристъпваше по толкова тясна пътека над пропастта? Аларт проумя, че досега се е държал, сякаш само той се бори с проклятие, а на околните винаги им е леко на душата. През ума му мина нова, необичайна мисъл: „Дали пък в Неварсин не ми внушиха прекалено мрачно и сериозно отношение към живота? Щом Рената и Донал могат да носят теглото на неволите си и все пак да се радват на хубавите мигове, сигурно са по-мъдри от мен...“

Пристигнаха в Алдаран през късния следобед на сив и влажен ден, в дъжда се прокрадваха и дребни зрънца суграшица. Рената се бе увила с шал, а знаменосецът бе покрил с калъф плата и се гърбеше намусен под качулката на дебелия си плащ. Аларт си помисли, че е отвикнал от планините – сърцето му биеше по-силно, главата му като че олекна. А Донал с всеки ден изглеждаше по-безгрижен и весел, сякаш приемаше лошото време като знак, че си е у дома. Въпреки дъжда беше гологлав и се озърташе оживено, колкото и да червенееше лицето му от вятъра и студа.

В подножието на дългия склон, водещ към крепостта, той спря и размаха ръка със смях. Придружителката на Рената изръмжа:

– Можем ли да яздим по тази козя пътека, или онези горе си мислят, че ще прехвъркнем като соколи?

И Рената гледаше смаяно.

– Това ли е крепостта Алдаран? Че тя е недостъпна като Неварсин!

– Е, не чак толкова – усмихна се Донал. – Но прадедите на моя приеман баща са били принудени да се бранят, затова са се постарали да я направят непрестъпна... дамизела.

Неочаквано се смути. По време на пътуването се обръщаха един към друг с имената си. Личеше, че младежът отново си налага сдържаната любезност. Припомниха си, че всеки от тях отново поема по отделната пътека на съдбата си.

– Дано войниците по онези стени не ни вземат за нападатели! – изсумтя стражът с мирния флаг.

– Не стигаме за отряд, който би могъл да превземе крепостта – ухили се до уши младежът. – Погледнете! На онази кула са приемният ми баща и сестра ми. Явно той е знаел предварително по кое време ще пристигнем.

Аларт видя как лицето му стана безизразно – така изглеждаха телепатите, влезли в далечна връзка.

След миг Донал пак се усмихна.

– Между другото, пътеката за коне не е особено стръмна. От другата страна в скалата има изсечена стълба, но там склонът е почти отвесен, а стъпалата са точно двеста деветдесет и осем на брой. Все пак, местра, ако предпочитате... – поклони се той на придружителката.

Тя само измънка нещо сърдито.

Докато пътуваха, Аларт непрекъснато си помагаше с научените в манастира похвати на мисловната дисциплина, за да отпъжда виденията си. Нищо не можеше да направи в действителността и съзнаваше, че ако си позволява да ги премисля, да се мъчи от опасения, това е само слабост, а не биваше да се разпуска. Бе решил, че ще се справя с онова, което се случва, а ще поглежда напред само при възможност наистина да избира което бъдеще му е по силите. Но когато най-сетне се добраха до портала и влязоха в покрития двор, а слугите се скупчиха да отведат конете, Аларт знаеше, че е виждал много пъти мястото. За миг загуби усета си за настоящето и чу пронизителен детски вик, стори му се, че навсякъде край него засвяткаха мълнии, и се сви уплашен. Стана миг преди наистина да чуе същия глас. Но нямаше никаква опасност, просто едно невръстно момиче викаше радостно Донал и скочи в прегръдката му.

– Знаех си, че си ти и водиш чужденците. Тази жена ли ще е моя наставница? Как се казва? Ти харесваш ли я? Какво видя в равнините? Истина ли е, че там има цъфнали цветя през цялата година? Зърнахте ли някой от друга раса, докато идвахте насам? А някакъв подарък носиш

ли ми? Казвай де, кои са тези хора? И шо за порода коне яздят?...

– По-кратко, Дорилис – разнесе се укорително дълбок бас. – Гости-те наистина ще си помислят, че са попаднали сред планински варвари, ако продължаваш да бърбориш като зле дресиран галимак! Пусни брат си и поздрави гостите, както подобава на една дама!

Момичето се пусна от врата на Донал, но го хвана за ръката и той се освободи полека, за да прегърне господаря на Алдаран.

– Скъпо момче, много ни липсваше. А сега ще ни представиш ли почетните гости?

– Рената Лейние, леронис от Кулата Хали.

Тя направи дълбок реверанс.

– Госпожо, присъствието ви е чест за нас. Позволете да ви предста-вя моята дъщеря и наследница Дорилис от Рокрейвън.

Момичето сведе поглед, когато се поклони.

– С'дия шая, домна – изрече свенливо.

После Михаил представи Маргали.

– Нашата леронис, която се грижи за Дорилис още от раждането ѝ.

Рената се взря във възрастната жена. Въпреки бледото крехко лице, сивещата коса и бръчките долови несъмнена сила на духа. „Шом момичето е под грижите на леронис от първия си ден, а господарят на Алдаран смята, че има нужда от по-строг надзор и възпитание... боговете да са ни на помощ, но какво всъщност застрашава живота на това чаровно дете?“

Представен от Донал, Аларт се поклони на застаряващия мъж. Когато вдигна очи към дом Михаил, внезапно го изпълни увереност, че отдавна познава това лице – и от виденията, и от сънищата си. Изпълни го странна смес от привързаност и страх. Този планински владетел някак държеше в ръцете си съдбата му, но Аларт в момента съзираше само сводеста зала от бял камък, като в параклис, трепкащи пламъци... и изпита миг на безпросветно отчаяние. Пак се насили да прогони нежеланите и объркващи картини, докато не успее да направи разумен избор между вариантите на бъдното.

„Моят ларан е безполезен, не получавам от дарбата си нищо, освен тревоги!“

Поведоха ги през замъка към отредените им покои и Аларт се усети, че се озърта неспокойно за онова сводесто помещение, където щяха да се разгорят пламъците на трагедията. Разбира се, не го видя. Вече се питаше дали изобщо в крепостта Алдаран има такова място. Всъщност можеше да се намира къде ли не по света... или пък никъде, освен във

въображението му, напомни си той горчиво.

15

Рената се събуди, щом усети чуждо присъствие, и видя хубавото детско лице на Дорилис да наднича иззад една завеса.

– Извинявайте, домна, събудих ли ви?

– Така изглежда. – Рената примига, опитваше се да задържи смътните парчета от разпадащия се сън – огън, криле на планер, Донал... – Няма значение, дете. Лусета щеше да ме събуди скоро, за да слеза навреме за вечеря.

Момичето седна на края на леглото.

– Беше ли пътуването ви много уморително? Надявам се скоро да се възстановите.

Жената се усмихне неволно на тази смес от детска непосредственост и учтивост.

– Говориш каста много добре. Често ли използвате езика по вашите земи?

– Не, но Маргали е била дълго в Тендара. Настояваше и аз да го науча добре, за да не ме наричат планинска варварка, ако посетя някога равнините.

– Чудесно се е справила, произношението ти е безупречно.

– И вие ли, вей леронис, се обучаваште в някоя Кула?

– Да. И не е нужно да се държиш толкова официално с мен – настоя Рената, изведнъж обзета от симпатия към момичето. – Наричай ме братовчедка или сродница, както ти харесва.

– Братовчедке, изглеждаш ми твърде млада, за да си вей леронис.

– О, започнах, когато бях горе-долу на твоята възраст...

Запъна се, защото момичето все пак се държеше прекалено детински, а външността ѝ подсказваше, че трябва да е на четиринадесет или петнадесет години. Щом щеше да обучава тази благородническа шерка, най-добре беше веднага да сложи край на търчането из двора с разпуснатата коса и на невъздържаното врещене. За миг ѝ се мярна мисълта, че детето може дори да е със засегнат ум.

– Въщност на колко години си... на петнадесет?

Дорилис се закиска и врътна глава.

– Всеки ми дава толкова, като ме погледне за пръв път, а пък Маргали ден и нощ ми досажда, защото голямо момиче като мен не бивало да прави това или онова. Но аз съм само на единадесет. Ще навърша

дванадесет през следващата жътва.

Рената беше принудена набързо да промени представите си. Значи нямаше работа с недорасла и небрежно отгледана млада девойка, а с твърде самонадеяно и умно дете. Може би за Дорилис беше голяма беда, че изглеждаше по-възрастна, защото всеки би очаквал да има опит и разсъдливост, с каквито едва ли би се отличавала засега.

– А харесва ли ти да си леронис? И какво означава „наблюдателка“?

– Ще разбереш, когато те прегледам. Необходимо е, преди да те уча как да овладееш своя ларан.

– С какво се занимаваше в Кулата?

– С много неща. Извличахме метали на повърхността, за да ги обработват ковачите, зареждахме акумулатори за въздушните коли и за осветление, дежуряхме в мрежите, за да разговаряме без глас с хората в другите Кули – така всичко случило се из Владенията веднага ставаше общоизвестно. Много по-бързо е, отколкото за всяка дреболия да разпращат вестоносци.

Дорилис въздъхна очарована.

– И ще ме научиш да върша всичко това?

– Едва ли чак всичко, но ще узнаеш необходимото за господарката на една голямо Владение. Както и онова, което трябва да помнят всички жени, ако искат да са повелителки и на живота си, и на телата си.

– А ще мога ли да чета мисли? Донал, татко и Маргали умеят, говорят си безмълвно и аз много се ядосвам, защото знам, че си приказват за мен.

– Стига да имаш дарбата, ще ти покажа как да я използваш. Но още е рано да се предвиди дали ще си телепат или не.

– Ще получа ли своя матрица?

– Щом си готова да си служиш правилно с нея – увери я Рената.

Странно, защо ли Маргали не бе подложила детето на обичайните изпитания, не го е накарала да наложи своя психоотпечатък върху матрица? Вероятно се е бояла, че повереницата ѝ, своенравна и безразсъдна, може да направи страшни бели с огромната мощ, скрита в звездния камък...

– Знаеш ли какъв е твоят ларан?

Момичето сведе поглед.

– Донякъде. Казали са ти вече какво стана на моя годеж...

– Чух само, че бъдещият ти съпруг умрял внезапно.

Неочаквано Дорилис се разплака.

– Умря, да... и всички разправят, че аз съм го убила, но не е вярно, братовчедке! Не исках да му сторя зло... само да си махне ръцете от мен.

Рената искаше да прегърне хълцащото дете, да го успокои. „Естествено, че не е искала да го убива! Колко жестоко е да стоварят такова бреме върху съвестта ѝ!“

Но в мига преди да протегне ръце, неясният глас на интуицията я възпря.

Колкото и да беше малка на години, Дорилис имаше смъртно опасна дарба. Такъв ларан, подвластен на хлапе, което и с най-голямо желание не би могло да го използва разумно... Рената потрепери. Нямаше как – наследницата на Алдаран трябваше да свикне с дисциплината.

А контролът върху ларан съвсем не беше лесен. Кой ли знаеше това по-добре от нея, наблюдателката, обучена в Кула? Непрекъснати усилия на волята, усърден труд и самоосъзнаване още от първите дни. А това разглезено момиченце, чиято дума е закон за нейните връстници и обожавашото я семейство, има ли достатъчно силни подбуди да тръгне по трънливата пътека? Кой знае дали причинената от нея смърт и последвалите угризения няма да се окажат нейното спасение... Рената никак не се блазнеше от идеята да си послужи със страха в отношенията си с детето, но още не познаваше достатъчно Дорилис и не биваше да се отказва от всяко, дори нищожно предимство.

Затова не я докосна, а я остави да се наплаче. Невъзмутимото ѝ лице изобщо не издаде съчувствието, което изпитваше. Най-сетне започна с първото, на което научиха и нея, щом я допуснаха в Кулата Хали:

– Ларан е страшен дар и ужасяваща отговорност, а да го овладееш не е леко. Ти сама ще избереш дали ще си господарка на дарбите си или те ще те смажат. Ако си готова да работиш упорито, някой ден ще разбереш, че държиш своята съдба в ръцете си. Тогава ще си служиш с ларан, вместо той да те използва. Това е и причината да дойда тук – да не допусна подобно нещастие да се повтори в живота ти.

– Ти си повече от добре дошъл. – Михаил се приведе напред във високото си кресло, за да се вгледа отблизо в очите на Аларт. – Отдавна не съм имал удоволствието да бъда домакин на някой сродник от равнините. Надявам се, че ще ти хареса при нас. Но не се лаская от илюзията, че наследникът на Елхалин само е направил онова, което вместо него можеше да свърши всеки заклет съратник или знаменосец, и то единствено за да ме почете. Не и когато Владението Елхалин е във война.

Искаш нещо от мен... или пък Владението ти иска нещо. Вероятно не е едно и също. Е, сроднико, няма ли да споделиш с мен каква е истинската ти мисия сред нас?

Аларт претегли набързо десетина отговора, докато гледаше играта на огнените отблясъци от камината върху лицето на въззрастния мъж. А странните му прозрения го караха да вижда безбройни образи на господаря на Алдаран – благ, яростен, оскърбен, измъчен... Нима поверената му от неговия брат задача можеше да предизвика всички тези чувства у дом Михаил или нещо съвсем различно предстоеше да се случи между тях двамата?

Накрая заговори, претегляйки всяка дума:

– Сроднико, казаното от теб е вярно, макар че за мен беше удоволствие да пътувам на север с приемния ти син, а и никак не съжалявам да съм по-далеч от тази война.

Едната вежда на Михаил се изви.

– Хм, по-скоро бих очаквал по време на война да напуснеш с крайно нежелание Владението си. Не си ли определен за наследник на своя брат?

– Да, аз съм регент и пазител на Владението, но съм се заклел да подкрепя правата на неговите синове невестро.

– Струва ми се, че си можел да намериш и по-мъдро решение. Ако брат ти загине в битка, несъмнено си по-подходящ за владетел от всяко празноглаво хлапе, законно родено или копеле. Сигурен съм, че и хората от Владението биха предпочели теб. Има истина в поговорката, че когато котето е малко, кухнята е игрище на мишките. В такива размирни времена всяко Владение има нужда от силна ръка. И по време на война по-младият син може да се издигне до такава власт, която би била немислима за него в мирни години.

„Но аз не се стремя да стана владетел...“

Знаеше обаче, че господарят на Алдаран просто няма да му повярва. За хора като него амбицията беше единствената достойна подбуда на всеки мъж, роден в могъщ род. „Затова ли непрекъснато опустошаваме земите си с братоубийствени войни?...“

Премълча чувствата си, защото Михаил щеше веднага да го отпише като прекалено женствен или още по-лошо – страхливец.

– Моят брат и господар прецени, че ако изпълня задачата си тук, ще сторя по-голяма добрина на Владението.

– Нима? – навъси се господарят на Алдаран. – Значи е още по-важна, отколкото предполагаш. Добре, сроднико, обясни ми, щом си

пристигнал с толкова значимо послание, та брат ти го е поверил на най-големия си съперник!

Изглеждаше разгневен и настръхнал, но докато Аларт говореше, Михаил постепенно се отпусна в креслото си, накрая кимна бавно и въздъхна.

– Не е толкова зле, колкото се опасявах. И аз съм надарен с достатъчно силна прозорливост, мога и да чета мисли... Не и твоите, сроднико – къде си се научил да издигаш такива прегради в ума си? Вече знаех, че си дошъл да обсъждаш войната с мен. Боях се, че ще ме подтикваш да застана на ваша страна заради отдавнашното ми приятелство с твоя баща. Макар наистина да обичах баща ти като близък приятел, чак толкова не бих направил. Може би ще помогна на Елхалин, ако видя, че ви притискат в ъгъла, но не ми се иска да участвам в атаките срещу Райднау.

– Не нося толкова послание, сроднико. И все пак защо би отказал?

– Защо ли? И още питаш! Добре, момче, сега ти ми кажи – какво са ти направили Райднау?

– На мен ли? Нищо, ако не броим дреболията, че нападнаха въздушната ни кола и с това причиниха смъртта на баща ми. Но всички равнинни Владения имат зъб на тези пришествци, защото навлязоха в Серайс и взеха много от жените за свои съпруги.

– Нима са извършили зло? – учуди се господарят на Алдаран. – Самите жени от Серайс ли поискаха помощта ви или доказаха, че са ги взели против волята им?

– Не, но... – запъна се Аларт.

Законите не позволяваха жените с кръв на Хастур във вените си да се омъжват за други, освен за свои сродници. Михаил долови мисълта му.

– Точно този довод очаквах. Искате тези жени за себе си и себеподобните си. Чувам, че мъжката линия в Серайс на практика е закръняла. Именно кръвосмешенията ги докараха до тази незавидна участ. И ако жените продължаваха да се омъжват за Хастури, познавам достатъчно рода им, за да предскажа, че техният ларан нямаше да оцелее и стотина години. Имат нужда от нова кръв в рода си. А Райднау са и здрави, и плодови. Нищо по-добро не можеше да споходи жените от Серайс!

Аларт се усети, че лицето му издаде погнусата, макар гласът му да не трепна.

– Ако ми простиш откровените думи, сроднико, за мен е отблъскващо да обсъждаме връзките между мъже и жени само през изкривената

призма на прокълнатата размножителна програма...

Господарят на Алдаран изпръхтя неучтиво.

– Вярвам ти, обаче не смяташ за нещо недостойно жените от Серайс да се омъжват в родовете Хастур, Елхалин и Ейлърд, нали? Това няма ли пак да е съешаване за разплод, за да се запази техният ларан? Казвам ти – не биха оцелели дори три поколения! Колко плодови синове се родиха в Серайс през последните четирийсет години, а? Хайде де, нима си въобразяваш, че онези властници в Тендара само от мило-сърдие се стремят да запазят чистата линия на Серайс? Млад си, вярно, но е невъзможно да си толкова наивен. Хастурите предпочитат онзи род да измре, вместо да се смеси с нашественици, само че Райднау имат други замисли. И дават единствената възможна надежда на Серайс – новите гени! Ако желаете да проявите мъдрост, ще поканите тези грубияни да се обвържат чрез женитби и с вашите родове!

Аларт го изгледа смаян.

– Райднау... да се свържат чрез бракове с Хастурите?! Но в тях няма нито капка кръв на Хастур и Касилда!

– Ще я имат синовете им – неотстъпчиво натърти Михаил. – А с малко свежа кръв, току-виж, прастарите Серайс оцелеят, вместо да се изтребят сами чрез безплодие, каквато участ си подготвят Ейлърд във Валерон и както вече направиха някои Хастури. Известно ли ти е колко еммаска се родиха през последния век сред Хастурите от Каркоза, Ейлърд и Елхалин?

– Боя се, че твърде много.

Против волята си Аларт си спомни за довежданите в манастира нещастници – нито мъже, нито пълноценни жени, безплодни, с вродени уродства.

– Но не съм задълбавал в това...

– И все пак си позволяваш да имаш непоклатими предразсъдъци? – Веждите на Михаил пак се вдигнаха високо на челото му. – Научих, че си взел за жена една от дъщерите на Ейлърд. Е, колко здрави синове и дъщери имаш? Макар че защо ли те питам... Ако имаше наследници, не би се заклел да подкрепяш копелетата на друг мъж!

Уязвен, Аларт се озъби:

– Със съпругата ми сме женени само от половин година.

– Добре тогава, отговори ми – колко здрави законни синове има брат ти? Не упорствай, момчето ми. И ти разбираш напълно, че ако твоите гени се съхранят, ще стане чрез кръвта във вените на твоите невестро... Моята първа съпруга беше от Ардайс и нито едно наше дете не

оцеля. Не е по-вероятно друго да сполети теб и съпругата ти.

Аларт наведе глава, вътрешно се сгърчи от угризения и печал: „Ничо чудно, че мъжете от нашата каста предпочитат извращенията. Твърде малко радост изживяват с жените си – или се чувстват виновни, или се страхуват за тях!“

Господарят на Алдаран разгада правилно изражението му и неговият глас веднага се смекчи.

– Сроднико, да не се впускаме в разгорещени спорове. Не исках да те обидя. Но с традициите, които сме си наложили в продължението на родовете си, заплашваме оцеляването си несравнимо повече, отколкото могат да ни застрашат някакви доскорошни бандитчета. Спасението понякога идва нечакано. И ми се струва, че Райднау ще помогнат на Сейрайс да се съхранят, стига вие от Елхалин да не им попречите. Но не за това сме седнали да си приказваме... Предай на своя брат, че дори да исках да се намеся във войната – а не е така, – не бих могъл да си го позволя. И аз съм в твърде затруднено положение. В раздор съм с брат си от Скатфел и се чудя защо още не е потърсил мъст. Какво ли крои? Алдаран е много привлекателна плячка и понякога виждам другите планински господари като киоревни, дебнещи, кръжащи наоколо... Стар съм вече. Нямам законно роден наследник, нито един жив син дори, остана ми само тази невръстна дъщеря.

– Но тя е прелестно дете, при това е здрава, доколкото мога да преценя. Има и ларан. Макар да нямаш синове, не би те затруднило да избере подходящ зет, комуто да оставиш своето Владение!

– Надявах се да стане така. Вече се питам дали не е подходящ избор да я омъжа за някой от онези Райднау, но пък тогава всички вие – Хастурите, ще ми се стоварите на главата. Зависи и дали твоята сродница ще я преведе жива през болестта на прехода. Загубих вече двама синове и дъщеря, достигнали прага на младостта. Избрах втората си жена – Денара от Ардайс, заради пробуждащия се рано в рода ѝ ларан, нейните деца пък се раждаха мъртви. Дорилис оживя досега, но с нейната дарба... Страхувам се за живота ѝ.

– Боговете да ни пазят от такава беда! И сродницата ми, и аз ще направим за нея всичко, което е по силите ни. Вече са известни много начини да бъде предотвратен трагичният завършек при болестта на прехода. И аз бях на крачка от преждевременния край, но оцелях.

– Щом е така – тежко промълви Михаил, – отправям най-смирена молба към теб, сроднико. Искай от мен каквото имам, но остани при нас и спаси детето ми!

– На твоє разположение съм. И моят брат ми заръча да остана тук, докато мога да ти бъда полезен и докогато е необходимо, за да те убедя, че е по-добре за всички ни, ако останеш неутрален във войната.

– Това мога да ти обещавам отсега.

– Значи аз пък съм на твоите заповеди. – В този миг горчилката в душата на Аларт се изля отведнъж. – Стига да не ме презираш, че не бързам към бойното поле, защото изглежда смяташ, че сега там е мястото на младите мъже от моя род!

Господарят на Алдаран сведе поглед.

– Изрекох необмислени слова в яда си. Прости ми, сроднико. Вече ти обясних защо самият аз не искам да имам нищо общо с тези глупави схватки из равнините. Въпреки това си мисля, че е редно Хастурите да изпитат силата на Райднау, преди да ги признаят за равни на себе си. Ако натрапниците не успеят да се опазят, значи наистина не заслужават и да се слоят със Серайс. Може би боговете знаят добре какво правят, когато подклаждат войни сред хората. Така старите кръвни линии, отслабени от разкоша и духовния упадък, измират и освобождават място за младите, напористите. А и новият генетичен материал се подлага на изпитание...

Аларт врътна глава.

– Някога сигурно е било полезно. Войната наистина е била изпитание на силата и храбростта, а слабите не са продължавали рода си чрез потомството. Не ми се вярва, че същото важи и за настоящето – подли измислици като лепкавия огън избиват и силните наред със слабите, дори жените и децата, а нима те са виновни за разправията между господарите?

– Лепкав огън! – прошепна Михаил. – И това ли дочакахме – Владенията да се нападат с лепкав огън?! Дано поне не сеят опустошение навсякъде. Суровините се добиват твърде трудно, а и бързо се развалят, щом веднъж ги изложиш на въздух...

– Сроднико, правят го матричните кръгове в Кулите. Това също ме подтикна да се махна по-далеч. Нямах да ме пратят на достойна смърт в битка, а щях да се занимавам точно с тази гнусотия...

– Всички ли на юг от Кадарин са си загубили ума? А аз, наивникът, се заблуждавах, че обикновената разсъдливост ще ги възпре от употребата на оръжия, съсипващи и победители, и победени! Дори сега ми е трудно да повярвам, че почтен човек би нападнал по подобен начин свои сродници. Аларт, наистина е по-добре да останеш тук. Бих разгневил боговете, ако поощрявам когото и да било да участва в такава

подлост! – Лицето му се сгърчи. – Дали пък няма да е проява на божествено милосърдие, ако онези в равнините се изстребят взаимно, както в легендата за драконите, изгорили се един друг с огъня си? А доскорошните им жертви започнали да градят нов живот върху пепелищата...

16

Рената бързаше, забола поглед в краката си, през един от вътрешните дворове. Унесена в мислите си, тя се блъсна в някого, промърмори извинение и щеше да продължи по пътя си, но две ръце я прихванаха за раменете.

– Почакай мъничко, сроднице! – помоли Аларт. – Почти не съм те виждал, откакто дойдохме тук.

Рената го погледна най-сетне.

– Братовчедо, да не се готвиш за завръщане в равнините?

– Не, господарят на Алдаран ме покани да остана. Ще предам на Донал наученото в Неварсин. – Той се вгледа внимателно в лицето ѝ и се намръщи угрижено. – Какво те измъчва? Трябва да се е случило нещо страшно...

Смутена, тя промълви:

– Ами не знам.

След миг вече проникна в мислите му и се видя каквато беше в неговите очи – с хлътнали бузи, пребледняла, изтерзана от някаква трагедия.

„Сега ли съм такава или ще бъда след време?“

– Моля те за прошка, братовчедко, уплаших те напразно. Вече се убеждавам, че почти всичко във виденията си дължа само на своята боязън. Тук едва ли има нещо толкова ужасно, нали? Или все пак дамизела Дорилис е малкото чудовище, за което я смятат слугите, нали?

Рената се засмя малко пресилено.

– О, не! Тя е най-милото дете, засега ми показва само привързаност и послушание. Но... Аларт, всичко за нейния ларан се оказа истина! Измъчват ме опасения какво ще каже баща ѝ, когато ме изслуша. Не се съмнявам, че ще изпадне в ярост!

– Виждал съм я съвсем замалко – промърмори той. – Донал ми показваше как се управляват тези летящи играчки – планерите, а тя дойде при нас и му се примоли да полети с нас. Донал обаче я отпрати да попита Маргали, защото не на него се падало да ѝ разреши. Детето много се разсърди.

– Но не използва мълниите си срещу своя брат, нали?

– Не, само се нацупи и му се сопна, че не я обичал, но се подчини. И аз не бих ѝ позволил да полети с планер, преди да се е научила как да

си помага с матрица. Друго ме учуди – той е получил своя звезден камък още деветгодишен и го е овладял без никакви затруднения. Явно ларан се събужда рано у потомците на Делрей.

– Или на Рокрейвън – напомни Рената, която още изглеждаше разтревожена. – А не бих искала засега да ѝ поверя матрица, може би дори никога. Ще поговорим за това друг път. Господарят на Алдаран се съгласи да ми отдели време за разговор и не е учтиво да закъснявам.

– Права си.

Рената пак се забърза през двора, бръчицата между веждите ѝ не изчезваше.

А пред вратата на личната приемна на Михаил я чакаше Дорилис. Този ден изглеждаше по-сдържана, с прилежно сплетена коса и бродирана домашна рокля.

– Братовчедке, искам да чуя какво ще кажеш на татко за мен.

Жената поклати глава.

– Не е уместно малките момичета да слушат разговорите на възрастните. Ще обсъждаме много неща, които сигурно няма и да разбереш. Давам ти думата си, че всичко свързано с теб ще ти бъде обяснено в подходящ момент, но не и сега.

– Аз пък не съм никакво си момиченце! – вирна брадичка Дорилис.

– Значи не бива да се държиш като недорасло хлапе, да ми се цупиш и да потропваш с крак, сякаш си още на пет години! Не се ли досещаш, че с такова поведение няма да ме убедиш в зрелостта си?

Девоичето се настрои по-упорито от всякога.

– Ти за каква се мислиш, че да ми говориш така? Аз съм господарката на Алдаран!

– Ти си детето, което някой ден може и да бъде господарка на Алдаран – ледено я скастри Рената. – Аз пък съм леронис, на която твоят баща реши да повери възпитанието ти, за да се държиш след време както подобава на високото ти положение!

Дорилис издърпа ръката си от нейната и се загледа кисело в пода.

– Не си позволявай такава дързост! Ще се оплача от теб на татко и ще те отпрати, ако не се държиш добре с мен!

– Още дори не знаеш истинското значение на думата „доброта“ – меко я укори жената. – Когато постъпих в Кулата Хали, за да овладее изкуството на наблюдателка, никой нито ми продумваше четиридесет дни наред, нито дори ме поглеждаше в очите. Така ме принудиха да разчитам само на своя ларан.

– Аз пък нямаше да търпя! – сопна се детето.

Рената се усмихна.

– Ако се бях държала така, щяха да ме прогонят, защото не ми достигат старание и сила да науча каквото се искаше от мен. Аз винаги ще бъда добра с теб, ти обаче трябва първо да станеш повелителка на самата себе си, преди да заповядваш на околните.

– Но аз не съм като теб! – възпротиви се Дорилис. – Господарка съм на Алдаран и заповядвам на всички жени в крепостта, дори на повечето мъже. А ти не си господарката на своето Владение, нали?

– Не съм – завъртя глава Рената, – но съм обучена за наблюдателка в Кула. Дори и Пазителите минават през същите трудности. Вече познаваш Аларт, който се сприятели с твоя брат. Той е регент на Елхалин, но когато постъпил в манастира Неварсин, е спал гол на каменния под и през първите три години не е продумвал в присъствието на по-старши монах.

– Отвратително! – направи гримаса момичето.

– Не е вярно. Доброволно се подлагаме на тази сурова дисциплина, защото трябва да закалим телата и душите си, да ги подчиним, иначе нашият ларан ще ни унищожи.

– А ако ти се подчинявам – лукаво подхвана момичето, – ще ми дадеш ли матрица и ще ме научиш ли да си служа с нея, за да летя заедно с Донал?

– Чия, ще получиш своя звезден камък, когато преценя, че си готова за това.

– Но аз я искам сега!

Рената поклати глава.

– Не. Върни се в покоите си, Дорилис, ще се видим, щом свърша разговора си с твоя баща.

Думите ѝ прозвучаха безпрекословно и детето се обърна, направи няколко крачки, после се извъртя бясно и пак тропна с крак по пода.

– Никога повече не ми говори със заповедния глас!

– Ще правя каквото сметна за необходимо – невъзмутимо натърти жената. – Твоят баща ми заръча да се грижа за теб. Да му кажа ли, че отказваш да се подчиниш, трябва ли лично той да ти заповяда, за да станеш послушна?

Дорилис се сви от уплаха.

– Не, моля те... не му се оплаквай от мен!

– Тогава изпълни каквото ти наредих! – изрече Рената отново със заповедния глас. – Веднага отиди в стаите си и предай на Маргали, че си се държала непочтително, за да ти измисли подходящо наказание.

Очите на момичето се наляха със сълзи. Прегърби се и прекоси двора, а Рената си отдъхна.

„Как бих я принудила, ако се заинати? Все някога ще откаже да отстъпи и трябва да съм готова за това!“

Една от прислужниците я зяпаше изцъклено, не можеше да се опомни от изумление. Мислите ѝ бяха съвсем ясни: „Никога не съм виждала малката господарка да се подчинява така... дори без крясъци и рев!“

Значи Дорилис за пръв път е била принудена да прекърши упорството си... Рената знаеше, че Маргали няма да накаже сурово детето. Щеше да я накара да прави скучните шевове на поли и долни ризи, вместо да се заеме с бродерията си. „Нашето надменно момиченце няма да загуби нищо, ако върши неприятна работа, а и не е особено умела в нея.“

Спечкването само укрепи решимостта ѝ преди разговора с господаря на Алдаран, а нямаше да е лек. Зарадва се, че той се съгласи да я изслуша в кабинета, където пишеше посланията си и изслушваше своя коридор за делата на Владението, а не в официалната приемна зала.

Завари го да диктува документ на своя личен секретар, но дом Михаил веднага прекъсна и отпрати мъжа.

– Е, дамизела, как се погаждаш с моята дъщеря? Послушна и възприемчива ли е според теб? Вярно, понякога е вироглава, но е и много обичливо създание.

Рената се усмихна полека.

– Боя се, че точно сега не е настроена особено обичливо. Трябваше да я накажа – изпратих я при Маргали да се позанимава с шиене, за да се научи първо да мисли, а после да говори.

Господарят на Алдаран въздъхна.

– Не вярвам, че е възможно дете да бъде отгледано без наказания. На наставниците на Донал бях разрешил да го пошляпват, но не допуснах жестокостите, които позволяваше моят баща спрямо мен. Казах, че не искам момчето да има синини. Аз като малък често не можех да седна по цяла седмица, така ми нашарвах задника с камшик. Дано поне не ти се налага да пляскаш Дорилис...

– И аз бих предпочела да не я бия – увери го Рената. – Отдавна съм се убедила, че самотните размишления, придружени с нежелана работа, са достатъчно наказание за почти всяко провинение. И все пак, господарю, бих се радвала някой път да чуе от вас това, което ми казахте. Изглежда е убедена, че нейното положение е твърде високо, за да се

унижава с послушание.

– Значи да ѝ разкажа как са ме били моите наставници? – засмя се Михаил. – Добре, няма да забравя и ще ѝ изтъкна, че дори аз бях научен да се държа прилично. Но няма дойде при мен само за да ми искаш разрешение да я наказваш? Мислех, че това се подразбираше още когато ти я поверих.

– Така приех и аз задачата си. Но сега искам да обсъдим нещо много по-сериозно. Пожелайте да дойда в Алдаран, защото се страхувате от силата на нейния ларан, нали? Вглеждах се старателно и подробно в тялото и мозъка ѝ. Мисля, че след няколко новолуния ще навлезе в девическата възраст. И преди да я връхлетят тези промени, моля за разрешението ви да прегледам с матрица и вас, и Донал.

Веждите на Михаил се извиха леко от недоумение.

– А мога ли да попитам за причината?

– Маргали вече ми разказа каквото си спомняше за бременността на Алисиана. Знам отчасти какво е наследила Дорилис от майка си. Но и Донал носи наследствеността на Рокрейвън, а аз бих искала да науча какви рецесивни гени може да има момичето. По-лесно ще ми е да узная това от прегледа на Донал, отколкото да прониквам чак до генната структура на клетките ѝ. Същото се отнася и за вас, господарю, защото чрез вас е получила кръвната линия на целия ви род. Моля ви за достъп и до вашите родословни записи, за да проследя дали при прадедите ви е имало прояви на някои видове ларан.

Господарят на Алдаран кимна.

– Наистина ще ти е полезно да знаеш всичко това. Предай на архиваря на крепостта, че ти давам свободен достъп до всичко, засягащо родословието на Алдаран. А според теб какви са шансовете на Дорилис да преживее болестта на прехода?

– Ще ви съобщя преценката си, след като се запозная по-подробно с генетичните ѝ особености. Заклевам се да направя всичко възможно за нея, ще ми помогне и Аларт. Но първо трябва да науча с какви затруднения ще се наложи да се справям.

– Е, аз нямам никакви възражения срещу матричния преглед, но и не знам почти нищо за новите похвати, разработени в Кулите.

– Дълбокото проникване в клетките беше разработено за нуждите на кръговете, работещи с матрици от по-високи равнища. После прозряхме, че е полезно и в много други случаи.

– И какво да правя?

– Ами нищо. Достатъчно е да се отпуснете и успокоите максимално

тялото и съзнанието си, постарайте се да не мислите за нищо. Доверете ми се – няма да се ровя в мислите ви, а само в тайните на вашия организъм.

Михаил вдигна рамене.

– Започни, когато си готова.

Рената насочи ума си първо към дишането и кръвообращението му, после към отделните клетъчни структури. Мина много време. Накрая благодари на господаря на Алдаран, но някак разсеяно. Изглеждаше потисната.

– Каква е присъдата, дамизела?

– Нека изчакаме да поработя и с Донал, да прегледам архивите...

Жената се поклони и излезе от стаята.

След няколко дни Рената отново помоли дом Михаил да я приеме.

Този път започна направо още с влизането си.

– Господарю, Дорилис единственото ви живо дете ли е?

– Да, вече ти казах.

– Знам само, че е единственото дете, което сте признал. Но това ли е цялата истина? Нямате ли други незаконни деца, дори родени от случайни връзки?

Той завъртя глава, вече се тревожеше.

– Не, нямам. Нито едно. Децата ми от първия брак умряха невръстни от болестта на прехода. Деонара не можа да роди жив син или дъщеря. Когато бях млад, няколко жени родиха синове от мен, но и от тези момчета никое не доживя да стане мъж. Доколкото знам, Дорилис единствена на този свят носи моята кръв.

– Господарю, не искам да ми се гневите, но според мен трябва незабавно да се погрижите за друг наследник.

Той я зяпна уплашен и смутен.

– С други думи, предупреждаваш ме, че и тя няма да оцелее?

– Не е чак толкова зле. Има голяма надежда да се справи с критичния период. Може дори да се събуди и дарбата ѝ на телепат. Но не бива да разчитате само на нея като своя наследница. Вероятно е да остане жива и след първото си раждане, както е било с Алисиана. Вече установих, че нейният ларан почти сигурно е свързан с пола. С малко дарби е така. При момчетата е рецесивен – Донал има способността да разгадава въздушните течения и налягане, да предусеща бурите и дори донякъде да контролира електрическите им заряди, но не може съзнателно да предизвиква мълнии. Само че при жените тази дарба е доминантна черта.

Предполагам, че ако роди син, Дорилис няма да умре. Не ми се вярва да оцелее, ако зачене дъщеря, надарена с такъв ларан още в майчината утроба. И Донал трябва да знае, че е безопасно бъдещата му съпруга да ражда само синове, освен ако иска да я види поразена още от първата им неродена дъщеря.

Господарят на Алдаран като че не искаше да стигне веднага до скрития в думите ѝ смисъл. И все пак накрая промълви, посивял от мъка:

– Нима ми казваш, че Дорилис е погубила Алисиана?

– Мислех, че знаете! Това е основната причина да изключат дарбата на рода Рокрейвън от размножителната програма. Някои от дъщерите, без да са имали този ларан в пълната му сила, са го предавали непокътнат на своите дъщери. И с Алисиана сигурно е било така. А мощта му у Дорилис е невероятна... Спомнете ли си по време на раждането ѝ да е имало гръмотевична буря?

Дъхът сякаш заседна в гърлото на Михаил. Спомни си стенанието на Алисиана: „Тя ме мрази! Не иска да се роди!“

„Дорилис е убила майка си! Погубила е моята любима!...“

Отчаяно се пребори с яростта, напомни си да бъде справедлив.

– Та тя беше новородено! Как можеш да я обвиняваш?

– Да я обвинявам ли? Споменах ли нещо за вина? Емоциите на бебетата са необуздани. А раждането за тях е неопикуем ужас. Нима не знаехте, господарю?

– Знам, естествено! Присъствах при всяко раждане на децата си, но поне другите успях да успокоя мъничко.

– Само че Дорилис е била прекалено силна – напомни Рената. – В уплахата си е ударила... и Алисиана е умряла. Момичето дори не подозира и се надявам никога да не проумее какво е станало. Все пак вече виждате защо не бива да разчитате непременно тя да ви наследи, за да предаде кръвната ви линия на следващите поколения. Всъщност за нея ще е по-безопасно никога да не се омъжи, макар че щом стане поряла, ще я науча как да зачева само синове.

– Ех, защо никой не бе научил и Алисиана на това! – горчиво възкликна Михаил. – Не знаех, че някому във Владенията са известни и такива похвати.

– Не са всеизвестни – потвърди Рената. – Само че онези, които отглеждат изкуствено момичета за забавления, си служат добре с тези знания, за да създават само женски същества. Можете и сам да се досетите защо остават скрити от господарите на Владения – те жадуват за синове

и ще нарушат установеното от природата равновесие. Ще се раждат твърде малко момичета. Но когато сме изправени пред толкова страшен ларан, намесата ми изглежда напълно оправдана. Ще науча Дорилис на това, също и Донал, стига той да пожелае.

Възрастният мъж сведе глава.

– Какво ще правя сега? Тя е единственото ми дете!

– Господарю – започна жената внимателно, – моля ви да ми позволите, ако реша, че е необходимо, да потисна безвъзвратно пси-центровете в мозъка ѝ, за да премахна тази дарба. Това може да се окаже неизбежно, за да спасим живота ѝ... или разсъдъка ѝ.

Той се вторачи ужасен в нея.

– Нима искаш да погубиш ума ѝ?

– Не. Само да я лиша от ларан.

– Чудовищно! Отказвам веднъж завинаги!

– Господарю... – промълви Рената, лицето ѝ се изопна от напрежение. – Кълна ви се, че ако тя беше мое дете, щях да помоля за същото. Знаете ли, че тя е убила три пъти досега?

– Три пъти? Три? Да, Алисиана... И племенника ми Дарън... Но тогава имаше право, той се опита да я изнасили!

Рената кимна.

– И преди това е била сгодена веднъж, нали? И момчето е умряло...

– Научих, че било нещастен случай.

– Може и така да се каже. Дорилис още е нямала шест години.

Помни само, че той ѝ счупил куклата. Издигнала е истинска преграда в паметта си за останалото. И когато я принудих да си спомни, разплака се толкова жално, че би разтопила сърцето и на самия Зандру! Досега е поразявала само от страх. Не ми се вярва, че би убила дори братовчед си, който е искал да я изнасили, но тя изобщо не владее дарбата си. Не може да зашемети или да осакати, а само да убива. Не знам има ли на света човек, който би я научил да контролира такъв ларан. А аз не бих искала да носи ново бреме на угризения, ако неволно погуби още някого. – Рената се поколеба и добави: – Всеизвестно е, че властта и силата покваряват. А Дорилис вече знае, че никой не смее да ѝ се опълчи. Тя е своенравна и надменна. И може би ѝ харесва, че хората се боят от нея. Момиче на прага на девичеството си има предостатъчно тревоги – не харесва лицето или тялото си, дори цвета на косата си. Такива хлапета си въобразяват, че хората се отнасят с неприязън към тях, защото още не могат да осъзнаят, да избистрят мъчещото ги вътрешно напрежение. И ако Дорилис започне да се утешава с мисълта за могъществото си...

поне аз наистина бих се страхувала от нея!

Господарят на Алдаран зарея поглед в черно-белите плочки на пода, украсен и с мозаечни изображения на птици.

– Не, Рената, не бих могъл да се съглася. Тя е единственото ми дете.

– Щом е така, господарю – безмилостно изрече жената, – ще трябва да си намерите веднага съпруга, за да зачене друг наследник за вас, преди да е станало твърде късно. Простете ми, но на вашите години изобщо не бива да губите време.

– Нима си мислиш, че не съм опитвал? – мрачно промърмори той.

Макар и потиснат от срама, разказа за проклятието.

– Господарю, мъж с вашия ум би трябвало да знае, че силата на подобни заклинания се крие в съзнанието, а не в тялото.

– Колко години все това си повтарям... А дори не пожелах жена дълго след смъртта на Алисиана. Когато и Деонара си отиде от този свят, няколко жени споделиха постелята ми, но нито една не зачена. Напоследък си мисля, че проклятието ме е поразило още преди онази вещица да го изрече, защото и докато Алисиана беше бременна с Дорилис, не пожелах никоя вместо нея. За пръв път тогава ми се случи да не докосна жена половин година. – Той поклати глава печално. – Прости ми, Рената, не е много прилично да говоря така пред теб.

– Когато говорим за това, господарю, не съм жена, а леронис. Не се притеснявайте излишно. Никога ли не са ви преглеждали с матрица, за да се установи какво е истинското ви състояние?

– За пръв път научих от теб, че това се прави.

– Тогава ще се заема веднага с прегледа, ако не възразявате – делово предложи Рената. – Или ако предпочитате... Маргали ви е близка сродница и на години е почти колкото вас...

Той поумува за миг.

– От нея май ще ми е по-неудобно.

– Както желаете.

Тя прочисти съзнанието си и се съсредоточи само в проникването до клетъчно равнище. След няколко минути изрече със съжаление:

– Господарю, проклятието наистина ви е поразило. В семето ви няма дори искрица живот.

– Значи е възможно? Дали вещицата просто е знаела за моя срам или тя ми е причинила това...

Гласът му пресекна от ярост и изумление. Рената каза кротко:

– Вече няма как да научим. Но допускам, че е дело на някой от

вашите врагове. Макар че никой от обучените в Кула, комуто е дадена матрица, не би паднал до такава низост. Заклеват ни да не злоупотребяваме със силата си.

– А може ли злото да бъде поправено? Нали заклинание се разваля?

– Боя се, че не и този път, господарю. Ако някой веднага се бе захванал с това... След толкова години е непосилна задача.

Михаил кимна унило.

– Ще се моля на всички богове да преведеш Дорилис невредима през опасното време. Само тя носи кръвта на Алдаран.

Рената изпитваше почти болезнено съчувствие към застаряващия мъж. Твърде много неприятни и унижителни истини научи той за един ден. Чудеше се как ли ще приеме следващите й думи.

– Господарю, имате брат, а той пък има синове. Моля се милосърдната Авара да опази Дорилис, но... Родът Алдаран все пак няма да бъде прекършен и да се загуби. Умолявам ви, сдобрете се със своя брат!

Очите на Михаил пламнаха от страховита, неподобна ярост.

– Внимавай, момиче! Благодарен съм ти за всичко, което стори и ще сториш за моята дъщеря, но това няма да изтърпя дори от теб! Заклел съм се, че ще срутят стените на крепостта върху главата си, ако е нужно, но няма да я оставя в ръцете на онези от Скатфел! Или Дорилис ще ме наследи, или никой!

„Жесток, самозабравил се старец! Заслужава точно такава участ! Гордостта му е по-силна дори от обичта му към неговата дъщеря, а можеше да я спаси от ужасната участ, която й готви с решението си!“

Тя се поклони.

– Значи няма друго за обсъждане. Ще направя за Дорилис каквото мога. И все пак си позволявам да ви напомня, че светът върви накъдето е тръгнал, а не в желаната от нас посока.

– Сроднице, моля те да не ми се сърдиш. И не позволявай обидата ти от острите думи на един вече изкуфял дъртак да засегне моето момиченце.

– Това не би могло да се случи – обеща Рената, против волята си забравила сблъсъка заради любезността му. – Обичам Дорилис и ще я пазя, доколкото ми стигат силите, дори от самата нея.

Когато излезе от кабинета, тя дълго се разхожда покрай бойниците на крепостните стени, за да намери покой. Предстоеше й да намери пътя в твърде заплетен нравствен лабиринт. Дължна ли беше да предупреди Дорилис каква заплаха тегне над нея?

Отново се ядоса на упорития господар на Алдаран – излагаше

детето си на смъртна опасност, но не би допуснал син на неговия брат от Скатфел да наследи Владението!

„Касилда, благословена майко на Хастурите, ще ти бъда вечно признателна, че от мен не зависи съдбата на никое Владение!“

Лятото в Пъкъла беше прекрасно. Само най-високите върхове белееха, а дори на зазоряване почти не валеше дъжд или сняг.

– Да, хубав сезон, братовчеде – каза Донал, застанал на крепостната стена, – но и опасен. Тук пожарите са по-редки, отколкото в равнините, защото снегът се задържа дълго. Но пък започнат ли, бушуват по-свирепо заради големите гори от смолисти дървета. Започнат ли жегите, изпаяват леките мазнини от стволите и листата, а те се паят твърде лесно при гръмотевична буря...

Разпери ръце рязко и Аларт веднага разбра какво означаваше този жест. Бе виждал смолистите дървета да пламват като факли и да пръскат искри надалеч, така пожарът бързо обхващаше цялата гора.

– Истинско чудо е, че на света още има от тези дървета, щом изгряят година след година!

– Прав си. Ако не избуяваха толкова бързо, Пъкъла щеше да е пустош от Кадарин чак до Стената около света. Само за година склоновете обрастват наново.

Аларт нагласяше ремъците на кръста си.

– Не съм летял с такова нещо от малък. Дано не съм забравил уменията си...

– И да искаш, не можеш – подсмихна се Донал. – Когато на петнадесет страдах от болестта на прехода, не летях почти година. Често ми се виеше свят, залитах и забравях точно къде съм. Бях сигурен, че ще се уча наново да летя с планер. Но тялото ми си спомни всичко, щом се зарях във въздуха.

Аларт затегна и последната тока.

– Голямо ли е разстоянието?

– С ездитни животни не бихме стигнали и за два дни. Пътеките са почти само катерене и спускане. Но ако летим направо като киоревни, няма и час.

– Не е ли по-лесно с въздушна кола?

Още докато изричаше думите, Аларт си спомни, че не видя нито едно от тези возила в небето над Пъкъла.

– Хората от Дариъл опитаха. Само че между върховете има твърде много объркани течения. Дори с планер трябва да подбиращ предпазливо деня за полет, да внимаваш за бури и променливата посока на вятъра.

Веднъж клечах часове наред върху една отвесна скала, докато отmine лятната буря. – Донал се ухили при спомена. – Прибрах се вкъщи подгизнал като рогат заек, отстъпил дупката си на дървесен пор. Но днес не очаквам такива неприятности. Ти си бил в Кула. Познаваш ли хората от Трамонтана?

– Йън-Михаил от Сторн е Пазител там. Свързвал съм се с всички тях в мрежите, но кракът ми не е стъпвал в Трамонтана.

– Винаги са ме посрещали като желан гост. Мисля си, че се радват на всяко ново лице. Приличат на соколи в непристъпната си твърдина, а не се срещат почти с никого, освен на средзимните и средлетните празници. Ще бъдат щастливи да те видят, братовчедо.

– И аз.

Трамонтана беше най-отдалечената и северна от Кулите, почти напълно изолирана от останалите, макар през мрежите обитателите ѝ да разменяха сведения за всичко ново. Аларт знаеше, че именно в тази Кула са се сетили как да пречистват химикалите за борба с горските пожари, как да ги извличат от подземните пещери дълбоко под Пъкъла само с помощта на матриците.

– Наистина ли са се опитвали да работят с матрици до двадесет и пето равнище?

– И аз така подразбрах. В края на краищата там са трийсетина души.

– Работата им с химикалите е блестяща – каза Аларт. – Аз обаче бих се въздържал от някои неща, които вършат. А техниците им твърдят, че ако решетките са изградени правилно, с матрица от двадесет и шесто равнище се работи не по-трудно, отколкото с четвърто. Съмнявам се, че бих разчитал още двадесет и пет души освен мен да се съсредоточат напълно в матричния кръг...

Донал се усмихна невесело.

– Как ми се иска да знам повече за тези неща! Научих само каквото Маргали можа да ми предаде, подочувах нещичко и от хората в Трамонтана. Рядко обаче получавах разрешение да остана при тях повече от един ден.

– Вярно е, че би станал лесно матричен механик, дори и техник – потвърди Аларт, защото Донал усвояваше с лекота всичко, на което го учеше. – Само че съдбата ти е отредила друго.

– Да, не бих изоставил нито приемния си баща, нито сестра си, а те имат нужда от мен. Извън Кула е опасно да се експериментира прекалено с матрица. Радвам се все пак, че не останах невеж, а най-голямото ми

удоволствие е това. – Младежът докосна за миг прътите и кожата на планера. – Е, братовчеде, готови ли сме?

Донал пристъпи до ръба. Размаха дългите, покрити с кожа криле на планера, за да улови въздушното течение, и се хвърли напред, после веднага се издигна. Аларт, изострил усета си докрай, едва напипа потока, от който се възползва по-младият му приятел. И той застана в края на площадката, вътрешно се смръзна, щом зърна на каква височина е. Но щом Донал можеше да лети, без да изпита страх и за миг...

Разпростря съзнанието си през матрицата, пристъпи в бездната, последва главозамайващото пропадане и дългата дъга на издигането. Тялото му веднага се намести, за да запази равновесието на планера, само се навеждаше полека, за да долови как му се подчинява крилатата играчка. Над него Донал се носеше като сокол и Аларт се възползва от следващия поток нагоре, за да се изравни с него.

Отначало се съсредоточи само в управлението на своя планер и изобщо не поглеждаше надолу. Съзнанието му бе погълнато от налягането на въздушните струи и смътно доловимите енергийни полета. Сети се за годините си в Неварсин, когато започна постепенно да овладява своя ларан, научи се да вижда хората като вихрушки и мрежи от енергия, вечно течащи и променливи, без да забелязва в тези мигове плътта и кръвта на тялото. Сега напипваше с усета си във въздуха все същите разнообразни прояви на природните сили. „Може да се каже, че научих Донал на много неща, но и той ме дари щедро, проясни мисления ми взор за теченията и потоците енергия, които са навсякъде в небето, както на земята и във водата...“

Съвсем отскоро Аларт успяваше да ги види, да ги открива и избира, да се носи с тях чак до висоти, където вятърът започваше да подхвърля крехкия планер, устремяваше се напред с могъществото на струята, после подбираше удобния момент да се спусне безопасно. Легнал почти водоравно между прътите на конструкцията, той остави само частица от съзнанието си да направлява планера и огледа планинската панорама.

Под него се простираха изпълнени с покой местности, било след било на възвишения, покрити с тъмни гори. Имаше и разчистени парчета земя – плантации за ядивни гъби. Виждаха се ливади за добитъка, изпъстрени тук-там с малките колиби на пастирите. Край някои буйни ручеи имаше големи дървени колела – на мандра или на дъскорезница. Надуши и острата миризма от тепавица, после от преса за хартия. На един по-стръмен склон видя отвор към плетеница от пещери, обитавани от племената на ковачите, зърна за миг отблясъците от огньовете им –

навътре в каменните проходи не можеха да застрашат гората.

По-нататък хълмовете ставаха по-високи и безлюдни. Мислите на Донал за миг докоснаха съзнанието му – младежът се превръщаше в изкусен телепат, който можеше да привлече вниманието на другия, без да го смути. Аларт го последва в спокойно течение между две полегати възвишения, където Кулата Трамонтана сияеше под издигналото се в зенита слънце. Един човек на върха им махаше. Донал се устреми плавно надолу и сгъна крилето точно когато стъпи на земята. Приклекна и се изправи с бързо и ловко движение... и вече се беше освободил от планера. Много по-неопитният Аларт падна и се плюсна сред пръти и въже-та. Младежът се засмя и дойде да му помогне.

– Братовчеде, няма от какво да се притесняваш. Дори не помня колко пъти и аз съм се изръсвал така. Ела, Арзи ще прибере планера ти на сигурно място, докато стане време за връщане.

– Гос'дарю Донал, привет вам – изрече старецът на толкова чудат диалект, че дори и Аларт, запознат с повечето наречия на Пъкъла, трудно го разбра. – Секи път се многу радвам да ви зърна. Чест ни праите, дом'ин.

– Това е отдавнашният ми приятел Арзи – представи го младежът, – който служи в Кулата отпреди аз да се родя. Винаги пръв ме посреща, а идвам три-четири пъти в годината, откакто започнах да летя с планер. Арзи, това е мой братовчед, дом Аларт Хастур от Елхалин.

– Вей дом... – Арзи направи почти комично дълбок поклон. – Голяма радост е, дето гос'дарят Хастур ни навестява. Брей, добър ден излезе тоя. На вей леронин ша им се сгреят душите да си имат такъв гостенин.

– Не бива да ме наричаш „господаря Хастур“ – меко го поправи Аларт. – Стига и само „господаря Аларт“, добри ми човече. Много съм ти благодарен за топлото посрещане.

– Ех, колко годинки се източиха, откак някой Хастур е наминавал при нас... Ша ви моля да ма последвате, вей домин.

– Я виж какво са ни донесли ветровете? – разнесе се весел глас. Младо момиче, високо и стройно, със снежноруса коса, изтича към Донал и стисна ръцете му. – Чудесно е пак да те видим! И си ни довел гост!

– Розаура, и аз съм щастлив отново да бъда сред вас.

Донал я прегърна като сродница, която не е виждал с години. Още преди да протегне ръце на Аларт, момичето го докосна със съзнанието си – най-естествения жест за телепат. Естествено той също я позна, още преди Донал да спомене името. Лицето ѝ се освети в нова усмивка.

– О, значи ти си Аларт! Беше в Хали половин година, нали? Разбира се, сроднико, научих, че си дошъл в Пъкъла. Но нямах представа, че добрата съдба ще те доведе при нас. Искаш да работиш при нас в Кулата ли?

Донал ги зяпаше слисан и най-сетне се намеси.

– Братовчеде, нали за пръв път идваш тук? – обърна се със съмнение към Аларт.

– Така е – отговори Розаура. – До днес никой от нас не е виждал лицето на Аларт, но отдавна се познаваме от мрежите. Хубав ден, сроднико! Хайде, нека ви заведе при другите.

Скоро ги наобиколиха още дузина млади мъже и жени – останалите дежуряха в мрежите или си отспиваха след работата през нощта. Всички поздравиха Донал, сякаш беше един от тях.

Противоречиви чувства обзеха Аларт. Досега успяваше да не си спомня твърде често за онова, което остави зад себе си в Хали, но сега се срещаше лице в лице с хора, чиито съзнания бе докосвал неведнъж в мрежите. За него те вече имаха свои лица, гласове и присъствие.

– Братовчеде, ще останеш ли в Трамонтана? Винаги имаме нужда от умели техници.

Той завъртя глава неохотно.

– Имам задължения другаде за съжаление. Дълго бях в Алдаран и нямам новини за случващото се по света. Какво става с войната?

– Все същото – отвърна Йън-Михаил от Сторн, един от Пазителите в Кулата. – Имаше слухове, че Аларик Райднау, с прозвище Червения лисугер, е бил убит, но се оказа лъжа. Крал Регис лежи тежко болен и принц Феликс свика Съвета. Ако кралят почине – дано боговете продължат дните му! – ще има нужда от още едно примирие за коронацията на Феликс... но това е малко съмнително. Имаме вести и за близките ти сродници. По мрежите научихме, че съпругата на твоя брат е родила син в първата десетдневка на Месеца на розите. Момченцето расте добре, но лейди Касилда още не се е възстановила и не може да го кърми сама. Мнозина се опасяват, че повече няма да се надигне от постелята. А момчето вече бе провъзгласено за законен наследник на Деймън-Рафел.

– Слава на боговете и дано милосърдната Еванда се усмихва често на моя племенник – изрече Аларт с искрено облекчение.

Брат му вече имаше законен син и от раменете му паднаха всякакви грижи кого ще предпочете Съветът като наследник.

И въпреки това сред množащите се прозрения Аларт се виждаше с

короната в Тендара. „И аз ли съм се заразил от властолюбието на Деймън-Рафаел?“

– А пък аз – обади се Розаура – говорих с твоята съпруга само преди три дни.

Сърцето му като че се удари болезнено в ребрата. Касандра! Откога потискаше образа ѝ в паметта си...

– Как е тя?

– Стори ми се, че е добре и доволна от живота. Сигурно вече знаеш, че са я определили за наблюдателка в кръга на Корин?

– Не, чувам го от теб.

– А и по мрежите се усеща, че дарбата на телепатията е могъща в нея. Сроднико, чудя се, че си могъл да се откъснеш от съпругата си. Женени сте отскоро, нали?

– Още няма и година.

„Твърде отскоро, за да изоставя любимата си лесно...“

За миг забрави, че е сред хора, които лесно долавят чуждите мисли. Видя как собствената му болка се отрази по лицата им.

– Такива са обратите на войната... Светът върви накъдето е тръгнал, а не накъдето го бутаме.

Знаеше колко превзето прозвуча изтърканата фраза, но всички около него изведнъж прекъснаха връзката, сякаш изградиха гладка стена – мисленото извърщане, което беше проява на изтънчена любезност сред телепатите след мъчително за някой от тях откровение. Аларт имаше време да се овладее, а Донал побърза да обясни с каква задача са изпратени.

– Приемният ми баща иска ние да отнесем първите количества от химикалите срещу пожари в наблюдателния пост на сред гората. Останалото може да бъде пренесено и с товарни животни. Ще построим още един пост на върха над гората.

Заговориха за борбата с пожарите, за топлия сезон и ранните бури през тази година. Един от мъжете придружи Донал, за да опаковат достатъчно химикали, а Розаура дръпна Аларт настрани.

– Сроднико, мъчно ми е, че други задължения са те откъснали толкова скоро от съпругата ти. Но защо да не се свържеш с Касандра в мрежите, ако и тя дежури?

Той трепна. Вече си бе наложил примирение, казваше си, че дори никога да не види Касандра, поне ще я спаси от бъдещето, каквото то беше в най-мрачните му видения. Но не можеше да се откаже от възможността да говори с нея.

Матричната зала беше същата както във всички Кули – със сводест таван, сините стъкла под него пропускаха меко сияние. Аларт видя мониторинния екран, голямата решетка за връзка в мрежите. Млада жена с мека дълга роба на матричен техник бе седнала пред нея, лицето ѝ беше безизразно и спокойно – умът ѝ се рееше другаде, слят със съзнанията на останалите дежурни в Кулите по земите на Дарковър.

Аларт се настани до жената, все още объркан и разколебан.

„Какво да ѝ кажа? Как ще издържа, ако отново я срещна, дори така?“

Помогна си с привичната дисциплина, започна дихателните упражнения, за да прочисти психиката си от тревогите, а тялото му по навик зае една от позите, в които можеше да остане дълго, без да се схване.

И се пренесе в безбрежната тъма, сякаш се зарея с планер над бездънна пропаст. Край него се въртяха мисли като далечни разговори в претъпкана зала, безсмислени и неразбираеми, защото не знаеше нито източника, нито контекста им. Възприе по-ясно структурата на мрежите, каквато беше в този миг, и долови докосването на Розаура.

„Хали...“

„Чуваме те. Какво да направим за теб?“

„Ако лейди Касандра Ейлърд-Хастур е будна, нейният съпруг би искал да си поговорят. Той е при нас в Трамонтана...“

„Аларт, ти ли си?“

Различим безплътен образ, също като ярката коса и веселата момичешка усмивка – беше Ариел.

„Касандра май заспа, но няма да ми се разсърди, ако я събудя. Предай поздрав от мен на братовчедката Рената. Често си мисля за нея с обич и пожелания за добра сполука. Ей сега ще събудя Касандра.“

Връзката с Ариел прекъсна. Аларт отново остана в крещащата тишина, край него и през него се стрелкаха послания, които паметта му нямаше да съхрани. И изведнъж тя беше до него, около него, почти осезаемо присъствие...

„Касандра!“

„Аларт, любими...“

Сълзи, изумление... Неизмерим миг (три секунди или три часа?) на пълно сливане като в страстна прегръдка. Всички прегради в съзнанията им се стопиха. Нямаха нужда от думи. Аларт се разтвори в нея.

Беше невъзможно да задържат дълго връзка с такова напрежение. Скоро се върнаха към обичайния контакт чрез мислите.

„Аларт, как попадна в Трамонтана?“

„Дойдох с приемния син на Михаил от Алдаран, за да взема първата пратка химикали срещу пожари. В Пъкьла приближава лятната засуха.“

В миг й предаде радостта от дългия полет, кръженето с планера, напора на въздуха по тялото.

„И тук имаше пожари. Но други... Нападнаха Хали с въздушни коли.“

Аларт видя бушуващи по бреговете пламъци, чу взривове, мярна се въздушна кола, съборена от небето с общите усилия на единадесетте в кръга, а пилотът крещеше несвързано, поел упоен в самоубийствената си мисия...

„Но ти си добре, любима, нали?“

„Да, нищо ми няма, макар че всички сме преуморени, работим денем и нощем... Много неща ми се случиха, съпруже. Толкова имам да ти разказвам! Кога ще се върнеш при мен?“

„Когато боговете благоволят, Касандра, но няма да се бавя нито ден повече от необходимото...“

Още преди думите да се оформят в ума му, знаеше каква неподлежаша на съмнение истина съдържат. Може би мъдростта подсказваше никога повече да не се срещат. Но Аларт вече виждаше мига, когато неговата любима отново ще бъде в прегръдката му, и дори ако смъртта щеше да ги накаже за безразсъдството им, нямаше да се поколебае... нито пък Касандра.

„Аларт, трябва ли да се опасяваме и от намесата на Алдаран в тази война? Откакто ти тръгна към Пъкьла, това е най-голямата ни тревога.“

„Не, Михаил от Алдаран има сериозни раздори със сродниците си, а и не се смята обвързан с никоя от враждуващите страни. Останах, за да помогна на приемния му син в овладяването на ларан, а Рената се грижи за дъщеря му...“

„Много ли е хубава?“

Под думите почувства нейната ревност, несигурността ѝ. От коя ли се боеше – от Рената или от непознатата за нея наследница на Алдаран? Неволният отговор на Касандра беше: „И от двете...“

„О, да, прекрасна е...“ Постара се в мислите му да се прокрадне веселие. „На цели единадесет години... А никоя друга жена по света, ако ще да е благословената Касилда в светилището си, не може и да се сравнява с теб, любима...“

Отново миг на екстаз в пълното сливане... Но трябваше вече да прекъснат. Касандра не би издържала още дълго, щом прекъснато

работи като наблюдателка в матричен кръг. Бавно и с огромно нежелание Аларт откъсна съзнанието си от нейното, връзката избледня и се стопи в нищото, но сякаш още усещаше целувка на устните си.

Замаян и уморен, той отново видя матричната зала, студена и синя около него. Беше се схванал и трепереше. Надигна се полека и излезе, стъпвайки на пръсти, за да не смущава дежурната в мрежите. Докато слизаше по дългата вита стълба, още се чудеше дали да се радва на тази възможност за среща с Касандра.

„Споихме отново онова, което би било най-добре да разкъсаме завинаги.“ Бе доловил и съхранил в паметта си много неизречени неща, които чак сега изплуваха. Знаеше, че и тя се е опитала да го забрави, и не ѝ се сърдеше. Но желанието и самотата един без друг правеха привличането по-силно отвсякога.

„И любовта ли? Какво ли е любовта, всъщност?“

Не знаеше дали печалният въпрос е негов или е останал от съзнанието на младата му съпруга.

Розаура го чакаше в подножието на стълбата. Не пролича да е забелязала объркването и следите от сълзи около очите му. В Кулите правилата за общуване се спазваха строго, защото никой не можеше да скрие от останалите по-силните си чувства. Тя само каза делово:

– След контакт на такова разстояние сигурно си изтощен. Братовчедо, трябва да се подкрепиш.

Донал се присъедини към тях на трапезата заедно с още шестима от обитателите на Кулата, свободни от задължения в момента. Всички бяха оживени и шумни от появата на толкова желаните гости в усамотението им. Аларт забрави замалко тъгата и събудения отново копнеж по Касандра сред гълчавата и смеха. Храната му се стори странна, но вкусна. Никога досега не бе опитвал това сладко планинско вино, а тук готвеха гъби и ядивни лишеи по десетина различни начина. Имаше и някакъв мек бял корен, задушен в ароматно масло. Розаура му обясни, че решили да опитат дали диетата без никаква животинска плът няма да изостри дарбите им. Той си помисли, че едва ли могат да се надяват на особен успех, но пък нали бе прекарал години в Неварсин, без да вкуси месо?...

– Донал – подхвана по едно време Йън-Михаил, – искам да отнесеш съобщение на своя приеман баща. От Скатфел са разпратили вестоносци в Сейн Скарп, Сторн, Ардайс и Скаравел, дори при Кастамирите. Не ми е ясна причината, но като съзерен на Скатфел Михаил от Алдаран също трябва да научи какво става. Нищо не е минало през мрежите и се опасявам, че е някакъв заговор, а и до нас стигна мълвата за скарването

между твоя приеман баща и неговия брат от Скатфел. Предупреди го.

Донал се угрижи.

– Благодаря ти от негово име. Разбира се, очаквахме нещо подобно, но нашата леронис е стара и твърде заета с грижите за сестра ми, затова нищо не е дочула през света на свръхсетивното.

– А как е сестра ти? – веднага попита Розаура. – Бихме се радвали, ако постои при нас в Трамонтана.

– Рената Лейни дойде от Хали, за да се грижи за нея през трудния период.

– О, Рената от Хали! Познаваме се от мрежите. Значи сестра ти е в добри ръце.

Вече беше време да си тръгват. Един от наблюдателите им донесе грижливо направените пакети. Химикалите в тях, смесени с вода или други течности, се превръщаха в огромни количества пяна, която покриваше невероятна площ от подпалената гора. Останалото щяха да изпратят с товарни животни при първа възможност. Донал излезе на терасата над урвата до Кулата и огледа небето. Намръщи се.

– Братовчеде, още преди залез може да има буря. Не бива да губим време.

Този път Аларт дори не се поколеба. Хвърли се напред и се понесе с хоризонтално течение, насочи силата си през матрицата, за да се издигне бързо. Но не успя да се забрави напълно в радостта от полета.

Краткото докосване до мислите на Касандра, макар и блажено за миг, го смуги и потисна. Мъчеше се упорито да забрави това, защото управлението на планера изискваше внимание. И все пак отново му се мяркаха лица, извикани пред ума му от проклятието на неговия ларан. Едър веселяк, който много приличаше на дом Михаил. Касандра сама в стаята си в Хали, изтрива сълзите от лицето си и се готви за работата през нощта. Рената и Дорилис в ожесточен спор... Напрегна волята си докрай, за да усеща само височината, свистенето на въздуха край крилетата на планера, теченията, които бяха като иглички във върховете на пръстите му, сякаш се превръщаше в кръстоска между човек и сокол. В тези мигове споделяше радостта, която Донал познаваше още от момче.

– Пред нас е неспокойно – точно тогава се обади младежът. – Жалко, но макар и да си още неопитен, ще трябва да заобиколим отдалеч. Следвай ме, братовчеде.

Пое с най-близкото удобно течение и се отклони от правата линия към Алдаран.

И Аларт знаеше, че пред тях има буря – не виждаше, а по-скоро

уещаше как електрическите заряди прескачат от облак на облак. Дватамата се спуснаха в широка спирала почти до земята, Донал дори не се опита да прикрие силното си раздражение.

„Нима ще трябва да кацнем някъде, за да изчакаме тази стихия? Бих рискувал, но Аларт още не е свикнал...“

„Братовчеде, готов съм да рискувам заедно с теб.“

„Тогава се пригответи. Все едно е да се промушваш между дъжд от стрели, но съм го правил и преди...“

Донал се издигна с бърз поток и се устреми между два облака.

„Побързай! Току-що удари мълния и ще мине време, преди зарядът да се натрупа отново.“

По пръстите на Аларт отново плъзна чудноватият бодож, докато се провираха между назъбените криволици на мълниите. Ако беше сам, не би се престашил, сега обаче се доверяваше на дарбата на Донал. Въпреки това изтръпваше при всеки близък проблясък. Минаха през дъждовен облак и подгизналите дрехи полепнаха по тялото му. Последва приятеля си в шеметното спускане и сякаш в последната секунда уловиха нов поток нагоре, за да се озоят накрая над крепостта Алдаран.

Донал предупреди безмълвно: „Не бива да слизаме веднага. Твърде силен заряд сме натрупали в планерите и дрехите си. Стъпим ли сега на земята, може и да паднем в несвяст. Ще трябва да кръжим още малко.“

Аларт се рееше в бавни лениви кръгове, имаше предостатъчно време да разглежда крепостта отгоре. През тези месеци бе станала като втори дом за него. Видя обаче, обзет от мрачни предчувствия, дълга колона конници, виеща се нагоре към портата. Беззвучно предупреди Донал, щом видя предводителя им да размахва предизвикателно сабята си.

– Сроднико, не виждам никого – неспокойно се обади младежът. – Какво те мъчи? Какво забеляза? На пътя пред крепостта няма жива душа...

Стъписаният Аларт примига и крилете на планера му затрептяха от несигурното движение, но той зае правилната поза още преди да пропадне надолу. Пътят към Алдаран наистина лежеше безлюден в съгъстяващия се здрач – никакви конници, въоръжени пешаци и знамена не се мяркаха. Само неговият ларан му бе показал какво можеше да се случи. Видението изчезна.

Донал го доближи и настоя тревожно да го последва.

– Трябва да се спуснем веднага, ако ще и да пострадаме от заряда!

Аларт чу мислите му: „Наближава буря!“

„Но аз не виждам никакви облаци.“

„За тази буря не са нужни облаци. Гневът на сестра ми поражда мълниите. Никога не би ни поразила нарочно, но искам да сме на земята, преди да е станало късно.“

Донал се устреми право надолу и зави остро в последния миг, за да не се пребие. Аларт внимаваше повече, снижи се постепенно по спирала и въпреки това статичният заряд го разтърси болезнено, щом краката му опряха в земята пред стените на крепостта.

Младежът набързо разкопча ремъците и тикна планера си в ръцете на притичалия слуга.

– Какво може да е станало? – мъмореше си. – Защо Дорилис се е уплашила или ядосала чак толкова?

Извини се на Аларт и забърза към портата.

И Рената чу далечния тътен на летни гръмотевици, но не се заслуша или стресна, докато вървеше по коридорите на замъка към покоите на Дорилис за следобедните им занимания.

Момичето беше по-малко от обичайната възраст, на която новациите постъпваха за обучение в Кулите, освен това не бе пожелала доброволно да се подложи на всички тежки и неудобства, свързани с матричната работа. Рената се стараше да прави уроците леки и приятни, да измисля игри и забави, за да избегне привичните скучни и еднообразни упражнения. Дорилис беше още твърде млада, за да се прецени ще има ли и способности на телепат. Но други форми на ларан се появяваха по-рано и опитната наблюдателка вече можеше да прецени, че детето ще прониква лесно с мисълта си в бъдещето, вероятно ще овладее в умерена степен и телекинезата... без да се брой, разбира се, страховитата ѝ мощ в призоваването на мълнии. Рената криеше играчки и сладкиши, караше момичето да ги открива със завързани очи, искаше от нея да намира слепешком пътя си в непознати части на крепостта. Дорилис трябваше и да познава вещите си сред купчини други само по запечатаното в тях свое излъчване. Усвояваше всичко бързо и лесно, толкова се наслаждаваше на уроците, че Маргали я заплаши два-три пъти да я лиши точно от тези занимания, когато ставаше твърде непослушна и не искаше да изпълни неприятните за нея задачи.

Засега детето изобщо не проявяваше именно онези две дарби, които бяха неотменно условие за работа в Кулите – телепатията, тоест умението да долавя насочена към нея мисъл, и емпатията, способността да съпрживява чувствата и възприятията на околните. Те по-често се пробуждаха след навлизането в юношеската и ако дотогава Дорилис се научеше да контролира енергийните потоци в тялото си, щеше да бъде изложена на по-малко опасности при болестта на прехода.

Това беше страшната напаст за всички родове с ларан – трудно поддаващите се на овладяване способности се развихряха едновременно с физическите и психическите бури на пубертета. Внезапната стихия на пси-силите, съзряващата сексуалност и хормоналните неравновесия ставаша непосилен товар. Надарените деца преживяваха ужасни сътресения, изпадаха в нервни кризи и гърчове... твърде често завършващи със смърт. И Рената бе загубила брат от болестта на прехода. Нито един род

с ларан не оставаше незасегнат от трагедиите.

А Дорилис носеше бащината си наследственост на Алдаран, не относително стабилните гени на Делрей като Донал. Онова, което Рената узна за родословието на Алдаран и Рокрейвън не ѝ вдъхваше особени надежди, но ако момичето научеше навреме повече за нервната структура и енергонните полета, може би щеше да преживее тежкия период без непреодолими затруднения.

Когато доближи стаите, долови излъчване на яд и изтощено търпение (самата тя смяташе възрастната леронис за светица, щом още понасяше това вироглаво и разглежено момиченце), също и надменното нахалство, присъщо на Дорилис, когато някой откажеше да изпълни нейна прищявка. Детето рядко проявяваше сприхавостта си пред Рената, защото се възхищаваше на младата си наставница и искаше да ѝ се хареса. Но отношенията ѝ с Маргали никак не се облекчаваха от обстоятелството, че след смъртта на Дарън от Скатфел възрастната жена се боеше от повереницата си.

„И аз се страхувам – призна си Рената. – Но поне Дорилис още не подозира това, а позволя ли ѝ да се досети веднъж, повече на нищо не мога да я науча!“

Още пред вратата чу пискливия от гняв гласец на момичето. Изостри чувствителността си, за да схване и отговора на Маргали.

– Не, дете, тези шевове изобщо не ги бива. Никакви занимания с музика и никакъв урок с лейди Рената, докато не ги разшиеш и направиш наново. – Тя добави увещаващо: – Не си толкова непохватна, просто не се стараеш. Когато поискаш, шиеш великолепно, но днес си решила да лентяйстваш, затова нарочно разваляш всяка дреха, с която се захванеш. Сега разпори шевове... не, вземи ножицата! Ако опитваш с пръсти, ще разкъсаш и плата! Дорилис, какво те е прихванало днес?

– Не ми харесва да шия! Когато стана господарка на Алдаран, ще си наема десетина шивачки, ако искам. Защо и аз да се уча? А лейди Рената няма да ме лиши от урок само защото ти си ѝ казала!

Грубостта и злобата в гласа ѝ подтикнаха Рената към мигновено решение. Шиенето не беше толкова важно само по себе си, но за момичето умението да се съсредоточава прилежно в нежелана работа беше безценно. Още щом отвори вратата, усетът на наблюдателка ѝ разкри изгарящата болка в главата на Маргали. Значи Дорилис се бе захванала с предишните номера – причиняваше на старата леронис мъки, за да наложи желанията си. А иначе седеше с омразната дреха в скута си, придаваше си мил и покорен вид, но за разлика от Маргали, Рената забеляза

веднага ликуващата усмивчица в ъгълчетата на устните ѝ. Детето захвърли дрехата и изтича да я посрещне.

– Братовчедке, време ли е за урока?

Рената нареди студено:

– Вдигни веднага това, което пусна на пода, и го сложи на мястото му в скрина. Още по-добре ще бъде, ако седнеш и си довършиш работата.

– За какво ми е да шия добре? – нацупи се момичето. – Татко иска да науча онова, което ти можеш да ми предадеш!

– Най-полезно за теб ще бъде да те науча, че трябва да вършиш каквото е необходимо, и то с най-голямо усърдие, без да се поддаваш на капризите си. Изобщо не ме интересува дали шиеш добре или шевовете ти залитат като червин, пиян от ферментирали ябълки край пътя... – Дорилис се закиска тържествуващо при тези думи, – ...но няма да злоупотребяваш с уроците си, за да правиш напук на своята приемна майка или да бягаш от онова, което ти е заръчала.

Рената се обърна към Маргали, чието лице беше побеляло от болка. Явно беше крайно време да постави момичето на мястото му.

– Пак ли те тормози нарочно?

– Не разбира какво прави – промълви едва чуто жената.

– Ей сега ще я накарам да проумее – изрече Рената с глас като зимен вятър. – Дорилис, веднага ще престанеш да мъчиш приемната си майка, после ще ѝ искаш прошка на колене, а след това може би ще продължа да се занимавам с теб.

– Да искам прошка от нея? – изуми се детето. – Никога!

Всички казваха, че момичето много прилича на отдавна покойната си майка, но точно сега вирнатата брадичка напомняше за господаря на Алдаран.

„Има гордостта на баща си, но се е научила обаче да я прикрива с любезност, да я потиска, когато компромисът е жизнено важен. Още е малка, затова ни показва същото своеволие в цялата му грозота. Вече е безразлична към страданията на другите, стига да постигне целта си. За нея Маргали не е повече от слугиня. Нито пък аз. Подчинява ми се засега, защото така ѝ е изгодно.“

– Чакам, Дорилис. Незабавно поискай прошка от Маргали и не смей никога да ѝ причиняваш зло!

– Ще ѝ поискам прошка, ако и тя обещае повече да не ме командва за щяло и нещяло – кисело измънка детето.

Рената стисна устни. Наистина беше време за изпитание.

„Ако омекна дори мъничко, ако ѝ позволя да изкръпка дори една отстъпка, никога повече няма да ме послуша. А тези уроци може би ще ѝ спасят живота. Не искам да имам власт над нея, но щом се налага да я наставлявам, трябва да е покорна, да разчита на моята разсъдливост, докато се научи да мисли самостоятелно.“

– Не съм ти позволила да поставяш условия. Просто ти казах какво ще направиш. Чакам!

– Рената... – започна Маргали.

– Този път не се намесвай. Не по-зле от мен си знаела какво е трябвало да научи преди всичко. – Рената отново се вторачи в Дорилис и гласът ѝ заплъщя като камшик. – На колене, веднага! Искай прошка!

Момичето неволно се свлече на пода, но подскочи като ужилено и изкрещя пронизително:

– Забраших ти да ми говориш със заповедния глас! И татко няма да ти позволи! Той няма да ме унижава да искам прошка от нея!

„Защо не са я набили до премала, преди да е станало късно? Вече се смята за по-важна от всички. Страхували са се да ѝ прекършат волята. Не мога да ги виня. И аз се боя от нея. Гневът на това хлапе убива. И все пак аз имам надмощие. Тя е дете и тайно съзнава, че не е права, а аз съм опитен матричен техник и наблюдател. Сега е моментът да ѝ внуша, че има и по-големи сили от нейните. Защото след време никой не би могъл да я обуздае. А дотогава тя трябва да е прозряла защо е нужна самодисциплината...“

Гласът на Рената стана още по-рязък.

– Твоят баща ми повери грижите за теб във всичко. И ми разреши, ако проявиш нетърпим инат, да те набия. Вече си голямо момиче и ще ми бъде крайно неприятно да те подложа на такова унижение. Но ако не се подчиниш веднага, ще направя точно това, все едно си бебе, което още не разбира от дума!

– Няма! – изврещя вбесеното дете. – Не можеш да ме накараш!

И сякаш да придаде тежест на думите ѝ, навън забоботи гръмотевица. Дорилис трепна.

„Добре. Все още се страхува от собствената си мощ. Не ѝ се иска да убие отново...“

В този миг Рената усети непоносима болка, сякаш нажежен обръч стегна челото ѝ. Дали емпатията ѝ предаваше страданието на Маргали? Не беше така. Вгледа се в момичето – мръщеше се напрегнато насреща ѝ, съсредоточаваше се, дори скърцаше със зъби. Вече се опитваше да ѝ стори същото, което и на приемната си майка.

„Ама че дребно демонче!“

Рената се разкъсваше между яростта и неволното възхищение.

„Ако тази сила и упорство бъдат насочени към нещо полезно, в каква жена може да се превърне!“

Тя простря съзнанието си през матрицата – не го бе правила, откакто прегледа цялостно Дорилис. Започна да отблъсква атаката, връщаше енергията върху самото дете. Полека болката стихна, а лицето на момичето пребледня от усилията. Рената се помъчи да говори невъзмутимо.

– Видя ли? С мен не е толкова лесно. По-силна съм от теб. Знаеш, че не искам да те наранявам. Сега се подчини и ще можем да се заемем с урока.

Предусети, че Дорилис ще стовари върху нея всичко, на което е способна. И самата тя събра цялата си психическа енергия, насочи я към детето и го скова неподвижно, лишавайки го от власт над тялото и ума, гласа и ларан. Момичето се опита да извика "Пусни ме!", но откри ужасено, че не може да издаде звук или да помръдне...

„Тя трябва да е уверена, че съм достатъчно силна да я предпазя от собственото ѝ твърдоглавие, че не може да ме поразя, без да се замисли, както е направила с Дарън. Ще знае, че с мен е сигурна и няма да стори зло нито на себе си, нито на друг.“

За миг Рената се взря в изцъклените очи на Дорилис, в трескавото стягане и отпускане на нейните безсилни мускули, и се усъмни, че може да издържи, защото състраданието надмогваше в душата ѝ.

„Но аз не се стремя да я смажа, да я лиша от воля, само я уча... за да я опазя от тази страшна мощ! Някой ден ще разбере, но сега само се плаши, горкичката...“

Шията на момичето потрепваше от отчаяното желание да говори и Рената освободи само тези мускули. От очите на Дорилис потекоха сълзи.

– Пусни ме, пусни ме!

И Маргали я гледаше умолително, прошепна:

– Пусни я. Тя ще се държи добре. Нали, миличкото ми?

Рената този път заговори благо:

– Ето че засега не ти стигат силите. Няма да позволя никой да пострада, дори самата ти. Знаем, че всъщност не желаш да убиваш заради глупав мимолетен гняв, само защото някой не е изпълнил дребен твой каприз.

Детето захълца, все още безмилостно сковано.

– Пусни ме, братовчедке. Умолявам те! Ще бъда добра. Наистина,

обещавам ти! Много съжалявам...

– Не на мен трябва да се извиниш, дете, а на приемната си майка – напомни кротко Рената и я освободи от хватката на съзнанието си.

Дорилис рухна на колене и успя да изхлипа:

– Прости ми, Маргали. Не исках да те заболи, само се ядосах.

После се сви на кълбо и зариди неудържимо.

Изкривените от възрастта пръсти на жената нежно погалиха бузата ѝ.

– Знам, душичке. Не би навредила никому нарочно. Само че още не мислиш, преди да направиш нещо.

Момичето се обърна със зейнали от ужас очи към Рената.

– Можех... можех да ти сторя същото като на Дарън... а много те обичам, братовчедке...

Хвърли се и обви с ръце шията ѝ, Рената прегърна треперещото дете.

– Стига си се измъчвала – опита се да я утеши. – Аз ще те възпра да не нараняваш хората. – Извади кърпичката си и изтри сълзите на Дорилис. – А сега вдигни дрехата от пода, сгъни я прилежно и ще можем да започнем урока.

„Вече знае на какво е способна и е достатъчно поумняла, за да се бои от себе си. Ще успее ли да я съдържам, докато порасне, за да я напътства собственият ѝ разум?“

Зад прозорците гръмотевиците стихнаха и настъпи тишина.

Но след няколко часа Рената, седнала срещу Аларт, се тресеше цялата от дълго потисканото напрежение и страх.

– Надделях... но силите едва ми стигнаха! – прошепна тя. – Толкова се уплаших, сроднико!

– Разкажи ми подробно – настоя той навъсен. – Какво ли да го правим това хлапе?...

Седяха в дневната на малкия, но разкошен апартамент, който господарят на Алдаран отдели само за Рената.

– Толкова се мразех, че я втрещих така! Сигурно има и по-добър начин да се възпитават вироглави момиченца!

– Според мен не си имала никакъв избор – най-сериозно я увери Аларт. – Нека започне да се бои от прищевките си. Не всеки страх съсипва духа. Аз водех битка с онази боязън, която вцепенява, лишаваш способност за действие. В нея не виждам нищо добро. Но Дорилис не е научена дори на най-простичка предпазливост и страхът, внушен от теб,

може и да замести засега разума, докато се научи да мисли.

Рената разсеяно повтори какво ѝ хрумна при сблъсъка с момичето.

– Ако тази мощ някой ден се подчини на добронамерена воля, каква жена ще стане!

– В края на краищата това е причината ти да си тук. Не се обезсърчавай, Рената. Тя още не е съзряла, имаш време.

– Точно време не стига – поклати глава жената. – Опасявам се, че преходът към девичество ще настъпи при нея не по-късно от края на зимата. Не знам ще успее ли да я науча на необходимото, преди да я връхлетят тези трудно поносими промени и смущения.

– Не можеш да направиш онова, което не е по силите на човек – напомни внимателно Аларт.

В същото време се питаше дали виденията – детското лице сред мъгливи, плачещата, натежала от бременността Рената в сводеста зала – са предчувствие или плод на неговата неувереност. Как да различи онова, което ще се случи, от невъзможното?

„И за мен времето е враг, но по друг начин... За останалите тече в една посока, а у мен се гърчи и извива, блуждае към земята, където «никога» е по-истинско от «сега»...“

Отново прогони самосъжалението и се вгледа в очите на измъчената Рената. Стори му се толкова млада, почти момиче, а носеше товара на такава отговорност! Трескаво затърси в ума си с какво да я разсее.

– Говорих в мрежите с Хали. Ариел заръча да ти предам поздравите и обичта ѝ.

– Милата Ариел... И тя ми липсва. Какви са новините от Хали?

– Моят брат има законен син. Кралят лежи тежко болен и принц Феликс е свикал Съвета. Друго... Да, нападнали са Хали с въздушни коли и запалителни вещества.

Рената изтръпна.

– Някой от нашите пострадал ли е?

– Мисля, че не. Иначе Касандра щеше да ми каже. Само че са преуморени, работят денонощно. – Аларт повече не можеше да задържа в себе си онова, което го мъчеше още от разговора с Касандра в мрежите. – Толкова ми тежи, че съм тук на сигурно място, а тя е изложена на огромен риск!

– И ти се бориш с опасности – почти сурово напомни Рената. – Не ѝ се сърди, че тя има силата да посрещне смело своите. Значи вече е наблюдателка? Знаех, че има дарбата, стига да понесе обучението...

– Но тя е жена, би трябвало аз да се изправя срещу заплахите и

трудностите.

– Сроднико, всъщност какво те смушава? Боиш се, че ако Касандра вече не зависи във всичко от теб, няма да те обича, така ли?

„Това ли било? Нима съм закоравял в себичност и я искам слаба като дете, за да търси от мен закрила?“

Бе доловил какво ли не в съзнанието на Касандра по време на изтощавашо напрегнатия контакт и едва сега започваше да осъзнава всичко. Свенливото момиче, поддаващо се лесно на чувствата си, жадуващо любовта и грижите му, се бе превърнало в истинска жена, в опитна и непоколебима леронис на Кулата Хали. Още го обичаше, дори с нова сила – у него не остана и сянка на съмнение, – но той вече не ѝ заменяше целия свят.

Болеше го, но още повече го измъчваше прозрението кое го потиска.

„Наистина ли съм искал тя да си остане плашлива, срамежлива, да принадлежи единствено на мен, да вижда всичко през моите очи?“ Набитите в ума му традиции, гордостта, предразсъдъците на неговата каста като че ревнаха в хор: „Да!“ И му стана неудобно от самия себе си.

Аларт се усмихна печално, щом си помисли, че Рената не за пръв път се намесва за доброто на съпругата му. Пред Касандра вече имаше и други пътища освен онзи един-единствен, в края на който тя щеше неизбежно да умре, раждайки детето си. Как можеше да се ядосва на нещо, освобождаващо го от този непрекъснат тормоз в съвестта му?

– Рената, моля те да ме извиниш! Потърси от мен утеха и подкрепа, а накрая стана точно обратното. Жалко, че не знам повече за този особен ларан на Дорилис, за да ти дам добър съвет. Поне в едно съм сигурен – ще бъде страшна беда, ако не смогнем навреме с обучението ѝ. Днес видях на какво е способен Донал и бях смаян още повече в сравнение със случая, когато позна посоката на горския пожар. Сетих се нещо. Скоро ще започне сезонът на пожарите. Защо не я отведеш в наблюдателния пост на върха? Нека Донал я научи да си служи с дарбата си за обща полза. В това ще ѝ бъде по-умел наставник от нас двамата, взети заедно.

– Да, така ще е най-разумно – съгласи се Рената. – Той е оцелял от болестта на прехода и може да ѝ вдъхне увереност в благополучния изход. Знаеш ли, много се радвам, че Дорилис не е способна да прониква в мислите ми. Не искам да се плаши до полууда от онова, което ще я връхлети, преди да стане жена. И все пак трябва да бъде готова... А повече от всичко на света иска да лети с планер, както правят момчетата в

замъка далеч преди да навършат нейните години. Маргали смята, че било неприлично за момиче, но най-могъщата дарба на Дорилис е свързана с природните стихии, значи по-добре е, ако се научи да борави с тях. – Рената се засмя и си призна: – Аз също бих искала да се науча. Братовчедо, да не започнеш сега да се държиш като монах? Нима ще ми кажеш, че и за жена не е по-подходящо, отколкото за момиче?

Аларт прихна и вдигна ръка като сабълор, улучен при учебен бой.

– Нима годините, прекарани в Неварсин, ми личат чак толкова?

– Как ще се зарадва Дорилис! – засия Рената.

Той отново си напомни колко млада е всъщност. Разбира се, винаги се държеше с достойнството и сдържаната любезност на наблюдателка, за да дава пример на момичето, но понякога веселието проникваше през маската ѝ.

– Добре, значи Донал ще ви научи и двете. Ще поговоря с него, но ти първо трябва да ѝ покажеш как да наложи отпечатъка си върху матрица, също и как да си помага с нея при левитация.

– О, според мен вече ѝ е време да има своя матрица. Ще се учи бързо, вместо да хаби енергия, като ми се опълчва.

– А и така много по-лесно ще стигнем до наблюдателния пост. Пътят нагоре никак не е приятен и мнозина от мъжете, които дежурят в поста, предпочитат да прелетят дотам с планер. – Аларт се озърна смутен към прозорците, зад които отдавна бе паднал мрак. – Братовчедко, време е да си вървя. Късно е.

Стана и за миг докоснаха върховете на пръстите си, но за телепати този допир беше по-сближаващ и от прегръдка. Още долавяха мислите си с лекота и щом сведе очи към лицето ѝ, пак видя Рената пламнала от страст. За кой ли път я възприемаше така, както си бе забранил отдавна – чрез прозренията си за бъдното. Но срещата с Касандра, макар и в света на безтелесното, срути грижливо издигнатите прегради, пропука бронята на монашеската суровост, на безразличието към жените. В този миг Рената като че беше с десетина лица едновременно. И преди дори да осъзнае какво прави, я привлече към себе си.

Тя се взря в очите му и се усмихна неуверено. Усетът им един за друг се изостри толкова, че нямаше как да остане скрито внезапно обзелото го желание и незабавно пробудилата се у нея страст, без никаква следа от свян.

– Братовчедо, какво ти се иска всъщност? – тихо попита Рената. – Ако те възбудих неволно, моля те за прошка. Не бих го направила само за да изпитам женската си власт над теб. Или се чувстваш самотен,

жадуваш за утеха и близост?

Аларт се отдръпна замаян, стъписан от нейното нерушимо спокойствие, от пълната липса на стеснение или срам. Как му се искаше и той да е толкова невъзмутим.

– Съжалявам, Рената. Прости ми...

– За какво? – учуди се тя, в очите ѝ проблясваха палави искрици. – Нима е обида, че съм желана? Дано по-често ме оскърбяват така. – Малката ѝ длан покри неговата. – Нищо страшно няма, братовчедо. Просто исках да знам колко дълбоко е желанието в теб.

Аларт промърмори унило:

– И аз не знам...

В главата му цареше хаос – искаше да е верен на Касандра, пак го мъчеха срамът и унижението, че толкова лесно се остави да го съблазни онази риачия. Това ли го подтикна да прегърне Рената? А увереността, че тя споделя разгорялото се влечение, съвсем го обърка.

Жена, която можеше да обича без страх, а и тя в нищо не зависеше от него... И още една мисъл, засрамила го до сълзи: „Или го правя, защото Касандра вече не е само моя?“

Рената се засмя:

– Защо си отказваш свободата, която си готов да дадеш на нея?

Той почти заекваше:

– Не искам да... да се възползвам от теб, сякаш... сякаш не си нищо повече от риачия.

– О, няма да е така – промълви тя тихичко и се притисна до него. – И аз съм самотна, имам нужда от близост. За разлика от теб разбрах отдавна, че не е недостойно нито да си признаеш, нито да го поискаш...

Изражението на лицето ѝ го поразя с откритостта си. При цялата си сила, мъдрост и опит Рената си оставаше уплашено момиче, също като него животът я сблъскваше с наглед непреодолими препятствия.

„Какво направиха със себе си мъжете и жените от Владенията, та всичко помежду им да е обвито със страх и угризения за миналото или предстоящото? Твърде рядко е възможна такава мила и проста нежност...“

Наведе се да целуне лекичко Рената и прошепна, преди да я поведе към спалнята:

– Тогава да облекчим взаимно товара на грижите си...

Дорилис не можеше да укроти вълнението си и бърбореше като дете на пет-шест години. Но щом стигнаха до обличането ѝ в дрехи, взети назаем от един паж в замъка, тя доста се смути. И Маргали не скри неодобрението си.

– Рената, според теб уместно ли е да го правим? И без това се държи като същинска мъжкарана, остава и да я променим в момчешки дрехи!

Възрастната леронис се озърна намръщена към повереницата си, която вече обуваше бричовете.

– Трябва да овладее работата със своя ларан, значи и да се научи как да борави със стихииите в естествения им вид. Толкова усърдие вложи, за да разбере какво и как да прави с матрицата си, а аз ѝ обещах, че успее ли, ще ѝ разреша да лети с Донал.

– Но нима е необходимо да носи панталон, за да лети? Някак не е прилично...

Рената се разсмя.

– Как мислиш, ще бъде ли прилично, ако е с рокля и вятърът я издуха над главата ѝ? Дори не си представям по-подходящо облекло за полет с планер.

– Да, за това не се сетих – засмя се и Маргали. – Когато бях момиче, така ми се искаше да полетя... Жалко, че не мога да дойда с вас.

– Но защо? – учуди се Рената. – Уменията ти са достатъчни за левитация.

Маргали поклати глава печално.

– Такива забавления не са за старешките ми кости. Има си време за всичко, а аз отдавна съм прехвърлила годините за полети. Но ти отиди с тях. Радвай се на младостта си... И ти, миличка – добави, целувайки Дорилис по бузата. – Добре ли затегна колана на туниката си? Шалът достатъчно ли те топли? Издигнете ли се по-нависоко, ще замръзнеш.

Въпреки привидното си нехайство Рената също се притесняваше. От петгодишна не бе излагала така на показ тялото си. И когато слязоха в двора при Аларт и Донал, те се извърнаха неловко.

„Ще ми се поне Аларт да имаше малко здрав разум в главата си! Остана една нощ в леглото ми, а ето го, пак се опитва да гледа във всички посоки, но не и към мен, сякаш е много изненадан, че имам крака

като всички останали хора! Колко смешни са тези предразсъдъци...“

Само Дорилис се перчеше из двора, настояваше всички да я огледат и да ѝ се възхищават.

– Донал, виж де! Вече ще мога да летя като всяко момче!

– Каж ми пак – Рената научи ли те да боравиш с предмети, да ги вдигаш, насочваш и сваляш точно накъдето искаш?

– Ами да, много ме бива вече. Рената, нали така ми каза?

– Да, според мен има несъмнена дарба, с още малко упражнения ще я превърне в умение.

Донал се зае да нагласи планера на сестра си, а Аларт дойде да помогне на Рената. Прекараната заедно нощ само заздравя близостта им, без да промени нищо. Тя му се усмихна с благодарност за помощта и се зарадва, че го възприемаше и сега като приятел, а не любовник.

„Всъщност май не знам какво е да обичаш. И не ми се иска да узная...“

Чувстваше се много привързана към Аларт и охотно сподели удоволствията на плътта с него, но и двамата съзнаваха, че само са се подкрепили взаимно в самотата си, не се опитаха да превърнат отношенията си в нещо, което не можеха да бъдат. Твърде различни бяха пътищата им в живота.

Донал вече наставляваше Дорилис как да разчита въздушните течения, как да изостря усета си за тях с матрицата. И Рената слушаше внимателно. Щом момчетата из Пъкъла се учеха на това, преди да навършат десет години, защо да не го направи и една опитна наблюдателка от Кула!

Младежът ги накара да се упражняват на равната ветровита площадка зад замъка – тичаха с вятъра, издигаха се, кръжаха, спускаха се. Най-сетне остана доволен и посочи високия връх, където беше наблюдателният пост – оттам се виждаше цялата долина, дори отвъд Кеър Дон.

– Сестричке, мислиш ли, че ще можеш да отлетиш чак дотам?

– О, да! – задъхана го увери Дорилис. Огнени кичури се подаваха от плитката на гърба ѝ, разрошена от вятъра. – Толкова ми харесва. Ще ми се по цял ден само да летя!

– Добре, да тръгваме. Но не се отдалечавай от мен. И не се бой – няма да паднеш, стига да внимаваш за въздушните потоци. Сега вдигни крилете ето така...

Донал наблюдаваше как тя се издигна с бързо косо течение, последва я Рената, излетя и Аларт. Дорилис веднага улови поток надолу и закържи над брат си като сокол, но той ѝ посочи да продължи към върха.

Не след дълго стъпиха на земята близо до наблюдателния пост – стара постройка от дялани камъни и дебели греди. Горският страж, мъж на средна възраст с жилаво кльощаво тяло, излезе изненадан и доволен да ги поздрави.

– Господарю Донал! Дом Михаил ли ви изпраща с вест за мен?

– Не, Кирил. Само иска и сестра ми да научи повече за работата в поста. А това са господарят Аларт Хастур и лейди Рената Лейние, леронис от Хали.

– Добре сте дошли – изрече любезно стражът, но без излишно угодничество.

Като майстор в занаята си не беше принуден да се кланя никому. Обърна се към Дорилис.

– Малко госпожо, била ли си вече на този връх?

– Не, татко все казваше, че на кон пътят бил дълъг за мен, а вие сте си имали предостатъчно грижи през сезона на пожарите, та да забавлявате и гости.

– Ами да, прав е татко ти, но засега е спокойно и ще се радвам да ти покажа всичко. Влез, мило дете.

Вътре имаше релефни карти на цялата долина – миниатюрно копие на невероятната кръгова панорама, откриваща се от върха. Кирил започна да показва изгорелите през минали сезони гори, също по-опасните места, където смолистите дървета можеха да пламнат от една-единствена искра.

– Майстор Кирил, а каква е онази мигаща светлинка?

– Остри очи имаш, миличка. Това е сигнал за мен и трябва да отговоря.

Той взе устройство с извито огледало и механичен капак, който можеше да се отваря и затваря бързо. Застана до отворения прозорец и започна да изпраща сигнали към долината. След миг долу отново засвяткаха отразени слънчеви лъчи. Дорилис понечи да попита нещо, но стражът я помоли със знак да почака, драсна с парче креда по картата и чак тогава обясни.

– Онзи човек ми съобщи, че ще разпали огън, за да сготвят нещо за пастирите, които му броят добитъка. Така се прави, за да не помисля, че е започнал пожар, и да пратя хората там напразно. Освен това ще следя дима и ако се задържи прекалено, значи са изгървали огъня и ще им пратя помощ, за да го угасят, преди да е станала голяма беля. Нали виждаш – махна към огромния простор наоколо, – трябва да знам откъде излиза всяка струйка пушек и каква е причината.

– Получи ли химикалите от Трамонтана? – попита Донал.

– Донесоха първата пратка точно навреме, за се справим с доста сериозно огнище от мълния ей там, до потока. Вчера получих още, има и оставени на закътано място в подножието на върха. Годината е сушава и е опасно, но засега пострадаха само дърветата край Върха на мъртвеца.

– А защо го наричат така? – не сдържа любопитството си Дорилис.

– Ами не знам, малка госпожо. Така са го наричали по времето и на баща ми, и на дядо ми. Може някога да са намерили мъртвец там.

– Но защо някому ще хрумне да отиде там, че да си намери белята? – учуди се момичето, като се взря внимателно в острите голи зъбери. – Прилича на място, където само соколи могат да гнездят.

– Вярно, някога имаше соколи, като млад се покатерих веднъж, за да си хвана пиленца. – И той се вторачи в скалите, край които се виеше дим. – Само че соколи не са гнездили там от много години...

Рената се намеси в разговора:

– Дорилис, можеш ли да познаеш накъде ще се насочи огънят от онзи склон?

Момичето примига и лицето ѝ застина, погледът ѝ се зарея в далечината. След миг размаха ръка и заговори толкова бързо, че слушащият внимателно Аларт не разбра нищо.

– Какво искаше да кажеш? – меко я спря Рената и Дорилис се опомни.

– Думите са толкова тромави! А аз виждам откъде е започнал пожарът, как гори сега и накъде ще продължи, за да угасне накрая.

„Милостива Авара! Дарбата ѝ открива и миналото, и бъдещето. Нищо чудно, че ни е трудно да я разберем!“

В този миг Аларт се стресна – дали затова и неговият ларан го отчуждаваше от хората?

А детето се мъчеше да превърне представите си в изречения.

– Виждам как е започнал ей там, но вятърът го е обърнал надолу край потока, после се е разпрострял по... вижте де... Ами не знам как да го кажа! По ей онези мрежести неща в течението над склона. Донал – примоли се тя, – нали и ти виждаш?

Той застана до нея пред прозореца.

– Не точно това, което се открива пред теб, сестричке. Не ми се вярва, че друг на света ще успее да го види толкова добре. Можеш ли да ни кажеш накъде ще се насочи?

– Ами огънят плъзна... да де, ще плъзне натам, където ще са събрали всички мъже да го гасят. И ще завие в тяхната посока, защото и те са

там. Не, не може да е така! Не ми стигат думите... – Лицето ѝ се изкри-ви, сякаш ей сега щеше да заплаче. – Боли ме главата – добави Дорилис жално. – Може ли да пийна вода?

– Ще видиш ръчната помпа зад вратата – упъти я Кирил. – Водата е чудесна, идва от извора зад поста. И като се напиеш, окачи чашата на същото място.

Детето излезе, а Аларт и Рената се спогледаха смаяни. Той долови мисълта ѝ: „За броени минути научих повече за нейния ларан, отколкото през отминалите месеци. Отдавна трябваше да я доведе тук...“

Кирил заговори тихо:

– Момичето се обърка мъничко във времето. Разбира се, сега там няма никакви мъже. Спряха пожара да не се разпростре и го оставиха да догаря около скалите. Но тя ги видя... Такова чудо не е ставало пред очите ми, откакто магьосницата Алари дойде с огнения си талисман, за да потуши огромен пожар. Тогава още бях момче. И тя ли вече е магьосница?

Рената никак не обичаше древната дума, намирисваща на суеверие.

– Не е магьосница, но има ларан за тези неща и се опитваме да ѝ помогнем в овладяването му. С планера свикна веднага, като че е птичка.

– Да, аз се учих много по-дълго – потвърди Донал. – Не се съмнявам, че вижда структурата на теченията по-ясно от мен. Откъде да знам, може би за нея са нещо лесно различимо, почти осезаемо. И наистина си мисля, че Дорилис ще е способна да си служи след време с огнен талисман. С тях племената на ковачите извличат металите от земните недра право при огньовете си.

И Рената бе чувала за това. Ковачите – странен народ, живеещ отделно от останалите – имаха особен вид матрици, които използваша само за добив на метали. Похватите им бяха едновременно и по-груби, и по-изтънчени от методите на матричните кръгове. Но като всеки техник от Кула Рената не беше склонна да одобри това налучкване без никаква опора в теорията.

Кирил се взря в долината.

– Угасиха огъня за готвене. – Изтри белега на картата си. – Една тревога по-малко. Онези ливади са сухи като съчки за печка. Да ви предложи ли нещо за хапване и пийване?

– Донесохме храна – побърза да каже Аларт. – За нас ще е удоволствие да споделим трапезата си с теб.

Започна да отваря пакетите и да реди на масата сушени плодове,

твърди питки и пушено месо.

– Благодаря. Имам тук хубаво вино, също и пресни плодове за малката дама.

Преместиха масата до прозореца, за да не разсейват стража в бдението му. След малко Дорилис попита:

– Сам ли си през цялото време?

– Не съм, мило дете. Едно момче ми помага и се учи от мен, но днес слезе да навести майка си. А пък нали вие ми гостувате, как ще съм сам?

Извади голям сгъваем нож от кончова на ботуша си и започна да бели ябълка за момичето. Тя гледаше очарована тънката виеща се спирала от кора. Аларт и Рената наблюдаваха облаците далеч долу, хвърлящи чудати сенки по земята. Донал дойде при тях. Рената го попита, снишила глас:

– И ти ли знаеш предварително откъде ще минат бурите?

– Донякъде. Сега ми е по-ясно, защото отгук се открива чудесен изглед. Може би и аз излизам малко от настоящето, когато се вирам в бурята, затова я виждам цялата, от началото до края, както Дорилис проследи с лекота пожара. – Той се озърна към сестра си, която хрускаше ябълката и си приказваше със стража. – И за мен мълниите са поредица, затова знам коя ще удари първа и къде. Виждам ги как възникват и се изчерпват във времето. Затова успявам – но само понякога – да ги контролирам. Не мога да ги насочвам като сестра си. – Донал пак се озърна към момичето и заговори по-тихо: – Случва се само да ги отклоня, за да не поразят мястото, където иначе биха изпразнили заряда си.

Аларт го слушаше напрегнат, опитваше се да проумее тънкия усет за многоизмерността на времето, който предполагаше подобна дарба. Младежът прочете мисълта му и подхвърли:

– Аларт, няма ли прилика с твоя ларан? И ти успяваш да се изтръгнеш от оковите на настоящето, нали?

– Да, само че не винаги в истинското време. Струва ми се, че съзнанието ми се рее в някакъв поток от вероятности, повечето от които никога няма да се сбъднат, защото зависят от решенията на твърде много хора, от немислимо съчетание на обстоятелствата. И си мисля, че успявам да зърна само частичка от бъдещето, което ще настъпи или ще остане извън действителността. Изобщо не вярвам, че някога човешкият ум ще успее да обхване цялата тази картина и да я разбере.

На Донал тъкмо му хрумна да го разпита дали някога е подлагал дарбата си на изпитание с кириан, една от отварите, използвани в

Кулите. Всеизвестно беше, че тя размива преградите между съзнанията и улеснява телепатичната връзка. Но угрижената Рената не позволи разговора да се отклони от Дорилис.

– Всички видяхме колко зле ѝ се отрази взирането в пътя на огъня. Чудя се дали това има нещо общо с начина, по който използва дарбата си... или поразява. Защото пролича, че при гняв или смущение не вижда ясно структурата на времето. Тогава за нея съществува само един миг – на яростта или страха. Не може да го свърже с останалото. Донал, нали спомена веднъж, че като малка е лежала от треска и около крепостта бушувала гръмотевична буря дни наред, а ти си недоумявал какви кошмари я мъчат. Такива състояния често се отразяват тежко върху дарбите на ларан и ги увреждат...

Гласът ѝ затихна, тя се загледа разсеяно в неспирното движение на облаците, скрили вече почти цялата долина. Дорилис я обгърна с ръце като гальовно коте.

– За мен ли си приказвате? Рената, я погледни натам. Виждаш ли мълниите в облака?

Жената кимна, но само защото знаеше, че в този облак трябва да се е натрупал достатъчен заряд. Още не бе зърнала нито една светкавица.

– И във въздуха има мълнии – продължи детето, – дори без облаци и дъжд. Ти не ги ли забелязваш? Когато ги викам, аз не ги правя, а само ги привличам. – Тя сгуши глава гузно, но се престраши. – Когато причинявах болки на Маргали и се опитах да направя същото с теб, послужих си с мълниите, дето не се виждат с очи.

„Милостиви богове! Момичето не знае точните думи, но се опитва да ми обясни, че си играе с електрическия потенциал на цялата планета!“

Аларт и Донал се обърнаха стреснати към Рената, а тя потрепери.

– Братовчедке, от какво настръхна? – дружелюбно се учуди Дорилис. – Тук е толкова задушно...

„И слава на всички богове, че тя още не може да чете мисли...“

Кирил стоеше до прозореца, взираше се дълго в кълбяхата се сива маса, където беше центърът на бурята. Там вече просветваше.

– Малка госпожо, нали ме питаше за моята работа? Ето ти част от нея. Гледам накъде се мести бурята и къде би могла да подпали с мълниите. Често се случва да се види дим чак след часове. – Той сякаш поиска извинение с поглед от мъжете и Рената. – Като си помисля, някой незнаен прадядо ми е предал малко от ясновидството си. Случва се да познавам от коя мълния ще пламне гората. Затова наблюдавам мястото

упорито.

– Ще ми се – започна Рената – да поровя в родословието ви, за да открия откъде е дошъл в кръвта ви дори този отслабен ларан.

– А, това мога и аз да ви кажа – вдигна рамене стражът. – Майка ми беше невестро на брата на стария господар в Рокрейвън – не сегашния, а неговия баща.

„Вече сърце не ми дава да твърдя, че всички дарби на ларан са зло...“ – осъзна Рената. Кирил бе насочил своята, за да овладее до съвършенство своя полезен за всички занаят.

Донал обаче се сети за друго.

– Тъй ли било... Кирил, значи с теб сме сродници!

– Вярно е, ама никога не съм им се набивал в очите. Ако не броим теб, всички от Рокрейвън са горди хора и все гледаха отвисоко майка ми. Пък и нямам нужда от нищо тяхно...

Дорилис го хвана за ръката.

– И аз съм ти сродница! – побърза да напомни момичето.

Стражът се засмя и я погали по бузата.

– Ти си като майка си, мило дете. Същите очи имаш. Дано боговете са те дарили и с нейния сладък глас. Поне по любезност не й отстъпваш.

Рената поклати глава незабележимо.

„Как очарова всекиго, ако не се инати или мръщи! Сигурно наистина прилича в това на Алисиана.“

– Дорилис, ела при мен – повика я след миг. – Можеш ли да познаеш накъде ще се насочи тази буря?

– Ами да, веднага ще ти кажа.

Детето присви очи и смешно сбърчи чело. Аларт безмълвно поиска разрешение от Рената да разпита по-подробно момичето.

– Значи пътят на бурята е предопределен и изобщо не може да се промени?

– Сроднико, ужасно ми е трудно да го обясня. Може да се насочи насам или натам според посоката на вятъра, но пък няма как вятърът да задуха от другаде...

– Значи пътят е един-единствен?

– Да, ако аз не се опитам да го променя.

– А би ли могла?

– Не че аз мога да бутам бурята, но... – Дорилис се смръщи от безсилие, дори не знаеше нужните й думи. – Виждам обаче всички пътища, по които може да тръгне.

Аларт проникна леко в мислите ѝ, започна да усеща и възприема

дебелите сиви облаци като нея – едновременно и навсякъде. Знаеше къде е центърът на бурята сега, къде се е зародил и напипваше поне четири посоки, в които би могъл да се отклони.

– Но бъдното не се променя, нали, братовчедке? Има си собствени закони.

Дорилис закима.

– В някои посоки мога да го побутна, в други – не, защото там не му е мястото. Същото е като с поточе... – запъна се тя. – Ако нахвърлям камъни в него, ще се отклони около тях, но как ще го накарам да потече обратно нагоре?! Не умея да обяснявам! – оплака се накрая. – Заболява ме главата. По-добре да ти покажа.

Момичето посочи огромния облак с форма на наковалня. Усетът на Аларт се сля с нейния и изведнъж той откри със собствената си дарба най-вероятния път на бурята, а в него и през него се наслагваха по-малко вероятните и невъзможните, избледняващи в нищото. Значи чудноватата способност на Дорилис наподобяваше неговата, но странно видоизменена – и тя виждаше какво е възможно в бурята, а кое е неосъществимо заради природата й...

И изборът на момичето също беше строго ограничен от външните спрямо нея сили, които определяха бъдещето.

„Както аз видях, че моят брат или ще седне на трона, или ще умре през следващите седем години. Трети избор за него просто няма – собствената му същност не би позволила да се задоволи с положението си като господар на Елхалин.“

Едва понесе това откровение за същността на времето, вероятността и своята дарба. Рената беше настроена по-практично.

– Значи все пак можеш да направляваш бурята? Или само познаваш накъде се движи?

Аларт се досети какво искаше да разбере тя – дали са се натъкнали на особено ясновидство или способностите на Дорилис са по-близки до левитацията?

– По силите ми е да я насоча навсякъде, където може да се пренесе – обясни детето и посочи. – Натам или натам, но не и в онази посока, защото вятърът няма как да се промени толкова бързо и рязко. Видя ли? – Тя се обърна внезапно към Кирил и попита: – Сега дали ще подпали нещо?

– Надявам се, че не – отвърна той сериозно, – но ако се пренесе към Високи чукари, където смолистите дървета са твърде нагъсто, възможен е лош пожар.

– Значи не ще я оставим да праща мълниите си натам – ухили се момичето. – Нали няма да навреди, ако блъска по Върха на мъртвеца? И без това там всичко е изгоряло.

Още преди да довърши, могъща синкавобяла назъбена линия се протегна за миг от облака към земята и се заби в опушения от сажди връх. На всички им се стори, че въздухът наоколо заискри. След две-три секунди се разнесе страховит грохот.

Дорилис се разсмя с пълно гърло от радост.

– Ами че това е по-хубаво от огнените играчки, дето ни ги носят племената на ковачите за средзимния празник!

Отново ослепителна светлина проряза небето и отново, а детето се кикотеше неудържимо от весела възбуда – откриваше новите страни на дарбата си, за които не бе и подозирала. Сини, бели и зеленикави мълнии се виеха около Върха на мъртвеца, а смехът на момичето изтъня истерично.

Кирил я зяпаше с изцъклени от страх и почит очи.

– Магъосница... – прошепна той. – Повелителка на бурите...

Светкавиците се разрешиха изведнъж и изчезнаха, тътенът заглъхна в далечината. Дорилис се олюля и потърси опора в Рената. Около очите ѝ сякаш се връзваха тъмни кръгове. Отново изглеждаше обикновено дете, но пребледняло от изтощение. Стражът нежно я вдигна на ръце и слезе няколко стъпала надолу, придружен от Рената. Кирил настани момичето на своето легло.

– Нека малката си поспи.

Още докато ѝ сваляха обувките, Дорилис се усмихна замаяно и се унесе. Рената се върна горе и отговори на мълчаливия въпрос на Донал:

– Вече спи. А и не би могла да лети в това състояние. Изчерпи силите си докрай.

– Ако желаете, госпожо – стеснително се намеси стражът, – вие с малката можете да си отдъхнете през нощта на моето легло, а утре още с изгрева ще пратя сигнал да докарат тук животни, за да ви откарат с тях до крепостта.

– Ще видим. Ако поспи, нищо чудно да се възстанови достатъчно за полет обратно до Алдаран.

Застана до Кирил и забеляза, че веждите му са се свили от безпокойство.

– Вижте, мълниите са ударили и в оная суха урва. – Колкото и да напрягаше усета си, Рената не забеляза дори ивичка дим, но не се съмняваше, че той не грещи. – А пък няма слънце да пратя сигнал. Докато

се покаже пак, огънят долу ще се разпростре...

Аларт се намръщи. „Би трябвало да пращаме и телепати да дежурят в тези постове, за да се свързват с мъжете, които са готови да гасят пожарите.“

Донал обаче измисли какво може да се направи още сега.

– Нали при теб са химикалите, които донесохме от Трамонтана? Ще отлети до урвата с планера и ще ги разпръсна над огнището на пожара. Така изобщо няма да плъзне по гората.

Възрастният страж се поколеба.

– Господарят на Алдаран никак няма да се зарадва, че съм позволил приемният му син да се изложи на такава опасност!

– Приятелю, не е нужно да ми позволяваш. Аз отдавна пораснах и съм управител на имотите на моя приемен баща, значи отговарям за благополучието на всички хора, живеещи по тези земи. Няма да пострадат от пожар, щом мога да го предотвратя.

Затича се надолу по стълбата и профуча през стаичката, където До-рилис спеше дълбоко. Кирил и Рената забързаха след него. Когато слязоха, той вече нагласяваше на гърдите си ремъците на планера.

– Кирил, дай ми химикалите.

Стражът крайно неохотно му подаде херметично затворения воден цилиндър и пакета. Смесени, щяха да забълват пяна, която можеше да задуши пламъците в цяла гора. Донал понечи да се затича по площадката, за да го поемат въздушните течения, но Рената го спря.

– Нека и аз дойда с теб!

Наистина ли другите мъже биха го оставили сам да се изложи на такъв риск?!

– Не, Рената – меко отказа той. – Твърде отскоро летиш. За теб наистина може да е опасно.

– Аз не съм изнежена придворна дама – увери го тя с треперещ глас. – И не искам друг да ме закриля от опасности. Обучена съм в Кула!

Той протегна ръце и леко стисна раменете ѝ.

– Знам, но нямаш опит с планерите. Ще бъда принуден непрекъснато да проверявам дали знаеш какво правиш, а така ще се забавим. Аз обаче трябва да бързам. – Внезапно той я прегърна за миг. – Не е толкова страшно, колкото си мислиш, поне не и за мен. Чакай ме тук, кария.

Целуна я и се дръпна.

Рената стоеше като прикована, още усещаше докосването на устните му, а Донал се затича към ръба с наклонени криле, за да улови

веднага потока. Издигна се, тя засенчи очите си с длан и го проследи как се смалява – колкото сокол, после колкото врабче, накрая точица, гмурнала се в облаците. Примижа и влезе в наблюдателния пост.

Аларт не се отделяше от прозореца, продължаваше да се взира в бурята. Щом усети влизането ѝ, побърза да каже:

– Откакто Дорилис ми показва какво вижда, по-лесно овладявам картините на бъдещето. Променям непрекъснато възприятията си за времето и стигам до прозрение кое ще се сбъдне...

– Толкова се радвам за теб – промълви тя и беше съвсем искрена.

Знаеше колко болезнена е за Аларт битката с проклятието на неговия ларан. Но въпреки тревогата си за своя сродник и приятел просто не можеше да мисли за неволите му в момента. С цялото напрежение на чувствата си простря своето съзнание навън, към мъничкото, почти невидимо петънце на планера, издигнал се над долината. Сега кръжеше и се спускаше полека, заобикаляйки ядрото на бурята. Изведнъж с цялата мощ на емпатията си и уменията на наблюдателка в Кула се пренесе в Донал и...

...летеше нависоко, усещаше енергията в стегнатата и изменчива мрежа от полета в небето, сякаш бяха веещи се над крепостта флагове. Той разпери пръстите си, за да се освободи от излишния заряд, и се зарея над мястото в гората, посочено му от Кирил.

Тънка струйка пушек се виеше, почти скрита от листата и дългите сивозеленикави иглички на повалените дървета... Огнището на пожара щеше да тлее така с дни, докато ненадейно се разпростре и забушува, може би за да погълне цялата долина. Добре направи, че се престаши да прелети дотук. Пожарът би пламнал твърде близо до имението Високи чукари, което му даде неговият приемен баша.

„Беден съм. Нямам какво да предложа на Рената, ако дама като нея изобщо би склонила да стане моя съпруга... нищо, освен това окаяно парче земя, вечно опустошавано от пламъците. Въобразявах си, че щом го имам, ще мога да се ожена, да дам дом на семейството си. Но сега ми се струва, че не е достойно за моята любима. Защо изобщо ми хрумна, че би се съгласила?“

(Рената стоеше вледенена, с широко отворени очи, без да съзнава къде е тялото ѝ в момента. Аларт веднага се досети какво става и не прорумваше, за да не я стресне болезнено.)

Донал се спусна, увиснал под прътите на планера. Обиколи над дима, без да обръща внимание на промените в бурята, на оглушителните

гръмотевици. Широките криле забавиха падането му, но той се претърколи и се спря с разперени ръце. Дори не си направи труда да разкопчае ремъците, а измъкна водния цилиндър от гнездото му под един от прътите. Разкъса обвивката със зъби и го пхна под мишницата си, после отвори и малкия пакет с химикали. Изсипа ги във водата и наклони мекия цилиндър над дима. Зелената пяна забълва и сякаш нямаше край, разтла се под дърветата и започна бързо да попива в пръстта. Изчезна всякаква следа от пушек. Донал за пореден път се изуми колко е лесно да се потуши огън, ако го забележиш навреме.

„Най-непостоянната стихия, лесно е да я събудиш, трудно е да я обуздаеш...“ Думите като че изкочиха от нищото в ума му и се стопиха също толкова бързо. Сгъна податливата торба, в която се превърна доскорощният цилиндър, непромокаемата материя още лъхаше леко на химикалите. Пак я пхна под един прът.

„Толкова беше просто. Защо Рената се уплаши?“

Но щом погледна към небето, разбра. Облаците отново се трупаха над него, времето никак не беше подходящо за летене. Точно тук не валеше, въздухът тегнеше неподвижен, почти неестествено съгъстен. Но нагоре по склоновете на Върха на мъртвеца бурята беснееше, проливният дъжд и черните облаци се осветяваха начесто от мълнии. Донал не се уплаши, защото летеше от малък. Намръщи се недоволно и постоя, докато разгадае напора на въздушните течения, посоката на бурята, промените във ветровете. Опитваше се да пресметне как би се върнал в наблюдателния пост с най-малък риск.

„Поне пороят при върха угаси и последните остатъци от пожара...“

Освободи се от ремъците и сгъна крилете. Дългото ходене с планера под мишница беше истинско мъчение, а и можеше да закачи крилете в някой як трън и да ги разкъса. Изкачи се на малко възвишение, защото знаеше, че откъм стръмния му склон може да се понесе с постоянен поток. Пак нагласи планера и се опита да излети. Този път обаче вятърът беше твърде неустойчив, имаше и завихрянния. Два пъти се затича, но въздухът се завърташе неудобно и го повалеше, вместо да го издигне.

Стана натъртен в подножието на хълма и изруга. Дорилис ли си играеше пак с ветровете и теченията, дори с магнитните полета, без да знае какво бе дошъл да върши той тук? Не му се вярваше. Аларт и Рената биха я възпрели. Ами ако още спеше, превъзбудена от новите преживявания? Дали унесеното в сънища детско съзнание продължаваше да се забавлява със стихииите?

Озърна се потиснат към далечния връх и наблюдателния пост.

Нима трябваше да се катери пеша дотам? Не би успял да стигне преди смрачаване. Поддържаша пътя грижливо, защото на всеки десет дни караха припаси в поста. Донал бе чувал, че пътят е прокаран с матрици още по времето на дядото на дом Михаил. Въпреки това идеята да се изкачи пеша не му допаднаше. Е, поне нямаше да пълзи право нагоре по голите скали. Но ако не успееше да улови достатъчно устойчив вятър, за да се издигне дори с помощта на матричния кристал, трябваше да се влачи окаян по пътя, понесъл планера!

Постара се да изостри докрай чувствителността си към въздушните потоци. Единственото постоянно в момента течение би го отнесло право към бурята на Върха на мъртвеца. Но ако някъде по средата се прехвърли с кръстосан поток обратно към наблюдателния пост... Е, да, имаше и риск. Вятърът можеше да се окаже прекалено силен и все пак да го отнесе право в сърцето на бурята.

Но и катеренето по пътя в мрака нямаше да е съвсем безопасно. Реши да предпочете вятъра. Грижливо провери всички токи на ремъците, огледа отново как са закрепени прътите и захвърли празната обвивка на водния цилиндър. Друг път щеше да я прибере, а дори и малка допълнителна тежест би му попречила при някоя маневра, която трябваше да пресметне до частица от секундата. Пак се затича към ръба над отвесния склон, издигна се и с вятъра, и с пълно съсредоточаване на силата си през матрицата. Най-сетне усети с облекчение как напорът на въздуха понесе крилете.

Летеше с такава скорост, че всеки прът и вѐже трептяха като струна, чуваше високия им звън дори в рева на вятъра наоколо. Изпитваше особен, хладен и възбуждащ страх, напрегна всичките си сетива докрай, опиянен от удоволствието да се носи със стихията. „Ако падна, ще се пребия... но няма да падна!“ Кръжеше като сокол и оглеждаше долината под себе си, парцалите от облаци над наблюдателния пост, плътните високи сиви кълба около Върха на мъртвеца, мълниите от които сякаш нямаха свършване. Успя да се прехвърли в странично течение, щеше да го отнесе по-близо до поста. Дори не подозираше, че Рената е потопила съзнанието си в неговото, но си помисли: „Как ми се иска и тя да види всичко това с моите очи!“ В представите му ликуването на дългото плавно снижаване се сля с краткия миг, когато я държеше в прегръдката си и я целуна...

Светкавицата изпраща опасно близо, по металните скоби в краищата на прътите плъзна синкаво сияние. Донал настръхна от проникналия в тялото му допълнителен заряд. Изведнѐж осъзна, че бурята се

премества бързо към наблюдателния пост. Сега дори не можеше да се спусне. Натрупаното в него статично електричество би го убило при допира до мократа земя. Трябваше да кръжи, докато се отгърве от заряда. Грохотът на гръмотевиците го накара да си признае, че много се бои. Този път стихията пое в съвсем неочаквана, някак неправилна посока. А трябваше да отmine отвъд Върха на мъртвеца! Спомни си за деня, в който се роди Дорилис... и когато загуби майка си. И тогава бурята беше твърде чудата! Сигурно сестра му сънуваше кошмари на ужаса от собствената си мощ и неволно влияеше на процесите в атмосферата. Но защо би запратила стихията към него, дори насън?

„Дали вече се досеща, че друга жена е заела мислите ми?“

Бореше се да остане във въздуха въпреки внезапния поток надолу, тласкащ го към равното място до поста. Знаеше, че трябва да кръжи още малко. Отново оглушителен гръм, дъждът го мокреше на накъсани по-риви. Почувства движението на мълниите наоколо и с последни сили насочи към тях дарбата си, изкриви нещо, запрати го другаде...

После падна като камък, едва успя да се гмурне в поток, който щеше да го запрати към самия край на площадката зад поста. Можеше и да я пропусне, да рухне по склона и да се размаже по камънаците далеч долу. Замаян, той едва видя, че някой тича под него към мястото, където щеше да докосне земята. Удари се тежко и залитна. В този миг ръцете на Рената го уловиха, след миг и двамата се свлякоха на земята.

Измъчена и изтощена не по-малко от него, Рената притисна главата му до гърдите си. Лицето му беше вледенено от дъжда и вятъра, отначало тя се скова от ужас, защото не знаеше дали е още жив. После усети топлината на дъха му и светът сякаш отново се раздвижи край нея.

„Вече знам какво е да обичаш. Не виждам нищо освен него... и знам, че ако беше умрял, и аз щях да си отида...“

Пръстите ѝ неловко разхлабваха ремъците, за да махне настрана като по чудо невредимия планер. Но очите на Донал се отвориха, той я притегли към себе си и устните им се срещнаха във внезапната дълбока тишина. Нито забелязаха, нито ги интересуваха, че Аларт и Кирил ги виждат. И сега, и завинаги си принадлежаха. Каквото и да станеше в бъдещето, само щеше да е продължение на онова, което вече знаеха.

20

Рената вярваше, че колкото и да продължи животът ѝ, никога и нищо няма да се сравни по великолепие с това лято в Пъкъла, когато Донал беше до нея. Заедно летяха над дългите долини, носеха се от връх на връх, криеха се под скални навеси от внезапните летни порои или лежаха един до друг на дъното на закътани урви, гледаха мечтателно играта на облаците в небето или забравяха всичко освен самите себе си.

Ден след ден Дорилис се учеше как да се справя със странната си дарба и Рената се изпълваше с надежда. Може би всичко щеше да свърши добре. Разбира се, повереницата ѝ не биваше никога да ражда дъщери, но вероятно щеше да надмогне болестта на прехода. Потънала в щастието си, тя не искаше и да помисли, че момичето може да бъде лишено от своето бъдеще.

„А пък се присмивах на Касандра! Милосърдна Авара, защо съм била толкова сляпа!“

В един ленив, свършен следобед двамата лежаха скрити под пицната зеленина и гледаха как Дорилис хвърка като птичка с няколко момчета от замъка.

– Макар отдавна да летя с планер – промърмори Донал, – никога не съм яздил вятъра като нея. И никое от момчетата не може да се сравнява по умение или смелост със сестра ми.

– Да, никой от нас няма нейния ларан – напомни Рената.

Примига, за да махне от ресниците си неочакваните сълзи. През това първо и последно лято на любовта ѝ понякога виждаше Дорилис като свое дете – дъщерята, която никога не би посмяла да роди на своя любим. Нея поне можеше да учи и да обича.

Донал се обърна изведнъж и я целуна, после плъзна върховете на пръстите си по бузите ѝ.

– Защо са тези сълзи, любима?

Тя поклати глава.

– Твърде дълго се загледах в небето.

Той хвана ръцете ѝ в своите и ги допря до устните си.

– Колко е чудно! Никога не съм си и помислял...

Гласът му пресекна, но бяха в толкова дълбока връзка, че Рената лесно проследи мислите му.

„Никога не съм си и помислял, че любовта ще ме осени така.

Досега знаех само, че някой ден моят приемен баща ще ми избере съпруга, но да обичам... не мога да повярвам. Трябва някак да събера смелост, за да му кажа..."

Трудно си представяше как, противно на обичая и възпитанието си, ще влезе в кабинета на приемния си баща и ще му изтърси още от прага: „Господарю, не дочаках вие да ми намерите невяста. Сам избрах жената, с която искам да свържа живота си..." Чудеше се колко ли ще се разгневи дом Михаил. Боеше се да не стане още по-лошо – господарят на Алдаран да обвини Рената.

„Ще го накарам да разбере, че никога няма да позная щастието, освен с нея..." Само че не знаеше дали дом Михаил изобщо влага някакъв смисъл в думата „любов“. Неговите бракове са били уредени според всички правила от семейството му. Как би могъл да си представи завладялото ги чувство?

Донал усети хладния повей на вятъра и потрепери – предусети далечен отглас на гръм.

– Недей – успокой го Рената. – Тя познава плетеницата на силите в небето далеч по-добре от нас. Нищо не я заплашва. Погледни! Всички момчета сега се опитват да я догонят... – Посочи подредилите се в нишка деца, които накланяха крилете на планерите си и се стрелкаха като диво ято към високите стени на крепостта. – Хайде, мили. Слънцето ще залезе скоро, вятърът ще се засили. Трябва да поемем след тях.

Донал ѝ помогна с твърде несигурни ръце да закопчае ремъците. Тя прошепна:

– От всичко, което сподели с мен, това може би е най-прекрасното. Не знам дали друга жена в Пъкъла някога е летяла така...

В червеникавите лъчи на спускащото се светило той видя искрица на сълза по ресниците ѝ. Но Рената кротко прикри мислите си, затича се надолу по дългия склон, улови с крилете бързо течение и се издигна, после закръжи да го изчака.

Вечерта дом Михаил помоли Аларт и Рената да останат в залата, когато Дорилис пожела лека нощ на всички и се прибра в покоите си. В другия край музикантите свиреха и някои от обитателите на замъка танцуваха. Господарят на Алдаран обаче не беше весел.

Извади от джоба си писмо и го разгъна на масичката до креслото си.

– Само вижте това! Проводих пратеник в Сторн, за да уговорим брак на техния син с Дорилис. Миналата година сякаш не бяха способни да говорят за друго, а сега ми отговарят, че тя била твърде млада,

вероятно било добре да обсъдим отново предложението, щом стигне подходяща възраст за брак. Питам се...

Донал го прекъсна с почти груба откровеност:

– Дорилис бе сгодена вече два пъти, но грозна смърт отнесе бъдещите й съпрузи. Моята сестра е умна, красива, а зестра ще ѝ бъде цял Алдаран. Но бих се учудил, ако хората още не са забелязали, че нейните годеници не живеят дълго.

Аларт се намеси по-кратко:

– Сроднико, на твоє място бих почакал с плановете за сватба, докато за Дорилис не отминат опасностите от болестта на прехода.

Дъхът като че спря в гърлото на Михаил.

– Аларт, и това ли прозря в бъдещето... нима ще умре като всички деца от първия ми брак?

– Не, нищо подобно няма.

Всъщност Аларт се опитваше с всички сили да не дава воля на дарбата си. Вече му се струваше, че предусеща само беди и нещастия, но не успяваше да ги свърже с определено място или момент. Колко пъти му се мяркаха обсаденият замък, облаци стрели, посичащи враговете си мъже, цели огнени пелени от мълнии, забиващи се в земята... Затова постъпваше като през годините в Неварсин – издигаше преграда в съзнанието си, за да не го връхлита нищо от бъдещето. Вече не се съмняваше, че повечето картини са измамни, подсказани от безсмислени опасения.

– Сроднико, този път не мога изобщо да помогна с ясновидството си. Дори да видя сто възможности в бъдещето, пак ще се осъществи само една от тях. Защо да се боим от останалите деветдесет и девет? Но ако беше неизбежно болестта на прехода да отнеме живота на Дорилис, този трагичен край щеше неизменно да присъства във виденията ми. Не е така за щастие.

Михаил отпусна за миг глава върху дланите си.

– Аларт, така ми се иска понякога да прониквах в бъдещето като теб! Защото вече смятам увъртанията на Сторн за ясен признак, че са на страната на моя брат от Скатфел. Не искат да го ядосат, а той се надява някак да вземе Алдаран, ако умра, без да ме наследи син или зет. А това... – главата му се завъртя бързо и пак напомни за сърдит сокол – ...няма да стане, докато четирите луни се носят в небето и снегът пада посред зима!

Погледът му се спря на Донал и всички доловиха за какво си мисли – крайно време е поне неговият приеман син да се ожени. Младежът се напрегна от неудобство, защото съзнаваше, че точно сега не бива да му

се опълчи и да го разгневи още повече. Но дом Михаил само промълви:

– Вървете да потанцувате, деца, ако ви се иска. А аз трябва да помисля как бих могъл да се спогодя все пак с нашите сродници от Сторн...

Донал си отдъхна, но по-късно каза на Рената:

– Любима, не бива да отлагаме още дълго. Иначе някой ден ще ме повика и ще заяви: „Ето я съпругата ти.“ И тогава ще трябва да му обяснявам като пелтечешо момченце защо няма да се свържа с която ще да е дъщеря на някой от неговите васали. Рената, трябва ли да отида в Килджард и сам да поискам ръката ти? Мислиш ли, че дом Ерленд би дал дъщеря си на един бедняк, който има само дребното имение Високи чукари? Та ти си потомка на могъщо Владение. Твоите сродници веднага ще ме укорят, че ламтя за зестрата ти.

Тя се разсмя.

– О, няма на какво толкова да се надяваш, дори това да беше целта ти. Та аз имам три по-големи от мен сестри. А баща ми е недоволен, че дойдох в Алдаран, вместо да се прибера у дома, и може да ме лиши дори от тези трохи! Ако изобщо имам зестра, тя ще е обещаното от дом Михаил за грижите, които полагам за Дорилис, а той не би се разсърдил всичко да си остане в рода!

– Но той винаги е бил по-добър с мен дори от роден баща, не заслужава моето двуличие! Нито пък искам твоите сродници да си помислят, че съм те съблазнил, докато си била под нашия покрив, може би устремен в помислите си към зестрата.

– Ох, тази проклета зестра! Донал, аз поне знам, че изобщо не те интересува.

– Ако се наложи, любима, ще се откажа от всичко и ще те взема само по една долна риза.

Тя се засмя и притегли главата му за целувка.

– Още по-добре ще бъде, ако ме вземеш и без нея.

Много ѝ харесваше как той се изчервява като хлапе. Още не можеше да повярва, че се е увлякла така. „Нищо, че съм била толкова години в Кула, че имах толкова любовници преди него. Държа се, все едно съм връстница на Дорилис. Щом научих каква може да бъде любовта, всичко друго загуби значението си за мен...“

– И все пак приемният ми баща трябва да узнае – упорито промълви Донал.

– Той е телепат, не забравяй. Не се съмнявам, че вече знае всичко, което би пожелал да научи. Но според мен още не е решил как да

постъпи. Няма да е особено любезно, ако сами се натрапваме на вниманието му!

Донал все пак се съмняваше, че това е най-разумното решение. Как би могъл дом Михаил дори да допусне, че той ще погази обичая така и ще насочи вниманието си без разрешение към жена на възраст за брак? Чувстваше се особено, отдалечаваше се от пътя, по който се очакваше от него да върви.

Рената се взря в разтревоженото му лице и въздъхна. В самотната си борба с угризенията, още в Кулата, тя отдавна бе проумяла, че няма друг изход, освен да скъса с традициите, налагащи поведението на жена с нейното потекло. Но Донал за пръв се сблъскваше с необходимостта да промени нещо...

– Тогава ще пратя писмо на баща си, но когато стане твърде късно, за да отговори преди средата на зимата. Ще му съобщя, че с теб ще се оженим на средзимния празник... ако дотогава още ме искаш.

– Как можа да го кажеш! – упрекна я Донал и за останалото нямаха нужда от думи.

Лятото отминаваше полека. Листата на дърветата започнаха да променят цвета си, Дорилис отпразнува рождения си ден, плодовете на усърдния труд вече влизаха в хамбарите. Един ден всички от замъка отидоха да видят първите огромни каруци, пристигнали в един от външните дворове. Бяха пълни с чували ядки и качета с маслото, което се извличаше от тях. Аларт стоеше до Рената, настрана от останалите.

– Братовчедо, ти ще останеш ли тук през зимата? Аз няма да се отделя от Дорилис, докато не се уверя, че за нея всички опасности са отминали. Но ти...

– Донал ме помоли да остана, дом Михаил също. И още чакам позволение от брат си да тръгна.

Рената лесно почувства умората и примирението му. Аларт тъгуваше до болка по Касандра. В едно от тайните си послания най-сетне бе помолил брат си за разрешение да привърши мисията си в Алдаран, но получи непреклонен отказ.

По устните ѝ се плъзна крива усмивка.

– Сега твоят брат има законен наследник, затова не бърза да те събере отново със съпругата ти. Ами ако си народите деца, които ще заплашват господството на сина му над Владението?

Стори ѝ се, че неговата въздишка никак не подхождаше на младостта му.

– Касандра няма да ми роди нито едно дете. Няма да я изложи на такъв риск. И съм се заклел с ръка в огъня на Хали да браня правата на синовете му, били те законни или невестро, над Владението.

В гласа ѝ прозвуча нескрита ирония.

– Да, правата им над Владението... Ами над короната?

– Не искам корона на главата си.

– Аз ти вярвам. – Рената помълча и добави хапливо: – Но дали твоят брат някога ще ти повярва?

– Не знам... – въздъхна Аларт.

Наистина ли Деймън-Рафаел вечно се измъчваше от съмнения, че по-малкият му брат не би устоял на изкушението да докопа Владението... или дори короната? Или продължаваше да го държи тук, за да е задължен още повече могъщият господар на Алдаран към рода Елхалин? А Деймън-Рафаел би имал нужда от повечко съюзници, ако реши да спори с принц Феликс за трона в Тендара.

Разбира се, още не беше време за сблъсък. Стариият крал Регис се бе вкопчил с последни сили в нишката на живота си, а Съветът нямаше да започне умуването си, докато той не издъхне. Но щом кралят легнеше за последен покой в неотбелязан гроб – според нерушимата традиция – до своите предшественици, старейшините веднага щяха да повикат принц Феликс пред себе си и да поискат да докаже, че е годен да седне на трона.

– Да, и еммаска може да бъде добър крал – съгласи се Рената, която с лекота следеше мислите му, – но пък не може да продължи династията. Значи няма да признаят Феликс за наследник на баща му. И аз научих последните вести. Касилда не се е възстановила от раждането и е починала преди десетина дни... Значи брат ти има законен наследник, обаче му липсва съпруга. Не се съмнявам, че много съжалява за решението си да те ожени бързо за Касандра.

Лицето на Аларт се стърчи от отвращение, щом си спомни думите на Деймън-Рафаел: „Касилда може и да срещне смъртта при раждането на детето, което вече носи в утробата си. Тогава ще мога преспокойно да взема Касандра за съпруга.“ Как можеше дори бездушен мъж като брат му да говори така за жената, която му роди десетина деца през годините, само за да ги види как умират едно след друго в ръцете ѝ?

Промърмори нещастно:

– Може би така ще е най-добре.

Но в гласа му прозвуча такава смъртна умора, че Рената не можа да съдържи сълзите си. Той нежно повдигна главата ѝ и я погледна в очите.

– Какво има, братовчедке? Винаги се опитваш да ме успокоиш, но все не споменаваш за своите тревоги. Мъчи ли те нещо днес?

Прегърна я като брат и Рената зариди в ръцете му.

– Каж ми, чия – настоя той, сякаш говореше с момиче като Дорилис.

Рената преглътна сълзите.

– Скрих от Донал... Исках неговото дете! А и ако стане така, моят баща би се отказал от увещанията си да се прибера в Еделвайс, за да ме омъжи за когото му скимне. Заченах, но след ден-два се уверих, че ще бъде момиче и... – Страданието ѝ прободеше като острие и Аларт. – Не можех да я оставя да живее. Не... не съжалявам. Кой би се осмелил при това проклятие над рода Рокрейвън? Гледам обаче Дорилис и си мисля неволно, че онова дете можеше да е като нея, хубава и...

Нямаше сили да говори повече.

„А аз си въобразявах, че бих могъл да натрапя такъв избор на Касандра...“ Аларт не можа да каже нищо на глас. Остави Рената да се наплаче на рамото му. След малко тя си наложи спокойствие.

– Знам, че постъпих правилно. Другото беше немислимо. Но... не мога да кажа на Донал.

„Какво, проклет да сме, причиняваме на жените си? Що за гнусостия сме заложили в гените и кръвта си? Свети Носителю на бремето, благословия е, че не съм с Касандра...“

И щом си го помисли, мярна му се лицето на Касандра, опустошено от страха, който съсипваше и Рената. Опита се да пропъди видението и изрече със съчувствие:

– Щом не се съмняваш в избора си, дано това ти даде сила да понесеш случилото се. – Поколеба се, но ѝ разказа за мига на прозрение, когато я видя в напреднала бременност, изтощена и отчаяна. После побърза да я увери: – Напоследък не се е случвало. Вероятно това разклонение в бъдещето го е имало само докато наистина си била бременна, след това... се е върнало в нищото. Не съжалявай.

Не беше обаче напълно уверен в думите си, защото през последните дни не го тормозеха никакви видения. Стори му се по-важно, че укрепил решимостта на Рената.

– Да, знам, че бях права – почит прошепна тя. – Но като гледам как Дорилис се разхубавява, става по-мила и любезна... Много напредна във властта над своя ларан и вече няма неестествено силни бури.

„Да, отдавна сънищата или пробуждането ми не са били смущавани от тази ужасна сводеста зала и детско лице сред мълнии...“ Дали и тези

трагедии бяха напуснали света на възможното, щом Дорилис започна да овладява стъписващата си дарба?

– Но така се чувствам още по-зле – промълви Рената. – Да знам, че можех да имам такова дете... Ами остава ми само да се отнасям с Дорилис като с дъщерята, която не бих посмяла да родя... Аларт, тя покани баща си и Донал да я послушат как пее днес следобед. Ще дойдеш ли? Гласът ѝ наистина звучи все по-добре.

– С удоволствие – отвърна той искрено.

В стаята бяха господарят на Алдаран, приемният му син и няколко жени от замъка, сред тях наставницата по музика на Дорилис – млада благородничка от рода Дариъл. Беше тъмнокоса красавица и за миг напомни на Аларт за Касандра, макар двете да не си приличаха много. Но щом лейди Елиса сведе глава над своя рил и започна да го настройва, той забеляза шестте пръста на ръката ѝ. И си спомни какво каза на Касандра преди сватбата: „Дано боговете ни отредят достатъчно мирни дни, за да съчиняваме песни, а не да дрънкаме оръжия.“ Колко крехка и нетрайна се оказа надеждата! Живееха в свят, разкъсан от схватки и междуособици – и в равнините, и в планините. Аларт отново зърна пламтящи гори и яростно забиващи се светкавици като гигантски стрели. Тръсна глава и огледа тихата стая, обърна се да погледне ясното небе навън. Пак това проклятие...

Лейди Елиса докосна леко струните и подкани:

– Попей ни, Дорилис.

Момичето подхвана стара печална песен от далечните хълмове. Аларт си помисли, че думите за несбъдната любов и попарени копнежи не звучат особено уместно от устата на толкова млада девойка, но го заплени прекрасният глас. Взря се внимателно в Дорилис – порасна забележимо през есента, а макар гърдите ѝ да бяха още малки, дори под свободната рокля личеше колко добре са оформени. По тялото ѝ се появяваха съблазнителните извивки на женствеността, колкото и непохватна да изглеждаше засега. Дорилис щеше да бъде висока и дългокрака жена, дори сега стърчеше малко над Рената.

Когато песента свърши, дом Михаил се подсмихна добродушно.

– Скъпоценна моя, наистина си наследила гласа на майка си. Ще угодиш ли на желанието ми да чуя нещо, което да не навява такава тъга?

– С радост.

Момичето взе лирата от лейди Елиса. Леко промени настройката и

оживено засвири мелодията на забавна песничка. Аларт я бе чувал често в Неварсин, но не и сред стените на манастира. Думите бяха доста пиперливи и осмиваха един монах, понесъл всичко, което можеше да има според строгите правила. Слушателите започнаха да се кикотят много преди да наближи дори края на нелепия списък от дреболии в джобовите на расото. И Дорилис вече трудно съхраняваше сериозното изражение на лицето си, но вратата се отвори рязко и Михаил се обърна с гняв към заклетия си съратник, влязъл толкова безцеремонно.

– Варлет, как смееш да нахълтваш така в покоите на младата си господарка!

– Моля и нея, и вас за прошка, но работата не търпи отлагане. Господарят на Скатфел...

– Стига де! – сърдито се озъби дом Михаил. – Човече, дори той да чукаше на портата ни, придружен от стотина въоръжени до зъби конници, това не оправдава грубостта ти!

– Дойде негов пратеник. И твърди, че носи ултиматум за вас.

Господарят на Алдаран млъкна, замисли се и стана. Поклони се на лейди Елиса и на дъщеря си, сякаш малката стая беше приемната зала на замъка.

– Дами, моля да ме извините. С голямо нежелание прекъсвам приятните занимания. Но за жалост моля за разрешение да ви напусна.

Дорилис го зяпна. За пръв път баща ѝ се обръщаше към нея според правилата за общуване между възрастните. Навреме се сети за всичко, на което я бяха научили Маргали и Рената. Направи толкова дълбок реверанс, че едва не опря коляно в пода.

– Господарю, вие решавате кога да дойдете или да си тръгнете, но ви моля да се върнете при нас, щом се освободите от грижите си.

– Непременно, дъще. – Обърна се към Донал с повелителен жест. – Ела, ще имам нужда от теб.

Когато излязоха, Дорилис дори не помисли да продължи песента. Аларт слезе в дворовете, където бяха конюшните, и огледа животните, с които бяха пристигнали придружителите на пратеника. Видя гербове и на други планински родове. Струваше му се, че наоколо се размотават множество въоръжени мъже, но образите им трепкаха като повърхност на езеро и изчезваха в миг. Отново неговият ларан му рисуваше онова, което може би нямаше да се случи никога. Опита се да проникне в бъдещето, само че не беше достатъчно спокоен, за да различи виденията си. И никак не му вдъхваше увереност онова, което долавяше в съзнанията на хората от Скатфел – не се опитваше да проникне насила в

мислите им, но пък нагласата им беше такава, че сякаш изкрещяваха на глас чувствата си.

Значи война? И тук ли? Домъчня му за дългото прекрасно лято, което никога нямаше да се върне. „А нима наистина си въобразявах, че ще намеря покой, когато цялата ни земя е пламнала, а брат ми се кани да оспорва короната на принц Феликс? С какво съм заслужил да живея в мир, щом дори любимата ми всеки ден е изложена на смъртна опасност?“

Върна се в стаята си и започна да прави дихателни упражнения, за да възстанови равновесието на психиката си. Не успя обаче да се съсредоточи, картините на битки, бури и опустошение се тълпяха в главата му. Отдъхна си, когато след време един слуга му предаде молбата на дом Михаил да отиде в приемната зала.

Очакваше да срещне пратеника от Скатфел – често бе виждал това бъдеще, но завари само господаря на Алдаран, загледал се мрачно в пода пред креслото си, и Донал, крачещ настръхнал напред-назад. Щом видя Аларт, по-младият му приятел го погледна с облекчение и няма молба.

– Настаня се удобно, братовчеде – покани го дом Михаил. – Крайно се нуждаем от съветите на един добронамерен сродник.

Изнервеният от несъмненото напрежение Аларт би предпочел да остане прав или да ходи като Донал, но седна на предложението му стол. Възрастният мъж пред него помълча навъсен, подпрял брадичка на ръцете си. След малко изсумтя:

– Донал, седни и ти! Ще ме подлудиш, ако походиш още малко като освирепял воин, обладан от духа на бесен вълк! – Изчака приемният му син да седне до Аларт. – Рейхъл от Скатфел, когото не ще нарека брат, ми предаде чрез пратеника си толкова възмутителни искания, че няма как да ги приема с безразличие! Сметнал е за уместно и достойно да настоява, че трябва незабавно да избера един от по-малките му синове – забележи, още преди средата на зимата! – за свой официално провъзгласен наследник, защото нямам законен син, нито пък на моята възраст било за вярване, че ще имам тепърва. – Вдигна измачканото топче хартия и го стисна още по-силно в юмука си. – Според него трябвало да покания всички от околността за свидетели на церемонията, а после – каква наглост! – съм можел да доживея в мир тук малкото останали ми години, ако не ме мъчи съвестта. Кажете ми, братовчеде, какво да правя с този окаяник?!

Аларт се стресна. „Но защо пита точно мен? В името на боговете,

нима очаква сериозно, че аз ще открия най-добрия за него изход?“

А Михаил добави по-меко, но и по-настоятелно:

– Аларт, години наред си се учил в Неварсин. Значи познаваш историята ни, също и всяка подробност от законите. Моля те, братовчеде, кажи ми – има ли изобщо начин да не позволя на онзи от Скатфел да докопа Владението още преди трупът ми да е изстинал в гроба?

– Сроднико, не виждам как ще те принудят да обявиш някой от племенниците си за свой наследник. Но и не знам как би попречил на синовете на Скатфел да те наследят, след като си отидеш от този свят. Законите не са никак ясни относно правата на дъщерите. – „А дори и да бяха, нима Дорилис е годна да управлява цяло Владение?“, почти отчаяно възкликна Аларт в мислите си. – Когато господарите и законниците се съгласят дъщеря да бъде наследница, обикновено смятат, че нейният съпруг е подходящ да поеме Владението в ръцете си. Значи никой не би отрекъл правото ти да оставиш всичко на съпруга на Дорилис.

– И все пак – промълви Михаил, изглаждайки нервно смачкания лист – погледни това – печатите на Сторн, Сейн Скарп и дори Дариъл са до този на Скатфел. Сякаш безмълвно ми подсказват, че ще подкрепят със сила този... този ултиматум. Вече не се чудя, че господарят на Сторн не пожела да даде ясен отговор на предложението ми да свържем родовете си с брак. Всеки от тях ще се бои да застане на моя страна, за да не превърне останалите в свои врагове. Сега вече искрено съжалявам, че Райднау затънаха във война с твоите най-близки сродници, иначе щях да предложа ръката на Дорилис на някой от тях... А се заклех, че ще подпаля крепостта, но няма да я дам на онези от Скатфел. Моля те, помогни ми да се измъкна от това тежко положение!

Първото хрумване, което сякаш само изскочи в ума на Аларт – и след миг вече се радваше, че опази мислите си от силен телепат като дом Михаил, – беше: „Деймън-Рафаел съвсем наскоро загуби съпругата си.“ После дарбата му стовари като удар видения на ужас и разруха. Спомни си как брат му го изпрати към Алдаран, изразявайки опасенията си, че някой ден този род може да покори земите от Дейлройт до Пъкъла.

Господарят на Алдаран прие мълчанието му като знак за размисъл и добави мрачно:

– Колко съжалявам, братовчеде, че ти вече си семеен. Бих ти предложил ръката на дъщеря си... Все едно, знаеш към какво се стремя. Няма ли някаква уловка в законите, която би ми позволила да обявя Донал за свой наследник?

– Татко – намеси се умопително младежът, – не започвай вражда със сродниците си заради мен. Защо да опустошаваме земите си с безсмыслена война? Дано е много далеч денят, когато ще ни напуснеш, но какво ще те е грижа после в чии ръце е Алдаран?

– За мен има значение! – отсече старецът и лицето му се вкамени. – Е, Аларт, щом познаваш законите, какво би измислил, за да оставя наследството си на Донал?

След малко Аларт заговори неохотно:

– Доколкото си спомням, нищо не би ти послужило. И все пак законите за наследяването по права кръвна линия не са се наложили напълно и до днес. Само допреди седем или осем поколения ти и братята ти щяхте да живеете под един покрив с всичките си съпруги. Най-старшият сред вас или онзи, когото бихте си избрали за предводител, щеше да посочи за наследник не най-големия син на първия по възраст сред братята, а най-подходящия, най-способния. Не мъдростта на закона, а обичаят наложи първородството като принцип, затова вече се държи бащата да е известен. Но трябва да ти напомня, сроднико, че ако просто провъзгласиш Донал за свой наследник според стария закон, пак ще има война. Всеки първороден син в планините ще се почувства заплашен, ще се настрои още по-озлобено към другите си братя и по-далечни сродници.

– Щеше да е къде по-просто – с тежка горчивина промълви Михаил, – ако Донал беше скитниче или сираче, а не син на моята покойна любима Алисиана. Тогава преспокойно щях да го ожена за Дорилис, за да знам, че наследството ми ще попадне под грижите на оногова, който може най-добре да го опази и умножи.

– И все пак не е невъзможно, сроднико – промърмори Аларт. – Ще бъде само формално спазване на закона, разбира се... Но и лейди Бруна Лейние някога е избрала това решение. Била е сестра на наследника, загинал в битка. И встъпила в свободно съжителство с вдовицата на брат си, за да закриля нея и нероденото ѝ дете, а и за да не ѝ бъде натрапен нов брак. Разказват, че дори командвала стражите вместо покойния си брат.

Дом Михаил се засмя учуден.

– Аз пък си мислех, че това е само забавна измислица с непристоен привкус.

– Не, истина е. Жените съхранили връзката си цели двадесет години – чак докато синът на загиналия станал мъж и заявил правата си от свое име. Колкото и глупаво да звучи историята, законите не забранявали подобен формален брак. Ако не друго, никой не може да оспори

законността му – разрешено е полубрат да се ожени за сестра си. Рената сподели с мен, че за Дорилис ще е най-добре изобщо да не ражда деца, а Донал може да си осигури наследник невестро.

Господарят на Алдаран вдигна глава с рязкото движение на хищник, надушил плячка.

– Ако ще да е законова уловка, все ми е едно! – отсече той. – Донал, ето го решението! И между другото, Аларт, не си спомняш точно думите на Рената. Тя твърди, че Дорилис не бива да ражда дъщери, но синовете с нищо не биха застрашили здравето ѝ. А тя носи кръвта на Алдаран във вените си, значи синът на Донал ще бъде наследник с неоспорими права. Всеки познавач на кръвните линии знае, че желаните качества се закрепват най-добре с бракове вътре в рода. Затова Дорилис ще роди на своя полубрат сина, който аз трябваше да имам от Алисиана, а Рената ще се погрижи плодът да не е момиче. Така у момчето ще бъде засилена дарбата да контролира огъня и мълниите. Разбира се, ще бъде нужно внимание, за да няма дъщери в следващите няколко поколения...

Онемелият от потрес Донал най-сетне проговори:

– Господарю, нали не говорите сериозно?!

– Че защо да се шегувам?

– Но Дорилис ми е сестра!... И е още малка.

– Полусестра – напомни рязко Михаил. – И не е малка. Маргали смята, че до средата на зимата ще навлезе в девичество, дори няма да чакаме дълго, за да обявим, че ваш син с кръвта на Алдаран ще бъде наследник на Владението.

Донал гледаше изцъклено като ударен. Аларт знаеше, че си мисли за Рената, но дом Михаил беше твърде погълнат от собствените си кроежи, за да отделя внимание на бурята в главата на приемния си син. И когато младежът отвори уста, готов да избухне в неудържима ярост, Аларт видя твърде ясно как лицето на стареца ще се сгърчи и почернее, как тялото ще се свлече безжизнено. Сграбчи мигновено Донал за китката, а безмълвното му послание прозвуча като заповеден глас: „В името на всички богове, не се карай с него точно сега! Иначе това ще е смъртния му час!“ Неговият приятел се отпусна унило на стола си. Видението избледня и изчезна при всички онези, на които не бе съдено да се сбъднат. Аларт обаче още се тревожеше.

„Не съм наблюдател, но щом животът му виси на косъм, трябва веднага да кажем на Рената. Нека го прегледа задълбочено...“

– Ех, синко – кротко изрече Михаил, – измъчваш се с безсмислени угризения. Отдавна знаеш, че Дорилис трябва да се омъжи, щом

порасне достатъчно. Не мислиш ли, че ще ѝ бъде по-лесно да живее с мъж, когото познава и обича? И няма ли да се отнасяш по-грижовно към нея от някой съвсем чужд човек? Както се обърнаха нещата, не виждам друг изход, освен да се ожениш за нея и да ти роди син. А с това – той пак смачка ядно писмото от Скатфел – май ще си изтрия задника и така ще го върна на брат си, за да знае какво мисля за наглите му искания! Но и ще го поканя за свидетел на вашата сватба.

– Не – прошепна Донал. – Татко, умолявам те...

– Нито дума повече, синко. Аз реших. – Господарят на Алдаран стана и го прегърна. – Още откакто Алисиана те доведе в дома ми, ти си мое любимо дете. Така всичко ще бъде и според закона. Нима би ми отказал това, скъпо момче?

Младият мъж стоеше напълно безпомощен, не намираше думи, за да възрази. Как можеше да обърне срещу своя приеман баща неговата обич и доброжелателство?

– Повикай моя писар – нареди дом Михаил. – За мен ще бъде удоволствие да му продиктувам писмо до онзи от Скатфел, за да го поканя на сватбата на своята дъщеря и наследница със сина, когото сам избрах.

Донал се опита да го разубеди с последен довод.

– Татко, нали знаеш, че това е равносилно да му обявиш война? Ще ни нападнат с всички сили, които успеят да свикат под знамената си.

Господарят на Алдаран посочи прозореца. Навън сивеещото небе се губеше в първата за тази година виелица.

– Колкото и да им се иска, сега не могат да ни нападнат. Започва зимата. Ще успеят да потеглят на поход едва с пролетното топене на снеговете. А тогава... – Отметна глава и се изсмя пронизително, по гърба на Аларт сякаш плъзнаха буболечки. – Нека заповядат. Ще бъдем готови!

21

– Любима, не искам да се ожена за никоя друга.

Преди да срещне Рената, Донал дори не вярваше, че ще има някакъв избор... нито пък се стремеше към такава свобода, стига избраната за него невяста да не е болнава или свадлива, а поне за това се доверяваше напълно на приемния си баща. Почти не се бе замислял за бъдещия си живот като женен мъж.

Рената прочете мислите му, също и неосъзнатия бунт дълбоко в душата на Донал, който трябваше да се бори с тази огромна, почти непосилна за него промяна. Протегна ръка и стисна пръстите му.

– Аз съм виновна, мили. Трябваше да се вслушам в желанието ти и веднага да се омъжа за теб.

– Не те обвинявам, кария меа, но сега какво ще правим? Моят приемен баща е стар, днес наистина се уплаших, че може да умре от удар, ако се възпротивия... Аларт обаче ме възпря. Дано боговете ми простят, неволно си помислих... ако дом Михаил ни напусне неочаквано, не би се наложило да изпълня желанието му.

Той закри лицето си с длани. Рената твърдо вярваше, че тя му причини тази мъка. Ако не я познаваше, не би му хрумвало дори да се опълчи срещу господаря на Алдаран.

Когато се увери, че гласът ѝ ще прозвучи невъзмутимо, тя му каза:

– Донал, постъпи, както те подтиква съвестта. За нищо на света не бих те скланияла към друго. Ако смяташ, че не е редно да се противопоставиш на волята му, значи трябва да се подчиниш.

Той я погледна и пролича, че с последни сили се сдържа да не рухне.

– В името на всички милосърдни богове, как да се покоря на волята му? Нима подозираш, че искам да се ожена за сестра си?!

– Дори с Владението като зестра ли? Само не ми казвай, че не те е измъчвало желанието да наследиш Алдаран.

– Да, но само по справедливост и по закон! Не и така, Рената, не и така! Бих отказал веднъж завинаги, ала как да понеса мисълта, че моите думи са прекъснали нишката на живота му, както се опасява Аларт! А най-лошото... ако сега ме изоставиш... ако те загубя...

Тя се пресегна бързо и хвана ръцете му.

– Не, любими. Няма да те изоставя, заклевам се! Не ти говорех за

това! Исках само да ти напомня, че щом този брак ти е натрапен насила, може да си остане формална законова уловка, както отначало го е замислил приемният ти баща.

Донал преглътна на сухо.

– Нима бих могъл да поискам това от теб? Немислимо е благородничка с твоето потекло да живее като барагана. Това ще означава никога да не ти предложи честта, която ти дължа – брак ди катенас и достойното положение на законна съпруга. И майка ми беше барагана... Знаем какво бъдеще биха имали нашите деца. Подигравах ми се всеки ден, наричаха ме копеле и с още по-скверни думи. Не бих понесъл същото да търпят и децата ми. Да ме прости благата Еванда, но понякога мразех майка си, защото ми причини това!

– Предпочитам да съм твоя барагана, отколкото съпруга ди катенас на друг мъж.

Макар той да знаеше, че чу най-искрени слова, бъркотията в чувствата му го накара да избълва:

– Наистина ли? А не си ли мислиш всъщност, че е по-добре да си барагана в Алдаран, отколкото съпруга на беден земевладелец във Високи чукари?

Рената го изгледа смаяна. „Ето, вече започнахме и да се караме заради това!“

– Не ме разбра, Донал. Казвам ти, че предпочитам да съм с теб, без значение дали като съпруга, свободна съжителка или барагана, отколкото да се омъжа за някого, избран от баща ми без мое съгласие. Ако ще и да е принц Феликс, седнал на трона в Тендара! Вярно, баща ми ще се разгневи много, когато чуе, че открито живея с теб като твоя наложница тук, но пък така не ще може да ме пробута на друг. И ще бъде далеч от неговата ярост... или амбиции!

Той се почувства виновен. Не му стигаше смелост да се противопостави толкова неотстъпчиво на своя приемен баща. А Рената, щом скъса връзките със своя род, не би имала къде другаде да отиде. Макар да знаеше към какъв избор го подтиква достойнството – да откаже на господаря на Алдаран и веднага да се ожени за Рената, пък приемният му баща ако ще, да го обезнаследи и да го прогони.

„Да, но сърце не ми дава да се премирам с него. Как да го оставя сам срещу всички онези хищници от Скатфел, пък и останалите планински господари? Ще налетят да го разкъсат в мига, когато го видят безпомощен!“

Отново сведе глава.

– Рената, сякаш ей сега ще се пръсна на парчета. Искам да съм верен и на теб... и на баща си. Дали затова има обичай сродниците да уреждат браковете? Поне спестяват на младоженците страданията от избора...

Аларт също крачеше неспокойно из дневната на отредените му покои, сякаш неспирните колебания на изтерзания Донал отекваха и в неговата душа.

„Не биваше да го възпирам! Ако дом Михаил бе умрял от ярост, че желанието му не се е сбъднало, нима трябваше да жалим за поредния тиранин, който иска да налага волята си на околните, без да се вслушва в слабичкия гласец на съвестта си?“

За миг го отрезви мисълта, че е готов да излее върху господаря на Алдаран цялата неприязън и гняв, които бе трупал срещу баща си.

„Заради все същата прокълнатата размножителна програма е готов да съсипе живота на Донал, пък и на Дорилис, още преди да е пораснала, да лиши Рената от любовта на живота ѝ! Интересува ли го изобщо друго, освен да има законен наследник с кръвта на Алдаран във вените му?“

Макар и със закъснение, разумът го принуди да бъде справедлив.

„Е, вината не е само негова. Защо Донал не е отишъл при него още щом се е влюбил в Рената? Трябвало е да помоли почтено за разрешение да се ожени за нея. А и аз съм един... Не биваше да приемам толкова сериозно молбата му за търсене на законен изход. Аз му внуших идеята да свърже с брак Донал и Дорилис, макар и формално! И точно проклетото ми ясновидство ме накара да попреча на Донал, когато беше готов да се опълчи с цялата си ярост! Отново се поддадох на страха си от нещо, което вероятно нямаше и да се случи. Моят ларан вкара всички ни в тази безизходица. Сега съм длъжен да му хвана юздите, да напипам истинската нишка на времето и някак да открия какво ни очаква всъщност...“

Толкова отдавна се стремеше към точно обратното – изцеждаше докрай психическата си енергия, за да не вижда нищо, да живее в настоящето като останалите, а не да се оставя на вечно изменчивите, измамни и безбройни пътища. Дори мисълта отново да отвори съзнанието си за виденията го разтърси като удар. Но нямаше какво друго да стори.

Залости вратата, за да не го безпокоят, и се подготви с цялата невъзмутимост, която успя да си наложи. Накрая се изпъна по гръб върху каменния под, затвори очи и започна да диша равномерно и дълбоко според наученото в Неварсин, за да прогони страха. Не спираше да се бори с надигащата се паника – не можеше, не биваше да прави това,

нали цели шест години се стремеше да възпира виденията!... Най-сетне събори мислените прегради в ума си и напрегна докрай своя ларан...

И в един миг – безвременен, неизмерим, може би не повече от половин секунда, но по-дълъг от милион години за изтерзаното му съзнание – всичко нахлу наведнъж. Минало и настояще, всички дела на пратците му, довели до този момент. Зърна жена, бродеща по бреговете на Хали, неописуема красавица с почти безцветно сивите очи и косата като лунна светлина, присъщи на чиери. Мярнаха му се спомени за някогашни гори и върхове. Видя други звезди, планета, кръжаша около жълто светило, в чието небе имаше само една луна. Проникна и в черната пустош на пространството. Умираще в преспите, във вакуума, в пламъците на пожари – едновременно си отиваше от света с гибелта на хиляди. Сражаваше се и загиваше с последен кръсък на бойното поле. В този разкъсал представите му миг изживя годините на стотици хиляди хора и знаеше, че тялото му се гърчи в спазмите на непоносима уплаха, че умира... Чу писъка, изтръгнал се от гърлото му, и осъзна, че полудява, никога няма да се откъсне от тази агония... Помъчи се да затръшне отново портите на този разтворил се ад, но беше твърде късно...

После отново беше Аларт и пак имаше само своя живот, само онова, което обхващаше думата „сега“. Всичко друго бе отминало безвъзвратно или тепърва щеше да потъне в бездната на времето. Но и този един-единствен живот (колко ограничен и тесен му се виждаше след всичко, което беше и щеше да бъде) се разпростираше неспирно пред мисления му взор, безкрайно се множеше и променяше. Всяко нищожно движение на Аларт пораждаше стотици нови възможности, а други изчезваха завинаги. Вече разбираше как всяка постъпка още от най-ранното му детство е прокарвала пътища или ги е преграждала неумолимо. Би могъл да се поддаде на гордостта и да овладява усърдно бойните умения, за да надмине Деймън-Рафаел, да стане по-необходим от него на техния баща... Или някак да предизвика смъртта на своя брат още като юноша, за да бъде единствен наследник... Да остане до края на живота си зад сигурните стени на Неварсин, а баща му да се отрече от него... Да се впусне в наслажденията на сетивата, които откри, да се отдаде на съблазънта в прегръдките на риачия... Да удуши баща си, подтикнат от унижението и наранената си гордост... Бавно и внимателно разплиташе възлите на миналото, за да прозре неизбежността на всеки избор, довел го до този кръстопът.

После се осъзна в настоящето, в решителния миг. Вече щеше да тръгне по някой от пътищата само след като огледа онова, което би

могло да му донесе бъдещето. В този миг на свръхнапрежение Аларт прие и се примири с отговорността за всичко, което бе направил и щеше да извърши. И започна да се вира в предстоящото или немислимото.

Най-вероятно беше Донал да се подчини на приемния си баща. Можеше и да откаже. Или да се махне заедно с Рената от Алдаран. Или да се ожени за Дорилис, но Рената да му ражда синове невестро. Дом Ерленд Лейние можеше да присъедини своите отряди от бойци към силите на Скатфел, за да отмъсти за накърнената чест на своята дъщеря. (Аларт си каза, че е добре да предупреди Рената... но дали това я интересуваше изобщо?) Отново и отново съзираше воините на Скатфел пред стените на Алдаран още в най-ранна пролет.

Имаше и по-бледи, по-неосъществими варианти. Господарят на Алдаран наистина да умре от ужасен кръвоизлив в мозъка или да лежи безпомощен и неподвижен с месеци, с години, а Донал ще се бори като регент да опази наследството на своята сестра... Дом Михаил ще оздравее и ще отблъсне атаките на своя брат със своите по-силни отряди... Или пък някак ще се помири с Рейхъл... Видя Дорилис да умира от болестта на прехода... или когато ражда детето на Донал... В други разклонения оцеляваше и техният син наследяваше само дарбите на рода Алдаран, но го погубваше болестта на прехода още в ранното му юношество...

Колкото и мъчително да беше ровенето в бъдещето, Аларт се застави да оглежда каквото му показваше неговият ларан. „Не съм бог! Как да отделя най-доброто за всички ни? Мога само да предвидя какво ще бъде по-малко болезнено за Донал или Рената, защото ги обичам...“

Против волята си отново проникна в своето бъдеще. Ще се върне при Касандра... Няма да я види повече, а ще се засели завинаги в Неварсин или подобно на Свети Валентин от снеговете ще се усамоти в пещера до края на дните си... Ще бъде погубен от Деймън-Рафаел, който и за минута дори не е престанал да се бои, че ще бъде предаден от брат си... Касандра ще остане в Кулата... Ще умре, раждайки детето му... Ще попадне в ръцете на Деймън-Рафаел, защото той и досега съжалева, че му я е дал за съпруга, вместо да я направи своя барагана...

Аларт изтръпна, отърси се от всички други видения и започна да се вира тревожно само в тази възможност. Съпругата на брат му бе починала, също и наскоро роденият му син, още кърмаче... Още не бе научил тъжната вест, но прозрението не остави никакво съмнение у него. Изведнъж си спомни думите на своя баща, когато той заговори за годеща му с Касандра: „Споразумяхме се с рода Ейлърд за тяхна дъщеря, чито гени са така модифицирани, че да бъдат доминантни в потомството

й. “Съжали, че още тогава не се опита да проникне докрай в смисъла на чутото, вместо да се поддава на страха си. И Деймън-Рафаел знаеше добре на какво се е опирал изборът на съпруга за неговия брат. И нямаше да е първият случай, когато могъщ господар на Владение отнема жената на свой по-млад брат... „Или пък вдовицата му. Ако се върна, за да опазва Касандра от него, той ще ме убие.“

Отначало Аларт отстъпи пред уплахата и започна да обмисля как да избегне този край, който съдбата сякаш поставяше в края на всеки възможен път.

„Ще отида в манастира, ще положа обетите на монах и никога няма да припаря до Елхалин. А Деймън-Рафаел ще направи Касандра своя съпруга, ще отнеме трона в Тендара от слабите ръце на младия принц. Касандра ще тъгува за мен, но накрая ще ме забрави, опиянена от властта си на кралица... А моят брат, задоволил всичките си амбиции, най-сетне ще открие покоя в душата си.“

После ужасът го раздруса неумолимо, защото видя що за крал ще бъде Деймън-Рафаел. Какъв тиранин... Райднау ще бъдат изтребени до крак, а жените от Серайс – дадени на мъже от рода Елхалин. Хастурите от Хали и Валерон също ще бъдат погълнати от рода. Постепенно всички Владения ще попаднат във васална зависимост от все по-могъщите Хастури от Елхалин. Алчните ръце на новия крал ще се протегнат от Дейлройт до Пъкъла. И всичко в името на мира и спокойствието... Мир под безжалостната десница на Деймън-Рафаел и синовете на Хастур!

„Все по-страшно кръвосмешение, безплодие, упадък, нашествия на варвари от Сушавите гладове и планините... грабежи, насилия, смърт... Но аз не искам короната. И все пак няма човек, който би управлявал земите ни по-зле от моя брат...“

Аларт напрегна докрай психическата си сила и прекъсна потока от видения. Знаеше, че е длъжен да не допусне такова бъдеще, каквото и да му струва. За пръв път от много време си позволи да се замисли сериозно за участието на Касандра. Колко леко едва не бе отстъпил встрани, за да я остави безпомощна в ръцете на своя брат! Кралица или не, тя би останала само играчка за похотта на Деймън-Рафаел, пешка в играта му на властолюбие. Та нали бе навлякъл гибел върху Касилда, стига да му роди законен наследник. Не би се поколеба да използва Касандра по същия начин.

И тогава нещо в душата на Аларт – досега потискано и смачкано – се надигна яростно. „Не! Няма да му я дам!“

Ако Касандра би се подчинила покорно, ако би поискала да сложи

корона на главата си, Аларт щеше да отстъпи въпреки страданията. Само че познаваше любимата си. И отговорността да я защити се падаше на него, а и никой не би оспорил правото му да я запази за себе си.

„Може би той точно сега посяга хищно към нея...“

Аларт можеше да проникне с дарбата си във всяко бъдеще, дори и невероятно, но за ставащото в момента далеч от него имаше нужда от матрица. Изправи се бавно, изпъна схванатите си мускули. Нощта бе отминала, над Пъкъла аленееше изгрялото светило, откривайки пред погледа му заснежените върхове. С усета към промените във времето, който придоби през годините си в Неварсин, Аларт се досети, че бурята е отминала засега.

Той стисна в дланта си звездния камък и насочи мисълта си, усилие на неимоверно от матрицата. „Какво става в Елхалин? А в Тендара?“

Пред очите му бавно се изясни картина, сякаш видяна през широкия край на далекоглед – всичко беше мъничко, но необичайно отчетливо.

По бреговете на Хали, край вечните облачни вълни, минаваше шествие с траурни флагове. Отнасяха крал Регис към полето с безименни гробове на крале и властители. Лице след лице се мяркаха пред Аларт, но само две приковаха вниманието му. Бледият, сякаш безполов принц Феликс, опечален и уплашен. Нямаше съмнение още след първия поглед към настървените благородници наоколо, че скоро принцът ще бъде заставен да се изправи гол пред Съвета. Щяха да му отнемат короната, за да я сложат върху главата на онзи, който ще предаде на своето потомство скъпоценния дар на ларан. Видя и Деймън-Рафаел, следващия по ред наследник на трона в Тендара. Сигурно вече предвкушаваше сбъдването на мечтите си, съдейки по свирепата му усмивка. Образите пред погледа на Аларт се размиха, вече съзираше бъдното – брат му коронясан, до него Касандра с одеждите и накитите на кралица, а влиятелните господари на Валерон, обвързани със съюз чрез този брак, стояха зад трона на новия крал Деймън-Рафаел.

„Война, упадък, разруха, хаос...“ Аларт вече знаеше, че е попаднал в средоточието, от което ще се опъне нишката в идните дни за целия свят Дарковър.

„Не желая зло на брат си. Не мога обаче да го оставя да унищожи всичко създадено в земите ни. Всяко пътешествие започва с първата крачка. Няма как да предотвратят възкачването му на трона. Но поне няма да скрепи връзките си с Ейлърд, като направи съпругата ми своя кралица!“

Аларт пушна матрицата в копринения калъф, повика слугите си и след малко те му донесоха храна. Тъпчеше се, без да усеща вкуса, за да възстанови силите си след продължителните усилия. След това веднага потърси господаря на Алдаран. Завари дом Михаил в необичайно добро настроение.

– Вече изпратих покана на онези в Скатфел да гостуват на сватбата между дъщеря ми и моя обичан приеман син. Признавам, хрумването ти беше гениално. На никой друг не бих дал толкова охотно ръката на дъщеря си. Днес ще ѝ съобщя решението си и мисля, че тя също ще се зарадва – няма да зависи от волята на чужд човек... Ти, приятелю мой, ми посочи изхода от затруднението. Как ми се иска да ти се отблагодаря достойно! И колко е жалко, че не съм муха, за да кацна на стената до моето братче от Скатфел, когато четете писмото ми!

Аларт изрече сериозно:

– Всъщност, дом Михаил, аз дойдох именно за да отправя молба.

– Братовчедо, за мен ще е удоволствие да направя за теб всичко, което е по силите ми.

– Бих искал да пратя хора, които да доведат съпругата ми от Кулата Хали. Ще я приемеш ли като гостенка под своя покрив?

– С радост – увери го господарят на Алдаран. – Ако желаеш, ще изпратя мои стражи да я съпроводят дотук. Само че пътуването не е никак безопасно през този сезон. Ще имат нужда от десет дни, за да стигнат до Хали, после още толкова обратно... а дотогава ще започнат истинските зимни бури. Бихме могли да съкратим времето, ако изпратиш съобщение до Кулата Трамонтана, за да го предадат на съпругата ти по мрежите. Нека тръгне веднага, а моите хора ще я срещнат по средата на пътя. Предполагам, че лесно ще си осигури придружители от Елхалин.

Аларт поклати глава.

– Не искам да я поверя в ръцете на своя брат, а и не мисля, че е разумно да знае за отпътуването ѝ.

Дом Михаил се вторачи прозорливо в него.

– Тъй значи... Тогава те съветвам двамата с Донал да се отправите незабавно към Трамонтана. Постарайте се да убедите лероните там, че е жизнено важно да я пренесат направо през мрежите. Напоследък почти не го правят, защото разходът на енергия е чудовищен, но виждам, че този път крайните мерки са неизбежни.

– Не вярвах, че все още знаят как да го направят!

– О, не е невъзможно, цялото матрично оборудване си стои непокътнато в Кулата. Дано да ги убедите... Бих ти предложил да отидете на

коне до Кулата, а не с планер. Ветровете не са подходящи. Но все пак обсъди това с Донал. Никой няма да е по-осведомен от него за опасностите на полетите из Пъкъла. Братовчедо, още веднъж те уверявам, че съпругата ти е желана гостенка в моя дом. За мен ще бъде чест да присъства на сватбата на моята дъщеря.

– Разбира се, можем да отлетим дотам – увери го Донал, щом огледа набързо небето. – Поне още денонощие няма да завали отново, само че не можем да се върнем същия ден. И ако ще вършите такава работа с мрежите, и ти, и съпругата ти ще бъдете крайно изтощени. Ето какво ще направим – веднага се отправяме към Трамонтана, но ще заповядам на там да тръгнат и ездачи, които да водят коне за нас. Ще подберем за съпругата ти по-кратко животно.

Подготвиха се за отлитане по-късно същата сутрин. Аларт се поста- ра да не спомене дори мислено предстоящата сватба, за да не сипва сол върху душевните рани на Донал, но неговият приятел сам заговори за това.

– Не може да стане преди средзимния празник. Рената пак прегледа Дорилис с матрицата си и отсъди, че преди това няма да е навлязла в девическата си възраст. Пък и двата й досегашни годежа завършиха твърде злополучно. Дори татко още се колебае кога да я подложи на друга подобна церемония.

– Казахте ли й вече?

– Да, татко й събщи... – запъна се Донал. – И аз си поприказвах с нея след това... Тя е още дете. Няма и представа какво всъщност ще означава бракът за нея.

Аларт не беше склонен да се съгласи, но в края на краищата това засягаше пряко само Донал и Рената.

Завъртяха се, за да уловят посоката на вятъра, вдигнаха крилете и се понесоха нагоре.

Както винаги, щом се зарея над долината, Аларт се отърси от грижите си. Остави се изцяло на студения въздух, на ликуването от полета, сякаш беше сокол. И все пак не му дожاليا, че сякаш съвсем скоро зърнаха Кулата Трамонтана. Оттук минаваше пътят му към Касандра.

Докато разкопчаваше ремъците и даваше планера си на Арзи, пак се поколеба. Не беше ли по-достойно да тръгне към Хали и да се изправи открито срещу брат си? Не. Отново го прониза отскорошната непоклатима увереност – навлезе ли в земите, подвластни на Деймън-Рафаел, животът му няма да струва колкото и най-дребната монетка.

И се попита скръбно: „Как двамата стигнахме до тази вражда?“

После се овладя и насочи волята си само в усилието да убеди Йън-Михаил.

Пазителят се намръщи още преди да го изслуша докрай.

– Да, силите ще ни стигнат, имаме и необходимите матрици. Аз обаче не бих искал да въвличам Трамонтана в междусобиците на равнините. Убеден ли си, че съпругата ти е застрашена от такава низост?

Аларт откри в съзнанието си само увереността, че Деймън-Рафаел ще сграбчи Касандра, както преди това се бе отнесъл безцеремонно и грубо с Донал. Седналият до него младеж долови мислите му и почервения от гняв.

– Дори не подозирах как са постъпили с мен... Господарят на Елхалин имаше късмет, че баща ми не научи тогава!

Йън-Михаил въздъхна.

– Тук сме в мир. Не правим оръжия за никого, не се намесваме във войните. Но ти, Аларт, си един от нас. И сме длъжни да опазим съпругата ти, която също е една от нас. Трудно ми е дори да си представя, че твоят брат би постъпил така. Аз също прекарах няколко години в Неварсин. По-скоро бих легнал с труп или с кралмак, отколкото с жена против волята ѝ. Но за жестокостта на Деймън-Рафаел съм слушал много, пък и той ламти безмерно за власт. Добре, върви да поговориш с Касандра по мрежите, а аз ще свикам необходимия матричен кръг за тази нощ.

Аларт си наложи спокойствие и се потопи във въртящия се мрак на мрежите, понесе се с паяжината от силови полета, както по-рано през деня кръжеше с въздушните течения. Изведнъж усети познатото докосване. Не се бе и надявал на такъв късмет – Касандра дежуреше в мрежите.

„Аларт? Ти ли си, любими?“

Изненада и радост, изумление на прага на риданието...

„В Трамонтана ли си? Знаеш ли, че тук сме в траур по стария крал?“

Разбира се, той знаеше, макар никой да не го бе осведомил официално.

„Нека първо споделя нещо с теб, преди да ми кажеш по каква работа си дошъл в Трамонтана. Аз... не искам да те тревожа, но се боя от твоя брат. Посети ме – както той твърдеше, от любезност – и подхвърли, че и сродниците по брак трябвало да се познават. Изразих му съболезнованията си за смъртта на Касилда и неговия невръстен син. А той

заговори за времето, когато всички братя споделяли съпругите си, и се вторачи много особено в мен. Попитах го за какво намеква, но той само каза, че съм щяла да разбера след време. И се пазеше старателно да не проникна в мислите му...“

Дори до този миг Аларт се надяваше, че само страхът му е подсказал поредната измислица. Колкото и да не му се искаше, вече трябваше да повярва на прозрението си.

„Любима, заради това дойдох в Трамонтана. Трябва да напуснеш Хали и да дойдеш при мен в планините.“

„Да тръгна на кон към Пъкъла в началото на зимата?!“

Закаленият в Неварсин Аларт не би се поколебал да изпита силите си срещу студа и виелиците, но Касандра имаше от какво да се бои.

„Не е необходимо. Тук вече събират подходящ матричен кръг, ще те пренесем при нас през мрежите. От това не се страхуваш, нали?“

„Не...“ Отговорът не прозвуча много уверено.

„Скоро ще се видим. Сега повикай другите от Хали.“

Йън-Михаил влезе в матричната зала, облякъл алената роба на Пазител. Зад него бяха Розаура и още неколцина, които Аларт помнеше от предишното си идване. Наблюдателката вече нагласяваше гасителите на излъчването според присъствието на нов участник в кръга, после затвори силовото поле, което не позволяваше никому да нахлуе с тяло или мисъл в пространството и времето на тяхната работа. Аларт почувства познатото проникване до клетъчно равнище в тялото му – наблюдателката искаше да се увери, че той може да се включи в кръга тази нощ. Не знаеше как да им изрази благодарността си, че допускат нов човек като него – беше голямо сътресение за всеки матричен кръг. Напомни си, че все пак не им е напълно чужд. Съзнанията им се срещаха неведнъж, когато той дежуреше в мрежите. Познаваше ги и това го утеши поне малко.

„Загубих брат си. Деймън-Рафаел вече е мой неумолим враг. Но никога няма да бъда самотен, след като през мрежите се свързвах с хората от Кулите по целия свят. Имам братя и сестри в Хали и Трамонтана, в Арилин и Дейлройт, във всички други Кули... А с Деймън-Рафаел никога не сме били братя в този смисъл.“

Йън-Михаил от Сторн подкани с жест всички да заемат местата си. Аларт преброи още деветима в кръга. Тук никой не докосваше ръцете на съседите си, но седяха достатъчно наблизо, за да усещат ясно електрическите си полета. Вече виждаше останалите като сложно подредени плетеници от енергия. Полето около Пазителя се засилваше – той

събираше огромната мощ на матриците и ги насочваше в концентриран конус към екрана на мрежите.

Щом кръгът се сля, мислите в отделните съзнания избледняха, остана само съсредоточаването в поставената цел. Аларт усещаше нарастващата енергия като неизмерима, звъняща тишина в екрана. Почувства смътно и други познати съзнания – Корин, Ариел... И Касандра. Бяха и там, и тук. После ослепа и оглуша от страшното, изгарящо претоварване, вдиша острата миризма на озон, а избликът на мощ разтреса всичко като мълния, ударила право в матричната зала.

Връзката се разпадна отведнъж, отново бяха отделни личности, а зашеметената Касандра се отпусна на колене сред тях с бяло като сняг лице.

Олюля се и щеше да падне, но Розаура се пресегна навреме и я хвана. След миг Аларт я вдигна на ръце. Касандра едва отвори очи да го погледне.

Йън-Михаил се засмя изнемошял:

– Сроднице, тежи ти умора, сякаш си пътувала десет дни на кон дотук. Както и да си прекосила разстоянието, не може да се избегне изчерпването на силите. Ела с нас да хапнем и да се възстановим. После ще се радваме да ни разкажеш всички новини от Хали, ако желаеш.

И Аларт вече го мъчеше нетърпим глад – неизменен спътник на работата в матричния кръг. Отново се натъпка с твърде сладките хапки, без дори да му стане неприятно. Нямахше знанията на матричен техник и не проумяваше докрай процеса, чрез който пренесоха Касандра от една-та Кула в другата, но му стигаше, че стиска ръката ѝ.

Облечената в бяло наблюдателка дойде при тях и настоя да ги прегледа. Дори не помислиха да възразят.

Щом се засити, Касандра започна да разказва – за смъртта и погребението на стария крал, свикването на Съвета, за да подложат на изпитание принц Феликс... и вероятно да го лишат от короната. Не пропусна да спомене вълненията в Тендара, защото мнозина бяха на страната на любезния и добросърдечен младеж. С Райднау отново било сключено примирие, но в Кулата Хали го използвали, за да трупат трескаво запаси от лепкав огън. Касандра показа на Аларт типично изгаряне на едната си ръка.

Той я слушаше слисан. Неговата съпруга... Но тази жена до себе си виждаше за пръв път! Преди беше с още детински черти в характера си, покорна и съсипана от убийственото си отчаяние. Само половин година по-късно зрелостта личеше във всяка нейна дума. Дори гласът и

жестовете ѝ бяха по-силни и решителни. Не момиче, а жена – жизнена и самоуверена. Обсъждаше без смущение с наблюдателите от Трамонтана подробностите на тяхната трудна, изискваща съвършена точност и внимание работа.

„А какво ли бих могъл да предложа на такава жена? Тогава не искаше да се отдели от мен, защото бях по-силният и имаше нужда от моята подкрепа. Но сега...“

– Ела с мен, братовчедке. – Розаура стана и махна на Касандра. – Ще ти намеря дрехи. Не можеш да пътуваш само по това, което е на гърба ти в момента.

Касандра се засмя, щом погледна надолу към свободната, топла бяла роба на наблюдателка, единствената ѝ дреха.

– Благодаря ти, сроднице. Тръгнах съвсем набързо и не можах да си подреда десетина сандъка с премени!

– Ще ти подбера нещо подходящо за пътуване в планините, също и долни дрехи. Май сме с почти еднакви мерки. А когато пристигнеш в замъка Алдаран, не се съмнявам, че ще те пременят достойно за почетна гостенка.

– Аларт, към Алдаран ли тръгваме?

Йън-Михаил се намеси:

– Би могла да останеш и при нас... Винаги имаме нужда от повече компетентни наблюдатели и техници.

Предишната Касандра се появи за миг – хвана ръката на Аларт и се притисна до него.

– Благодаря ти за поканата, сроднико, но ще тръгна със съпруга си.

В късната нощ снежните вихрушки налитаха свирепо по стените на Кулата. Розаура ги отведе в приготвената за тях стая на един от долните етажи.

Аларт отново се поддаде на съмненията си, когато останаха насаме. В следващия миг усети как преградите в съзнанията им падат една след друга, чувствата и мислите им се сляха още преди да се докоснат. И той разбра, че нищо между тях двамата не може да се промени.

В сивата светлина на утрото ги събуди тропане по вратата. Не беше силно, но се долавяше трескавата възбуда, движеща ръката. Аларт се надигна рязко и се съсредоточи, за да проумее причината. И Касандра седна до него в леглото, гледаше уплашено.

– Какво става?!

– Деймън-Рафаел... – промърмори той, без дори да се замисли,

макар че брат му се намираше на десет дни път от тях.

Не би могъл да нахълта тук.

Но когато отвори вратата, беше достатъчно да погледне бледото лице на Розаура.

– Аларт, моля и двама ви да ми простите, че ви обезпокоих така, но Корин от Хали е в мрежите и настоява да говори с теб веднага.

– В този час?

Той се чудеше каква ли лудост е обзела всички, защото утрото едва розовееше над планинските била. Облече се набързо и изтича нагоре по витата стълба към матричната зала.

Дежуреше млад техник, когото не познаваше.

– Вие ли сте Аларт Хастур от Елхалин? Корин от Хали настоя да ви събудим.

Аларт се настани пред екрана и проникна с мисълта си в мрежите. Незабавно почувства докосването на Корин.

„Сроднико, какво се е случило при вас?“

„Извини ме, Аларт, последните случки ми харесват не повече, отколкото на теб. Само преди няколко часа Деймън-Рафаел, господарят на Елхалин, се появи разярен пред входа на Кулата и настоя веднага да му предадем твоята съпруга като заложница срещу замисляната от теб измяна. Аларт, не знаех, че в кръвта на нашите родове има и лудост!“

„О, не го смятай за безумец. Достатъчно е надарен с ларан, има и зачатъци на ясновидство. Каза ли му, че я пренесохме тук?“

„Нямах друг избор. Но сега иска от нас да нападнем Кулата Трамонтана с цялата си сила, освен ако те се съгласят да върнат Касандра незабавно, по възможност заедно с теб...“

Аларт поклати глава потресен. Законът и обичаят задължаваха Кулата Хали да се подчинява на господаря на Елхалин. И имаха предостатъчна мощ да поразят Трамонтана с психическото подобие на мълнии, докато всички тук паднат мъртви или безпаметни. Нима навлече гибел на приятелите си, като ги склони да изпълнят молбата му? Как можа да ги забърка в собствените си родови несгоди? Е, вече беше твърде късно за угризения.

Корин продължи:

„Отказахме, разбира се, но той ни даде само едно денонощие да размислим. И когато дойде отново, трябва да уверим искрено и него, и неговата леронис, че вие вече не сте в Трамонтана и е безсмислено да нападаме.“

„Не се съмнявай, ще напуснем Кулата още преди края на сутринта“

– увери го Аларт и прекъсна връзката.

Тръгнаха пеша – в Трамонтана нямаха коне и червини, а и техните придружители пътуваха насам, откакто Аларт и Донал излетяха от замъка. Очакваха да се срещнат с тях по-късно през деня, защото имаше само един път.

Важно беше да си тръгнат по-скоро, за да откаже основателно Хали да нападне другата Кула. „Не бива да навличаме беда на нашите братя и сестри, които се изложиха на опасност заради нас.“

Касандра, която слизаше до него по стръмната пътека, го погледна и му се стори, че вижда в очите ѝ покъртителна уязвимост. Отново отговаряше за нея в живота и смъртта.

– Да благодарим на всички богове за хубавото време – промърмори Донал. – Не сме добре подготвени да пътуваме из тези възвишения повече от ден. Хората, които пратих от Алдаран, носят палатки и одеяла, имат и предостатъчно храна. Щом се срещнем с тях, можем дори да разпънем лагер и да изчакаме всяка буря, ако ще да трае няколко дни. – Погледът му по навик обходи небето. – Но засега не виждам обезпокоителни признаци. Ако се съберем с другите към средата на следобеда, ще пристигнем в Алдаран утре още преди свечеряване.

Сякаш тънка ледена струйка плъзна по гърба на Аларт. За миг му се стори, че крачи трудно през виелица, вятърът го брули, а Касандра не е до него... Не! Отърси се от илюзията. Явно думите на Донал събудиха у него страха от някое почти невъзможно бъдеще.

Слънцето се издигна над червеникавата корона от облаци край далечните върхове и той отметна качулката на наметалото си, което взе назаем от Йън-Михаил. Нямахме как да понесат дебели топли дрехи с планерите, пък и отначало предполагаха, че ще изчакат придружителите си под покрива на Трамонтана. Донал също се бе загърнал с дадено му в Кулата наметало. Макар жегата да беше просто невероятна за сезона, никой не тръгваше на път в Пъкъла без дрехи, подходящи за снежна буря. Касандра носеше каквото ѝ подбра Розаура, макар не съвсем по мярка – полата откриваше глезените малко повече, отколкото допускаше приличието, но тя превърна това в повод за шеги.

– Тъкмо ще ми е удобно да ходя по тези кози пътеки и камънаци! – Касандра нави яркозеленото наметало на Розаура и го пхна безгрижно под мишница. – Твърде топло е, няма нужда да го търпя на раменете си.

– Сроднице, още не познаваш нрава на нашите планини – сериозно я увери Донал. – Ако задуха дори лек вятър, ще се радваш, че имаш с какво да се загърнеш.

Но докато светилото се издигаше в небето, сякаш подклаждаше и увереността на Аларт. След около час Кулата се скри зад едно било и му олекна. Сега дори Деймън-Рафаел да отиде пак в Хали, от Трамонтана ще отговорят правдиво, че бегълците са недосегаеми.

Но дали въпреки всичко ще си изкара яда върху хората от Хали? Едва ли... Имаше нужда от доброволната им помощ във войната срещу Райднау, от оръжията, които правеха в Кулата, а Корин ги измисляше вдъхновено. „Прекалено изобретателен е – мрачно си помисли Аларт. – Ако съдбата на Владението зависеше от мен, щях веднага да сключя трайно примирие с Райднау, за да уредим разногласията си по приемлив за всички начин. Дом Михаил е прав – няма причина да враждуваме с нашествениците. Би трябвало да ги приветстваме сред нас и да сме им благодарни, ако чрез браковете с тях жените от Серайс съхранят своя ларан.“

Няколко часа по-късно приближаваше пладне, Аларт и Донал също бяха свалили наметалата си, дори горните туники. Хората от Трамонтана им дадоха достатъчно храна за целия ден с думите: „Може придружителите ви да се забавят неочаквано по пътя. Случва се кон да счупи крак или сипей да прегради пътеката.“ Тримата седнаха на камъните край пътя, за да хапнат твърд хляб, сирене и сушени плодове.

– Милосърдна Авара – засмя се Касандра, щом събра остатъците, – те са ни дали храна за десетина дни! Имаше ли смисъл да носим всичко това?

Аларт вдигна рамене. Натъпка вързопчетата в джобовете на горната си туника, останалото прибра Донал. Спомни си за манастира в Неварсин – там можеше да побере в джобовете на расото си всичко, което му бе разрешено да притежава.

„А има само година оттогава... По онова време бях решил да прекарам целия си живот в манастира.“ Озърна се към Касандра, която бе вдигнала полата си почти до коленете и прескачаше една полусрутена каменна стена, за да стигне до чисто и студено поточе. Наведе се и започна да гребе с шепа водата.

„Въобразявах си, че ще мога да живея като монах, че никога нито една жена няма да означава нищо за мен, но сега сърцето ми ще се разкъса, ако се разделим...“ Отиде на брега до Касандра и също се наведе да пие. Ръцете им се докоснаха и изведнъж му се прииска Донал да не е

толкова наблизко. Аларт се засмя на себе си. Сигурно през лятото често се е случвало Донал и Рената да понасят присъствието му със същото нетърпение.

Поседяха още край пътя да си починат, слънцето напичаше достатъчно, за да им се сгреят главите. Касандра му разказа за натрупания опит като наблюдателка. Той докосна предпазливо дълбокия белег от лепкав огън на дланта ѝ и изведнъж се зарадва, че тя вече е далеч от рисковете на войната. Обясни ѝ набързо що за странна дарба има Дорилис, но се постара да не набляга на ужасния край, сполетял двамата годеници на момичето. Спомена и за полетите с планер.

– Сроднице, трябва и ти да опиташ, щом се запролети – предложи Донал.

– Много бих искала, само че не знам ще се престава ли да нося панталон дори за да наподобя птиците в небето.

– О, Рената се престаши – засмя се младежът и предизвика смеха на Касандра.

– Тя винаги е била по-дръзка от мен!

Донал се омърлуши внезапно.

– Аларт е мой братовчед и скъп приятел, нямам тайни и от съпругата му. С Рената бяхме решили да се оженим на средзимния празник. Но желанието на баща ми е друго.

Той обясни на Касандра замисъла на дом Михаил и тя поклати глава с искрено съчувствие.

– Аз имах късмет. Моят род ме даде на Аларт, без да съм го зървала преди това, а се влюбих до уши. Но мисля, че такова щастие е твърде рядко в брака, а и вече знам какво е да те разделят с любимия...

– Аз обаче няма да се разделя с Рената! – тихо, но яростно изрече Донал. – Тази игра на брак с Дорилис ще си остане само измислица за пред хората, и то само докато приемният ми баща е жив. После, стига сестра ми да пожелае, ще ѝ намерим подходящ съпруг, а с Рената ще подредим живота си, както ние решим. Ако пък Дорилис не желае да се омъжи, ще остана попечител на Владението ѝ. Реши ли да осинови някой от моите недестро като свой наследник – така да бъде, ако не – пак добре. Няма да се опълча срещу баща си, но няма и да му се подчиня. Що за шуротия е това – да легна със своята полусестра, за роди син от мен!

– Сроднико, това май ще зависи повече от волята на Дорилис. Ако господарката на Алдаран е в законен брак с някого, не ѝ прилича да раздухва зла мътва, като ляга със стражи от замъка... А твърде вероятно е,

че не би се съгласила да остане без любов и без деца.

Донал се извърна неловко.

– Каквито и да са желанията ѝ, ако поиска да има синове, няма да са от мен. С Аларт сме говорили надълго и нашироко за бедите, които размножителната програма вече е причинила. И майка ми вкуси от горчивия плод, аз обаче няма да го сложа в устата си.

Касандра трепна от свирепата решимост в гласа му. Аларт долови тревогата ѝ, вдигна нейното наметало от камъка и предложи:

– Не е зле да продължим нататък. Вярно е, че посрещачите ни се движат много по-бързо от нас, но дори да вървим още само час, ще съкратим времето за път утре.

Пътеката вече не беше толкова стръмна, но слънцето избледня зад нахсаните сиви сенки на перестите облаци, носещи се доста бързо по небето. Донал потръпна и огледа тревожно околните възвишения, потъмнели под напираси плътни кълба пара. Не каза нищо, само опипа разсеяно закопчалката на наметалото си.

Аларт лесно усети опасенията му. „Дано по-скоро се съберем с нашите придружители...“

Скоро облациите покриха цялото небе и първата снежинка се плъзна по бузата му. Падаха все по-нагъсто в бавни спирали. Касандра протегна ръка да ги задържи на дланта си и се учуди като дете на големината им. Но Аларт бе живял дълго в Неварсин и познаваше бурите на Пъкъла.

„Подлата мечта на Деймън-Рафаел може и да се сбъдне. Прогони ни от безопасността на Трамонтана наред планините, където вихрушките са по-чести от безветрието. Току-виж, без никакво усилие се избави от опасния си съперник... И ако загина в тази буря, няма кой да се изпречи срещу жаждата за власт на моя брат.“ Виденията отново започнаха да го измъчват – натрапчиви картини на разруха и терор, опустошителни войни и пожарища, истинска епоха на хаоса от Дейлройт до най-високите планини.

„Рейхъл от Скатфел също може да нападне Алдаран, а ако Донал не е до дом Михаил, нищо чудно и да успее. После двамата с брат ми направо ще разкъсат страната!“

– Аларт... – Касандра бе видяла за миг кошмарните образи в съзнанието му. – Нещо лошо ли става?

„Трябва да я опазя не само от брат си, но и от стихията!“

– Виелица ли ще има? – попита тя, изведнъж смразена от уплаха, сякаш чак сега забеляза все по-упорито падащия сняг.

– Не съм сигурен – промърмори той. Гледаха как Донал напљунчи показалеца си и го завъртя бавно изправен, за да определи посоката на вятъра. – Но опасност има, макар и още да не е пряка. Възможно е да срещнем нашите хора, преди времето да се е влошило още повече. Носят храна, дрехи и палатки, тогава няма от какво да се плашим...

Преди да довърши изречението, срещна погледа на Донал. Бурята напираше откъм Алдаран и вероятно вече бе принудила придружителите им да спрат и да разпънат лагера си. Служителите от замъка, дори и да искаха да продължат насреща, нито биха виждали добре пътя, нито животните им биха вървели бързо в дебелия неутъпкан сняг. А и защо да си търсят белята? Сигурно вярваха, че Донал, Аларт и съпругата му са в пълна безопасност зад стените на Кулата Трамонтана.

„Невъзможно е да се досетят за злото, сторено ни от Деймън-Рафалел...“ Касандра го изгледа с ужас. „Ами да, тя чете мислите ми с лекота!“ Аларт си напомни, че от страховете и тюккането няма никаква полза. Уважаваше Касандра и не искаше да я залъгва с утешителни измислици, но и още не бяха загазили, колкото на нея ѝ се струваше.

– Едно от първите неща, на които ме научиха в Неварсин, е изкуството да намирам подслон и в най-неуютните места, също и как да преживявам неочакваните бури. Донал, сред пратените от теб хора има ли някой с дори следа от ларан, за да се опитаме да достигнем съзнанието му и да обясним в каква беда изпаднахме?

Младежът се замисли и накрая промълви със съжаление:

– Уви, братовчедо, няма. Но нищо не ни пречи да опитаме. Немалко хора долавят с лекота насочените към тях мисли, макар че не могат да излъчват и не смятат способността си за ларан.

– Тогава се опитай да привлечеш вниманието им. Иначе... Защо да предполагат, че вече не сме в Тендара? А дотогава...

Аларт започна да се озърта, търсеше подслон, опитваше се да разбере с помощта на дарбата си дали по-нататък по пътя има стара постройка, навес, изоставена плевня, а още по-добре – населена къща или хижа, където да ги приютят.

Но не откри нищо. А местността, през която минаха досега, сякаш бе още недокосната от човешка ръка. Не видя никакъв белег от заселници освен ниската полусрутена стена до поточето, където обядваха.

Уроците му по оцеляване в планините бяха отдавнашно минало. Още в края на третата му година в Неварсин го пратиха в зъбите на бурята, облечен само с расото си, за да докаже, че е готов за следващото стъпало на обучението. Тогава старият брат все му повтаряше: „Ако не

откриеш изоставен дом или кошара, следващото най-добро е гъста горичка от високи дървета, после скален заслон, край който има поне храсталак.“ Аларт смръщи чело от усилията да си припомни вече видяното и да надникне в предстоящото, позволи на своя ларан да се разгърне напълно, за да провери последиците на всяко възможно решение.

„Имаме ли време да се върнем в Трамонтана?“ Колкото и да проследяваше тази възможност, накрая му се явяваха само трите им вкочанени трупа, замръзнали край пътеката.

За пръв път в живота си истински се радваше на своята дарба, защото можеше да отхвърля една гибелна възможност след друга. Този път залагаше живота на трима души. Вече знаеше, че пътеката пред тях се стеснява, и заслепени от духащия в очите им сняг, можеха да паднат в пропаст, дълбока стотици стъпки. Дори нямаше да открият останките им. Значи не биваше да продължават напред. Стреснати от безпрекословното му предупреждение, Донал и Касандра не помръднаха повече. Различаваше само заснежените им силуети наблизко. Откъм съседното било виеше вледеняващ вятър.

Малко по-напред се отклоняваше пътека до купчина скали, между които можеха да се подслонят почти като в изоставена къща. Аларт понечи да посочи натам, но се поколеба и проникна с дарбата си в тази възможност. И се вцепени за миг от обзелата го паника. Сред скалите имаше гнездо на птици-банши – зловещи хищници, неспособни да летят, които живееха по склоновете над горите и налитаха върху жертвите си, водени от невероятно чувствителното си сетиво за жива топлина. Натам не биваше да припарват!

Но и тук не можеха да останат. Вятърът се засилваше непрекъснато и накрая сигурно щеше да ги хвърли долу в пропастта, а и снегът се трупаеше на преспи. Касандра вече трепереше, защото и наметалото не я предпазваше срещу такава буря. Двамата мъже, свикнали с капризите на планинския климат, още не страдаха от студа. Аларт обаче започваше да се плаши. До Трамонтана нямаше да стигнат, да се покатерят при баншите означаваше сигурна смърт, нито пък биха успели да минат по тясната пътека над бездната. И на това място ги чакаше само гибел. Нямаше ли спасение? Нима съдбата им бе отредила да загубят живота си в тази виелица?

„Свети Носителю на бремето, подкрепи ме! Помогни ми да видя пътя към нашето бъдеще!“

Откакто напусна манастира, Аларт почти не се сещаше да се моли, а и от страх за живота нямаше да прояви слабост, но заради

замръзващата в прегръдката му Касандра би приел всяка помощ.

Сети се отново за ниската каменна стена. Разбира се, бе отдавна изградена и вече се рушеше, но все пак предлагаше по-добър подслон от пътеката, открита за всички ветрове. И паметта, и ларан му подсказаха, че близо до стената има гъсто скупчени вечнозелени дървета.

– Трябва да се върнем на мястото, където ядохме и си починахме – каза на спътниците си.

Бавно и полека, хванати за ръце заради хлъзгавия мокър сняг, те поеха обратно. Донал, израснал по чукарите и урвите, стъпваше сигурно като планинска котка, но Аларт бе напуснал твърде отдавна манастира, а Касандра сякаш за пръв път се справяше с такива трудности. Веднъж се подхлъзна и падна по лице в снега, издра си дланите на камъните. Остана така, хлипаща от болка. Аларт я вдигна, стиснал зъби. Стана ясно, че Касандра си е изкълчила глезена и коляното на единия крак. Наложил се мъжете да я пренесат до стената. Прехвърлиха я внимателно над камъните и ѝ помогнаха да стигне до горичката. Щом я доближиха, дарбата на Аларт сякаш избухна в главата му с нетърпим писък, че тук ще намери смъртта си. Виждаше ясно трите твърди като лед тела, вкопчили се едно в друго в последен отчаян опит да се стоплят. Трудно се принуди да влезе между дърветата.

Разкривени и стари, те бяха преплели плътно клоните си и тук вятърът почти не се усещаше. Дори на земята имаше голо петно, където не бе падал сняг. Аларт накара Касандра да седне, като сгъна под нея края на наметалото ѝ, и се зае да огледа пострадалия ѝ крак.

– Нищо счупено няма – промълви тя пресекиливо.

Той чак сега се сети, че съпругата му вече е наблюдателка от Кула, знае как да прониква с усета си в човешкото тяло, за да открие какво го терзае.

– Глезенът ме боли – продължи Касандра. – Няма страшно, само разтегнато сухожилие... но колянната ми капачка е изместена. – Аларт се вгледа – коляното бързо подпухваше и потъмняваше. Тя въздъхна. – Донал, дръж ме здраво за раменете, а ти, Аларт, ме хвани за глезена и коляното ето така... Не, с тази ръка по-надолу. Дръпни силно. Не се бой, че ще ме заболи. Ако коляното не се намести веднага, ще остана саката за цял живот.

Той се насили да я послуша. Касандра се напрегна и стисна зъби, не можа обаче да съдържи писъка си, когато Аларт хвана коляното и го завъртя безмилостно. Усети как капачката изчегърта по кост, за да се върне на мястото си. За миг му се стори, че тя припадна. Всъщност беше

затворила очи и пак проверяваше състоянието си.

– Не е достатъчно. Завърти стъпалото ми, аз не мога да го помръдна. Да, правилно... – изсъска жената от болка. – Стига толкова. Сега разкъсай фустата ми, стегни добре коляното и глезена.

В очите ѝ пак избиха сълзи – не само от болката, а и от притеснение, когато Аларт я прихвана, за да смъкне долната ѝ дреха, макар че Донал се обърна с гръб към тях.

Щом направи превръзката и уви бледата трепереща Касандра, Аларт опита да прецени трезво какъв беше шансът им да оцелеят. Усещаше, че стихията още не се е развихрила с цялата си сила, а и скоро щеше да падне нощта, макар че и без това ги обкръжаваше сивкавият здрач на бурята. Остатъците от храната за из път нямаше да им стигнат задълго. А подобни виелици в Пъкъла понякога не стихваха по две, дори три денонощия. При по-мекото време и тримата биха издържали без храна, само че този път студът щеше да ги довърши бързо.

Ако снегът не спреше до два дни или направеше пътя непроходим, трудно биха се спасили. Да беше сам, Аларт щеше да се увие в наметалото на най-закътаното местенце в горичката, после би потънал в дълбокия транс, на който се научи в Неварсин. Щеше да забави ударите на сърцето си, да понижи температурата на тялото си, за да намали всички потребности – от топлина, почивка, храна. Но сега отговаряше за любимата си и за Донал, а те нямаша такава власт над телата си. Оказа се, че е не само най-възрастният от тримата, но и най-опитният в такава беда.

– Касандра, твоето наметало е най-тънко и безполезно. Ще го поставя на земята. С другите две ще се завием тримата. Ти ще си по средата, защото изобщо не си свикнала със студа в планините. – Щом се сгушиха, тя вече не трепереше толкова. – А сега – продължи Аларт спокойно – най-добре е да поспим и да не хабим сили в приказки.

Вятърът виеше около убежището им, снегът се сипеше на безкрайни пелени в черната нощ. Аларт се потопи в лек транс, прегърнал Касандра, за да усети веднага, ако има нужда от него. След малко Донал заспа, но тя беше будна, макар и да не помръдваше в ръцете му. Не можеше да се унесе, защото дори Аларт усещаше през ръцете ѝ острата болка в изкълчения крак.

По едно време Касандра прошепна:

– Ще умрем ли тук?

Би могъл да изрече с лекота утешителни думи... без сам да си вярва. Каквото и да ставаше, искаше между тях да има само истина, както беше от първата им среща.

– Не знам, пресиоза. Надявам се, че не.

Неговият ларан му показваше само тъма в бъдното. Тя се опита да се обърне внимателно, за да не събуди Донал. Аларт се понадигна и ѝ помогна да промени положението на тялото си.

– Така олекна ли ти?

– Малко.

Какво друго да направят в окаяното си убежище? Той не можеше и да си представи по-злополучен обрат. Дори бурята да спре, нямаше как да продължат по пътя заради пострадалия крак на Касандра. Ако тя имаше възможност веднага да се потопи в гореща баня, с масаж и лечение от опитна леронис, която да спре отока и вътрешния кръвоизлив в ставата, произшествието нямаше да има толкова сериозни последици. Но при дългото излагане на студа и неподвижността... А и самият Аларт не умееше кой знае какво – в манастира го научиха само как да оказва неотложна помощ, докато с ранените и премръзналите се заеме изкусен лечител.

– Трябваше да те оставя в Хали, а не да те излагам на опасности – изпъшка той унило.

– Нима там беше безопасно за мен? Брат ти скоро щеше да ме отмъкне от Кулата.

– Да, но май те поведох към сигурна смърт...

– Може би и там ме чакаше само смърт. – Той видя с изумление искриците на смеха в очите ѝ. – Ако Деймън-Рафаел поискаше да ме вземе против волята ми, нямаше да се държа покорно. Имам нож и знам къде и как да го забия. – Гласът ѝ зазвуча по-сурово. – Не би ме оставил жива, за да разнеса историята на унижението му.

– Не ми се вярва, че би се стигнало да насиле – мрачно възрази Аларт. – Предполагам, че щяха да те упоят.

– О, не... Още преди това, мили съпруже, пак щях да използвам ножа...

Гърлото му се сви и той не продума повече. С какво бе заслужил тази жена да е до него? Наистина ли преди я смяташе за кротка и сrameжлива девойка? Притисна я до себе си и след малко промърмори:

– Любима, опитай се да поспиш. Облегни се с цялата си тежест на мен, ако ти е по-удобно. Много ли ти е студено?

– Не, защото ти ме топлиш.

„Свободата ѝ ли запазих или я обрекох на гибел?“

Когато започна да се развиделява, мракът просто стана не толкова

плътен. Схванати и уморени от страховете си, тримата в рехавото убежище понасяха мъчението търпеливо. Когато Донал излезе навън да облекчи нуждата си, Аларт не пропусна да го предупреди, че не бива да се отдалечава на повече от крачка-две. Младежът пропълзя обратно между дърветата и каза, че вятърът е станал още по-силен. Разделиха си остатъците от храната. Снегът смаляваше техния свят до тесен кръг, отвъд който сякаш нямаше нищо освен бяла завеса.

Аларт предпазливо даде воля на дарбата си. Почти във всяко разклонение виждаше как животът им свършва тук. И все пак не се съмняваше, че трябва да има и други възможности. Ако му е било отредено да загине на това място, защо преди прехвърлянето на Касандра от Хали този край не му се мярна в нито едно видение?

– Донал...

– Да, братовчедо?

– Твоят усет за промените във времето е по-остър. Можеш ли да видиш докъде се простира бурята и кога ще ни отмине?

– Ще се опитам.

Донал се съсредоточи и Аларт долови през неговото съзнание странните представи за налягания и сили, сякаш над земята бяха хвърлени мрежи от преплитачи се полета. Накрая приятелят му завъртя глава.

– Твърде надалеч е във всички посоки за жалост. И се движи мудно. Ех, защо нямам дарбата на сестра си, за да размятам облаците и ветровете, както ми хрумне!

Аларт мигновено разбра, че това е спасението им, защото тутакси започна да вижда и други пътища в бъдното. Да, убеждаваше се, че наистина има ясновидска дарба. Можеше да се движи с мисълта си и извън обичайното за другите течение на времето, само че го спъваше собствената му неспособност да осмисля прозренията си. Затова не биваше да се задоволява само с най-очевидния и натрапващ се отговор. Винаги съществуваше вероятност, ако ще и да е нищожна, че непредвидената намеса на друг човек ще промени бъдещето неузнаваемо. Също както с матричния камък, трябваше да контролира своя ларан, за да не изпадне в зависимост от него. Предния ден му послужи, за да избегне най-опасния избор и да намери това убежище. А през спечеленото време откриха изход...

– Ако можехме някак да се свържем с Дорилис...

– Но тя не е телепат – колебливо напомни Донал. – Никога не съм я достигал с мислите си. – Той се сепна и ококори очи. – Рената! Тя е силен телепат. Ако някой от вас двамата успее да я повика...

– Ти се опитай, приятелю – настойчиво го прекъсна Аларт.

– Но... тази дарба е твърде незначителна у мен.

– Няма значение. Влюбените често преодоляват разстоянията, както не е по силите на никой друг. Обясни на Рената, че закъсахме, а Дорилис може би ще разчете по-ясно пътя на бурята или направо ще я разпръсне.

– Добре, ще се постарая.

Младежът извади матрицата си от калъфа и съсредоточи съзнанието си в звездния камък. Аларт и Касандра виждаха ярките отблясъци по лицето му, усещаха как силовите линии се разпростират все по-надалеч, накрая възприемаха Донал само като плътна мрежа от насочена енергия... Изведнъж връзката пламна като река от огън. И двамата бяха телепати и не можеха да останат незасегнати от толкова мощно излъчване.

„Рената!“

„Донал!“

Ослепителната радост обхвана и тях като прегръдка.

„Много се уплаших заради тази буря. На сигурно място ли сте? Да не останяхте в Трамонтана? Притесних се, когато научих, че вашите придружители май ще бъдат принудени да се върнат. Не ги ли срещнахте?“

„Не, скъпа моя.“ Донал предаде бърза поредица от образи, вместо да описва подробно положението им. Веднага прекъсна вцепяващия ужас, обзел Рената. „Не, любима, не прахосвай така времето и силите си. Ето какво трябва да направиш...“

„Разбира се, Дорилис ще помогне! Ей сега ще я намеря.“

Напрежението на полетата изчезна. Аларт веднага даде на приятеля си последните хапки.

– Матрицата погълна много енергия от теб. Яж!

– Ами Касандра... – опита се да възрази Донал.

В сивата светлина изглеждаше мъртвешки бледа.

– Не съм гладна – увери го тя непоколебимо. – Сега ти имаш по-голяма нужда от храна. Но ми е толкова студено...

– Как е кракът ти? – веднага попита Аларт.

– Ще го огледам още веднъж. – По устните ѝ за миг се плъзна невеста усмивка. – Досега отлагах, може би от страх да не науча най-лошото. – Погледът ѝ стана разсеян, тя се потопи в усещанията за тялото си. После промълви неохотно: – Не е добре. Студ, неподвижност, а и нарушено от изкълчването кръвообращение. По-лесно ще измръзне.

– Може би скоро ще ни се притекат на помощ. А дотогава...

Аларт свали горната си туника и я уви около коляното ѝ, след това загърна Касандра с наметалото си. Остана само по долната туника и бричовете си. Двамата му спътници се стъписаха, а той само се усмихна.

– Колко лесно забравяте. Та аз бях монах в Неварсин цели шест години и съм спал гол в къде по-страшен студ от този. – Пропилите се в психиката и тялото му уроци вече даваха плода си – по навик започна дихателните упражнения и се изпълни с топлина отвътре. – Ето, не ми е студено. Пипнете ме, ако искате...

Изумената Касандра протегна ръка.

– Вярно е! Горещ си като печка.

Донал не можеше да се начуди.

– Братовчедо, как ми се иска да ме научиш на това!

– Да те науча как се прави е най-лесното. Послушниците овладяват умението още през първата си година в манастира. Съвсем скоро започват да играят полуголи в снега.

– Да не е някаква тайна на вашата вяра? – подозрително попита младежът.

Аларт завъртя глава.

– Не, само хитрост на съзнанието. Не се нуждаеш дори от матрица. Първо им обясняваме, че мръзнат, защото се страхуват. Ако са имали нужда от защита срещу студа, щяха да се родят с гъста козина. Човек идва на този свят гол, значи може сам да се справи със студа. Щом повярват в силата си, щом разберат, че хората носят дрехи от свян или за украса, а не за да се пазят от промените на времето, най-лошото вече е минало. Скоро започват да регулират температурата на тялото си по свое желание. – Той се засмя. Знаеше, че вече го обхваща еуфория от излишъка кислород, влизаш в белите му дробове. – Сега не ми е толкова студено, колкото през нощта с дрехите и под наметалата.

Касандра се опита да наподоби дишането му, но болката ѝ пречеше, а и Донал беше съвсем неопитен.

Стихията бушуваше още по-необуздало, Аларт отново легна между двамата, за да ги топли. Все повече се тревожеше за Касандра – ако коляното ѝ бъдеше изложено още дълго на студа, може би нямаше да оздравее никога. Опита се да скрие безпокойството си от нея, но същата близост, позволила на Донал да достигне с мислите си Рената, не го остави да издигне преграда в съзнанието си.

Тя стисна ръката му и прошепна:

– Не се бой за мен. Вече не ме боли толкова. Наистина!

Е, поне когато стигнеха в Алдаран, Рената и Маргали щяха да се погрижат добре за нея. Държеше в полумрака тънката ѝ китка с шест дълги пръста и усещаше възлестия белег от лепкав огън. Касандра вече бе минала през войната, страха и болката, значи не бе я изтръгнал от мирен и спокоен живот към опасността. А и тя бе избрала по своя воля с коя заплаха да се пребори. В такива времена човек трудно можеше да иска повече от съдбата. Аларт се успокои малко и се унесе в сън, прегърнал любимата си.

Събуди го възклицанието на Касандра.

– Вижте, бурята отминава!

Вече не валеше, а разкъсаните облаци се носеха устремно в небето.

– Дорилис го прави – поклати глава Донал. – Такава бърза промяна е неестествена за Пъкъла. – Той въздъхна. – Ето че силата ѝ, от която толкова се боим, ни спаси живота.

Аларт отново се вгледа в бъдещето. Техните придружители бяха изчакали края на бурята от другата страна на тясната пътека над урвата. Преведат ли веднъж ездитните си животни (вероятно след няколко часа), тримата щяха да имат храна и подслон и да получат помощ.

Той призна пред себе си, че не само дарбата на Дорилис ги спаси. И неговият ларан, досега потискащ го само като проклятие, прояви ценността... и пределите си.

„Не мога повече да се преструвам, че ще живея и без способността си да предвиждам бъдещето. Но и не бива никога да разчитам само на нея. Просто няма смисъл да се крия от дарбата си ужасено, както през всичките години в Неварсин. Може би вече знам с какво ще ми помогне и как би могла да ме подведе...“

Изведнъж осъзна, че до този миг е продължавал да мисли за Донал като за младеж, но разликата във възрастта им беше само две години. С напълно ново за себе си смирение, освободен от самосъжалението, той си напомни: „Самият аз съм още твърде млад. Може би не ми е отреден дълъг живот, за да съзря за мъдростта. Все пак вече разбирам, че някои от негодите си дължа само на малкото преживени години... и на глупостта, попречила ми да разбера колко съм млад.“

Обърна се да погледне измъчената Касандра и сърцето му се сви от храбростта, с която тя се насили да се усмихне. Сега можеше да я окуражи, без да потиска уплахата и неувереността си. Скоро щяха да им помогнат, не им оставаше дълго да чакат.

23

Донал Делрей, наричан още Рокрейвън, и Дорилис, наследница на Алдаран, бяха съчетани в брак ди катенас вечерта на средзимния празник.

Не се чувстваше дух на веселие. Както често ставаше в Пъкъла, бурите позволиха да поканят само най-близките съседи. А и мнозина предпочетоха да не се отзоват на поканата. Правилно или не, но дом Михаил видя в отказа им знак, че подкрепят неговия брат от Скатфел. Затова церемонията бе извършена в присъствието почти само на домочадието му, а и сред тях немалко мърмореха недоволено.

Навремето, в първите дни на размножителната програма, не би имало нищо изненадващо в брака между полубрат и полусестра, особено сред най-могъщите благородници на Владенията, на които техните васали подражаваха. Но вече се случваше рядко и повечето хора не одобряваха подобно кръвосмешение.

– Никак не им допада тази сватба – промърмори Аларт в ухото на Касандра.

Отиваха към голямата зала, където трябваше да се състои церемонията, щеше да има празнична вечеря и танци. Тя се опираше тежко на ръката му. Още куцаше въпреки всеотдайните грижи на Рената и Маргали. Вярваха, че след време кракът ще оздравее напълно, засега обаче ходеше трудно без чужда помощ.

– Да, не им допада – повтори той. – Ако друг, а не дом Михаил бе заповядал провеждането на церемонията, просто нямаше да се подчинят.

– И какво толкова не им харесва? Че Донал ще наследи Алдаран, без да има във вените си кръвта на Хастур и Касилда?

– Не това е причината. Доколкото подразбрах от разговорите с васалите и заклетите съратници на Алдаран, те одобряват избора на Донал като наследник. Нито обичат хората от Скатфел, нито биха искали да ги видят как заграбват Владението. Ако дом Михаил бе обявил Донал за свой син недекстро, всички щяха да бранят избора му до смърт, макар да знаят, че не са чули истината. Щяха да вдигат рамене и да твърдят, че формално законът е спазен. Но не им допада да стават свидетели на брак между брат и сестра.

– Който също е само формално спазване на закона – напомни

Касандра.

– Изобщо не съм сигурен, че ще остане такъв. Те също. Още се чувствам гузен, че моите необмислени слова подтикнаха дом Михаил към това безумие. Всички останали в замъка се държат, сякаш угаждат на луд. Не знам дали грешат... – промърмори сърдито Аларт. – Не всички безумци крещят с пяна на уста и гонят пеперуди по зимните преспи. И маниакалната гордост, обсебила господаря на Алдаран, е твърде далеч от мъдростта и благоразумието, дори всичко казано от него да звучи логично.

Младоженката още не беше навлязла в девичеството си, нито бе навършила изискваната от закона възраст, пък и никой не искаше да буди в душата ѝ горчиви спомени от трагичния годеж с Дарън. Затова този път не им хрумна да я променят неуместно. С детската си рокля, с разпуснатите по раменете меднозлатни къдрици, тя приличаше на момиченце от домочадието, допуснато по снизхождение на празненството. А младоженецът, макар че се стараше да изпълнява ролята си, бе стиснал устни и личеше колко е напрегната волята му. Някои от гостите забелязаха, че преди да влезе в залата, той отиде при групичката жени, грижещи се за Дорилис, и повика настрани Рената Лейние. Спориха разгорещено няколко минути. Повечето хора от домочадието на дом Михаил, както и почти всички слуги, знаеха истината за отношенията между двамата. Едни клатеха осъдително глави. Други се озъртаха към невръстното момиче, заобиколено от бавачки и наставници, после поглеждаха Рената и сърце не им даваше да обвинят Донал, че не е съдържал чувствата си дори в този ден.

– Каквото и да казва, каквото и шутовско представление да ни натрапи с този брак ди катенас, това всъщност си остава годеж, а не законен брак – тъкмо казваше той на Рената. – Знаеш, че такъв брак не съществува според закона, докато няма плътска връзка между съпрузите.

Тя едва не се изгърва за разгорещените спорове по въпроса и в Съвета, и между познавачите на закона, но Донал имаше нужда от подкрепа, не от възражения.

– Знаеш, че за мен не означава нищо! Моля те, Рената, кажи ми, че и за теб нищо няма да се промени, иначе ще погазя волята на приемния си баща тук и сега, пред всичките му васали!

„Ако наистина искаше да му се опълчиш, трябваше да постъпиш така още в началото, а не сега да съсипваш и неговия, и своя живот! Твърде далеч стигна това безумие!“

Но на глас тя изрече:

– Донал, нищо не може да засегне чувствата ми към теб. Но времето и мястото не са особено подходящи за такива разговори. Трябва да се върна при другите жени.

Преди да се обърне, Рената докосна за миг ръката му, а по устните ѝ се плъзна усмивка, в която едва не пролича съжаление.

„А бяхме толкова щастливи през лятото! Как се обърна животът толкова жестоко? Трябваше да се оженим още когато той настояваше. Не мога да му се сърдя, защото аз провалих всичко...“

Дом Михаил стоеше пред огромната камина и приветстваше всеки от гостите. Дорилис направи старателен реверанс, той я целуна по двете бузи и я настани на почетната маса вдясно от предназначения за него кресло. После отиде да благодари на жените, грижили се досега за дъщеря му.

– Лейди Елиса, много съм ви признателен за усърдието, с което направихте гласа на дъщеря ми още по-прекрасен, за да пее като майка си. Сроднице Маргали, и в този час ми е трудно да изразя благодарността си, че си добра приемна майка на моето осиротяло дете. Дамизела – той поднесе към устните си ръката на Рената, – до края на дните си ще те благославям за всичко, което направи за Дорилис. За мен е голяма радост да те приветствам... – запъна се за миг – ...като почетна гостенка на нашето празненство.

Усетът на Рената бе изострен до краен предел от напрежението и лесно разгада какво щеше да каже домакинят – „в моето семейство“. Веднага си спомни обаче какво я свързваше с Донал и се въздържа.

„Винаги съм подозирала, че знае! Но за него този налудничав план да се отърве от домогванията на брат си означава несравнимо повече от нашите чувства!“ Как съжаляваше за угризенията си, възпрели я веднага да забременее отново от Донал... „Ако бях дошла на това извратено празненство с издут корем на бъдеща майка, нима пак би имал наглостта да обвърже насила Донал с друга пред очите ми? Можех ли да го разубея поне с това?“

Тя се затътри към мястото си на масата, полусуляпа от сълзите.

Готвачите и икономите се бяха постарали, трапезата беше богата, но никой не се зарадва особено на гозбите. Дорилис неспокойно усукваше една къдрица на пръстите си, изглеждаше и изнервена, и сънлива. Накрая господарят на Алдаран призова всички за тишина и повика при себе си Донал и Дорилис. Седящите в другия край на почетната маса Аларт и Касандра се напрегнаха. Не знаеха дали в последния миг няма да последва непристойна сцена – или Донал щеше да избухне въпреки

усмивката, залепнала като маска на лицето му, или някой от намръщените съратници щеше да се възпротиви. Никой обаче не гъкна. Аларт се възря в очите на господаря на Владението и разбра, че домочадието не би посямало да му се опълчи в този момент.

– Това е радостен ден за Алдаран – започна дом Михаил.

Донал за миг си изгърва нервите и мисълта му отекна ясно в главите на всички телепати: „По-радостно е да си в адовете на Зандру!“

– С удоволствие възлагам попечителството над Владението и над моята дъщеря и единствена наследница, все още невръстната Дорилис от Алдаран, в ръцете на моя обичан приемен син Донал от Рокрейвън.

Младежът трепна гневно от името, превръщащо го в копеле, устните му се размърдаха беззвучно.

– Донал Делрей – поправи се господарят на Алдаран с видимо усилие.

Аларт поклати глава. „Дори днес не му се иска да погледне истина в очите – Донал не е негов син.“

Дом Михаил взе двете изящно гравирани гривни, обковани от вътрешната страна със злато, за да не дразни скъпоценната мед кожата на младоженците. Закопча ги на дясната китка на Донал и лявата на Дорилис. Аларт погледна своята десница и я протегна да хване ръката на Касандра. Всички семейни двойки в залата направиха същото, преди господарят на Алдаран да изрече ритуалните слова.

– Както лявата ръка е свързана с дясната, така и вие не се делете – в замъка и в рода си, в дома и в наследствата си, пред огнището и сред хората, споделяйте всичко с любов и вяност – от днес до края на времето.

Аларт се усмихна за миг, но тутакси го прониза печалната мисъл на Касандра: „Защо Донал и Рената не стоят така пред нас...“ И той отново настръхна от възмущение при вида на тази гавра.

А дом Михаил изричаше:

– Бъдете едно цяло завинаги...

Аларт срещна погледа на Рената. „Колко е безутешна! Донал не биваше да постъпва така с нея. Не че и той е много доволен от ставащото, но защо и двамата трябваше да изпитат тази мъка?“ Отново прокле безмълвно господаря на Алдаран за ужасната му упоритост, но в същото време не можеше да се отърси от собствената си вина. „Аз причиних това на всички. Да не бях стъпвал тук!“

По-късно Дорилис поведе младите жени за началото на танците. Рената я бе научила какво трябва да прави и двете започнаха първите стъпки, хванати под ръка. Аларт ги наблюдаваше. „Не би трябвало да са

съперници. Жертви са!“ Забеляза вперения в тях поглед на Донал и веднага се извърна. Върна се при Касандра, която не можеше да танцува и седеше при възрастните дами.

Вечерта се изнизваше, васалите и гостите на Алдаран усърдно се опитваха да внесат малко по-весел дух в празненството. Един жонгльор вадеше монети и малки животинки от най-невероятни места, а пък шалчетата и пръстените – сякаш направо от въздуха. Накрая като че измъкна пойна птичка от ухото на Дорилис и с поклон я подаде в ръцете на младата господарка. Певците припомниха на всички любимите древни балади. Но все пак хората в залата не забравяха нито за миг, че това не е истинска сватба. Случваше се някой от по-подпийналите мъже да подхване грубовата шега, с каквито обикновено изпращаха младоженците към брачното ложе, но все едно се задавяше с думите си. Дорилис седеше до баща си, Донал остана задълго с тях. Някой бе донесъл клетка за птичката и момичето ѝ гукаше в напразни опити да я накара да чурулика. Вече беше късно и малкото създание клюмаше сънливо. Накрая и Дорилис изглеждаше, сякаш всеки миг може да задреме. Донал, отчаян от мълчаливото напрежение и безплодните напъни за веселие, попита любезно:

– Дорилис, ще потанцуваш ли с мен?

– Не! – отсече дом Михаил. – Според обичая младоженецът не бива да танцува с невестата си на сватбата.

Младежът се обърна бясно към приемния си баща.

– В името на всички богове, докога с тези преструвки...

Въздъхна тежко и стисна устни. Не биваше да се държи така на празника, не и пред всички васали и домочадието. Промърмори с хаплива ирония:

– Разбира се, не бива да правим нещо нередно, защо сродниците ни да разнасят мълвата за скандали? – Помоли с поглед Аларт да се отдели замалко от съпругата си. – Братовчедо, ще потанцуваш ли със сестра ми? – Озърна се окаяно към Рената, но под пронизващия поглед на приемния си баща отиде при Маргали и се поклони. – Сроднице, ще ми окажеш ли честта?

После послушно канеше една след друга бавачките и наставниците на Дорилис. Аларт се чудеше дали приятелят му прави това, за да може накрая да танцува и с Рената. Не дочака да види правилна ли е догадката му. Донал тъкмо съпроводи дойката на сестра си до мястото ѝ и срещу него се изправи Дорилис, която бе танкувала с възрастния коридом на замъка. Тя го погледна мило, обърна се към Рената и изрече гръмко с

глас, преливащ от фалшива сладост:

– Рената, трябва непременно да потанцуваш с Донал. Нали поверието гласи, че ако танцуваш с младоженеца на средзимния празник, и ти ще си намериш съпруг до края на другата година. Братовчедке, да говориш ли с баща си да избере подходящ мъж за теб?

В невинната ѝ усмивчица прозираше такава злоба, че Донал заскърца със зъби, когато подаде ръка на Рената и я поведе към средата на залата.

– Заслужава един хубав бой!

Любимата му едва сдържаше сълзите си.

– Мислех си... мислех си, че разбира. Надявах се, че поне изпитва симпатия към мен, дори да не ме обича! Как можа да...

Той промърмори:

– Нервите ѝ са опънати, преуморена е. Отдавна трябваше да си е в леглото. И мисля, че неволно си спомня какво се случи на годежа ѝ с Дарън от Скатфел...

Стори му се, че за миг чу далечен тътен, но не беше сигурен дали наистина отекват гръмотевици или и той само преживяваше в мислите си онази страшна вечер.

Рената се помъчи да оправдае повереницата си: „Напоследък се държеше толкова добре. Помогна да спасим Аларт, Касандра и Донал. Но това ѝ вдъхна прекомерна гордост от нейната дарба. И все пак е само едно разглежено и надменно дете.“

Седналият до Касандра Аларт също чу отгласа на бурята. За миг се зачуди дали не слуша гласа на своя ларан, предупреждаващ го за бъдещи нещастия в крепостта... После като че се пренесе в двора на замъка, чу крясъците на въоръжени мъже и трепна. Не можеше да има обсада точно вечерта на средзимния ден!

Касандра стисна ръката му и прошепна:

– Какво видя?

– Буря и тъмни сенки над Алдаран...

Когато Донал отново се върна при дом Михаил, каза твърдо:

– Господарю, късно е вече. Този път няма да има традиционно полагане на младоженците в ложето, затова наредих да поднесат последната чаша и освободих певците.

Лицето на Михаил неочаквано потъмня от несдържан гняв.

– Твърде много си позволяваш! аз не съм давал такава заповед!

Приемният му син се вторачи озадачен в него. Господарят на Алдаран му бе поверявал грижите за средзимния празник през последните

три години. И промълви кротко:

– Господарю, постъпих както винаги си искал от мен – доверих се на разсъдъка си.

Но възрастният мъж стисна юмруци.

– Донал, толкова ли бързаш да поемеш властта над Алдаран вместо мен?! Дори не се допита какво мисля...

„Луд ли е? Нима разумът му вече гасне?“

Дом Михаил пак отвори уста да отприщи недоволството си, но един от по-старите слуги вече внасяше украсената със скъпоценни камъни чаша, пълна догоре с вино, в което бяха сипани ароматни подправки. Чашата трябваше да мине от ръка на ръка, за да я споделят всички присъстващи. Господарят на Алдаран я стисна в ръце и остана неподвижен толкова дълго, че Донал се разтрепери от напрежение. Най-сетне желанието да не правят непристойни сцени надделя у дом Михаил. Докосна ръба на чашата с устни и я подаде с лек поклон на приемния си син, който също почти не отпи, после помогна на Дорилис да задържи тежестта. След това Аларт пое чашата и я поднесе към устните на Касандра.

Разпратата, разминала се на косъм, заличи всякаква следа от радостно оживление. Отпиеха ли от чашата, гостите се покланяха на дом Михаил и бързаха да излязат от залата. Дорилис внезапно се разплака, скоро вече пищеше истерично. Баща ѝ се опитваше безпомощно да я успокои, но тя се разврещя още по-пронизително, шом я докосна. Маргали побърза да прегърне момичето.

– Изтощена е. Хайде, милата ми, ела, детето ми. Ще те сложа да спиш. Недей, душичке, няма за какво да плачеш...

Маргали, Елиса и старата дойка Катя почти я изнесоха от залата. Малкото останали гости се изнизаха неловко към отредените им стаи.

Пламналият от ярост Донал докопа стъклен бокал с вино и го изпразни на един дъх в гърлото си, после побърза да го напълни отново. Аларт понечи да отиде при него, за да го сгълчи, но въздъхна и се отказа. С нищо не можеше да му помогне, а и ако нещастният младоженец бе решил да се напие, само щеше да завърши подходящо това нелепо празненство. Върна се при съпругата си, хвана я под ръка и двамата тръгнаха полека към покоите си.

– Не мога да виня детето за нищо – прошепна Касандра, когато заизкачваха бавно стълбата. – Не е лесно да вижда погледите на всички и да подозира, че си шепнат колко скандален е този брак, а в същото време да знае, че после ще трябва да си легне пак в детската стая, сякаш

нищо не се е променило. Ама че сватба! И що за първа брачна нощ!

Аларт възрази меко:

– Любима, доколкото си спомням, ти също спа сама в първата си брачна нощ.

– О, да – засмя се тя, – но моят съпруг не беше в леглото на друга, която обича повече. Нима си въобразяваш, че Дорилис не знае къде спи брат й повечето нощи? Ревнува го.

Той изсумтя сърдито.

– И да знае, какво от това? Нима има значение за нея? Може и да ревнува, защото Донал е по-привързан към Рената, но за Дорилис си остава нейният по-голям брат. Едва ли е същото, което ти преживя!

– Не знам... – проточи Касандра. – Не е толкова невръстна, колкото си я представят повечето хора. На години – да, още е дете. Но никой с нейната дарба, с два погубени живота зад гърба си и с обучението, получено от Рената, не може да остане малък, каквато и да е възрастта му. Милостиви богове, каква бъркотия! Трудно ми е да си представя докъде ще стигне всичко това!

Аларт обаче можеше да познае, а толкова му се искаше да не е така...

Посред нощ Рената се събуди от шум пред вратата. Веднага усети кой е и отвори. Разрошеният Донал се олюляваше, видимо пиян.

– Разумно ли е да идваш точно днес?

Нямаше нужда да пита, защото очевидно гласът на предпазливостта бе замлъкнал у него. Отчаянието му отекваше като силна болка в нея.

– Ако ме пропъдиш сега – изръмжа Донал, – ще се хвърля от най-високата кула на замъка!

Тя протегна ръце и го задържа да не падне, после го дръпна в стаята и затвори вратата.

– Могат да ме оженят за Дорилис – изрече той с намусената сериозност на пияния, – но никога няма да ми бъде съпруга. И никоя жена на този свят освен теб!

„О, Авара, какво ли ще ни сполети?“

Като наблюдателка Рената знаеше добре, че точно сега не биваше да споделя постелята с него. В същото време яростта и отчаянието й от преживяното унижение бяха може би по-силни и от неговите чувства. Не искаше да му отказва нищо, което би облекчило поне мъничко страданието. И се примири унило с предчувствието си, че тази нощ ще зачене сина на Донал.

24

Един ден през зимата Аларт срещна Касандра на стълбата, водеща към южното крило на замъка. Жените предпочитаха да се топлят под лъчите на зимното слънце в оранжериите.

– Какъв ярък ден! – каза ѝ весело. – Защо не дойдеш с мен да подишаме чист въздух в някой от вътрешните дворове? Напоследък почти не те виждам денем! – Засмя се и завъртя глава. – Забравих, че си заета. Нали днес следобед е вашият женски празник в чест на Дорилис?

Всички знаеха, че от десетина дни тялото на момичето е показало първите признаци на женска зрялост. Това винаги беше повод за празник. От три дни наследницата на Алдаран раздаваше на децата своите играчки и любимите си премени. Днес щеше да се състои почти религиозната церемония, която подготвиха жените от замъка.

– Чух, че нейният баща ѝ поднесъл някакъв специален подарък – подхвърли Аларт.

Касандра кимна.

– Аз пък ѝ избродирах нова долна риза.

– Между другото какво става на тези тайни женски веселби?

Тя се ухили до уши.

– О, не, съпруге, не бива да разпитваш. – После добави с престорена суровост: – По-добре е мъжете да не знаят някои неща.

Аларт прихна.

– Ето една изтъркана до похабяване мъдрост, която не очаквах да чуя отново след напускането на манастира. Сигурно няма да се появите и за вечеря?

– Не, днес ще се храним отделно.

Той склони глава над ръката ѝ.

– Ами добре, предай на Дорилис моите най-добри пожелания.

Излезе навън, а Касандра продължи нагоре по стълбата, придържайки се внимателно за перилата – коляното ѝ оздравяваше, но още ѝ беше трудно да се изкачва.

В оранжериите зимата наистина се понасяше по-леко не само заради топлината – винаги имаше ярки цветове по растенията, сгрети от отражателите. А от десетина дни бяха наредили и вази с клонки от плодни дръвчета, които също се подлъгаха да цъфнат. Като леронис на замъка и приемна майка на Дорилис Маргали уреждаше празненството.

Присъстваха повечето жени – съпругите на икономите и заклетите съратници на дом Михаил, свитата на наследницата, няколко нейни любимки измежду прислужничките, също бавачките и наставничките ѝ.

Първо я отведеха в параклиса, отрязаха кичур от косата ѝ и го оставиха върху олтара на Еванда. След това Маргали и Рената я изкъпаха, накрая я облякоха от глава до пети в съвсем нови дрехи. Не забравиха да помолят и Касандра да участва в този ритуал, защото заемаше най-високо положение сред всички жени в Алдаран в този момент.

Маргали се взираше учудено в повереницата си – този път наистина изглеждаше пораснала, за разлика от злополучния годеж преди по-малко от година.

Някога тази церемония имала много практична цел – всички да поднесат или направят за новата си посестрима нещата, които ще ѝ бъдат нужни в живота ѝ като жена. Още спазваха донякъде традицията и всички седнаха да шият за известно време. През това време лирата минаваше от едни ръце в други. Гостенките трябваше да изпеят балада или да разкажат история, с която да развеселят останалите. Елиса бе накарала слугите да донесат и високата ѝ арфа от учебната стая на Дорилис. Изпя няколко от по-старите планински песни.

Рената забеляза, че момичето не хапва почти нищо, макар на подносите по масите да бяха подредени любимите ѝ сладкиши.

– Чия, какво ти е?

Дорилис разсеяно разтърка клепачите си.

– Уморена съм и малко ме болят очите. Никак не ми се яде.

– Ей, мина времето за глезотии – закачливо се обади една от гостенките. – Преди три-четири дни трябваше да те боли главата и да се оплакваш. – Тя се взря в ленената дреха на скута на момичето. – Дори, това какво е?

Наследницата на Алдаран отвърна със смущаваща гордост:

– Бродирам празнична риза за съпруга си.

Помръдна ръката си, за да се вижда по-добре гривната катенас на китката. Рената не знаеше да плаче ли или да се смее. На детето бяха внушили илюзии за брак, който щеше да си остане само гавра с нея! Е, още беше съвсем млада, а и какво лошо имаше да украси с шевици риза за големия си брат... всъщност неин съпруг според закона.

Елиса довърши песента и се обърна към Касандра.

– Ваш ред е, лейди Хастур – напомни почтително. – Ще ни изпеете ли нещо?

Касандра се поколеба притеснена, но знаеше, че ако откаже, могат

да я сметнат за прекалено надменна.

– С удоволствие, но не съм се учила да свиря на арфа. Дали някоя от вас ще ми подаде онзи рил, още ми е трудно да стъпвам на крака си...

Щом настрои по-малкия инструмент, тя им изпя с приятния си леко дрезгав глас две от песните на далечния Валерон. Бяха непознати на жителките на планините и те помолиха да чуят още, но Касандра завъртя глава.

– Друг път. Сега е ред на Дорилис, а и мисля, че гори от нетърпение да ни се похвали с новата си лютня.

Пищно украсената лютня беше подаръкът от дом Михаил, за да замести стария инструмент на Алисиана, на който Дорилис се учеше досега.

Момичето вдигна мудно поглед от сгънатия на коленете й лен.

– Нещо не ми се пее, моля те да ми простиш, сроднице. – Пак си разтърка очите. – Боли ме главата. Трябва ли да шия още?

– Точно днес никой не те принуждава, миличка – увери я Маргали.

Касандра и Рената лесно доловиха добродушната насмешка в мислите й – Дорилис честичко се оплакваше от главоболие, щом опреше до омразното шиене.

– Как смееш да говориш така за мен! – кресна в този миг наследницата на Алдаран и захвърли недовършената риза на пода. – Наистина ми е зле, не се преструвам! Дори не ми се пее, а никога не ми се е случвало...

И най-неочаквано се разплака, а Маргали я зяпна стресната и угрижена. „Че аз дори не си отворих устата! Боговете да ни пазят, у детето май се пробужда и телепатията...“

Рената повика кротко повереницата си:

– Ела, седни до мен. Твоята приемна майка нищо не е казала. Ти просто прочете мислите й. И това няма защо да те тревожи.

Маргали обаче нямаше навика да прегражда съзнанието си от Дорилис. До този ден се залъгваше, че приемната й дъщеря няма да бъде телепат. Не успя да потисне паниката си.

„О, милосърдна Авара! И това ли ще ни сполети? Предишните деца на господаря ни, горкичките, умряха така. Ето, започва се и при нея!“

Обърканата Рената се постара да простре съзнанието си като мрежа, за да не чуе Дорилис безмълвното вайкане, но беше късно. Хлипането на момичето изведнъж заглъхна, тя се вторачи в наставницата си, вцепенена от ужас.

„Братовчедке, ще умра ли?!“

– В никакъв случай! – твърдо отсече Рената. – Според теб защо толкова те обучавахме, ако не да укрепим силата ти срещу такъв край? Просто не очаквах тази дарба да се пробуди у теб толкова рано. И не се опитвай повече да проникваш в ничии мисли, още не знаеш как. Ще ти помогнем да овладееш и телепатията, но ти е нужно време.

Само че Дорилис вече не я чуваше. Озърташе се трескаво като жivotинче в клопка, с увиснало чене и толкова зейнали от страх очи, че бялото се виждаше навсякъде около свитите зеници.

Маргали стана, за да прегърне и утеши момичето. Дорилис сякаш не усещаше ръцете ѝ, не помръдваше и не възприемаше нищо, освен ужасния напор на чувствата и уплахата си. И след миг, без сама да знае, поразил старата жена с толкова силен токов удар, че Маргали отлетя към стената и се свлече на пода. Елиса скочи да ѝ помогне, а леронис на замяка като че изпадна в шок.

„Да се обърне така срещу мен... Но защо?“

Рената побърза да я успокои:

– Маргали, тя тя просто не съзнава нищо в момента! Ще я задържа – каза, вече простирайки съзнанието си, за да вцепени Дорилис както при първото им спречкване. – Състоянието ѝ обаче е сериозно. Трябва да налеем малко кириан в гърлото ѝ.

Маргали се затътри да донесе отварата, а Елиса, подканена от Рената, помоли гостенките да излязат от стаята. Смущението и тревогата в мислите им можеха да навредят на Дорилис. Сега трябваше да бъде заобиколена само от онези, на които се доверяваше.

Рената се помъчи да установи връзка с ума на ужасеното момиче, но беше твърде трудно да проникне през плътната преграда на страха. След малко Дорилис започна да диша по-леко, очите ѝ се раздвижиха. Маргали поднесе шишенцето към устните ѝ и тя преглътна, без да се възпротиви. Сложиха я да легне и я завиха, но когато Рената коленичи до дивана, за да я прегледа, момичето пак се разплака панически.

– Не, не ме докосвай, не искам!

Внезапно гръм разтресе целия замък.

– Чия, нищо лошо няма да ти сторя, само искам да видя дали...

– Стой далеч от мен! – писна Дорилис. – Искаш да умра, за да имаш Донал само за себе си!

Смаяната жена се отдръпна неволно. Никога не ѝ бе хрумвало такова желание, но дали пък момичето не бе разчело и най-дълбоко скритите ѝ мисли? Решително се отърси от напразните угризения и протегна ръце към повереницата си.

– Не, мила моя, не е вярно. Ето, можеш вече да научиш какво мисля и ще разбереш веднага, че не си права. Искам само да си добре.

Но зъбите на Дорилис тракаха, нямаше смисъл да я увещават с разумни доводи. Касандра зае мястото на Рената и седна на края на дивана.

– Чия, тя за нищо на света не би ти навредила, но няма да те разстройваме повече. И аз съм обучена в Кула за наблюдателка. От мен не се боиш, нали? – Добави полугласно към Рената: – Когато се успокои, ще ти повярва.

Другата жена се отдръпна, все още толкова зашеметена от обвинението, че едва овладя мислите си. „Нима губи разсъдък си? Това ли ще й донесе болестта на прехода?“ Разбира се, очакваше Дорилис да прояви типичната сестринска ревност, но изобщо не беше подготвена за такава силна омраза. „Проклет да е онзи опърничав старец, защото я подтикна да си въобрази, че бракът ѝ ще бъде нещо повече от преструвка!“

Рената се бе надявала, че скоро ще съобщи на Донал новината за сина му, когото носеше в утробата си. Вече беше сигурна, а и проникна в клетките на плода и се увери, че няма смъртоносни или вредни гени. Разбра обаче, че се налага да запази тайната засега. Не биваше да наранява болната и объркана Дорилис.

Щом отварата започна да действа, страхът на момичето отслабна, дишането ѝ стана равномерно.

– Спря – измънка след малко, лицето ѝ не се кривеше от необузdana паника. – А... ще започне ли пак?

– Вероятно – честно отвърна Касандра, но веднага я успокои: – Постепенно ще свикнеш и няма да се стряскаш така. С всеки път ще ти бъде по-лесно, а когато и тази дарба съзрее напълно у теб, ще си служиш с нея както с очите си. Ще гледаш само накъдето искаш.

– Страх ме е – прошепна Дорилис. – Не ме оставяйте сама.

– Няма, агънцето ми – нежно я увери Маргали. – Ще спя в стаята ти, докато имаш нужда от мен.

Рената се намеси:

– Знам, че Маргали ти е като майка, откакто се помниш, но аз съм по-опитна в тези неща и ще ти помогна по-бързо, ако се наложи през следващите дни и нощи.

Момичето протегна ръце към нея и Рената я прегърна.

– Прости ми, братовчедке. Не исках да те обиждам. Съжалявам... Знаеш, че те обичам. Моля те, остана при мен.

– Разбира се, скъпа моя. Знам какво ти е. И аз минах през болестта

на прехода. Уплаши се и всякакви шуротии нахлуха в главата ти наведнъж. Трудно е да запазиш самообладание, когато дарбата ти се събуди толкова неочаквано. Ще трябва да работим с матрица по малко всеки ден, за да се научиш да контролираш новите си способности. Следващия път ще си подготвена.

„Ех, ако можеше сега да е в някоя Кула! Щеше да е в безопасност... а и ние също.“ Рената почувства, че Касандра сподели искрено желанието ѝ, когато гръмотевицата отново сякаш разкъса въздуха навън.

В голямата зала Аларт също се заслуша в грохота. А Донал вече не можеше да чуе гласа на бурята, без да се сети за Дорилис. Явно и с дом Михаил беше така.

– Щом съпругата ти вече има тялото на жена, не е зле да помислите за наследник. Ако знаем, че ще се роди син с кръвта на Алдаран, наистина ще бъдем готови да отхвърлим наглите претенции на враговете ни от Скатфел... А пролетта ще настъпи скоро – добави господарят на Владението със свирепа усмивка. Забеляза обаче изписаната по лицето на Донал упоритост и се озъби. – Момче, още не мръзнеш в адовете на Зандру, няма защо да се мусиш! Не се заблуждавам, че толкова младо момиче ще е особено привлекателно като любовница! Но щом изпълниш дълга си към рода, лягай с колкото жени искаш. Никой няма да те упрекне! Важното е сега Владението да има законен наследник, роден в брак ди катенас.

Донал се извърна за миг. „Всички старци ли са толкова цинични?“ Почувства печалната симпатия на приемния си баща и в същия миг мислите му отекнаха като странно отражение на неговите: „Всички младежи ли са такива глупави идеалисти?“

Дом Михаил се пресегна и стисна ръцете на приемния си син.

– Скъпо момче, ако предпочиташ, мисли само, че догодина по същото време Алдаран ще има законен наследник, значи и положението ти на попечител ще бъде неоспоримо.

Аларт едва не ахна гласно от разкрилата се пред мисления му взор картина – в същата зала състареният Михаил държи на ръце пеленаче, от което между дантелите се вижда само розовият овал на личицето. Обявява го за наследник на Владението сред гръмки викове. Учуди се, че другите двама не ги чуват... и се опомни. Само бе проникнал в едно възможно бъдеще, но му се зави свят от потрес.

Нима Донал наистина щеше да легне със сестра си? Така ли щеше да се роди толкова желаният наследник на Владението? Донал се взря в

него, долови какво ставаше в главата му и се ококори безпомощно. Изглежда неволното излъчване стигна и до стареца, който пък се ухили тържествуващо.

В този момент влязоха Маргали и Касандра, Михаил ги погледна снизходително.

– Госпожи, не очаквах празникът ви да свърши толкова рано. Когато дъщерята на старшия иконом навлезе в девичеството, танците и песните продължиха до след полунощ... – Запъна се изведнъж. – Маргали, нещо лошо ли стана? – Още преди тя да отвори уста, разгада истината по изражението на лицето ѝ. – Болестта на прехода! Авара, смили се над нас!

Забрави обзелата го налудничавя радост и отново стана загриженият баща. Гласът му трепереше.

– Надявах се тази участ да ѝ бъде спестена. От Алисиана научих навремето, че нейният ларан се е пробудил рано, без никакви кризи, но моето семе е прокълнато... Така умряха синовете и дъщеря ми от моята първа съпруга. – Сведе глава гузно. – Не се бях сещал за тях от години...

– Братовчедо, рано е да се отчайваш! – сгълча го Маргали. – Рената я подготви старателно, за да понесе изпитанието. Сам знаеш, че често първият пристъп на болестта е и най-жестокият. Щом го надмогна, лошото отмина.

– Да, първият пристъп – мрачно повтори Михаил. – Така беше с Рафаела. Предния ден се смееше, танцуваше, свиреше на арфата си. На следващия... беше пищящо изтерзано създание, измъчвано от гърч след гърч в ръцете ми. Никога повече не отвори очи и не ме позна. Когато най-сетне се умори да се бори, не знаех дали да плача или да се радвам, че страданията ѝ свършиха. Но Дорилис оцеля.

– Да – съчувствено потвърди Касандра. – Дори не изпадна в криза. Няма защо да се боиш, че ще умре, сроднико.

Прозвуча гневният глас на Донал:

– Татко, сега разбра ли какво ме притеснява? Преди да обсъждаме кога трябвало да зачене, не е ли по-добре първо да се уверим, че животът ѝ няма да бъде прекъснат от болестта?

Господарят на Алдаран отметна глава като от удар по лицето. Сред гръмотевиците навън се засили тропотът на проливен дъжд, сякаш конниците от Скатфел вече препускаха към крепостта.

Пролетта в Пъкьла започваше, а с нея и войната.

25

През първата луна от пролетта валеше неспирно и Аларт се радваше на дъжда, защото знаеше, че отрядите на Скатфел не могат да тръгнат на поход. Отсрочката му даваше време да се справи и с колебанията си. Получи от Деймън-Рафаел послание, в което изразяваше своята загриженост, че неговият по-малък брат заедно със съпругата си може да пострада при планинските междуособици. Всеки ред като че крещеше за лъжа и измама, защото в края имаше безпрекословна заповед Аларт да тръгне още с отварянето на пътищата след тези безкрайни пороища.

„Ако сега се върна у дома, Деймън-Рафаел ще ме убие. Просто и ясно... Ще ме обвини в измяна. Значи ставам изгнаник. Заклех се да го подкрепям в устрема му към властта, но вече знам, че не бива. А според закона той има пълното право да ми отнеме живота, защото формално погазих клетвата си, макар и само в мисълта си, а не с дела... засега. Още не е напълно уверен, но когато пътищата изсъхнат и аз не се върна, ставам предател в неговите очи.“

Чудеше се какво би предприел неговият брат, щом не остане място за съмнения.

През тези дни Дорилис изтърпя няколко пристъпа на болестта на прехода, но нито един не се оказа прекалено тежък за нея. Рената не смяташе, че има защо да се страхуват за живота ѝ, и въпреки това не се отделяше от повереницата си. Веднъж обаче сподели хапливо с Касандра:

– Не съм сигурна наистина ли толкова се радва на грижите ми или е доволна, че когато съм при нея, не съм с Донал.

Имаше още нещо, но остана неизречено, макар и Касандра да го знаеше.

„Рано или късно момичето ще научи, че съм бременна от Донал. А не искам да я огорчавам повече.“

Донал рядко се виждаше с Дорилис, защото по цял ден беше зает да организира отбраната на Алдаран. Никой не се съмняваше, че скоро ще бъдат нападнати. Разговаряше със сестра си благо и любезно, държеше се само като неин по-голям брат. И когато тя се обръщаше към него със „съпруже“, той се подсмиваше търпеливо, за да подчертае, че това е игра и само ѝ угажда.

Момичето често се обръкваше от засега необузданата си дарба на

телепат, губеше се в кошмари от уплахата и твърде тежкия товар върху психиката си. Много се сближи с Касандра, която неуморно се стараше да ѝ помогне. Общата им любов към музиката скрепи тяхната дружба. Дорилис вече владееше изкусно лютнята, а по-възрастната жена я научи да свири не по-малко умело на рил. Научи я също на много песни от далечния Валерон в равнините.

– Не проумявам – възкликна веднъж момичето – как си понасяла онези плоски безкрайни поля! Аз пък не мога да живея, без да виждам навсякъде край мен стръмни върхове. Там сигурно е много неприятно и скучно.

– Не, мила моя – засмя се Касандра. – Прекрасно е. Тук се чувствам, сякаш планините всеки миг ще се срутят отгоре ми и ще ме погребат жива.

– Сериозно?! Чудна работа... Касандра, знаеш ли, все не мога да изсвирия този акорд в края на баладата като теб.

– Ами наистина няма да можеш точно като мен. По-добре ще е Елиса да ти покаже друг начин.

Касандра разпери пръстите на ръцете си пред очите на Дорилис, която се опули.

– О, ама ти имаш по шест пръста! Как не забелязах досега... Ясно, не мога да свиря като теб. Чувала съм, че шестте пръста издавали кръв на чиери във вените на човека. Но пък ти не си еммаска като тях, нали, братовчедке?

– Не съм.

– И друго съм чувала... ъ-ъ... татко спомена, че кралят на вашите равнини също бил еммаска и през лятото щели да го свалят от трона. Жал ми е за него. Горкичкият! Ти виждала ли си го? Как изглежда?

– Още беше принц-престолонаследник, когато го видях за последен път. Кротък и мълчалив е, с винаги тъжно лице. Мен ако питаш, щеше да бъде добър крал, но няма да оставят короната на главата му.

Дорилис пак се приведе над лирата, опита се няколко пъти да извлече желанието акорд, но не успя. Накрая се отказа.

– Ех, да имах шест пръста! Така просто няма да стане. Чудя се дали децата ми ще наследят и усета ми към музиката или само моя ларан...

– О, твърде си млада още, за да мислиш за деца – засмя се Касандра.

– Как тъй? След няколко луни ще мога да зачена. Знаеш, че Алдаран има нужда от законен наследник.

Говореше толкова дълбокомислено, че жената я съжали от сърце.

„Правят това с всички от нашата каста! Дорилис току-що остави настрана куклите си, а вече е способна да мисли само за дълга си към рода.“ Мълча дълго разколебана, но накрая се престраши.

– Може би... Дорилис, едва ли трябва да раждаш деца, щом носиш такава опасна дарба.

– Както син на нашия род би рискувал живота си в битки, така и дъщеря на такова велико Владение трябва да заложил живота си, за да даде следващото поколение – заяви момичето толкова неотстъпчиво, че Касандра въздъхна.

– Знам, чия. И аз от малка слушах все същите приказки денем и нощем. Внушаваха ми, че дори най-слабото съмнение е богохулство. Вярвах искрено като теб. Струва ми се все пак, че трябва да изчакаш, дока-то си достатъчно зряла да решиш по съвест и разум.

– Зряла или не, няма какво толкова да решавам. На теб ти е по-леко, братовчедке. Твоят съпруг не е наследник на Владението си.

– Нима не знаеш? – учуди се жената. – Ако на принца еммаска откажат трона, по-големият брат на Аларт ще бъде коронясан в Тендара. А той няма законно родени синове...

Дорилис я зяпна.

– Значи някой ден може и да станеш кралица – промълви смаяна. Очевидно едва сега осъзнаваше колко високо е положението на събеседницата ѝ. Бе възприемала Аларт само като приятел на нейния брат. – Но щом е така, твоят съпруг също скоро ще има нужда от наследник, а ти дори още не си заченала.

В гласа ѝ се промъкна укорна нотка и Касандра неохотно обясни какво бяха решили.

– Вече знам много повече и сигурно ще избегнем най-лошото, ще почакаме обаче, докато изчезнат всякакви съмнения. Не и преди това...

– Рената казва, че не бива да раждам дъщери, иначе може да умра като майка си. Само че вече не знам дали да ѝ вярвам. Тя обича Донал и не иска аз да му раждам деца.

– Дори да не иска – благо каза Касандра, – то е, защото се бои искрено за живота и здравето ти.

– Е, все едно – вдигна рамене Дорилис. – И без това първо трябва да родя син. После ще решавам безопасно ли е да имам дъщери. Може пък Донал да забрави Рената, когато има син от мен.

Детската самонадеяност се прояви отново с такава сила, че Касандра усети безпокойството и съмненията да се връщат в душата ѝ.

Трябваше ли и тя да скрепи връзката си с Аларт, като му роди син,

за да не му откажат след време трона както на принц Феликс? Отдавна не бяха говорили за това. „Какво не бих дала, за да съм наперена и нахална като Дорилис...“

Реши да сложи край на опасната тема, хвана ръцете на момичето и ги нагласи полека върху струните на лирата.

– Виж, ако опиташ така, май ще изсвириш акорда и само с пет пръста...

Всяка сутрин Аларт се събуждаше убеден, че крепостта е обсадена, за да осъзнае след миг, че това още не се е случило. И все пак беше неизбежно.

– Досега – каза му един ден Донал – пролетните бури би трябвало вече да са стихнали в равнините, но не знам какво става в Скатфел или Сейн Скарп. Ще се кача в наблюдателната кула, защото отгоре се вижда надалеч и ще забележа навреме, ако има подозрително раздвижване по пътищата.

– Нека и Дорилис дойде с теб – посъветва го Аларт. – Тя разгадава времето още по-добре.

Приятелят му се поколеба.

– Напоследък се опитвам да я отбягвам, защото вече прониква по малко в мислите ми. Никак не се радвам, че овладява и телепатията.

– Но ако види, че може някак да ти бъде полезна и че не се стремиш винаги да си далеч от нея... – подсказа Аларт.

Донал въздъхна.

– Прав си, братовчедо. Не мога все да страня от нея като от чумава.

Изпрати един слуга да покани сестра му.

„Дали е чак толкова зло да ѝ дам каквото иска, към каквото се стреми нашият баща? Току-виж, престане да се муси на връзката ми с Рената...“

Момичето се появи като възплъщение на самата пролет, в туника, бродирана с листа, със сплетена и прихваната по женски лъскава коса. Аларт долови смущението на Донал – спомените му за доскорошното дете никак не съвпадаха с тази висока и грациозна хубавица. Сведе глава над ръката ѝ.

– Дорилис, вече разбирам защо трябва да се обръщам към теб с „госпожо“ – каза весело, опитвайки се да заличи смущението си с шега. – Уви, моята малка сестричка остана в миналото. А сега, чия, имаме нужда от твоите дарби.

Обясни ѝ какво се иска от нея.

В най-високата част на крепостта Алдаран наблюдателната кула стърчеше още два етажа нагоре – постижение на изумително майсторство, което Аларт не можеше да проумее. Единствената правдоподобна догадка, до която стигна, беше, че кулата е градена с матрици, и то управлявани от многоброен кръг. Оттук се виждаше ясно почти цялата долина. Докато се катереха по стълбата, виждаха през тесните бойници валма от мъгла и рехави облаци, но щом стъпиха на равната площадка горе, всичко се изпаряваше и разпръскваше с чудна бързина. Донал се обърна с радостна изненада към сестра си, която се засмя доста самодоволно.

– И като бебе можех да разпиля такава мъглица. Сега не е никакво усилие за мен. Стига ми само да си го помисля, а пък знаех, че ще искаш да огледаш навсякъде. Помня как ме водеше тук преди години и ми позволяваше да зяпам през големите далекогледни на татко.

Аларт забеляза гъмжило от конници по далечните пътища и тръсна глава. Предположи, че още не са тръгнали, а му ги показва неговата дарба. Напрегна се да различи бъдещето от настоящето и когато се взря отново, конниците не бяха изчезнали. Армиите напредваха, макар още да не бяха доближили портите на Алдаран.

– Няма от какво да се опасяваме – побърза да каже Донал, за да насърчи Дорилис. – Никой и никога не е превземал крепостта със сила. Можем да удържим до края на вечността твърдината, стига да имаме храна... Онези обаче ще ни обкръжат най-много след десетина дни. Ще взема планер и ще отлетя да огледам по кои пътища минават и да ги преброя.

– Братовчеде – намеси се Аларт, – ако ми позволиш да ти дам съвет, не бива ти да се занимаваш с това. Сега командваш силите на Алдаран и твоето място е тук, където всеки васал може да получи заповеди от теб. И не е редно да рискуваш, щом можеш да повериш задачата на всяко хлапе от замъка.

Донал се намръщи кисело.

– Не ми допада да пращам друг срещу опасностите, за да ги избегна.

Аларт завъртя глава неотстъпчиво.

– И за теб ще има предостатъчно опасности, но са различни за предводителя и за войниците, не бива да ги смесваш. Отсега нататък, братовчеде, остави полетите за забавление в мирните дни.

Дорилис подръпна брат си за ръкава.

– Щом вече съм жена... пак ли ще мога да летя?

– Не виждам какво би ти попречило, когато отново намерим спокойствие, но първо попитай нашия баща и Маргали.

– Но аз съм твоя съпруга! От теб очаквам да ми позволяваш или забраняваш...

Разкъсващ се между досадата и съчувствието, Донал само въздъхна.

– Тогава, чия, заповядвам ти да се допиташ до Маргали, да поискаш съвет и от Рената.

Лицето на сестра му помрачня зловещо, щом чу последното име. „Все някой ден ще се наложи да ѝ кажа ясно, без никакви увъртания какви са отношенията ми с Рената.“ Обгърна раменете ѝ с ръка и заговори строго:

– Когато станах на четиринадесет и моят ларан започна да ме смущава, забраниха ми да летя за почти цяла година. Никои не можеше да предвиди кога ще загубя чувството си за ориентация в пространството и времето. Затова ще бъда по-спокоен, ако се съ согласиш да не докосваш планер, без да си уверена, че ще се справиш.

– Ще постъпя според волята ти, съпруге – промълви тя с такова обожание, че той трепна.

Когато Дорилис слезе по стълбата, Донал се обърна унило към Аларт.

– Тя вече не прилича на дете и по външността си! Не мога повече да се отнасям снизходително към нея, а само това спасение ми бе останало – да твърдя, че е още малка.

Аларт вдигна рамене неловко. Поставиха приятеля му в ужасното положение да е като бог в живота на жена. Какво би могъл да го посъветва? Самият той забрави решението си бракът му да остане само формалност и причината беше почти същата – не понесе отчаянието на Касандра. Накрая се принуди да заговори.

– Братовчедо, по-добре е и за теб, ако вече не смяташ Дорилис за дете. Никое момиче с нейните дарби и обучение не може да остане безгрижно и невинно създание. Опитай да се разбереш с нея, както с всяка друга достойна за уважение жена, която сама избира пътя на живота си. Но изчакай все пак, докато отmine болестта на прехода и съзнанието ѝ се проясни напълно.

– Прав си. – Донал потърси облекчение в по-неотложните грижи. – Ела да съобщим на баща ми какво става по пътищата, а и трябва да пратя съгледвач с планер.

Дом Михаил посрещна новината с хищна усмивка.

– Започна се най-послед!

Аларт отново го видя за миг като стар сокол, разперил бодро криле за полет, ако ще да е последният в живота му.

Въоръжени отряди прекосяваха Кадарин и навлизаха в Пъкъла. Аларт ги видя със своя всепроникващ ларан и гледката го потисна неопишуемо. Те идваха за него. На униформите им бе изрисуван гербът на Елхалин – висока ела, но и с корона отгоре, за да се отличава от емблемите на Хастурите от Каркоза и от замъка Хастур.

Позволи на Донал да проникне в мислите му.

– Да, истина е, щом вече и аз го предусещах. Баща ми трябва да научи незабавно за това.

– А толкова искаше да остане настрана поне от междуособиците в равнините... Ето че приютявайки мен и съпругата ми, си спечели само още един враг. Деймън-Рафаел е присъединил силите си към отрядите на Скатфел.

Слязоха от площадката и по стъпалата Аларт си каза: „Вече наистина нямам брат.“

Донал спря, обърна се към него и стисна ръката му.

– И аз съм сам, сроднико.

Двамата едновременно извадиха кинжалите си от ножниците. Аларт се усмихна топло и обърна своя с дръжката към Донал, който направи същото. Клетвата беше прастара и означаваше, че никой от тях няма да посегне с оръжие към другия, каквито и обрати да ги сполетят от този миг нататък. Щом си размениха кинжалите, прегърнаха се и слязоха при дом Михаил.

Колкото и да се сгря душата му, Аларт се поддаде на внезапно съмнение. „Дали не сбърках? Вече съм длъжен да внимавам със съюзите и трайните задължения, да не правя нищо, от което бих се отказал с неудобство, ако някой ден седна на трона...“ Пресече мисълта си като с нож, обзет от погнуса към самия себе си. „Вече се питам кое ще ми е удобно и изгодно, превръщам се в интригант като своя брат!“

Излязоха на двора тъкмо когато един от слугите посочи право нагоре.

– Ето го... там! Какво ли е?

– Ами птица е, защо се чудиш? – изсумтя някой.

– Не е птица, ами някакво чудовище! – сопна се разтревоженият мъж.

Аларт засенчи очите си с длан и се взря срещу слънцето. Нещо

кръжеше в бавно снижаваша се спирала, поляка се насочваше зловещо към замъка. И той се вцепени от ужас и болка. „Това е гнусен замисъл на Деймън-Рафаел – стрела, насочена право в сърцето ми. Та той има отпечатък от моята матрица! Може да прати срещу мен някое от ужасните оръжия на Корин, без да се опасява, че ще поразии друг.“

В този миг Касандра сякаш нахълта в съзнанието му, после се отдръпна. Ослепителна мълния прорязва безоблачното небе, разнесе се ликуващ вик и потрошената изкуствена птица падна като камък, пръскайки огън, от който слугите се разбягаха с писъци. Една капка подпали роклята на някаква жена. Стоящият наблизо коняр я награби грубо и я хвърли в корито с мръсна вода. Жената извресча от болка и яд, но пламъците изсъскаха и угаснаха. Аларт огледа горящите петна върху камъните на двора и творението, още потрепващо, докато го напуснаха остатъците от отвратителното подобие на живот.

– Залейте всичко с достатъчно вода! – заповяда той.

Наложи се да изсипят три корита, за да изчезне и последното пламче. Мократа жена се надигна сърдита, от дрехата ѝ се стичаха струйки.

– Имаше късмет! – отсече Донал, без да слуша мърморенето ѝ. – Това беше лепкав огън. Щеше да прогори плътта ти до костите и да те овъгли, ако не го изрежем с нож.

Аларт стъпка пружините, колелцата и фалшивата плът.

– Вземи това – обърна се към досетливия коняр, – но го вдигни с лопата, в никакъв случай не го докосвай с ръце! Зарови го в дълбока дупка.

Един от стражите се приближи, погледна и се изплю сърдито.

– Богове! Такава ли война ни чака? Кой демон прати това срещу нас?

– Господарят на Елхалин, който се стреми и да седне на трона в Тендара! – изсъска Донал, лицето му застина. – Ако сестра ми не можеше да насочва мълниците по своя воля, моят брат и приятел щеше да е купчина пепел!

Обърна се рязко, защото усети, че Дорилис се спускаше вихрено по стълбите. Касандра я следваше по-бавно, кракът още не ѝ позволяваше да бяга. Момичето изтича и се вкопчи с все сила в Донал.

– Видях го, видях го! Кръжеше, за да ни нападне, и аз го поразих! Не навреди нито на теб, нито на Аларт! Успях да ви спася!

– Така е, спаси ни. Толкова сме ти благодарни, дете мое! Вярно те нарече Кирил през онзи ден в наблюдателния пост – ти си

повелителката на бурите.

Лицето на Дорилис засия от радост и Аларт се уплаши ненадейно. Пак му се стори, че светкавици се гърчат необуздано над крепостта, а навсякъде бушуват пожари.

Наистина ли това ги чака? Касандра обви ръце около него и той усети страха ѝ в себе си. Спомни си, че тя вече познава болката от лепкавия огън.

– Не плачи, любима. Дорилис ме спаси. Събори от небето подлото оръжие на Деймън-Рафаел, преди да е стигнало до мен. Едва ли той ще допусне, че съм се отгървал, затова не вярвам да прати още едно.

Макар че се стараше да я утеши, вече знаеше, че им предстои не обичайният за планините братоубийствен сблъсък, а нещо ново и несравнимо по-ужасно.

Дори Аларт да се бе съмнявал някога, че ще има война, вече му стигаше само да погледне от крепостните стени. По всички пътища, водещи към възвишенията, се виеха като змии колони войници. Донал бе разположил обръчи от защитници по склоновете под твърдината и за пръв път, откакто младежът живееше тук, Алдаран се бе превърнал в непристъпно укрепление.

В замъка бе дошъл пратеник под мирен флаг. Аларт стоеше близо до дом Михаил в приемната зала и се взираше в стареца, седнал вдървено изправен на високото си кресло – невъзмутим, с безизразно лице... и излъчващ смъртна заплаха. От другата страна на креслото му седеше Дорилис, зад нея стоеше Донал. И на Аларт дори му беше ясно, че наследницата е в залата, за да има повод и истинският защитник на Владението да присъства.

– Господарю – поклони се пратеникът, – чуй словата на Рейхъл от Скатфел, за да научиш какви искания настоява да изпълниш.

Дом Михаил отвърна учудващо кротко:

– Не съм свикнал да настояват, когато искат нещо от мен. А законът и обичаят задължават моя брат от Скатфел само да отправя молби към мен, както подобава на един васал да се държи със своя сюзерен. Затова му предай моето недоумение – по-скоро би могъл да се надява на успех, ако спазва приличието.

– Желанието ви ще бъде изпълнено.

Аларт знаеше, че пред стои човек-глас – старателно обучен и свикнал да предава абсолютно точно разговори, траещи по два-три часа, без да променя не само думите, а и произношението и тона, с които са изречени.

– След направената от вас уговорка, господарю, сега ви моля да изслушате посланието на Рейхъл от Скатфел към неговия брат Михаил от Алдаран.

Стойката и тембърът на мъжа се промениха почти незабележимо и макар да беше дребосък с висок тенор, илюзията беше стъписваща – на всички им се стори за миг, че на неговото място е застанал едрият, уж добродушен грубиян от Скатфел.

– Понеже ти, братко мой, напоследък предприе някои незаконни и дори скандални действия относно наследството на Алдаран, аз – Рейхъл

от Скатфел, като попечител и законен наследник на Владението и понеже съм се заклел да поема грижата за Алдаран, ако те налегне болест, слабоумие или преклонна възраст, те обявявам за негоден и неспособен да вземаш в бъдеще решения относно същото това Владение. Готов съм да изпълня задълженията си на попечител и да управлявам Алдаран от твое име. Затова настоявам... – юмруците на дом Михаил се свиха, щом отново чу тази дума – ...веднага да ми предадеш управлението на замъка, както и настойничеството над твоята дъщеря невестро Дорилис от Рокрейвън, за да ѝ намеря подходящ съпруг за доброто на Владението. На предателя Донал от Рокрейвън, наричан още Делрей, който злонамерено е повлиял върху отслабналия ти ум, аз – попечителят на Алдаран, съм готов да предложи прошка, но само ако напусне замъка утре още преди изгрев слънце и никога повече не прекрочва границите на Владението, иначе всеки ще може да му отнеме живота, без да носи отговорност за това.

Донал не помръдна, само устните му се изопнаха в зла гримаса.

„О, значи той вече жадува Владението“ – досети се Аларт. Вероятно отначало е бил готов да отстъпи на хората от Скатфел. Но си личеше, че е свикнал с ролята на попечител и действителен наследник.

Позата и речта на човека-глас отново се промениха леко. Сега внушаваше впечатлението, че пред тях говори съвсем друг мъж, дори очертанията на лицето му сякаш станаха различни. Общото с посланието на Рейхъл беше само надменната наглост.

– Към това аз – Деймън-Рафаел от Елхалин, единствен и истински повелител на всички Владения, добавям следното. Настоявам Михаил от Алдаран незабавно да ми предаде изменника Аларт Хастур от Елхалин и неговата съпруга Касандра Ейлърд, за да отговорят по обвинение в заговор срещу короната. А ти, Михаил от Алдаран, се яви пред мен, за да обсъдим размера на данъка, който Владението ти ще изпраща в Тендара, за да не бъдеш прогонен и лишен от всичко.

Пратеникът отново наподоби Рейхъл.

– А ако ти, братко мой, се противопоставиш на исканията ми, ще имам пълното право да превзема със сила твоята твърдина и да ти наложа волята си.

Мъжът се поклони още веднъж и млъкна.

– Послание, надхвърлящо всякакви предели на търпението ми – отбеляза господарят на Алдаран. – По справедливост би трябвало да обеса и оногова, който ми го донесе, защото щом си служител на моя брат, дължиш подчинение преди всичко на неговия сюзерен – тоест на мен. Е,

приятелю, защо да не се отнеса с теб, както постъпвам с всеки жалък изменник?

Човекът-глас преbledня изведнъж, но с нищо друго не издаде да се е уплашил.

– Господарю, словата не са мои, а на вашия брат и на негово височество от Елхалин. Ако ги смятате за обидни, моля ви да накажете истинските виновници.

– Ами да, май си прав. Защо да бия с пръчка кутрето, когато старият пес ме дразни с лаенето си? Добре, тогава отнеси моето послание до брат ми от Скатфел. Кажу му, че аз – Михаил от Алдаран, съм със здрав ум и че по закон и обичай си оставам негов сюзерен. Ако реша да постъпя по справедливост, трябва да му отнема Скатфел и да го обявя за престъпник и изгнаник в цялото Владение, както той си позволява спрямо законния съпруг на моята дъщеря. Предай още на Рейхъл, че дъщеря ми Дорилис е омъжена ди катенас и няма защо той тепърва да ѝ търси съпруг. Сега чуи посланието ми към господаря Деймън-Рафаел от Елхалин. Изобщо не ме интересува кой е повелител на равнините отвъд Кадарин, защото в това Владение не признавам ничия воля над своята. Но ако бъдещият крал ме покани като равен на себе си на своята коронация в Тендара, тогава ще обсъждаме подробностите на етикета и ритуалите. Моят сродник и гост Аларт Хастур е добре дошъл в дома ми и нека сам реши как да отговори на господаря на Елхалин или да пренебрегне исканията му.

Аларт облиза устни – твърде късно се сети, че човекът-глас ще повтори дори този мимолетен признак на слабост.

– Кажу на моя брат Деймън-Рафаел, че дойдох в Алдаран като негов покорен поданик, вярно и усърдно изпълних поставената ми от него задача. Понеже в момента съм свободен от задължения, настоявам за правото си сам да избира кой покрив да е над главата ми, без да се допитвам до него. – „Доста слабоват отговор“ – сгълча се сам и потърси по-решителни думи. – Освен това смятам, че климатът в Хали не се отразяваше добре на съпругата ми, затова я доведох тук, където е в безопасност. – „Нека брат ми се задави от яд, ако ще!“ – И накрая заявявам, че и през ум не ми е минавало да заговорнича срещу короната. Аз съм верен поданик на Феликс, син на покойния крал Регис. Ако Феликс, единствен и истински крал в Тендара, ме призове да защитавам трона му срещу посегателства, веднага ще се отзова. А дотогава ще остана в Алдаран, за да не давам поводи на законния крал Феликс да ме подозира, че кроя заговори да му отнема трона.

„Свърши се, няма връщане назад. Обявих се за непримирим противник на Деймън-Рафаел.“

Устоя на изкушението да проникне в бъдещето, за да види предврително как ще реагират брат му и Рейхъл на тези послания. Можеше да прехвърли в ума си стотина варианта, без да познае единствения, който ще настъпи.

В залата настъпи тишина – човекът-глас осмисляше и запомняше чуто. После се поклони отново и заговори:

– Моите господари, които ме изпратиха при вас, предвидиха отговора ви, затова ми заръчаха да ви предам следното. Донал от Рокрейвън, наричан още Делрей, е обявен за престъпник и изгнаник в пределите на това Владение и всеки, който му вземе главата, ще остане ненаказан. На предателя Аларт Хастур се предлага да разчита само на милостта на своя брат, ако му се предаде до залез слънце. А Михаил от Алдаран трябва да отстъпи властта над този замък и над всички негови обитатели, иначе ще бъде принуден със сила.

Пак последва дълго мълчание.

– Нямам намерение скоро да обикалям Владението си – подсмихна се накрая Михаил. – В случай че моят брат от Скатфел не може да измисли нищо по-добро по времето за сеитба и плодобен, нека си клечи пред портата ми, докогато му стигне търпението. Заявявам обаче, че ако нарани мъж или жена, дете или животно, потърсили законно закрилата ми, и ако престъпи чертата, на която са моите воители, ще смятам това за основание да унищожа и него, и въоръжените му отряди, а имението му Скатфел ще бъде конфискувано. Уверявам го, че доведат ли го тук като пленник, ще бъде обесен.

Щом стана ясно, че няма какво повече да се каже, пратеникът склопи глава.

– Господарю, всичко ще бъде предадено, както е изречено.

Излезе заедно с войника, понесъл мирния флаг. Но още преди да е стигнал до вратата, Аларт вече знаеше какво е бъдещето.

Война.

Всъщност никога не се бе съмнявал в това.

Не се наложи да чакат дълго. Само час след като си отиде човекът-глас, отдолу започнаха да прелитат запалени стрели. Повечето падаха на плочите в дворовете, щом отскочеха от каменните стени, някои обаче се забиха в дървени покриви или в купи сено. Отново започнаха да изливат коритата за пране, преди пожарът да е пламнал из целия замък.

И пак тишина, този път зловеща. Това е, каза си Донал, разликата между очакваната и обявената война. Заповяда да навлажнят обилно сено за животните.

Всички бяха готови да отблъснат обсаждащите отряди. В края на всяка стръмна пътека, водеща към крепостните стени, имаше силен стражеви пост. В Алдаран отдавна бяха натрупани предостатъчни запаси от храна за хората и животните. А сред стените имаше няколко дълбоки кладенеца, стигащи до подземни потоци, значи водата също беше в изобилие.

Три дни отминаха, а нападение все нямаше. И съгледвачите на наблюдателната кула, и мъжете от защитните пояси около стените не забелязваха нищо особено във вражеския лагер.

А на четвъртата сутрин Донал чу вайкане и писъци. Изтърча навън да види какво се е случило.

Стражи, готвачи и коняри се бяха струпали стъписани и зяпаха течността в кофите, извадени от кладенеца – гъста и някак лепкава, с цвета и миризмата на прясно източена кръв. Аларт също дойде намръщен. Успехът в отбраната на Алдаран зависеше почти само от водата. Ако хората на Скатфел бяха успели някак да отровят потоците, крепостта щеше да издържи ден-два, не повече. Още преди светилото да залезе, първите животни щяха да умрат. До изгрев щеше да има и мъртви деца. Не им оставаше друго, освен да се предадат.

Вгледа се в гнусната течност и попита:

– Само в този кладенец ли е такава? Какво става с потока, от който черпят вода за замъка?

– От кухните идвам, дом Аларт – увери го един от готвачите. – Същото е и там.

Бяха извикали и дом Михаил. Той се наведе и гребна с шепа. Сбърчи нос от вонята. Вдигна предпазливо ръка към устата си, вдигна рамене и плю.

– Чудна работа... Как са успели да отровят подземните потоци? Отговорът е един – това е невъзможно! – Докосна матрицата, окачена на шията му, отново пое глътка в устата си и изплю чиста вода. – Илюзия. Признавам – учудващо майсторски изпипана, но пак си е илюзия. Водата е чиста и не е вредна за здравето. Само са й наложили заклинание, за да прилича на кръв.

– Значи ще е война на магьосници, а? – изсумтя потиснато един страж. – Каквото ще да е това в кладенеца, никой няма да пийне от него.

– Казвам ти, нищо й няма на водата! – нетърпеливо го сряза

господарят на Алдаран. – Само изглежда като кръв.

– Ами смрадта и вкусът? – усъмни се готвачът. – Съгласен съм, никой няма да докосне такава гнусотия.

– Или ще пиете, или ще ви мъчи жажда – напомни Донал. – Човече, само умът ти смята водата за кръв. Гърлото ти веднага ще познае, че е вода.

– Не забравяйте животните – промърмори застаналият наблизко кояр. – Не си и мислете, че ще ги напоим с това.

Наистина вече се чуваше сърдито или паническо цвилене и мучене. Аларт се сети: „Ами да, всички животни се плашат от миризмата на кръв! Хората също се страхуват, трябва веднага да им покажем, че можем да се борим с подобни хитрости.“

А дом Михаил въздъхна:

– Добре де... Надявах се, че можем просто да не им обръщаме внимание, пък те нека си помислят, че заклинанието им не го бива. – Обърна се нерешително към Аларт: – Сроднико, нямам никакво право да искам от теб участие в отбраната на моята твърдина...

– Сроднико, моят брат се съюзи с твоя, да не споменавам и че се ками да сложи сам короната на главата си. Ако и аз бъда пленен заедно с вас, животът ми няма да струва и пукната пара.

– Тогава те моля да откриеш с дарбата си какви дяволии забъркват онези долу, дано вечно мръзнат в адовете на Зандру!

Аларт се съсредоточи и след малко промълви:

– В лагера им има поне един ларанзу с могъща матрица, а може и да са неколцина. Но заклинанието е простичко. Ще видя какво ще успее да направя.

– Донал ми е нужен тук, на стените – напомни господарят на Алдаран и Аларт кимна.

Повика с жест един от слугите.

– Върви да намериш съпругата ми, лейди Рената и лейди Маргали. Предай им, че ги моля веднага да се качат в наблюдателната кула. – Озърна се към дом Михаил и вдигна рамене: – Само там ще бъдем достатъчно изолирани от мислите и страха на останалите.

– Сроднико, разпореждай се, както намериш за добре.

Аларт се качи в кулата и изчака трите жени да се съберат.

– Знаете ли вече какво стана?

Рената сбърчи нос.

– Как да не знам... Моята прислужница искаше да ми напълни ваната и ненадейно се разпищя, че от крановете тече кръв. Веднага

заподозрях, че е илюзия, но нима можеш да убеди всички жени в замъка!

Маргали поклати глава.

– И аз долових заклинанието. Да си призная откровенно, бих предпочела да ходя мръсна, вместо да се мия с тази гадост. А Дорилис много се уплаши. Горкото ми момиченце, пак я мъчи болестта на прехода. Надявах се вече да ѝ се е разминало, но с всички тези вълнения...

– Добре – прекъсна я Аларт. – Първо да разберем как са го направили. Касандра, ти си наблюдателка, а ти, Рената, си най-опитната сред нас. Искаш ли да поемеш средоточието на силата?

– Не... Не смея – отвърна тя стресната.

Касандра веднага се досети и я прегърна през кръста.

– Рената, разбира се, че не бива да правиш това! Бременна си! Ако искаш, само наблюдавай състоянието ни, но остани извън кръга. Маргали, готова ли си?

По лицата им заиграха сините отблясъци от трите звездни камъка. След миг Касандра кимна. Заклинанието наистина беше съвсем прстичко.

– Няма нужда да прахосваме силите си напразно. Просто ще дадем воля на природата да бъде каквато е.

Съзнанията им се сляха, докато се потапяха в обкръжаващите ги енергийни мрежи. Започнаха да повтарят най-елементарното призоваване на стихиите: „Земя, въздух, вода, огън. Пръст, скала, вятър, небе, дъжд, сняг, мълния...“ Ритъмът на природата се просмука в тях и Аларт усети как дори Рената се присъедини... защото съгласието с естествените процеси не можеше с нищо да навреди на нероденото дете. Още докато търсеха схемата, наложена върху нормалното излъчване на подземните потоци, вече знаеха, че във всеки кладенец или тръба в стените на замъка водата отново е кристално чиста. Забавиха се още малко в отчетливия ритъм и почувстваха присъствието на Дорилис, Донал и дом Михаил, на всеки в замъка, който имаше матрица и можеше да си служи с ларан. Всички, дори животните в оборите и конюшните се поддадоха на умиротворяващото излъчване. И сякаш самото светило блесна по-ярко за миг.

„Всичко в естеството е единство, цялото е нерушила хармония...“

Дорилис пристъпи на пръсти в стаята. Малко по-късно връзката се разпадна от само себе си, Маргали се усмихна и протегна ръка на своята приемна дъщеря.

– Отново изглеждаш добре, сладката ми.

– И така се чувствам – засмя се оживено момичето. – Бях се

проснала на леглото и изведнъж... не знам как да го обясня... стана ми много хубаво и знаех, че вие работите тук. Исках да бъда с вас. – Тя се сгуши до рамото на Маргали, доволна и мила. – И Катя каза да ви предам, че водата вече е чиста в баните и кухните. Ако ви се яде, всичко е готово.

Аларт знаеше, че на силите на Скатфел ще им бъде много трудно да навредят на Алдаран с помощта на матрици, ако решат да тръгнат срещу природата. Най-доволен остана, че дори не навредиха на онзи ларанзу, наложил заклинанието. На злото, което се опита да им стори, те отвърнаха само с добро.

„Свети Носителю на бремето, дано не прекрачим пределите на мислимото...“ Въпреки щастието и чувството за благополучие, звънящо във всеки негов нерв, Аларт знаеше, че сблъсъкът ще се развихря тепърва. Щом провалиха атаката чрез илюзия, командваните от Деймън-Рафаел и Рейхъл войски трябваше да се задоволят засега с по-обичайни средства.

Сподели предположението си с дом Михаил по-късно през деня, господарят на Алдаран обаче завъртя глава.

– Крепостта може да издържи на обикновена обсада и това е добре известно на моя брат. Той няма да изтърпи дълго.

– Но аз виждам в бъдещето – колебливо започна Аларт, – че ако се ограничим с обичайните похвати, стълкновението ще бъде много тежко и за двете страни. Дори не е сигурно, че ще надделеем ние. Само че успеят ли да ни въвлекат в битки с матрични технологии, очаква ни страшно бедствие. Сроднико, заклех се да направя всичко по силите си, за да ти помогна в този труден момент. И все пак те моля, дом Михаил, опитай се да не допуснеш прилагането на все по-ужасни похвати в сражението, ако ще да победим много по-трудно. Сам каза току-що, че крепостта е непревземаема при обикновена обсада. Не ги оставяй да ни подмамат в игра със стихии, за която ще съжаляваме.

Господарят на Алдаран се взря в бледото лице на събеседника си, във видимо потрепващите пръсти на ръцете му. Лесно беше да проумее защо Аларт настоява толкова, още си спомняше с трепка на ужас разказите му за опустошенията от лепкав огън в равнините. Но старият, обръгнал на всичко войник в душата му, ветеран от какви ли не схватки в планините, виждаше само свикналия с мира човек, който се бои от опустошенията на войната. И разбирането му се примесваше с презрението на пълководеца към монаха.

– Как ми се иска да се придържаме само към почтените средства, осветени от традицията... Но ти видя, че твоят брат не се поколеба да

прати срещу нас своите чудовища, понесли лепкав огън. Уви, опасявам се, че няма да се задоволи единствено с катапулти, обсадни стълби и яростни атаки на мъже, размахали мечове. Обещавам ти едно нещо – ако той не използва отново тези противоестествени подлости, аз няма пръв да прибягна до нападения с ларан. Но пък тук нямам матричен кръг, който да натрупа за мен запаси от страховити оръжия. Ако Деймън-Рафаел е докарал такива от равнините и ги е предоставил на отрядите от Скатфел, няма още дълго да ги отблъскваме само с арбалети и копия...

Колкото и да беше отчаян, Аларт трябваше да признае, че в доводите на дом Михаил звучи здравомислие. Нима самият той би позволил Касандра да попадне в ръцете на Деймън-Рафаел, защото се гнуси от употребата на лепкав огън? Нима би се примирил да види Донал обесен над портата, а Дорилис – дадена против волята ѝ на някой простак? Все пак у него не бе останала дори сянка на съмнение, че послужат ли си още веднъж с ларан...

Чуваше скръбни викове... Дом Михаил стоеше пред него с наведена глава, по бузите му се стичаха сълзи, вече не можеше да носи товара на годините си. И проплакваше: „Прокълнат съм завинаги! Да бях умрял бездетен!...“ В представите му изплува лицето на Рената, сгърчено в страшна гримаса... Изгарящи мълнии като че унищожаваха сетивата му, очите на Дорилис святкаха безумно... Нито можеше да понесе повече виденията, нито да ги пропъди от ума си. Онемяваше от тежестта им...

Погледна унило господаря на Алдаран, обърна се и излезе от залата.

Но поне засега нашествениците наистина се задоволиха с типичните обсадни средства. До края на този ден и цялата нощ запретените от катапултите камъни трещяха по стените, понякога прехвърчаха и запалени стрели. Налагаше се винаги да има мъже, които да бдят за пожари, някои от жените също притичваха с пълни кофи, за да гасят. А преди разсъзване, когато повечето стражи се шураха в опит да потушат десетина разгарящи се пожара, прозвуча тревожен вик – враговете вдигаха обсадни стълби. Повечето бяха посечени или хвърлени в урвата, но неколцина успяха да стъпят на стените и Донал им се изпречи с десетина стражи в първата ръкопашна схватка. Аларт не се отделяше от него и в битката с нападателите го раниха леко в ръката. Донал настоя да отиде да го превържат.

При лечителките завари Касандра и Рената.

– Да благодарим на всички богове, че раната не е по-тежка – едва промълви Касандра, пребледняла от страх.

– Донал ранен ли е? – веднага попита Рената.

– Нищо му няма – увери я Аларт и се намръщи, когато лечителката започна да шије раната. – Той повали войника, който успя да ме удари с меча си. Дом Михаил не би могъл и да си мечтае за по-способен защитник на Алдаран. Макар да е млад, знае как да води хората си в битка.

– Сега е тихо – ослуша се Касандра и потръпна. – Каква ли дяволска хитрост замислят този път?...

Той също осъзна учуден, че вече не се чуваше дори грохотът на камъните по стените. Прозря веднага обаче, че затишието ще бъде съвсем кратко.

– Любима, защо ли не те оставих на по-безопасно място...

– Искам да съм до теб.

Лечителката довърши превръзката и му подаде малка чаша с гъста червеникава течност.

– Изпийте това, за да не ви мъчи треска от раната. И не насилвайте ръката си засега. Още имаме достатъчно мъже, способни да размахват мечове.

Трепна смаяна, защото чашата изведнъж падна от омекналите му пръсти и пръските полепнаха навсякъде по пода.

– Господарю, в името на Авара, какво ви стана?!

А Аларт вече чуваше врявата, която познаваше от виденията си. Обърна се и без да губи време за любезности, изтича на двора. Тълпата се отдръпваше уплашено от някакъв разтрошен съд, от който по плочите се разтичаше странна на вид жълтеникава слуз. Самите камъни започваха да димят, пропадаха в големи дълбоки дупки, сякаш бяха разтопено масло.

– Зандру да ги вледени дано! – изруга един страж. – Това пък какво е? Пак ли магии?

– Не знаем още – промърмори дом Михаил. – За пръв път виждам такава чудо...

Един от по-смелите войници се опита да събере парчетата, но веднага нададе измъчен вой – ръката му почерня като овъглена.

– Аларт, ти поне знаеш ли с какво ни нападнаха? – попита Донал.

Устните на Аларт се изопнаха в тънка линия.

– Не е заклинание, но веществото също е измислено в Кулите – киселина, която разяжда именно скалите.

– Нищо ли не можем да направим? – настоя господарят на Алдаран.
– Ако продължат да ни замерват с това, твърде скоро ще ни лишат от стените на крепостта! Донал, прати хора да огледат навсякъде.

Младежът посочи един страж.

– Събери хората от отряда си, вземете сламени щитове, щом киселината вреди само на камъните. И никакви метални лопати – ще се задушите от изпаренията!

Аларт се намеси:

– Тъй като е киселина, полейте я с водата, примесена с пепел, която използвате за почистване на мандрите и конюшните. Може да предотврати разяждането на камъните.

Наистина успяха да спрат разпространето на вредите, но който и да стъпеше после върху петната, оставаше без подметки на ботушите. Оградиха засегнатите места. По външните стени имаше няколко дупки, от които камъните се ронеха и стичаха. И запасите от пепелива вода скоро свършиха. Опитаха се да я заменят с разтворен сапун и конска пикня, но те се оказаха слабо противодействие.

– Лошо става! – изръмжа дом Михаил. – Какво ще правим, като ни съборят стените? Сроднико, това трябва да е някаква измишльотина на твой брат. Хората от Скатфел не могат да си позволят услугите на Кулите! Сещаш ли се за някакво спасение?

– Хрумна ми нещо – нерешително промълви Аларт. – Можем да наложим укрепващо заклинание на стените, за да не се рушат повече по неестествени причини, но пак ще им вредят обичайните оръжия. Така няма да ги опазим от земетресение например, обаче ще ги защитим срещу тази киселина.

Отново всички обучени да работят с матрица се събраха в най-горната стая на наблюдателната кула. Дорилис веднага се лепна за тях.

– Мога да помогна като наблюдателка! – примолви се тя. – Така Рената ще е свободна да работи с вас.

– Не, не бива! – веднага отказа жената и си отдъхна, че момичето още не владееше добре телепатията. – По-добре ще е ти да се включиш в кръга, а аз да следя състоянието на всички ви.

Иначе Дорилис веднага щеше да научи защо състоянието на Рената не ѝ позволява да работи в матричен кръг... „Неприятно ми е да я лъжа така, но скоро ще е здрава и силна, тогава двамата с Донал ще ѝ кажем.“

За щастие момичето се зарадва и на тази възможност да използва матрицата си за нещо друго, освен за полети с планер. Седна до Касандра. Пак сляха умовете си в заклинание, което усиливаше природните

процеси.

„Скалата е едно с родилата я планета, а човек може да я оформя само според свойствата ѝ. Нищо няма да я промени. Скалата е едно цяло с планетата...“

Аларт се чувстваше способен да проникне в дяланите камъни на замъка и крепостните стени, в плътната им якост. И си представяше как взривните снаряди и съдовете с киселина отскачат безсилно, отвратителната жълта слуз се стича, без да остави следи.

В този миг някой извън кръга простря внимателно съзнанието си към него.

„Аларт...“

„Ти ли си, братко?“

„Аз съм – Донал. Разположих хора по външните укрепления, за да обстрелват катапултите им, но стрелите ни не ги достигат. Можете ли да спуснете мрак върху лагера им, за да не се прицелват точно?“

Аларт се подвоуми. Едно беше да укрепват природните сили, да върнат водата в естественото ѝ състояние, да предпазят камъка от неща, които не би трябвало да съществуват. Но да налагат мрак посред бял ден...

Мислите на Дорилис се преплетоха с неговите в кръга.

„Няма нищо неестествено да се спусне гъста мъгла. Често се случва през този сезон човек да стои под стените на крепостта и да не вижда пръстите на ръката си, ако я протегне напред!“

Той веднага напрегна докрай ясновидската си дарба. Наистина имаше голяма вероятност мъгла да скрие Алдаран. Всички отново се съсредоточиха чрез матриците си в особеностите на въздуха наоколо, в трупащите се облаци, за да обгърнат целия връх в непроницаема за погледа пелена.

– Няма да се вдигне до края на нощта – доволно подхвърли момичето.

Аларт настоя всички да си починат. Можеше твърде скоро да се съберат отново по принуда. Ударите по стените на крепостта спряха, стражите и другите мъже от замъка имаха време да почистят старателно остатъците от странната киселина.

Рената простря усета си на наблюдателка към Дорилис и остана смаяна. Дали беше само от благотворното заклинание? Вече изглеждаше по-спокойна, истинска жена без дори остатъци от детинското в съзнанието ѝ. Спомни си как самата тя порасна много бързо още през първата си година в Кулата. И Дорилис сякаш бе направила

огромен скок. Рената безмълвно отправи гореща благодарност към боговете.

„Ако не я измъчват неспирни промени в психиката ѝ, ако няма защо да се боим от необузданите ѝ сръдни и разсъдъкът ѝ започне да се равнява на нейната дарба... Може би скоро всичко ще свърши добре за мен и Донал.“

В душата ѝ отново нахлу предишната обич към Дорилис, тя прегърна момичето.

– Гордея се с теб, кария меа. В кръга се прояви като зряла жена. Сега си отдъхни, нахрани се до насита, за да имаш отново сили, когато си необходима.

Дорилис грейна от похвалата.

– И аз браня дома си също като Донал!

Рената сподели невинната ѝ гордост.

„Колко е силна и още колко може да напредне... Дали ще преодолее невредима прага на женствеността?“

Гъстата мъгла обаче пречееше и на защитниците да видят какво им готвят стегналите обсадата отряди. Дали само чакаха да се проясни? Всички се радваха на краткото спокойствие, за да си поемат дъх. Щом падна нощта, Аларт реши, че е безсмислено и той да бди на стените. Отиде да вечеря с Касандра в техните покои. По мълчаливо съгласие отбягваха да говорят за войната, защото с нищо нямаше да си помогнат, ако усилят страховете си. Тя помоли една прислужница да ѝ донесе лирата и му попя малко.

– И аз се надявах в деня на сватбата ни – промълви, когато вдигна поглед от струните, – че ще живеем в мир. Уви, лъгала съм се! Но ето, скъпи мой, че дори наред битките остава по някой миг за песни.

Той целуна тънките ѝ пръсти.

– Да, поне засега боговете се смелиха над нас.

– Аларт, толкова е тихо! Сякаш са се отказали и са се разотиили по домовете си.

– И на мен ми се ще да знам какво крои Деймън-Рафаел. Не вярвам, че ще безделничи кротко в подножието на върха, без да запрати по нас още някоя страхотия.

– Лесно би надникнал в идните дни... – предложи тя нерешително.

– В този сблъсък ще си служа с ларан само когато съм принуден – за да се опазим от беда. Няма да давам на Деймън-Рафаел поводи да стовари върху цялата страна новите си ужасни оръжия.

Към полунощ небето изведнъж започна да се прояснява, мъглата първо изтъня, после се разнесе на разкъсани парцали. Виолетовата Лириел беше почти в зенита, пълна и сияеща, синята Кирдис и зелената Идриел клоняха към планинските била на запад. Касандра бе заспала преди повече от час, но Аларт се въртеше, обзет от особено безпокойство. Накрая се измъкна безшумно от леглото и се облече. Забърза по коридора и до стълбата се натъкна на Дорилис в дълга бяла домашна роба, с разпусната коса. Забеляза, че е обула набързо чехли на босо.

– Нима Маргали те пусна да бродиш полуоблечена посред нощ?

– Не можах да заспя, сроднико, а и нещо ме тревожи. Ще отида при Донал на стената. Предчувствам, че го заплашва нещо.

– Чия, ако наистина има някаква опасност за Донал, най-неподходящото място за теб е на крепостната стена.

– Той ми е съпруг и мястото ми е до него! – отсече тя непреклонно.

Аларт нямаше какво да възрази. В края на краищата тя можеше да сподели само това с Донал. Откакто отново се събра с Касандра, той още повече съчувстваше на самотниците. А в този момент осъзна, че Дорилис е твърде самотна. Вече нищо не я свързваше с децата в замъка, възрастните обаче все още я смятаха за малка. Не възрази, а се спусна по стъпалата. Усети, че момичето го следва по петите. Заедно излязоха на двора и тръгнаха към стената.

Имаше облаци само на хоризонта. А луните светеха толкова ярко, че в небето не се различаваше нито една звезда. Донал стоеше пред една бойница, скръстил ръце на гърдите си, и когато Аларт го доближи, чу нечий тих укор.

– Господарю Донал, още веднъж ви моля да слезете оттам. Чудесна мишена сте в тази светла нощ!

Най-сетне младежът се вслуша в гласа на предпазливостта, обърна се и тръгна надолу по стъпалата към двора. Само миг-два по-късно стрела изсвистя точно където бе застанал. Дорилис изтича и се хвърли в прегръдката му.

– Не бива да рискуваш така! Обещай ми!

Той се засмя и я целуна братски по челото.

– Нямахте нищо страшно. Исках само да проверя има ли будни долу или все пак са се махнали. В такава тишина и това можех да си помисля...

Аларт поклати глава мълчаливо. Твърде спокойно беше около крепостта, нашествениците несъмнено бяха намислили някаква нова

дяволия. Затова попита:

– Според вас мъглата сама ли се разнесе или... някой помогна малко?

– Не съм сигурен – вдигна рамене Донал. – Долу си имат не един ларанзу, пък и наистина се разнесе твърде бързо, макар и това да се случва в планините.

Изведнъж в представите на Аларт въздухът завъня от крясъци и взривове.

– Викай стражите!

Още преди ехото в двора да заглъхне, въздушна кола се стрелна отгоре и от нея западаха малки тъмни сфери. Миг по-късно се разтвориха като цъфнали цветя и изляха пламтящи струи към покривите на замъка и двора.

– Лепкав огън! – изрева Донал.

Нямаше нужда да бият сигналната камбана. Няколко от дървените покриви вече горяха. Мъже притичваха на бегом към двора, но ги пресрещнаха потоци от пламъци, които не се гасяха с нищо. Двама изгоряха като факли, писъците им скоро затихнаха и само овъглените димящи трупове останаха на двора. Донал се хвърли да избута Дорилис към дълбока ниша в каменната стена, преди това обаче няколко капки попаднаха върху робата ѝ и я подпалиха. Тя писна от ужас и болка, но Донал я завлече бързо към най-близкото корито и я хвърли във водата. Дрехата изсъска и угасна, една-единствена капка обаче проникваше все по-дълбоко в ръката ѝ към костта. Момичето нададе почти нечовешки вой, обезумяло от причиненото ѝ страдание.

– Прикрийте се! – извика той на уплашените стражи. – Идват още!

Дорилис се мятеше и виеше в ръцете му. Внезапно над главите им се разнесе оглушителен трясък, небето се изпълни с криволиците на мълнии... И една от въздушните коли се пръсна на огнени парчета, които се разлетяха из долината. Поредната светкавица разцепи на две второ крилато возило. По плочите на двора заплющя порой, Аларт подгизна за секунда. А Донал отстъпваше слисан от Дорилис. Тя крещеше и размахваше юмрук към небето, въздухът пращеше от електрическия заряд. Последната въздушна кола се взриви и набъбна в огромно ярко кълбо над лагера на нашествениците, поливайки го със смъртоносен дъжд от лепкав огън. И настана тишина, нарушавана само от тежкото трополене на капките и писъците на измъчената Дорилис.

– Аз ще ѝ помогна! – викна гръмко Рената, изтичала на двора само по нощница. Момичето се опита да я отблъсне безсилно. – Недей,

миличка! Не се бори с мен. Трябва да го направя, иначе ще ти изпепели ръката. Донал, дръж я здраво!

Последва нов писък на болка, но Рената неумолимо изчегъртваше с ножа и последните остатъци от лепкав огън. Щом свърши, Дорилис се отпусна в ръцете на Донал. Наоколо стражите зяпаха мълчаливи и стъписани. Рената откъсна парче от полата на прогорената роба, за да превърже раната, а Донал поклащаше лекичко сестра си и ѝ шепнеше:

– Ти спаси всички ни. Ако не ги бе поразила, носеха достатъчно лепкав огън да не остане нищо от целия Алдаран!

Така си беше, осъзна Аларт. Деймън-Рафаел и Рейхъл явно бързаха да приключат с обсадата. Дали обаче бяха изчерпали запасите си с надеждата да довършат защитниците на крепостта още първия път? Всъщност Дорилис беше ли ги победила?

Тя наистина избави обитателите на замъка от ужасна гибел, както го бе отървала от чудовището, пратено срещу него от брат му.

Но не му се вярваше, че това е краят на бедите.

Имаше пожари за гасене, петима мъже бяха мъртви, а шестият издъхна още докато Рената се мъчеше да му помогне. Други четирима бяха толкова обгорели, че дарбата на Аларт му подсказа скорошния им печален край. Още на десетина жертви въпреки вайканията и риданията им трябваше да изчегъртат овъглената плът от раните, за да не остане дори парченце от гнусното вещество в телата им. Касандра напои превръзката на Дорилис с целебна масло и я отведе в спалнята ѝ. През това време Донал и Аларт се качиха на стената и се загледаха във вражеския лагер, където огънят още бушуваше тук-там.

Щом момичето се успокои, дъждът отслабна и скоро спря, пък и щеше да е необходим продължителен порой, за да угаси лепкавия огън. Поне засега нямаше защо да се опасяват от прехвърчащи в мрака стрели. Донал обърна гръб на долината и изсумтя:

– Рейхъл и хората му ще си имат предостатъчно грижи до разсъмване. Ще оставя само неколцина стражи на пост. Дано не се заблуждавам, но онези долу поне ден-два няма да мислят за атаки!

Той отиде при сестра си и я завари в леглото с блеснали от треска очи. Тя протегна здравата си ръка и го дръпна да седне до нея.

– Вече знам, че Рената не се отнесе жестоко с мен, както си помислих отначало. Разбирам, че направи каквото е трябвало. Махна лепкавия огън от плътта ми, за да не изгори и костта. Касандра ми показа белега си, май ще имам почти същия.

– Значи ще носиш почетен белег от войната в защита на дома ни – усмихна се Донал. – Пак ти повтарям – ти спаси всички.

– Така е...

Тя примига от болка и в далечината отекна тътен. Той хвана малките ѝ длани и ги стисна нежно.

– Донал – сериозно подхвана Дорилис, – вече съм жена. Кога наистина ще бъда и твоя съпруга?

Младежът се извърна неловко, доволен, че дарбата ѝ да чете мисли още се проявяваше случайно и слабо.

– Сега се борим да оцелеем, чия, не е време за такива разговори. Макар вече да си жена, още си твърде млада.

– Как тъй? Щом мога да работя в матричен кръг и да отблъсквам онези, които искат да ни отнемат всичко...

– Но, дете мое...

– Не ме наричай повече дете! – сопна му се тя в миг на надменен гняв. После облегна глава на ръката му с въздишка, в която наистина нямаше нищо детско. – Оплетохме се в тази война и Алдаран има още по-голяма нужда от наследник. Татко е твърде стар, а и виждам как се съсипва с всеки ден. Днес... – Гласът ѝ затрептя неударно. – Никога преди не съм си мислила за това, но днес разбрах, че и ти, и аз можем толкова лесно да загинем! Ако умра преди теб, без да съм ти родила дете, сигурно ще се намери кой да те прогони оттук, защото нямаш кръвна връзка с рода Алдаран. Или ако... ако ти умреш, ще ме сложат насила в леглото на някой чужд човек, защото имам твърде богата зестра. Страх ме е...

Той сви вежди. Всичко казано от нея беше вярно. Май Дорилис му показваше единствения начин да запази дома, с който бе свикнал от дете. И се чувстваше уязвим и крехък след тези дни на обсада и страдания. Видя хора да горят като факли. А Дорилис беше негова законна съпруга, дадена му по волята на баща ѝ. Да, беше прекалено млада, но бързо, изумително бързо се превръщаше в жена... Ръката му неволно стисна нейната.

– Ще видим – въздъхна и я притисна силно към себе си. – Когато Касандра ме увери, че тялото ти е достатъчно зряло, за да заченеш и да родиш, без да се излагаш на опасност, желанието ти ще бъде изпълнено... ако дотогава не си променила решението си.

Стана и побърза да излезе от стаята, но не и преди Дорилис да долови в проблясък на телепатия мисълта му: „Тя вече изобщо не е дете...“

Тишина. Над крепостта Алдаран тегнеше безмълвие, от лагера на нашествениците също не долитаха никакви шумове. Аларт, качил се с останалите в наблюдателната кула, за да наложат отново укрепващо заклинание на стените, започна да се чуди каква ли нова подлост са намислили нападателите. Тази война чрез матрици така изостри чувствителността му, че едва ли не проникваше в умовете на противниците, а и не можеше да се отърси от виденията как замъкът бавно се разпада на отломки и сякаш целият свят се тресе под краката му.

Наближаваше пладне, когато навсякъде из крепостта се разкрещяха и завайкаха мъже, жени и деца, макар да не се забелязваше никаква опасност. Аларт се усети, когато от трите жени в кулата старата Маргали първа притисна ръце към слепоочията си и зариди.

– Ох, малката ми, детенцето ми! – писна тя. – Трябва да бъда с нея!

Изтича навън с необичайна за годините си пъргавина, а Рената се хвана за гърдите, сякаш я прободете стрела, и извика:

– Мъртъв е!

Аларт още зяпаше тъпо затръшнатата от Маргали врата, когато чу страшния писък на Касандра. И изведнъж му се стори, че тя е изчезнала, навсякъде наоколо се съгъстваше тъма, а брат му Деймън-Рафаел вече е хванал жена му и ей сега ще я отвлече безвъзвратно. Трябваше да я защити! Скочи бясно и направи крачка към вратата, но се обърна с огромно усилие и видя любимата си, коленичила в ъгъла, да хленчи и да нарежда, като че оплакваше мъртвец.

Не знаеше колко дълго разсъдъкът му се бореше със зловещата илюзия, но му се стори, че минаха часове. „Защо съм хукнал да браня съпругата си, щом я виждам ей там да ридаете и доколкото разбирам, жални за мен, а пък аз съм си жив?...“ Отново се заблуди замалко, че чува нейния мислен зов: „Аларт! Защо не идваш? Моля те, побързай!“

Рената се бе надигнала и се препъваше слепешката към вратата. Той се метна към нея и успя да я хване през кръста.

– Недей, братовчедке, няма нужда да ходиш никъде! Налагат ни заклинание, трябва да го отхвърлим!

Тя се мятеше като луда, опита се да му издере лицето, сякаш той се канеше да я убие или изнасили. Очите ѝ се въртяха безумно в отговор на някакъв смазващ душата ѝ страх. Нито го виждаше, нито го чуваше.

– Пусни ме! Детето ми! Ето ги там на стената, ей сега ще го хвърлят! Пусни ме! Убийте първо мен!

Ледено вцепенение се плъзна по гръбнака на Аларт. Знаеше, че ако не направи нещо веднага, ще се поддаде на илюзията и ще се втурне като ранен звяр по стъпалата, за да търси жена си из всяка стая на замъка, макар умът му да твърдеше, че тя е съвсем наблизо, в същата стая, потънала в дълбините на непоносим ужас също като Рената.

Смъкна калъфа на матрицата си и насочи остатъците от волята си в звездния камък.

„Истината! Искам да съзирам само истината... Земя, въздух, вода и огън... нека природата надделее над заблудата... Земя, въздух, вода и огън...“

Нямаше сили за нищо друго, освен това най-простичко заклинание. Мъчеше се да отблъсне от съзнанието си несъществуващото, да не чува призрачните молби за помощ и предсмъртните хрипове на Касандра, да стъпче безсмислените угрзения, че не прави нищо, докато насилник се

гаври с нея...

Спокойствието се разля като езеро в безветрен ден – тишината на благотворното заклинание, на параклиса в Неварсин. Гмурна се в беззвучния нерушим мир и вече виждаше само онова, което наистина се случваше около него. Първо се съсредоточи върху Рената. Бавно, твърде мудно предаде покоя и на нея, но накрая тя се отпусна и се озърна диво.

– Изобщо не било вярно... – прошепна тя. – Донал не е мъртъв. А детето ни... та то още не е родено. Но аз ги видях мъртви, Аларт, видях ги! И не можех да ги достигна.

– Наложиха ни заклинание за ужас. Мисля, че всички в крепостта сега преживяват като кошмар найе онова, от което най-много се страхуват. Побързай, помогни ми да ги освободим!

Все още потресена, но събрала отново силите си, Рената също се съсредоточи в своята матрица и двамата веднага насочиха съзнанията си към Касандра. Скоро сподавените ѝ викове и ридания заглъхнаха, тя ги погледна замаяна и примига изумена, щом разбра какво я е терзало допреди миг. Вече тримата сливаха усилията си през звездните камъни, лечебно заклинание се простря над крепостта. От покривите до подземията и по дворовете слуги, наемни войници и стражи, коняри и чираци се отърсваха от разкъсващия душите им унес, престанаха да тичат насам-натам сляпо, за да спасяват най-близките си хора от незнаен враг.

Скоро целият замък бе освободен от магията, но Аларт пак се разтрепери и причината за уплахата му беше твърде истинска.

„Щом започнаха да ни нападат така, как ще ги възпрем?“ Можеше да разчита само на Касандра и Рената, на възрастната Маргали и още по-стария дом Михаил, също и Донал... но би ли посмял да отклони вниманието му от отбраната на крепостта? Дали това не беше скритата цел на враговете – да смутят и объркат защитниците и накрая да ги нападнат с всички сили?

Побърза да отиде при господаря на Алдаран, за да намерят някакво решение.

– Знаеш вече срещу какво трябва да се борим...

Дом Михаил кимна навъсен, очите му святкаха като на разярен сокол.

– Отново се върнах в онези непоносими дни, когато губех децата си. И в спомените ми безкрайно се повтаряше проклятието на вещицата, която обесих ей там, над портата, преди тринадесет години. Преди да отнеме сама живота си, тя ми предсказа как някой ден ще плача от отчаяние, че не съм умрял бездетен. – Той стгуши глава в раменете си и

потръпна. – Все едно, тя отдавна е мъртва, а с нея и злите й прокоби. – Замисли се мрачно и накрая отсъди: – Трябва да ги нападнем. Иначе бързо ще ни изтощят, ако се наложи да бдим денем и нощем за коварните им хитрини. Не виждам друг изход, освен да отвърнем на удара и да стоварим безумието и паниката обратно върху тях. Имаме само едно достатъчно могъщо оръжие, за да ги смажем и разпръснем.

– За какво говориш, сроднико?

– Мислех, че се досещаш. За Дорилис, разбира се. Тя може да призове мълниите. Ще стовари бурята върху тях и ще унищожи лагера им.

Аларт се вторачи загрижено в него.

– Дом Михаил, да не си загубил ума си?

– Сроднико! – изръмжа сърдито господарят на Алдаран. – Май прекаляваш!

– И да съм те разгневил неволно, моля те да ми простиш. Но ме оправдава обичта и към приемния ти син, и към дъщеря ти. Дорилис все още е с по детски неукрепнало съзнание, а Рената и съпругата ми направиха дори невъзможното, за да я научат как да владее дарбата си, да не я използва за друго, освен за най-достойни цели. Ако поискаш сега от нея да сее разруха и смърт сред обсадилите ни отряди, нима няма да заличиш всичко? Още като дете тя е убила два пъти, защото не е знаела как да възпира яростта си. Не разбираш ли, че ако злоупотребиш така с дарбата й...

Гърлото му се сви и той млъкна.

– Аларт, нямаме особено богат избор на оръжия, с които да победим. – Дом Михаил наклони глава настрана и го изгледа изпитателно. – Не възрази, когато тя събори от небето грозното подобие на птица, насочено от твоя брат право срещу теб! Нито пък се поколеба да я помолиш за помощ, когато бурята щеше да ви вледени! Тя унищожи въздушните коли, които щяха да изпепелят крепостта с лепкав огън!

– Всичко това е вярно, но всеки път Дорилис бранеше себе си или други от нападение или стихия. Нима не проумяваш разликата между атаката и защитата?

– Не! – отсече господарят на Алдаран. – Този път нападението е единственият начин да се опазим, иначе...

Аларт въздъхна и направи последен опит да го разубеди.

– Сроднико, дъщеря ти още не се е възстановила напълно от болестта на прехода. Когато бяхме в наблюдателния пост, видях как я изтощава всяко усилие да си послужи с дарбата си. Боя се, че ще й навредим твърде много, ако я накараме да отприщи стихииите. Не си ли готов

поне да почакаш, докато се уверим, че нищо друго няма да ни спаси? Няколко дни поне, дори няколко часа...

Лицето на бащата се сгърчи и Аларт разбра, че засега е предотвратил катастрофата. Побърза да добави:

– Двамата с Касандра ще се качим в наблюдателната кула и ще бдим, за да не ни сварят пак неподготвени. Не знам колко лерони имат долу, но и те трябва да са преуморени от налагането на заклинанието. Ще си почиват дълго, преди да опитат нещо още по-страшно.

Аларт предвиди вярно близкото бъдеще – през този ден и последващата нощ от обсадния лагер само се опитваха да ги тормозят със стрели. Касандра го накара да поспи няколко часа и остана в кулата. На зорораване обаче го събуди зловещо бучене. Опита се да прогони съня, като плискаше с шепи студена вода по лицето си, и се вслушваше напрегнато. Оръдия? Гръмотевници? Дали Дорилис пак беше уплашена или ядосана? Или баща ѝ е нарушил обещанието си да не използва нейния ларан освен в краен случай?

Тичаше нагоре по стъпалата, когато изведнъж стълбата сякаш се разклати под краката му, мярна му се картината на огромни цепнатини в стените, накрая пред вътрешния му взор кулата се раздроби и рухна.

Нахлу в горната стая, побелял от уплаха, Касандра рязко вдигна глава и трепна, усетила страха му.

– Любима, трябва веднага да се махнем отук!

Забързаха надолу, а той отново видя как стените се разпадат, чу тътен... Касандра се препъна, болният ѝ крак се подви и тя щеше да падне. Аларт я вдигна на ръце и пробяга последните крачки, без дори да диша. Профуча по коридора, за да се отдалечи от кулата, накрая пусна внимателно жена си и се хвана за рамката на една врата, а Касандра го прегърна през кръста, за да се задържи на крака. Подът под тях вече се люшкеше и се тресеше, чу се могъщ грохот, сякаш целият свят се пропукаше, горната площадка на кулата като че подскочи внезапно. Посипаха се големи камъни, цялата кула се разцепи и се срути върху покривите на околните сгради, други отломъци се затъркаляха по склоновете към долината и предизвикаха свлачища... Скоро грохотът затихна, чуваше се само как падат последните парчета, земята също като че простенваше.

Падналите на пода Аларт и Касандра се надигнаха бавно. Зяпнаха прахоляка на мястото на величествената кула, създадена с вълшебството на матриците. Бе останала само купчина камъни.

– Какво, в името на боговете, беше това? – изохка Касандра, която

пак бе ударила болния си крак. – Земетръс ли имаше?

– Уви, бедствието не беше естествено – завъртя глава Аларт. – Не знам що за лерони са събрали долу и какво използват срещу нас, но и Корин би се поколебал, преди да създаде подобно оръжие.

Касандра не искаше да повярва.

– Изобщо не ми е известно да съществува матрица, с която може да се постигне такава разруха!

– Да, не са го направили с единична матрица. Но ако имат някой от големите изкуствено създадени екрани, биха могли да разцепят планетата до ядрото й... стига да са толкова безумни.

„Не мога да си представя, че дори Деймън-Рафаел би сторил глупостта да опустоши земя, над която иска да властва...“

Само че скоро прозря твърде неприятния отговор. Неговият брат нямаше нищо против да покаже силата си в тази част от света, която всъщност не му беше нужна. Затова пък никой не би посмял да му се опълчи повече.

Навсякъде се разнасяше врява, Аларт се сети за задълженията си.

– Ще отида да проверя колко са пострадалите от паднали камъни, пък и искам да се убедя, че моят побратим Донал е добре.

Тъкмо се затича и подът отново затрепери под краката му. Какво ли щяха да им причинят пак?... Е, Касандра можеше и сама да предупреди жените в замъка. На двора завари невъобразим хаос. Една от помощните постройки бе напълно затрупана от срутената кула, под развалините й бяха загинали поне десетина мъже и петдесетина животни. Имаше и други премазани.

Дом Михаил вече беше там и оглеждаше разрухата, опирайки се тежко на Донал. Лицето му сивееше, бузите му бяха хлътнали още повече. Господарят на Алдаран изглеждаше състарен с двадесет години само за една нощ. Щом видя Аларт, по устните му се плъзна бледо подобие на усмивка.

– Братовчедо, слава на боговете, много се боях за теб и съпругата ти. Лейди Касандра добре ли е? Но какво, да ги докопат демоните на Зандру дано, ни сториха този път?! Само разчистването ще ни отнеме половин година! И половината животни са мъртви. Децата няма да пият мляко до насита тази зима...

– Не знам как го правят, но ще имаме нужда от всеки мъж или жена в тази крепост, които умеят да работят с матрица, за да се защитим. За съжаление виждам колко сме неподготвени за такъв сблъсък.

– Братко, сигурен ли си, че това пак са вражески попълзновения? –

усъмни се Донал. – В нашите планини земните трусове не са чак такава рядкост.

– Не беше земетресение. Убеден съм в това, все едно самият Деймън-Рафаел стоеше пред мен и се подиграваше на нашата безпомощност.

Дом Михаил коленичи до грамаден скален къс, изпод който стърчаха само краката на премазан мъж.

– Горкият! Е, поне смъртта му е била мигновена. Уви, затрупаните заедно с животните в обора са имали по-мъчителен край. Донал, остави стражите и слугите да погребат мъртвците. Сега си по-необходим на Аларт. Сроднико, ще ти пратя всекиго с дори следа от ларан, за да разберете с какво се опитват да ни довършат.

– Кулата вече я няма и въпреки това трябва да намерим спокойствие някъде.

– Вървете в оранжериите. Може хубостта на цветята да ви разведри малко.

Двамата побратими се върнаха в замъка. Щом усети нова тръпка на земята, Аларт си спомни с ужас как Касандра щеше да остане затрупана под руините на кулата.

– Ех, защо нашите приятели от Трамонтана не са тук! – въздъхна Донал. – Те биха се справили бързо и лесно с тази заплаха!

– Радвам се, че не са тук – възрази Аларт. – Не бива да замесваме и Кулите в тази война!

Слънцето тъкмо надничаше иззад облаците, когато те влязоха в оранжериите. Мирното му сияние, лекият и приятен влажен аромат на билки и цветя се сториха на Аларт твърде чудновати, съпоставени с неприкрития страх на събиращите се тук мъже и жени. Този път бяха не само Касандра, Рената, Маргали и Дорилис. Имаше още три жени и петима мъже, всичките със свои матрици. Той обаче усети веднага, че дарбите на повечето са твърде слаби, едва ли умееха друго, освен да налагат матрично заключване на сандъци и кутии, както и да си помагат при летенето с планери. След малко влезе и дом Михаил.

Аларт се озърна към Касандра. Бе се обучавала в Кулата Хали по-дълго от него и му се искаше тя да насочва търсенето на причината за новото бедствие. Съпругата му завъртя глава, щом долови погледа му.

– В Неварсин са те научили по-добре да се бориш със съмненията и уплахата.

Той не беше чак толкова уверен в себе си, но прие решението ѝ.

– Нямам време да изпитвам силата и уменията на всекиго от вас –

обърна се към новодошлите. – Рената, ти четири години си била наблюдателка. Искам да ни покриеш със защитно поле, защото ще се открием пред онези, които се опитват да ни унищожат, ще бъдем прекалено уязвими. Животът ни ще бъде в твоите ръце.

Взря се поред във всеки човек, който споделяше с великите родове странните свръхсетивни дарби. И те ли имаха някакво далечно родство с боговете от легендите? Или бяха странични разклонения от размножителната програма? Може би... Хрумна му и друго обяснение – ами ако всички хора имаха в една или друга степен зачатъци на ларан? До този ден винаги бе разчитал само на свои сродници, сега обаче трябваше да се опре на мъже и жени от простолюдиято. Това му вдъхваше смирение. Боеше се да работи заедно с тях, а нямаше друг избор.

Свърза съзнанието си първо с Касандра, после с Донал. Един по един включи и другите в кръга, за миг се потапяше в чувствата им: страх, гняв срещу нападателите, безпокойство от непривичното сливане с останалите... И Дорилис влезе в кръга, сякаш заля всички с вълна от ярост срещу онези, които бяха посегнали на дома й...

Не знаеше колко време е минало, преди да усети как връзката се разпада. Всички виждаха колко е помрачнял.

– Това, с което си помагат, не е естествена матрица. Не се съмнявам, че е създадена в някоя от Кулите, и то от много опитен матричен техник. Опитват се да променят обичайните трептения на скалните маси под нас.

Дом Михаил още не бе сварил да се обръсне. Лицето му придоби цвета на белите косъмчета в наболата брада.

– Ще съборят замъка върху главите ни! Аларт, няма ли как да им попречим?

– Не знам. И всички заедно трудно бихме се противопоставили на толкова мощна матрица. Можем да опитаме с укрепващо заклинание за скалната основа на крепостта. Не съм сигурен, че ще трае дълго. Но това май е последната ни надежда...

Дорилис скочи от стола си. От бързане бе дошла в оранжерии по нощница, косата й падаше по раменете като току-що излъскана мед.

– Аз пък знам по-добър начин! – изсъска бясно тя. – Като се захвамя с тях, бързичко ще забравят мръсотииите си! Мога да го направя, нали, татко? Донал, ела с мен.

Аларт проследи смутен как тя изфуча през вратата. Чуваше шепота около себе си:

– Повелителката на бурите...

– Нашата малка магьосница...

– Тя ще извика бурята и ще ги накара да мислят само как да спасят кожата си!

Обърна се отчаян към господаря на Алдаран.

– Братовчеде...

Дом Михаил бавно завъртя глава.

– Не виждам какво друго да направим. Или ще я оставим да ги срази, или трябва да се предадем още сега.

Аларт наведе глава, потиснат от жестоката истина.

Още докато прекосяваше двора, за да се качи на крепостната стена при Дорилис и Донал, виждаше как облаци се трупат и сгъстват. Спря смразен, когато момичето вдигна ръце към небето и изкрещя нещо неразбираемо. Мощта сякаш се изливаше от нея на помитащи вълни, вече не приличаше на довчерашно дете по нощница. А над тях от облаци те изригна експлозия като от съд с лепкав огън, в земята се заби толкова ослепителна светкавица, че сякаш щеше да прогори света. И от небето рукна невидан порой, мигновено покри с непроницаема завеса лагера на нашествениците, но въпреки страшния грохот и неспирните огнени проблясъци Аларт виждаше и със затворени очи какво става долу.

Кални потоци от околните склонове заливаха всичко. Оглушителният трясък подлудяваше хора и животни. Светкавица се насочи право в палатката, където вражеският матричен кръг седеше унесено около своя неестествено грамаден звезден камък. Поне половината умряха овъгленни в същия миг. А все по-тежките струи от облаци притискаха лагера, заливаха всеки камък или дърво, където хората търсеха спасение. Въпреки излелия се потоп навсякъде избухваха пожари.

Аларт не би могъл и да си представи такава стихия. Касандра се притискаше до него, скрила лице в рамото му, и хлипаше от страх. Той напрягаше волята си, за да понесе тътена и опустошението, а стоящият наблизо дом Михаил сияеше от свирепо въодушевление и гледаше жадно как бурята унищожава лагера на Деймън-Рафаел и Рейхъл от Скатфел.

Мина сякаш цяла вечност, преди всичко да утихне. Облаци се пръснаха на бели парцалчета и Аларт се взря в долината. В лагера още пламтяха пожари, навсякъде лъкатушеха дълбоки бразди, изровени от пороищата. Не се забелязваше никакъв признак на живот.

Дорилис се олюля прежълтяла и се свлече в ръцете на Донал, който веднага я отнесе в замъка. Аларт обърна гръб на потискащата гледка долу.

„Да, тя ни спаси засега. Но на каква цена?“

Наближи пладне, преди някой да се размърда в лагера на Рейхъл от Скатфел. Около върховете високо над крепостта се виеха заплашително мълнии, гръмотевниците отекваха неспирно. Аларт се чудеше дали и повалена от изтощение, Дорилис преживява насън смразяващата битка.

„Рената твърди, че момичето свободно използва електрическото и магнитното поле на планетата. Вече не ми е трудно да повярвам! Но щом тази първична мощ минава през неукрепналото й тяло и още по-крехкия ум, нима би могла да оцелее, без да пострада?“

И друг въпрос го измъчваше – дали господарят на Алдаран не би сторил по-добре, ако се бе предал? Що за бащина обич беше тази, която излагаше единственото любимо дете на смъртна опасност?

След пладне обаче далечният грохот стихна. Касандра, която неуморно следеше състоянието на Дорилис, предаде вестта, че тя се е събудила, хапнала е и най-сетне е заспала спокойно. Това изобщо не потисна опасенията на Аларт. Още му се привиждаха светкавици като ослепителна паяжина около замъка. Донал също ходеше прегърбен от бремето на грижите си. Наглеждаше хората, които погребваха мъртвците и започнаха да разчистват отломъците на разрушената кула, но току се връщаше и пристъпваше на пръсти пред вратата на стаята й. Веднъж Рената го доближи безмълвно, само очите й умоляваха, но той се извърна, без да каже нито дума.

Тя се питаше ужасена: „Нима се е изкушил от страшната сила, която видяхме развихрена? Какво му става?“ Рената много се страхуваше и за Дорилис, опитваше се да проумее доколко предизвиканата насила буря може да е засегнала съзнанието й.

Около два часа след пладне видяха пратеник да се катери бавно към портата по пътеката, изровена и разядена от снощните порои и свлачища, тук-там преградена от камъните, били доскоро част от зидовете на наблюдателната кула.

Мъжът връчи послание на Донал, който веднага го предаде в ръцете на дом Михаил.

– Татко, твоят брат от Скатфел пита дали може да дойде в замъка, за да преговаря с теб.

Очите на стареца блеснаха, но гласът му не трепна:

– Нека пратеникът предаде на Рейхъл, че ще го изслушам.

Не след дълго и предводителят на вражеските отряди се изкачи по пътеката, следван само от един заклет съратник и двама стражи. Изглежда пренебрежително излезлия да го посрещне Донал и все пак личеше, че се е примирил с поражението. Всички знаеха, че е дошъл да се предаде. От армията му не остана почти нищо, а и вече нямаше подръка страшните оръжия на Деймън-Рафаел. Сега щеше да се пазари, за да запази поне нещо от доскорошното си положение.

Господарят на Алдаран влезе в приемната зала, хванал Дорилис под ръка. Донал се замисли за последния път, когато всички присъстващи бяха пак тук. Рейхъл беше видимо остарял, разгромът бе добавил още няколко дълбоки бръчки по лицето му. Изглежда пак Донал с кисела неприязън, взря се за миг яростно в Дорилис, после се обърна почтително към Аларт, когато икономът обяви името му. Въпреки че Деймън-Рафаел бе нарекъл пред него брат си предател и бунтовник, Рейхъл неволно изпита страхопочитанието на младши син пред пряк потомък на Хастур.

– Е, братко... – изсумтя Михаил. – Твърде много неща се случиха след предишното ти идване. Не си и представях, че ще се срещнем отново. Сега ми обясни защо поиска да се явиш пред мен. Дошъл си да се предадеш и да искаш прошка, тъй ли?

Рейхъл преглътна тежко, преди да заговори горчиво.

– Какъв ли друг избор имам? Онази вещица – дъщеря ти, разпиля армията ми, изби почти всичките ми хора, както погуби преди това моя син и наследник. Никой простосмъртен не може да се опълчи срещу такива магии. Дойдох да те помоля за снизхождение.

– А защо да проявявам снизхождение към теб? Бих могъл просто да ти отнема всички земи и титли, които имаше само по мое благоволение, после да те прогоня като краставо псе. Или пък да те обеса над портата, за да знаят всички занаятчици как постъпвам дори с най-именитите изменници.

– Не дойдох при теб с гол гръб – намръщи се Рейхъл. – Все още имам съюзник, който си остава по-могъщ дори от теб и малката вещица, взети заедно. Деймън-Рафаел иска да знае, че ако аз не се върна в лагера до залез, ще свика отново кръг от ларанзу и ще събори върху главите ви този замък. Днес преди зазоряване опитахте силата му. Можете да разпилявате армиите като сухи листа, но ако неговите магьосници нацепят земята ви на късчета, ще трябва да вините само себе си. Той обаче вече ви показва на какво е способен и няма желание да ви унищожи. Настоява само да говори със своя брат. Двамата ще бъдат без оръжие, ще се срещнат по редата между позициите ни.

– Аларт Хастур е мой гост – напомни с укор Михаил. – Нима очакваш да го изложи на несъмненото коварство на неговия брат?

– Коварство?! – искрено се възмути Рейхъл. – Между двама братя, произхождащи от Хастур? Деймън-Рафаел желяе да се помирят, както аз ти предлагам да забравим враждите. – Той неохотно опря едното си коляно в пода. – Михаил, ти ме победи. Ще оттегля остатъците от отрядите си. И те моля да ми повярваш, че се опитах да спра разрушаването на кулата. Но колкото и да възразявах, Деймън-Рафаел упорстваше да покаже мощта си, за да се разнесе мълвата по Пъкля.

– Вярвам ти – някак много печално промълви господарят на Алдаран. – Върви си с мир у дома, Рейхъл. Искам само едно нещо от теб – закълни се, че признаваш законния съпруг на моята дъщеря и никога няма да вдигнеш ръка срещу него – открито или с лукавство. Ако чуем словата ти под заклинание за истина, Скатфел си остава ваш завинаги – нито аз ще ви тормозя, нито наследниците ми.

Рейхъл рязко вдигна глава, яростта и презрението разкривиха лицето му.

Донал се намръщи. „Нашият баща не биваше да го притиска точно сега! А и нима мисли, че съм твърде слаб да опазя Алдаран, след като си отиде от света?“

Все пак отначало изглеждаше, че господарят на Скатфел ще отстъпи.

– Добре, повикай своята леронис, нека наложи заклинанието – изрече и ъгълчетата на устата му се извиха надолу. – Братко, никога не бих помислил, че ще ми причиниш това, че ще поискаш да се унижа.

Пристъпяше неспокойно от крак на крак, докато Маргали влезе в залата. И изглеждаше, че е готов да коленичи пред Донал и Дорилис. Неочаквано се изправи като подхвърлен и кресна:

– Не! Значи да се закълна, че ще оставя на мира копелето от Рокрейвън и адското ти изчадие? По-добре Зандру да ме прибере! Ще изтрия от лицето на земята магиите им!

Изведнъж в ръката му се появи кинжал. Донал извика неволно и му се изпречи, за да прикрие с тялото си Дорилис, но тя писна пронизително, в залата изпраща непоносима синя светлина и господарят на Скатфел отлетя, гърбът му се изви в агония, после се свлече бездиханен. Половината му лице беше изгоряло от мълнията.

Настъпи тишината на ужаса. Дорилис захленчи:

– Той щеше да заколи Донал! После и мен! Всички видяхте ножа!

Тя закри лицето си с длани. Брат ѝ потисна напъните за повръщане,

разкопча наметалото си и покри с него трупа.

Дом Михаил изхриптя, опомнил се от шока:

– Не е непотчено да погубиш клетвопрестъпник, затаил желание за убийство дори в часа, когато е дошъл да се предаде. Дъще, няма от какво да се срамуваш.

Въпреки жестоките думи стана от креслото, коленичи до тялото на Рейхъл и откри лицето му.

– Братко... Как стигнахме дотук?

В очите му нямаше сълзи. Наведе се и целуна почернялото чело, после пак го покри с наметалото. Стана и се обърна към заклетия съратник на Рейхъл.

– Отнесете го обратно при хората му. Ти си свидетел, че той сам си навлеche възмездието за подлостта. Аз обаче не искам да отмъщавам повече. Нека най-големият му жив син наследи Скатфел, макар че щеше да е справедливо да дам имението на Донал, а на тях – Високи чукари.

Мъжът знаеше, че дом Михаил е прав. Поклони се.

– Да бъде волята ви, господарю. Най-големият му жив син Лоран вече е на седемнадесет и може да поеме управлението на Скатфел. Но какво да предам на господаря Хастур... – Той се изчерви и се поправи: – На негово височество Деймън-Рафаел, крал на страната ни?

Аларт реши, че е време да се намеси, и се обърна към господаря на Алдаран.

– Враждата му е с мен, сроднико. Ще сляза да се срещна с него невъоръжен, както той поиска.

Касандра изохка:

– Аларт, недей! Намислил е злодейство!

– И така да е, длъжен съм да говоря с него. – Аларт не забравяше нито за миг, че стана причина Алдаран да бъде замесен във враждите на равнинните Владения. Чу заплахата на своя брат и не се усъмни, че намеренията му са съвсем сериозни. – Твърди, че искал да се помири с мен, както Рейхъл от Скатфел искаше да се разбере някак с господаря на Алдаран. Не мисля, че дойде тук с намерението да убие Донал. Поддаде се за миг на омразата и плати с живота си. Кой знае, може би Деймън-Рафаел се стреми само да ме убеди, че е крал по право, и да настоява за моята подкрепа. Вярно е, че преди да знам всичко, което ми е известно сега, аз му дадох клетва. Може би искрено ме смята за предател. Ще отида да говоря с него.

Касандра се вкопчи в него.

– Няма да те пусна! Няма! Той иска да те убие, дори и ти не се

съмняваш в това!

– Няма да ме убие, госпожо – натърти Аларт и я бутна настрани с неприсъща грубост. – Знам какво правя и ти забранявам да ми пречиш.

– Забраняваш ми, тъй ли? – Тя не понечи повече да го доближи, всички видяха неудържимия ѝ гняв. – Добре, предай от мен на Деймън-Рафаел, че ако само те докосне с пръст, ще насъскам срещу него всеки носител на звезден камък в Пъкъла!

Докато слизаше по пътеката, Аларт не можеше да забрави лицето на Касандра, а неговият ларан го затрупваше с видения на разруха и бедствия.

„Наистина не се съмнявам, че Деймън-Рафаел ще се опита да ме убие, но аз трябва да го изпреваря, както бих посякъл бясна твар, от чия паст хвърчат лиги и се готви да ме сръфа. Ако той седне на трона, Владенията ги очакват само нечувани нещастия. Никога не съм искал да властвам. Чужди са ми такива болнави мечти. Щях да съм предоволен, ако бях останал зад стените на Неварсин или в някоя от Кулите. А ето че моята дарба ми разкри що за управник на страната ни ще бъде Деймън-Рафаел. Не мога да допусна това, дори да се наложи аз да го убия!“

Ръката, която бе пхнал в пламъка на Хали, туптеше болезнено, сякаш му напомняше за клетвата, която се канеше да погази.

„Знам – клетвопрестъпник съм. Но в същото време съм потомък на Хастур, който уж бил син на бог. Отговорен съм за благополучието на тази земя и обитателите ѝ. Няма от слабост да позволя Деймън-Рафаел да ги унищожи!“

Пътят до вражеския лагер не беше дълъг, но на него му се струваше, че върви към края на света. В твърде много разклонения на бъдното се виждаше да лежи безжизнен сред нападалите от кулата камънаци, а от гърлото му стърчеше ножът на Деймън-Рафаел. После брат му сригваше стените на Алдаран, за да присъедини и северните Владения към равнинните. Властваше с желязна ръка, налагайки безмилостна тирания, отнемаше малкото останали свободи на хората, разгромяваше съпротивата им с още по-могъщи оръжия, накрая поробваше дори духа им с помощта на своите лерони, превръщаше ги в покорни изпълнители на желанията си, отнел собствената им воля.

И от душата на Аларт се изтръгнаха същите думи, които преди малко изрече дом Михаил: „Братко... Как стигнахме дотук?“

Не вярваше, че Деймън-Рафаел е зъл човек. Само че за него главно в живота бяха гордостта и властолюбието – искрено се

заблуждаваше, че знае кое е най-доброто за всички.

„Доста си приличат с господаря на Алдаран...“ Аларт се вледени за миг и пропъди това откровение. Съзнанието му отново потъна в потреващите картини на съсипаната от брат му страна.

„Не, Деймън-Рафаел не е зъл човек. Дали самият той може да предположи какви беди ще причини?“

Най-сетне стигна до равно място, навсякъде около него стърчаха отломки от стените на кулата. В другия край на площадката неговият брат чакаше и не го изпускаше от поглед.

Аларт се поклонил сдържано, но не каза нищо.

А дарбата му подсказваше: „Значи тук може да свърши животът ми.“

Деймън-Рафаел обаче беше сам и наглед не носеше оръжие. Аларт разпери ръце, за да покаже, че също е спазил уговорката, и братята се доближиха крачка по крачка.

– Аларт, имаш вярна и обичлива съпруга. Жал ми е да ти я отнема. Но не забравям, че ти се ожени за нея с голямо нежелание, а още по-трудно се реши да споделиш постелята с нея. Затова не ми се вярва да се опечалиш прекалено, ако ви разделя. Светът, братко, е пълен с жени и ще ти помогна да намериш друга съпруга, която ще ти допадне повече. А аз имам нужда от Касандра, за да си осигуря подкрепата и верността на Ейлърд. Освен това открих, че нейните гени са били модифицирани, значи може да ми роди син с дарбата на Хастур, но управлявана от стабилността на Ейлърд.

Аларт се прокашля, за да не прозвучи гласът му дрезгаво.

– Деймън-Рафаел, Касандра е моя съпруга. Ако ти беше влюбен в нея или тя желаше да стане кралица, бих отстъпил. Но двамата с Касандра се обичаме, а ти си напълно безразличен към нея, искаш само да я използваш в борбата си за власт. Затова няма да изпълня желанието ти. По-скоро ще умра.

Брат му поклати глава.

– Не мога да си позволя да прекрача през трупа ти, за да я взема. Крайно нежелателно е да сложа короната на главата си с ръце, по които още не е засъхнала твоята кръв.

Аларт се засмя свирепо.

– Е, значи ще ти причиня леко неудобство!

– Не те разбирам. Умоляваше ме искрено да ти спестя брака с тази жена от рода Ейлърд, а сега ми плещиш романтични измишльотини за любов. Закле се да ме подкрепиш, за да седна на трона, а сега ми

отказваш помощта си, дори се опитваш да ми пречиш! Какво се промени в теб, Аларт? Нима любовта към жена може да причини това на един мъж? Ако съм се досетил вярно за причината, дано никога не изпитам подобна обич!

– Когато се заклех да те подкрепя, още не бях прозрял какво очаква всички ни, ако ти станеш крал. Вече реших да застана на страната на принц Феликс.

– Еммаска не може да бъде крал. Това е един от най-древните ни закони.

– А ако ти беше достоен да седнеш на трона – озъби се Аларт, – нямаше да поведеш армия по пътищата на север, за да простреш властта си и над тези земи! Трябваше да чакаш в Тендара, докато Съветът ти предложи трона, и чак тогава да поискаш мнението им разумно ли е да се намесваш в местни вражди.

– Как бих могъл да служа по-добре на страната си? Нали налагам нашата власт и в Пъкъла? Хайде де, Аларт, няма за какво да се караме... Касандра има сестра недестро, приличат си като близначки. Ще те ожения за нея, ще бъдеш мой главен съветник. Имам нужда от прозренията ти и от твоята твърда воля. „С гол гръб е онзи, що няма брат...“ Истина е, уверявам те. Да забравим несъгласията си, да се прегърнем като братя.

„Няма надежда“ – отчая се Аларт. Защото знаеше за скрития в ръкава на Деймън-Рафаел кинжал. „Дори не му стига храброст да се изправи открито срещу мен, а иска да ме прободете, докато съм в прегръдката му. О, братко мой...“

Простря съзнанието си към Деймън-Рафаел и го скова неподвижен със своя ларан, доведен до съвършено умение от годините в Неварсин и придобития опит в Кулата Хали. Острието вече лъщеше на слънцето.

Брат му се помъчи да скочи към него, но не можа да помръдне. Аларт поклати глава тъжно.

– Значи така разбираш прегръдката между близки хора? Това ли е достойнството, което те прави годен да седнеш на трона? – Той въздъхна, едновременно освободи ясновидската си дарба и махна преградите от съзнанието си. – Виж какъв владетел щеше да бъдеш, братко мой, който стъпка в калта братската обич.

Виденията нахлуха като пълноводна река в ума на Деймън-Рафаел. Завоевания, кръвопролития, насилия, безмилостно налагане на властта. Опустошаване на Владенията... Хора със смазан дух, превърнати в слепи слуги. Земя, разкъсвана от все по-мощни оръжия. И всички на колене

пред краля, който не е справедлив управник и защитник на народа си, а безмилостен деспот, мразен, както никой преди него не е бил ненавигдан по тези земи...

– Не, не... – шепнеше Деймън-Рафаел и пак се мъчеше да удари с кинжала. – Не искам да виждам повече! Никога не бих направил всичко това!

– Нима? И ти носиш дарбата на Хастурите. Попитай се сам какъв крал ще бъдеш. – Аларт престана да стоварва прозренията си върху своя потресен брат, макар да го задържаше неподвижен. – Бъди си сам съдник. Вгледай се в себе си.

Маска на влудяващ ужас вкамени лицето на Деймън-Рафаел. И с усилието на безумец той освободи ръката си с ножа. Аларт не трепна. След миг можеше да бъде повален сред камъните... или брат му все пак разбра достатъчно?

– Няма да бъда такъв крал – изграчи Деймън-Рафаел. – Казвам ти – няма!

Със светкавично движение обърна острието и го заби до дръжката в гърдите си. Свлече се на земята и прошепна:

– Дори ти, малко братче, не можеш да предвидиш всичко!

После се закашля и избълва струйка яркочервена кръв. Аларт усети как мислите му избледнях в небитието.

Въоръжените отряди се махнаха от долината, но тътенът на гръмотевиците отекваше неспирно от околните възвишения, мълниите начесто се забиваха във върховете. Касандра влезе в залата на замъка и стрелна уплашено с поглед Аларт.

– Тази неестествена буря не спира, откакто тя порази Рейхъл. Сигурно вече знаеш, че не позволява на Рената да я доближи.

Дорилис бе отпуснала глава в скута на Донал. Изглеждаше като човек, измъчен от силна треска. Стискаше ръката на своя брат, не я пускаше нито за миг. Клепачите закриваха очите ѝ, но момичето ги отвори, шом усети, че Касандра пристъпи към нея.

– От този гръм страшно ме боли главата – прошепна отмаляла. – И не мога да го спра. Касандра, ще ми помогнеш ли да го махнем някак?

– Ще се опитам. Не се тревожи излишно, чия, просто си преуморена.

Жената хвана пръстите ѝ, но тутакси ги пусна с вик на болка, а Дорилис се разрида.

– Не исках да го правя, не исках! А става с всекики, който ме докосне! Пак нараних Маргали, дори Катя, когато се опитваше да ме облече. Касандра, махни това от главата ми, моля те! Никой ли не може да спре този гръм?

Дом Михаил се наведе да погледне дъщеря си в очите, ръцете му потрепваха от уплаха.

– Успокой се, съкровище мое, никой не те обвинява. – Обърна се отчаян към Касандра. – Възможно ли е да облекчим някак състоянието ѝ? Донал, ти имаш същия ларан. За нищо ли не се сещаш?

– Как ми се иска да знаех лек за болката ѝ...

Касандра се престраши и отново хвана ръката на Дорилис. Този път не се случи нищо, но тя не успя да потисне страха в душата си, макар да си налагаше с цялата си воля невъзмутимостта на наблюдателка. Озърна се към Рената, която долови ясно мисълта ѝ: „По-добре е ти да провериш състоянието ѝ, аз нямам твоя опит.“

– Ще ти дам нещо, за да заспиш – промълви накрая Касандра. – Струва ми се, че от почивката ще ти олекне.

Рената побърза да донесе сънотворната отвара, а Донал поднесе шишенцето към устните на момичето. Дорилис преглътна послушно, но

измънка плачливо:

– Боя се да заспя. Сънувам само ужасии, все чувам как кулата се срутва, а гръмотевиците сякаш блъскат вътре в главата ми. Бурята вече е в мен и не се маха...

Донал я вдигна на ръце.

– Сестричке, нека те отнеса в леглото ти.

Тя се вкопчи в него.

– Не, моля те, не искам да оставам сама. Плаша се! Моля те, Донал, стой при мен!

– Няма да се отделя от теб, докато не заспиш – обеща той с въздишка и даде знак с очи на Касандра да дойде с тях.

Отнесе Дорилис в спалнята ѝ, остави я внимателно на леглото и повика прислужничките да разхлабят връзките на дрехите ѝ и да свалят пантофите от краката ѝ. Но и след като я завиха, тя не искаше да пусне ръката му. Промърмори му нещо, което Касандра не чу добре. Със свободната си ръка Донал я погали нежно по челото.

– Мила, сега не е време да говорим за това. Болна си. Щом възстановиш силите си и се уверим, че болестта на прехода е отминала... тогава – да, стига да искаш. Вече ти обещах.

Наведе се да я целуне по бузата, но тя хвана главата му с двете си ръце и устните им се срещнаха. В целувката нямаше нищо детско, нито братско. Той се отдръпна полека, угрижен и смутен.

– Спи, дете. Изтощена си. А трябва да си силна и бодра за празнуването на победата в голямата зала.

Тя отпусна глава на възглавницата и му се усмихна.

– Да... – промърмори сънливо. – За пръв път ще седя до баща си като господарка на Алдаран... а ти до мен... съпруге...

Силната отвара вече я унасяше. Клепачите се спуснаха над очите ѝ, но тя още не пускаше ръката му. И след като заспа, мина време, преди Донал да освободи внимателно пръстите си.

А Касандра се чувстваше твърде неловко, че стана свидетелка на цялата сцена. И все пак знаеше, че Донал нарочно я накара да остане в стаята, докато сестра му заспи. Разбираше и друго – въпреки болестта Дорилис съзнаваше какво прави... и защо.

„Да, вече ми изглежда твърде възрастна за годините си...“

Върнаха се в залата и Рената ги погледна с безмълвен въпрос.

– Да, тя заспа – увери я Донал. – Но, в името на боговете, какво ѝ даде, за да се унесе толкова бързо? – Щом чу отговора, той се стресна. – Това?! На довчерашно дете?!

И дом Михаил промърмори с изумление:

– Такава доза би приспала и грамаден мъж, чиято плът е разядена от черна гнилоч! Не е ли опасно?

– Не посмях да рискувам с по-блага отвара – въздъхна Рената. – Чуйте... – В ясното небе се стрелкаха мълнии и трещяха оглушително по върховете. – Ето, продължава дори в сънищата й...

– Благословена Касилда, смили се над нас! – изпъшка господарят на Алдаран. – Какво ли я мъчи?

– Нейният ларан е напълно неуправляем – сериозно отвърна жената. – Господарю, не биваше за нищо на света да й позволиш да отприщи яростта си срещу враговете на Алдаран. Загуби всякаква власт над дарбата си. Забелязах тревожните признаци още в наблюдателния пост, когато тя се превъзбуди, после главата й се замая. А тогава не я мъчеше с пълна сила преходът към женствеността. Сега... сега всичко, на което я научих, просто се е изпарило от ума й. И не знам какво друго можем да направим за нея. – Тя склони глава и направи дълбок реверанс пред дом Михаил. – Господарю, вече те помолих веднъж, но ти отказа. Този път не виждам друго спасение. Умолявам те, позволи ми да изгоря пси-центровете в мозъка й. Дано все още е възможно, докато тя спи.

Господарят на Алдаран въртеше глава ужасен.

– Предлагаш това, след като нейният ларан спаси всички ни... Какво ще остане от нея, ако го направиш?

– Мисля... не, надявам се, че така само ще я отърва от мълниците, които я измъчват. Вярно, ще загуби дарбата си, но вече и тя самата го иска. Чу я за какво молеше Касандра... Пак ще има красотата, способностите и чудесния си глас. И ще може... – Тя сякаш се задави с думите си, но решително се обърна към Донал. – Пак ще може да роди наследник на Алдаран, който ще носи нейния ларан в гените си. Само не бива да ражда дъщери.

Донал й бе признал за обещанието си по време на обсадата.

„Щом Дорилис ще бъде обвързана за цял живот в брак ди катенас, натрапен й още преди да е научила нещо за семейния живот или любовта, ще има само достойнството на съпруга, но не и обичта на мъжа си. Честно и справедливо ще е да има дете, което да обича и отгледа. Не бих се гневела. Разбира се, щеше да е по-добре, ако избере не Донал, а друг за баща. Но както се нарежда животът й, едва ли ще опознае друг мъж, за да направи подходящ избор. А и господарят на Алдаран е решил вече, че син на Донал и Дорилис ще наследи Владението. Не, не бих се сърдила Дорилис да роди дете от Донал. Всъщност аз съм неговата

съпруга и всички го знаят... или ще научат, като му дойде времето.“

А Аларт отново преживяваше видението как в същата тази зала васалите на Алдаран посрещат с гръмки одобрителни викове обявяването на показаното им бебе за наследник. Но защо, чудеше се той, дарбата му показва само този момент? Все му се струваше, че останалото е скрито в буреносни облаци.

Донал наведе глава, като че не искаше да срещне погледа на Рената.

– Все пак е твърде крайна мярка – промълви господарят на Алдаран. – Та тя спаси всички ни! И сигурна ли си, че ако постъпим така с нея, няма да я сполети нещо много по-лошо? Ще можеш ли да унищожиш само пси-центровете, без да засегнеш останалото?

Рената отговори с голямо нежелание:

– Господарю, никоя леронис не би посмяла да даде такова обещание. Обичам Дорилис като свое дете, ще направя за нея всичко, което ми позволяват опитът и способностите. Но дори не мога да предположа докъде се е разпрострял в мозъка ѝ този ларан, доколко е пострадала от непоносимите вълнения напоследък. Знаеш, че смущенията на електрическите потоци в мозъка водят до гърчове. А дарбата на Дорилис някак превръща мозъчните ѝ импулси в разряди, извличащи енергия от електрическите полета на цялата планета. Вече не може да контролира своя ларан. Всички я чухме да казва, че усеща гръмотевиците в себе си. Не знам колко е сериозно състоянието ѝ. Нищо чудно да се наложи да залича отчасти паметта ѝ.

Донал прежълтя.

– Не! – примолви се той. – Нима би се престашила да я направиш слабоумна?

Рената не искаше да го погледне в очите.

– Не мога да се закълна, че това няма да стане – каза съвсем тихо. – Ще направя всичко за нея, но...

– Не! – отсече непоколебимо господарят на Алдаран. – Няма да го допусна, сроднице. Дори рискът да е нищожен. Знаем, че мислиш доброто на дъщеря ми, но наследницата на Алдаран да живее като повлекана от престолюдието, без ларан... По-добре да е мъртва!

Рената се поклони смирено.

– Тогава да се надяваме, че няма да се стигне до този ужасен край.

Дом Михаил ги огледа поред.

– Ще се видим довечера на празненството по случай победата. Сега ще обиколя да проверя точно ли се изпълняват заповедите ми.

Излезе с вдигната глава, гордо изправен. Рената незабележимо поклати глава, докато го съпровождаше с поглед. „Той ликува. Вече властва над Алдаран, без никой да го заплашва. И Дорилис е част от опората на властта му. Иска да я има до себе си като оръжие, като заплаха.“

Момичето спеше, страховете и гневът ѝ бяха потиснати от упойката.

Но скоро щеше да се събуди. И тогава?...

По залез слънце вече не отекваха гръмотевици. Аларт и Касандра стояха на терасата пред покоите си и се взираха в долината.

– Трудно ми е да повярвам, че тази война свърши – промълви жената.

– Почти сигурно е, че и враждата с Райднау ще бъде прекратена. Само баща ми и Деймън-Рафаел упорстваха в желанието си да ги прогонят обратно към Сушавите градове. Не вярвам някой друг да се опълчи срещу оставането им в Серайс.

– Аларт, а какво ще стане сега в Тендара?

– Как да позная? – усмихна се нерадостно съпругът ѝ. – Предоставяйки доказателства имаме колко подвеждащо може да бъде моето ясновидство. Допускам, че принц Феликс ще управлява страната, докато Съветът му избере наследник. За жалост и двамата знаем на кого ще се спрат накрая.

Тя сгуши глава в раменете си.

– Не искам да бъда кралица.

– Любима, и аз не изпитвам никакво желание да бъда крал. Но още когато се забъркахме в решителните събития на нашата епоха, знаехме, че няма как да избегнем последиците от своите постъпки. – Той въздъхна. – Ако това наистина стане, веднага ще определя Феликс Хастур за свой главен съветник. От малък е отглеждан, за да седне на трона, и е запознат с тънкостите на държавните дела. Известно е, че всички еммаска с кръв на чиери са столетници, може да наставлява и вкарва в правия път двама или трима крале. А понеже никога няма да има син, който да ме свали от трона, ще бъде най-безпристрастният ми съветник. Току-виж, двамата с него заедно свършим онова, което се очаква от един крал.

Прегърна Касандра през раменете, замисли се за онова, което му напомни и Деймън-Рафаел преди смъртта си – нейните гени бяха променени и имаше надежда тяхното дете да съчетае дарбите на Хастурите и Ейлърд, без да бъде погубено от своя ларан.

Тя се усмихна.

– И аз научих много в Кулата. Вече мога да се погрижа да не зачевам дете, което ще ме убие, преди да е излязло от утробата ми. Е, винаги ще има някаква опасност... – Тя се загледа в очите на любимия си. – Но след всичко, което преживяхме заедно, такъв риск не ми изглежда прекомерен.

– Ще имаме време да обмислим внимателно как да те опазим – увери я той. – Но дори ако съдбата не ни е отредила такава радост, Деймън-Рафаел остави десетина синове невестро. Поне един от тях би трябвало да е подходящ за бъдещ крал. И такава бъдеще не буди гняв у мен. Нагледах се на отровните плодове от гордостта.

Засега прозренията му показваха само неясното лице на момче от рода на Хастурите, което щеше да го наследи на трона. Нито знаеше, нито го беше грижа дали ще е негов син или на брат му.

Друго го мъчеше – никога нямаше да се освободи от мъката и вината за смъртта на Деймън-Рафаел. Не би разкрил пред никого, освен на Касандра, че в този ден всъщност взе първото си решение като управник на страната. Не жалеше за неумолимия бъдещ тиранин, когото възпря, принуждавайки го да се самоубие, а за по-големия си брат, с когото заедно плакаха над гроба на техния баща.

Но онзи Деймън-Рафаел отдавна бе изчезнал в небитието... ако някога бе съществувал, освен във въображението на Аларт!

До ушите им стигна далечен отглас на грохот и Касандра трепна. Озърна се през прозореца към тъмните облаци, скрили върховете отвъд долината.

– Май е най-обикновен летен дъжд. Вече видя ли светкавица, сямам се за... – Тя се запъна. – Мислиш ли, че Рената е права? Трябваше ли и ние да се помъчим да убедим дом Михаил, че е най-добре дарбата на Дорилис да бъде унищожена, докато спи?

– Не знам... – поколеба се той. – Сега не съм толкова склонен да се доверявам на прозренията си. И аз смятах своя ларан за проклетие. Ако някой ми бе обещал тогава да ме освободи, щях да се съглася с радост. А ето какво стана... Може би с навлизането в по-зряла възраст Дорилис също ще открие в себе си достатъчно сила и устойчивост, преживените изпитания пък ще й бъдат само от полза.

– Трябва да отида да я нагледам – неспокойно промърмори Касандра.

Аларт се засмя.

– Ах, все същата си оставаш, любима – ще бъдеш кралица, а искаш

да бдиш до леглото на болно момиченце, което дори няма да е сред твоите поданици!

Тя гордо вирна глава.

– Станях наблюдателка и лечителка, преди дори да помисля, че е възможно да седна на трон. И се надявам никога да не откажа помощта си на човек, който има нужда от мен!

Той вдигна едната ѝ ръка към устните си и полека целуна дългите ѝ изящни пръсти.

– Дано и аз бъда крал, достоен за теб!

Рената също се заслуша в гръмотевиците и се сети за Дорилис, докато се подготвяше за празненството.

– Донал, ако смяташ, че си способен да ѝ повлияеш, трябва да я убедиш в искреното ми доброжелателство. Тогава бих могла да работя с нея, да възстановим каквото е научила. Ще ѝ бъде по-лесно да си припомни как да контролира дарбата си с мен, отколкото да започва отначало с някой непознат.

– Ще се опитам – обеща той. – Не се боя да я разгневя. Никога не е обръщала силата си нито срещу мен, нито срещу баща ни, а щом се владее поне дотолкова, не се съмнявам, че ще научи пак и останалото. Сега е преуморена и уплашена, отново я тормози болестта на прехода. Но когато се възстанови, всичко ще бъде наред. Уверен съм в това.

– Дано боговете решат ти да си прав – усмихна се жената, опитвайки се да прикрие тежките предчувствия.

Неочаквано Донал изрече решително:

– Скъпоценна моя, искам на празненството да обявя пред баща си и пред Дорилис какво ме свързва с теб.

Рената завъртя глава яростно.

– Това изобщо не е най-добрият момент! Тя още не е толкова силна, че да понесе тази неприятна вест.

– Може би – намръщи се той, – но необходимостта да я лъжа много ме потиска. Щеше ми се не Касандра, а ти да бе видяла как Дорилис се вкопчи в мен, когато я сложихме в леглото ѝ. Искам тя да проумее най-после, че винаги ще се грижа за нея, но не бива да се заблуждава какви ще бъдат отношенията ни. А тази вечер... ще седи до мен като моя съпруга...

Млъкна смутен, защото пак се сети за целувката. Момичето май бе забравило напълно, че му е сестра.

Рената въздъхна. Болестта на прехода поне отчасти обясняваше

всички несгоди на Дорилис – емоционалните и физиологичните сътресения у всеки телепат, започващи с навлизането в пубертета. Особено опасно беше едновременното пробуждане на свръхсетивните дарби и още неосъзнатата и необузdana сексуалност. Нищо чудно нямаше, че Дорилис бе потърсила обич от своя герой от детинство, от мъжа, когото винаги бе смятала за свой защитник... а и вече неин съпруг по волята на един жесток старец, когото не притесняваше дори такъв унизителен за всички фарс.

– Вярно е, че тя преживя първия пристъп на болестта, който често е и най-тежкият. И когато се опомни от вълненията на обсадата... Но точно на празненството?! Донал, тя ще седи за пръв път на почетната маса като призната от всички господарка на Алдаран, като твоя съпруга. Нима искаш да ѝ вгорчиш и тази радост?

– А кое време ще е по-подходящо? – попита той с невесела усмивка. – Но за мен е още по-важно приемният ми баща да знае, че носиш мое дете. Не е наследникът, за когото той жадува, разбира се. Само че нашият син ще бъде заклет съратник и бранител на Алдаран, за каквото и аз съм се смятал от малък. Напомням ти, любима, че и да искаме, не можем да опазим тайната дълго. Също като кръвната вражда, бременността не може да се скрие. А не бих искал хората да си мислят, че съм страхливец или се срамувам от връзката ни. Освен това така положението ти в това Владение ще се укрепи. И Дорилис знае, че обичаят я задължава да се погрижи за възпитанието и бъдещето на всяко дете, чийто баща е нейният съпруг.

Колкото и да ѝ беше неприятно, Рената призна, че в това Донал е прав. Дори бракът му с Дорилис да си оставаше формално спазване на закона, обичаите наистина го задължаваха да каже навреме на съпругата си, че друга жена ще роди дете от него.

– А ти се отнасяше с обич и загриженост към нея – настоя той – още откакто стъпи в Алдаран. Не вярвам да забрави това. Тя е своенравна и избухлива, но още повече държи да запази достойнството си, да не се изложи пред домочадието като господарка на Алдаран. Няма да наруши приличието на такова празненство. Толкова жадувам вие двете да се сдобрите! Ще я уверя, че я обичам и уважавам, че винаги ще браня интересите ѝ. И ще роди мой син, ако наистина желае. Но трябва да знае какво да очаква от мен, а какво – не.

Рената въздъхна и стисна ръцете му.

– Нека бъде както си решил. Трудно ми е да споря с теб.

„А преди по-малко от година гордо се хвалех пред Касандра, че не

знам какво е да обичаш мъж, да се отказваш от доводите на разума си, за да се подчиниш на волята му. Нима всички жени стигат до моето положение рано или късно?“

Вечерта Донал я посрещна пред входа на празнично украсената зала и я придружи до мястото ѝ на масата, отредена за жените от домочадието. Тя мислено вдигна рамене. Все едно бяха изкрещели дръзко истината пред всички. Не я интересуваше. Ако всичко бе потръгнало според желанията им, трябваше тя да се омъжи за Донал на средзимния празник и да носи на китката си гривната катенас. Дом Михаил натрапи нежелан брак на Донал, но тя нямаше да е нито първата, нито последната жена, която не би се отказала от любимия си, макар за пред хората да е свързан с друга.

Загледа се към почетната маса. Празното кресло на Дорилис се набираваше на очи и Рената се зачуди дали момичето още не се е изтъргнало от унеса на сънотворната отвара. Почивката би я укрепила по-добре от пиршеството. Около почетната маса до господаря на Алдаран седяха само Аларт и Касандра като най-високопоставените гости и Маргали – също от благороден произход и приемна майка на Дорилис. При друг повод за веселие там щеше да е мястото и на самата Рената, защото беше наставница на наследницата. Би трябвало около почетната маса да са настанени старшият иконом на Владението, кастеланът и командирът на стражите. Сега обаче празнуваха тържествено голяма победа, затова до господаря на Алдаран се полагаше да бъде само семейството му и гостите с ранг, равен на неговия или по-висок.

В долната част на залата бяха наредени нагъсто масите за всички останали обитатели на замъка.

– Защо все се озърташ към креслото, предназначено за Дорилис? – попита Касандра.

– За миг ми се стори, че е тук – промърмори стъписаният Аларт.

„И аз май съм изцедил силите си докрай. Вече се стряскам от сенки. Дано по-скоро забравя тази обсада!“

Дом Михаил се обърна към Маргали и попита защо се бави Дорилис. Изслуша я, кимна и стана.

– Нека благодарим на боговете – изрече с лице към долната част на залата, – че нападателите са разгромени и се прибраха там, където им е мястото. Разрушеното от тях ще бъде издигнато отново. Но искам първо да поменем и почетем онези, които дадоха живота си нас.

Всички станаха като един и мълчаливо отпиха първата глътка в

памет на мъртвите.

– Сега ще говоря за живите – продължи господарят на Алдаран. – Заклевам се тържествено, че децата на всеки мъж, загинал в защита на Владението, ще бъдат приемни синове и дъщери в този замък или в дома на първите ми васали според положението на покойния им баща.

Множеството долу изрази с гръмки викове одобрението си за неговата щедрост.

– Ще добавя и друго – ако вдовиците желаят да встъпят отново в брак, моите икономи са готови да им потърсят подходящи съпрузи. Ако пък предпочитат да живеят сами, ще се погрижим за благополучието им.

Изчака шумът да затихне и подкани:

– Сега да прием и да ядем, да се веселим, но преди това вдигам чаша за онзи, който допринесе най-много за отбраната на Владението – моя приемен син Донал от Рокрейвън, съпруг на дъщеря ми Дорилис, господарката на Алдаран.

Насред врявата Касандра се приведе към ухото на Аларт и прошепна:

– Защо Дорилис не е тук!...

– По-добре стана, че закъсна – неохотно отвърна той. – Струва ми се, че и без това прекалено се гордее с положението и силата си.

Тъкмо в този миг дом Михаил се обърна към тях двамата.

– Братовчеде, щях да се радвам, ако можеше да останеш при нас още дълго. Само че не се съмнявам в скорошното решение на Съвета – ще те призоват да се върнеш в Тендара. След смъртта на твоя брат наследяваш Владението Елхалин.

Господарят на Алдаран се взря в Аларт и изведнъж присъщото му благоразумие се пробуди. Вече виждаше пред себе си не просто сродник и приятел, а предстоящ владетел, с когото вероятно трябваше да поддържа внимателно отношенията си в бъдеще. Беше един от Хастурите и вероятно още преди средлетния празник щеше да седи на трона в Тендара.

Аларт почувства как всяка дума от устата на дом Михаил е премерена на везните на предпазливостта.

– Братовчеде, надявам се завинаги да си останем приятели.

Отговори му от сърце:

– Аз също се надявам най-горещо, че ще има само дружба между Алдаран и Елхалин.

„Нима отсега нататък с никого няма да ме свързва простото

приятелство?“ Мисълта му вдъхна униние.

Господарят на Алдаран седна на креслото си и промълви загрижен:

– Ще мине половин година само докато разчистим останките на кулата и още два пъти по толкова, за да я изградим наново. Донал, дали да не поканим матричен кръг, може би от Трамонтана или от равнините, за да свършат тази работа несравнимо по-бързо?

Приемният му син кимна.

– Да, така ще бъде най-добре за всички. Да не забравяме, че мнозина бяха далеч от дома си заради обсадата. Ако бе продължила още малко, нямаше да приберем почти нищо в хамбарите.

– Да, лероните могат да измислят по-добре кулата този път, пък и ще я строят с матрици. Вярно, ще трябва да им се отблагодарим достойно, но пък крепостта ни отново ще има с какво да се гордее. А когато тук управляват децата ви, пак ще имат откъде да оглеждат цялата долина. Макар да мисля, че още много години никой не би посмял отново да прати армии срещу нашата твърдина!

– Татко, ще ми се денят, когато някой друг ще седне на твоето място, да бъде в много далечното бъдеще. – Донал стана и се поклони. – С твое позволение...

Отиде право при масата на жените, където седеше Рената.

– Ела, любима, трябва да говорим с моя приеман баща. Когато Дорилис се присъедини към нас по-късно вечерта, той вече ще знае истината и няма да се изненада или разгневи.

Рената се усмихна и се опря на подадената ѝ ръка. Насадените още в детството ѝ предразсъдъци я караха да се срамува, че той се държи толкова откровено, и в същото време знаеше, че това е цената, която ще трябва да плати за упорството в любовта си. Когато разбра, че Донал ще се ожени за своята полусестра, имаше избор – можеше да се махне, да се върне при семейството си. Повечето жени биха постъпили точно така. Тя предпочете да остане в Алдаран като барагана на Донал и не се срамуваше от положението си. Тогава защо няколкото крачки до почетната маса ѝ се струаха толкова мъчителни?...

Аларт наблюдаваше намръщен. Чудеше се какво може да стане, дали ще има неприятен сблъсък между Рената и Дорилис. Пак поклати глава. Тези видения... Момичето още не беше влязло в залата. Все пак се понадигна от креслото си, но тутакси се отказа. Още не можеше да разгърне диплите на неясното бъдеще, нищо решаващо не се бе случило. Вривата и бъркотията в залата, натрапвани му непрекъснато от неговия ларан, съвсем смутиха ума му. Опита се да ограничи съзнанието си

единствено в настоящия момент – в голямата зала се чуваше само шумът на веселбата.

– Много съм привързана към Дорилис – възпротиви се Рената. – Никак не ми се иска да ѝ помрача вечерта. Пък и все още съм убедена, че е по-добре да говорим с нея, когато напълно отмине опасността от болестта на прехода.

– Но ако разкрие сама истината, ще изпадне в ярост, и то с пълно право – настоя Донал и я поведе към почетната маса. – Длъжни сме да кажем поне на баща ми, дори моментът да не е подходящ за Дорилис да научи.

– Съпруже, каква е новината, подходяща за ушите на моя баща, но не и за моите?

Престорено оживеният глас на момичето прозвуча като звън на счупено стъкло. Дорилис беше облякла празничната си синя рокля, косата ѝ беше сплетена и прибрана на гърба, но тази вечер изглеждаше понелепо отвсякога в премяната на зряла жена. Стъпваше по пода на залата като насън. Аларт и Маргали се надигнаха неволно, щом доловиха какво става в главата ѝ, а дом Михаил протегна ръка към дъщеря си.

– Мило дете, толкова се радвам, че се почувства достатъчно добре, за да дойдеш при нас.

Тя обаче не го чу, изцъкленият ѝ поглед като че пронизваше хванатите за ръка Донал и Рената. И внезапно кресна:

– Рената, как смееш да говориш така за мен!

Жената не съдържа тръпката на гузна изненада. След миг се усмихна на момичето.

– Не съм казала нищо, което да не показва моята обич и загриженост за теб. Ако има нещо, което още не сме споделили с теб, то е само за да ти спестим прекомерното напрежение, докато не си се възстановила.

Въпреки благите думи сърцето ѝ едва не спря, щом прозря какво означаваше погледа на Дорилис – тя измъчено се вкопчваше в своя разпадащ се разсъдък. И отново успяваше да проникне в мислите на околните. Наследницата на Алдаран изпищя от ярост при внезапното прозрение и се нахвърли срещу Донал.

– Значи на нея си дал онова, което отказваш на мен! Какво си въобразяваш – че тя ще роди наследника на Алдаран ли?!

– Грешиш, ние не... – започна Рената, но момичето не чуваше нищо.

– Мислите си, че съм сляпа, а? Даже баща ми крои заговор твоего

дете да наследи Владението!

Донал се опита да улови ръцете ѝ, но тя се дръпна бясно.

– Ти ми обеща! – закрещя оглушително в лицето му. – Опита се да ме залъгваш, сякаш съм детенце, което ще утетиш с приказчици. И през цялото време си искал тя да роди първия ти син. Няма да стане, кълна се! Ще я погубя!

Нетърпим проблясък озари залата, грохотът сякаш щеше да срине стените. В последвалата мъртвешка тишина Касандра се хвърли към Дорилис, която вдигна ръка.

– Стой където си, Касандра! И ти ме лъжеше, защото си нейна приятелка, а не моя. Наговорили сте се, от самото начало си знаела какво зло ми готви! Сама съм сред вас, никой не го е грижа за мен!

– Дорилис, тук няма човек, който да не те обича... – прошепна Донал.

Дом Михаил се изправи, лицето му се сгърчи в сурова маска. Заговорил със заповедния глас:

– Дорилис! Искам да млъкнеш веднага! – Момичето се вцепени. – Държиш се възмутително! – Башата надвисна като огромен сокол над дъщеря си. – Как дръзваш да започнеш непристоен скандал в разгара на празненството?! Какво ти дава право да говориш толкова грубо на нашата сродница? Заеми мястото си до мен и кротувай!

Дорилис пристъпи към почетната маса и Рената си отдъхна. „Въпреки могъществото си тя е още дете и е свикнала да се подчинява на баща си...“

На следващата крачка вбесеното момиче се отърси от влиянието на заповедния глас.

– Не и не!!! – извика с почти нечовешки глас и затропа с крак, както допреди година. – Няма да ме унижите! А ти, Рената, посмя да ме уязвиш в сърцето! Гордееш се, че имаш от моя съпруг каквото дължи на мен, подтиквала си го да ме залъгва с празни обещания и братски целувки по челото. Няма да ми се перчиш с издутия си корем! Няма!!!

Лицето ѝ се освети от синкаво сияние и Аларт разбра, че ей сега ще се сбъдне едно от най-кошмарните му видения...

Рената отстъпи в сялапа паника и се препъна в някакъв стол, а Донал изрева:

– Дорилис, не бива! – Заслони любимата си с тяло. – Ако си разгневена, аз съм причината...

Нищо друго не успя да каже. Тялото му се изви като дъга в мълнията. Разтресе се, после се сгърчи и падна, овъглен като дърво в камина.

Повече нито вдиша, нито помръдна.

Стана толкова внезапно, че в долната част на залата никой не видя нищо, само навсякъде отекваха викове и обвинения. Маргали още седеше зяпнала глуповато повереницата си, Касандра се бе смръзнала с протегнати към Дорилис ръце. Аларт побърза да я дръпне назад.

Дом Михаил пристъпи към дъщеря си и се олюля, подпря се с двете си ръце на масата. Лицето му беше потъмняло от нахлудата кръв, мъчеше се да заговори. Думите му тежаха като камък от непоносима горчилка.

– Проклятието... Ето че настъпи окаяният ден, предсказан ми от една вещица. Наистина ще се вайкам и жаля, че не съм умрял бездетен. – Затътри се към поваления Донал и се отпусна бавно на колене до него. – Синко, синко... – Когато пак вдигна лице към Дорилис, лицето му изглеждаше издялано от къс скала. – Хайде, момиче, какво чакаш? Защо не поразииш и мен, та да се свърши всичко?!

Тя също не бе помръднала. Очите ѝ бяха празни. Устата ѝ зееше като в безмълвен кръсък.

Аларт насила се опомни от шока и тръгна към дом Михаил, в този миг мълния прорязва въздуха и Дорилис изчезна в сиянието. Аларт отскочи назад зашеметен. Пламъците на светкавици изпълниха залата, момичето отново се виждаше сред тях, очите ѝ блестяха диво. Смъртоносни криволици се стрелкаха на зигзаг навсякъде, в другия край на залата един мъж подскочи над стола си и се свлече мъртъв. Всички заотстъпваха от Дорилис, обкръжена от безумната игра на стихията като статуя на ужасна богиня. Лицето ѝ не беше на дете. Не беше и човешко.

Само Рената не отстъпи. Някакво късче от съзнанието на Аларт все още намираше сили да се пита дали тя не се бои просто защото няма какво повече да губи. Жената тръгна към Дорилис. Крачка, още една. За пръв път, откакто уби Донал, момичето се раздвижи, за да възпре Рената със заплашителен жест. Тя обаче нито трепна, нито спря.

Дом Михаил захриптя немошно:

– Недей, Рената. Моля те, дръпни се... Не искам и теб да погуби...

Тя продължаваше полека, след миг протегна ръце. Тъжният ѝ глас се разнесе в залата въпреки грохота:

– Дорилис, милото ми дете...

И момичето падна в прегръдките ѝ, притисна се до нея. Светкавиците изчезнаха. Изведнъж Дорилис отново беше малкото момиче, ридещо безутешно на рамото на Рената.

– Толкова ми е зле – прошепна след малко. – Какво стана? Нали уж

имаше празник? Донал много ли ми се сърди?

И закрепця – пресеклив вой на ужас. Увисна на ръцете на Рената, сякаш животът напусна и нея.

Гръмотевиците над замъка затихнаха замалко.

30

– Твърде късно е – повтори Рената. – Едва ли някой ще бъде в безопасност, ако ѝ позволим да се събуди.

Могъщи копия светлина се забиваха в околните планински била. Аларт се питаше мрачно какви ли сънища спохождат Дорилис. Всъщност не му се искаше да знае.

В първите мигове, след като момичето си спомни какво направи, Рената я накара някак да погълне голяма доза от същата силна отвара. Заспа бързо и досега не се събуждаше от дълбокия унес. Бурята бушуваше наоколо, но поне не доближаваше замъка.

– Повече не бива да ѝ даваме от отварата – напомни Рената. – Дори ако успее да я убедя – в което много се съмнявам, – почти сигурно ще умре.

Господарят на Алдаран промърмори зло:

– По-добре да стане така, отколкото да погуби всички ни, както уби моето момче... – Гласът му се прекърши. Трескав блясък замени сълзите в очите му. – Никаква надежда ли няма?

– Уви, дори когато те помолих за последен път, сигурно вече е било късно. Твърде голяма част от мозъка ѝ е увредена. Господарю, няма надежда за Дорилис. Знаем колко е тежко, но трябва да разбереш и да се примириш. Остава само да се погрижим да не повлече със себе още мнозина в небитието.

Бащата се загледа безчувствено в краката си и накрая промълви:

– Как можем да ѝ попоречим?

– Не знам. Почти съм убедена, че никой друг с тази смъртоносна дарба не е стигал на прага на младостта, затова нямаме представа за истинските възможности на Дорилис. Трябва да се посъветвам с лероните от Трамонтана или може би от Хали. Ще измислим как най-добре да я направим безопасна за околните... – тя преглътна и се овладя – ...през малкото време, което ѝ остава. Господарю, тя си играе с целия електрически потенциал на планетата. Умолявам те да не подценяваш разрухата, която може да причини тепърва, ако я уплашим.

– Прокълнат съм – тихо и кротко изрече Михаил. – Бил съм обречен още в деня на раждането си, но досега не подозирах. Ти се опита да ме предупредиш, гордостта обаче ме направи глух. Само аз заслужавах смърт през всичките тези години, а вместо мен отнасяше невинните

деца...

– Моля те, позволи ми да се посъветвам със своите приятели от Кулите!

– За да се разнесе по целия свят новината за позора на Алдаран? Няма нужда, Рената. Аз донесох на белия свят това страшно проклятие. Вярно, без зла умисъл, дори с искрена обич. Сега ще го пратя обратно в забравата!

Светкавично измъкна кинжала си от ножницата и замахна към Дорилис. Но откъм неподвижното тяло изпраща ослепителна бяла криволица и го отхвърли в другия край на стаята. Аларт отиде да му помогне и като не долови дишането му, отначало го помисли за мъртъв.

Рената укори печално дом Михаил:

– Господарю, забрави ли, че и тя е телепат? Дори в съня си усети твоето намерение. Макар и да не вярвам, че би поискала да живее след случилото се, в мозъка ѝ още има някакъв център, който се брани. Не можем да я убием. Наистина трябва да потърся помощта на Хали или Трамонтана.

Той наведе глава.

– Ти решавай, сроднице. Веднага ли ще тръгнеш?

– Няма време за пътешествия. Ще ги достигна с мислите си.

Рената хвана в ръка матрицата си и се приготви да разпростре съзнанието си. Вкопчи се в тревогата си, в нуждата да намерят решение. Така отлагаше мига, в който трябваше да се изправи срещу немислимия факт... Донал го нямаше. Касандра седна безмълвно до нея, за да бди над тялото ѝ.

Сякаш се изсули от рокля, която изведнъж ѝ стана твърде широка. Отначало Рената осъзнаваше тялото си, отпуснато като безчувствената Дорилис, после се пренесе в сенчестия безплътен свят и... вече стъпваше на площадката върху Кулата Трамонтана. Озадачи се какво я привлече насам, но видя образа на Йън-Михаил в алената роба на Пазител.

– Значи Донал умря неочаквано от насилие? Бях негов приятел, учех го да си служи с дарбата си. И сега трябва да го потърся в отвъдното. Щом е загинал толкова внезапно, едва ли подозира, че е мъртъв. Духът му може да е впримчен като в капан близо до тялото и се опитва безпомощно да проникне отново в плътската си обвивка. Безпокоях се за него, но не знаех какво го е сполетяло, докато не те видях. – В това призрачно пространство, където всичко беше само представа, той докосна леко ръката ѝ. – Рената, всички споделяме мъката ти. Обичахме го. Искахме да бъде с нас в Трамонтана. Трябва да го открия.

Тя забеляза навреме лекото трептене, подсказвашо, че Йън-Михаил ще отдръпне мислите си, и се вкопчи в него със сила, смутила безплътния свят като отчаян вопъл.

– А Дорилис, сроднико? Какво да правим с нея?

– Уви, не знам. Нейният баща не пожела да ни я повери и не разбираме дарбата ѝ. Жалко. Може би щяхме да открием как да овладее своя ларан. Архивите на размножителната програма са в Арилин и Хали. Дано там могат да ти дадат съвет. Не ме бави, сестро. Имам дълг към Донал.

Присъствието му изведнъж се смали до малка точица на хоризонта. Завидя му с тъпа болка, че последен ще срещне Донал. Тя добре знаеше, че връзките между живите и мъртвите са опасни и за едните, и за другите. Покойниците не биваше да остават твърде близо до скръбта на близките си. А живите не биваше да проникват в селения, където още нищо не ги привличаше. Йън-Михаил, наложил си от юноша хладната съержаност на Пазител, можеше да стори тази последна добрина на приятеля си, без да го заплашва нищо. Но ако Донал беше от семейството му, щеше да възложи тази задача на другиго.

Уморена, разколебана, обзета само от тъга, Рената насочи мислите си към Хали. Принуждаваше се да запази спокойствие, защото дадеше ли воля на чувствата си, не би могла да остане повече в това равнище на битието. А ако не прогонеше веднага терзаещите я спомени, рискуваше да се залута завинаги в илюзорните сбъднати мечти на призрачния свят.

Но сивотата сякаш нямаше край и макар да различаваше смътно Кулата Хали в далечината, не можеше да подчини съзнанието си, за да се пренесе натам.

После някъде на въображаемия хоризонт се мярна позната фигура, млада и засмяна, недостижима... Донал! Толкова далеч от нея! Тук, където всичко се подчиняваше на мисълта, нещо от него се бе съхранило... Забърза към него с беззвучен радостен вик.

„Донал, тук съм! Почакай ме, любими!“

Не го доближаваше, а и той не се обърна. С последната искрица разсъдливост тя си напомни: „Не бива, забранено е. Той вече е недосегаем. Ако продължа след него, може да ме повлече със себе си... И няма връщане.“

После мъката надделя. „Няма да вървя в безкрая. Искам само да го видя още веднъж. Да се простим, защото и от това бяхме лишени... Само този път...“

Устреми се след смалвящия се силует, мисълта привидно я носеше

вихрено над сивата еднообразна равнина. И когато се сети да се огледа, всичко познато бе изчезнало, Кулата Хали не се виждаше никъде, само все по-дребната фигурка на хоризонта я подмамваше...

„Не! Това вече е безумие! Трябва да се върна, преди да е станало късно и за мен.“ Още през първата година на обучението ѝ обясниха защо нито е възможно, нито е допустимо живите да нахлуват в незнайните светове, отредени на покойниците. Само че вече и благоразумието не стигаше да я възпре. „Трябва да го видя, да го целуна още веднъж, да се сбогувам... Иначе как ще живея! Не може това да е забранено, трябва да се простим! Та аз съм опитна в работата с матрица и знам какво правя. Така ще имам сили да продължа по пътя си и без него...“

Последният шепот на замлъкващия разум я накара да се усъмни, че наистина на хоризонта е Донал. Не беше ли илюзия, породена от тъга и копнеж, от нежеланието да приеме неумолимата окончателност на смъртта? В този свят на представите съзнанието ѝ лесно можеше да си въобрази Донал и да го следва, докато тя също изчезне в непристъпните за живите селения.

„Не искам да знам! Не искам!“

Сякаш вече тичаше с все сила след смаляващия се силует, но умората от отчаянието правеше усилията ѝ безплодни. Накрая не можеше да помръдне, само извика жално: „Донал, почакай ме!“

Изведнъж сивотата просветля, сенчеста фигура ѝ препречи пътя и нечий глас изрече името ѝ – познат, нежен глас.

– Рената, недей! Братовчедке... Не бива да продължаваш нататък.

Пред нея стоеше Дорилис, но не чудовищното същество, обгърнато от мълнии като змии, не повелителката на бурите, а малкото момиче от щастливото лято.

– Приятелко, това не е Донал. Само мъката го рисува в мислите ти, би могла вечно да гониш илюзията, без да я достигнеш. Върни се, мила. Имат нужда от теб там...

Рената неочаквано пак зърна стаята в замъка Алдаран, където Касандра чакаше до неподвижното ѝ тяло. Спря и се взря в Дорилис.

В убийцата на Донал.

– Не аз го погубих, а моята дарба. – Трагична гримаса разкриви детското лице. – Никого повече няма да убия. В гордостта и своенравие-то си не исках да разбера нищо, а вече е твърде късно. Върни се при другите и им кажи, че аз не бива да се събудя.

Рената склони глава, признаваше правотата ѝ.

– Те наистина имат нужда от теб! Върни се при тях. А Донал не е

тук. И аз сигурно бих го следвала в напразна гонитба към хоризонта. Но сега нищо не ме заслепява. През всичките тези години моят брат беше именно илюзия за мен, инатът ме караше да вярвам, че той ще бъде такъв, какъвто аз поискам. Знам, че беше отдал душата си на теб. Само че бях прекалено себична, за да се примиря. Вече няма да имам и онова, което беше готов да ми даде по своя воля. Исках каквото съдбата бе отредила на теб. Върни се, братовчедке. А за мен нищо не можете да направите.

– Но какво ще стане с теб?

– Използвай матрицата си, за да ме затвориш в силово поле като онези в Хали... Ти ми разказа за тях. Нали така пазите нещата, които са твърде опасни? Рената, дори не можете да ме убиете. Дарбата в мозъка ми вече не се подчинява на истинското ми „аз“... Не го разбирам добре... Все едно, ще унищожи всекиго, който понечи да ми стори зло, макар че не искам да живея. Обещай, че няма да позволиш да погубя още някого!

„Да, това може да се направи. Няма да е мъртва, затова пък ще е изолирана в силовото поле, с почти спрени жизнени процеси.“

– Нека спя, без да застрашавам хората, докато стане безопасно да се събудя.

Рената потрепери. Дорилис щеше да остане незнайно колко време сама в света на сенките, защото силовото поле щеше да бъде преграда дори за свръхсетивните ѝ дарби.

– Каква участ е това...

Усмивката на момичето излъчваше чудата мъдрост.

– Щом ще имам толкова време, макар думата „време“ да не означава нищо тук, току-виж, се науча да постъпвам разумно, ако животът ми продължи някога. Ако пък не... – пак тази странна усмивка – ...няма да съм първата, безброй хора са си отишли от света преди мен. Сега се върни. И не ме оставяй да сея разруха. Донал вече е недосегаем и за теб, и за мен. Но ти живеи заради детето му.

С ехото на последните ѝ думи Рената се озова отново легнала на дивана в замъка, бурята стихваше над планините...

– Възможно е – промълви накрая Аларт. – С обединени усилия тримата ще се справим. Ще забавим толкова процесите в тялото ѝ, че тя няма да е опасна за никого. Не е ясно дали ще умре, или само ще спи незнайно колко години. По-вероятно е да потъва все повече, докато искрицата на съзнанието ѝ угасне след векове. Каквото и да стане, тя ще се

освободи от ужаса на дарбата си, а никой повече няма да пострада.

Така и направиха, сбъдна се още едно от прозренията му – Дорилис лежеше безчувствена на носилка в сводестия параклис на крепостта Алдаран.

– Ще я отнесем в Хали – каза Аларт на дом Михаил – и там ще намери покой в светилището.

Господарят на Алдаран се обърна към Рената и хвана ръката ѝ.

– Нямам наследник, вече съм самотен старец. Желанието ми е синът на Донал да бъде господар тук, когато си отида от света. А това ще стане скоро. Сродниче – вгледа се той в очите ѝ, – ще се омъжиш ли за мен ди катенас? Нямам какво да ти предложа, освен това – ако провъзглася детето ти за мой син и наследник, никой не би могъл да се опълчи на волята ми.

Тя склони глава.

– Да, заради сина на Донал. Да бъде както желаш, сроднико.

Най-сетне Аларт си откъсна, че смъртта нямаше да отнесе и Рената. Щеше да живее, дори да намери след време радост в дните си. И след няколко месеца господарят на Алдаран щеше да обяви сина на Донал за свой наследник в същата тази зала, както Аларт предвиди...

Потеглиха на другия ден още щом се развидели. Аларт и Касандра яздеха до носилката със скритото в силово поле тяло на Дорилис. Над тях на най-високата тераса на замъка стояха дом Михаил и Рената, безмълвни, прегърбени от бремето на скръбта.

И Аларт не очакваше някога да се освободи от мъката – за Донал, загубил нелепо живота си в деня на победата, за Дорилис, съсипана от себичното си своеволие, за стареца, завършващ дните си в безмерно отчаяние, и за покрусената от загубата Рената.

„Аз също ще трябва да нося тежък товар. Ще бъда крал въпреки нежеланието си. Но вече виждам, че няма кой друг да спаси тази страна от бедите. Значи нямам и избор.“

Унесен в мислите си, той почти не осъзнаваше присъствието на Касандра, но в един миг тя протегна ръка и шестте тънки пръсти стиснаха нежно китката му.

– Любими, все пак ще настъпи времето, когато ще се отдадем на покоя и песните, а няма да мислим за война. Моят ларан не е като твоя, но поне това виждам в бъдещето.

„Не съм сам и заради нея не бива да жалия цял живот“ – напомни си Аларт. Вдигна глава и размаха ръка за сбогом към крепостта Алдаран. Знаеше, че никога няма да стъпи тук отново. Но Рената нямаше да се

изгуби завинаги от живота им.

Продължи нататък с кортежа, понесъл повелителката на бурите към мястото на последния ѝ покой. Напрегна волята си, за да е готов за срещата с онези, които вече язدهа насреща да му предложат омразната корона. Над него небето сивееше мирно, сякаш мълниите никога не го бяха разкъсвали.

КРАЙ

© 1978 Марион Зимър Брадли
© 1998 Владимир Зарков, превод от английски

Marion Zimmer Bradley
Stormqueen!, 1978

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПОВЕЛИТЕЛКАТА НА БУРИТЕ. 1998. Изд. Лира Принт, София. Биб. Фентъзи, №1.
Роман. Превод: [от англ.] Владимир ЗАРКОВ [Stormqueen / Marion Zimmer
BRADLEY]. Печат: Балкан прес, София. Формат: 125x195 мм. Офс. изд. Тираж: 2 200
бр. Страници: 384. Цена: 5800.00 лв. / 5.80 лв. ISBN: 954-8610-34-5.
Darkover – Епоха II: Столетията на хаоса

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/576>]